

ШЪРЛИ КОНРАН ДИВАЧКИ

Превод от английски: Любка Михайлова, 2001

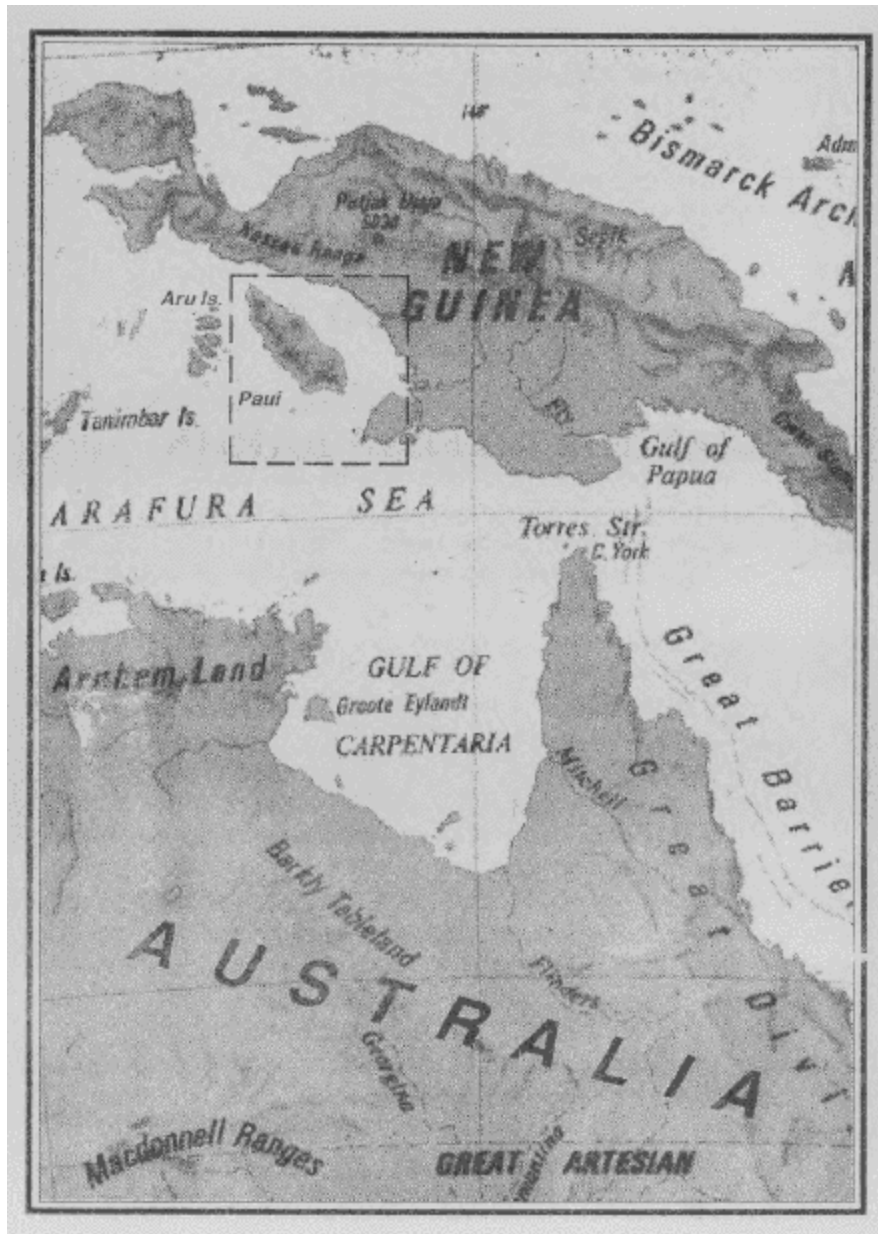
chitanka.info

*На Мартън Йънклоу
С обич, уважение и благодарност*

*Действам значи съществувам.
Джон Стюърд Мил*

ПЪРВА КНИГА
ЗЛАТНИЯТ ТРИЪГЪЛНИК

ПЪРВА ГЛАВА

Четвъртък, 25 октомври 1984 г.

Входната врата се отвори бавно и тихо. Странно, помисли си Лоренца, защото след глупавата заплаха за отвличане, мерките за сигурност бяха изключителни. Тя леко открехна почернялата и тежка средновековна врата. Много добре познаваше вертикалните линии,

сътворени от времето върху нея — прабаба ѝ я бе донесла заедно с останалата покъщнина в Костуолдс през целия Атлантически океан чак до Пенсилвания. Двайсет и три години — целия неин живот — Лоренца всеки път щом застанеше отпред, си представяше какви ли не картини, гледайки причудливите гравюри върху вратата, докато чакаше да ѝ отворят.

— Къде сте всички? — провикна се тя, като стъпи върху старата йоркска мозайка във вестибюла и събу червените си обувки.

Никой не ѝ отговори. Ехото от звънеца замлъкна.

Лоренца мина по чорапи през входната врата и обходи с поглед пространството зад червеното си „Ферари“, небрежно паркирано в долния край на стълбите. Огледа смълчания парк, който се простираше от къщата до горите във всички посоки и стигаше до река Охайо, но не видя никого.

Нетърпелива, Лоренца звънна още три пъти и отиде до единия от древните каменни лъвове в горния край на стълбите. Потупа го по каменната глава, както правеше винаги когато се прибираще у дома, после си съблече сакото и го наметна на лъва — беше топло за края на октомври.

Бавно се върна във вестибюла и погледна портрета на прабаба си, направен в естествена големина.

— Ограбени? Изнасилени? Отвлечени? Какво ли мислиш, им се е случило, прабабо?

Лоренца имаше същата гъста и вълниста червеникавокафява коса като жената с разтревоженото лице, облечена в бледосиня сатенена рокля, но не беше с толкова тънка талия — Лоренца беше пухкава като майка си, особено сега, когато най-последно беше бременна. Беше се омъжила за Андрю преди шестнайсет месеца, през юли 1983 г., и от деня, в който се бе върнала от медения месец, майка ѝ я гледаше с надежда. Лоренца наблюдаваше как майка ѝ милва шестте черни котета, пъргави малки пантери, и разбираше, че любещите ѝ ръце копнеят да прегръщат внуче.

Както беше по чорапи, тръгна надясно през редица от помещения, свързани помежду си с двойни врати — нямаше жива душа нито в стаята за закуска, нито в хола, нито в библиотеката или в залата за приеми, която обхващаше останалата част на къщата и водеше до оранжерията.

На връщане от библиотеката Лоренца забеляза очилата за четене на майка си, оставени върху разпилени вестници на килима. Значи майка ѝ е някъде наблизо, помисли си. Разсеяно вдигна две покани, вестник и туристическа брошура. Погледна я с интерес. Отпред имаше снимка на тропически плаж, палми се извисяваха към светлосиньото небе, над което алени букви обещаваха: „Раят може да бъде ваш в Пои“. Лоренца разгърна брошурата и видя снимки на модерен нисък хотел, тропически градини, тъмнокожи жени със затъкнати в косите розови цветя и подноси с добре украсени коктейли, млади приятно подстригани двойки се усмихваха един на друг, докато вечеряха под звездите, плуваха в лазурния басейн, размахваха стикове за голф или тенис ракети или се наслаждаваха на пикник с шампанско на обезлюдения бряг.

Лоренца пусна всичко на пода, върна се в хола и отново извика над старинните стълби. Прекоси хола и надникна през двойните врати на терасата отвън в градината, където фонтаните бяха свързани с цветни лехи и оградени с чимшир. Макар че семейство Греъм имаха трима градинари, майка ѝ често сама плевеше италианската си градина, зад която се простираше поляната чак до брега на Охайо. Днес никой не се виждаше наоколо.

Лоренца тръгна наляво по коридора, който водеше към трапезарията и кабинета на баща ѝ и стигаше до помещенията на прислугата. Нямаше никой в кухнята... Нито в кухненския бокс... Нито в стаята за почивка на персонала... Нито в оранжерията. В къщата живееше иконом, готвачка, три прислужнички филипинки и личната прислужница на майка ѝ. Къде бяха всички?

До стаята за почивка се намираще перачницата. Пред купчина неразгърнати вестници, потънала в люлеещия се стол, седеше безформена жена в бяла широка риза с навити ръкави, които разкриваха кльоцави ръце с мускули като на мъж. Дебелите сини вени очертаваха знак делта и на двете ѝ ръце.

Лоренца се приближи на пръсти, погъделичка ухото ѝ и извика:

— Здравсти, Нела!

Жената скочи с вик и се хвана за гърдите.

— О! Вие много лошо момиче, мис Лоренца! — Докато Лоренца я прегръщаше, жената добави със сподавен глас: — Ще направите мен сърдечен удар, после няма кой готви за семейството.

Бяха довели Нела от Рим, когато майката на Лоренца дойде в Питсбърг като мисис Артър Греъм.

— Къде е мама? — извика Лоренца. — И къде са другите?

Нела беше глуха и трябваше да ѝ се вика. Използваше глухотата си като удобно извинение — не чуваше нищо, за което не искаше да говори. Ако се опитваха да я заставят, натискаше с палец старомодния бял пластмасов апарат на гърдите си и казваше: „Това проклет нещо пак не работи. Трябва поправим.“

— Твоя мама пусна всички прислуга цял следобед, защото трябва работи повече утре вечер на рожден ден на твой татко. Твоя мама отиде пазарува — обясни Нела.

— Какво да пазарува?

— Дрехи.

— Но мама винаги си купува дрехите от Рим.

Нела се смути.

— Е, може не дрехи, обаче изненада.

— О, хайде, Нела!

Нела се огледа крадешком, но коя ли италианска готвачка може да пази тайна?

— Твоя мама отиде пазарува с декоратор да избере неща за твой апартамент горе. Твоя мама преправи стаите заради бебе.

— Но Андрю и аз живеем в Ню Йорк и бебето също ще живее там, а не тук.

— Твоя мама каза за всеки случай.

— За всеки случай — какво?

Лоренца чу тихия шум на автомобилен двигател в далечината и отклони вниманието си от Нела. Отвори един прозорец, наведе се навън и помахна на белия „Ван ден плас ягуар“, който се плъзна по чакълена аля.

— Мама сигурно е единственият човек на света, който кара шестцилиндров „Ягуар“ с петнайсет мили в час — каза тя.

— Твоя мама видяла много злополуки с нейни коли. Кара не бързо, но невнимателно. Винаги мисли други неща, винаги нещо друго в главата. Твой татко иска да я вози някой, но тя казва много грижи, още един човек на главата.

Но Нела говореше на стените. Лоренца бе изтичала да посрещне майка си.

Силвана Греъм изтича нагоре по стълбите и изпусна двата добре опаковани пакета на земята, за да прегърне дъщеря си.

— Обуй си обувките, скъпа! Не бива да настиваш, вредно е за детето.

Имаше нисък напевен глас, който извикваше представата за ято гълъби, не необичаен за Рим, но рядко срещан в Пенсилвания. Успокояващата нотка в гласа постоянно дразнеше съпруга ѝ, защото сякаш се опитваше да го успокои и следователно му напомняше за високото кръвно.

Двете жени тръгнаха към библиотеката. Лоренца се клатеше като пате, боса и със самочувствието на бременна жена, а бавната царствена походка на майка ѝ издаваше натежаване, заплашващо да се превърне в пълнота и дори изправената ѝ глава не можеше вече да скрие малката двойна брадичка. Жените смятаха Силвана Греъм за елегантна, но не привлекателна, а мъжете — че вече не става, че е поне с дванайсет килограма по-тежка за ръста си и не си заслужава да я свалят. Силвана прекосяваше живота си в летаргичен сън, движена само от дневните програми. В малкия палат в Рим близо до Бургезките градини, където бе родена и където все още живееха родителите ѝ, непрекъснато ѝ бе напомняно, че „не бива да кара слугите да чакат“.

В библиотеката Лоренца вдигна туристическата брошура.

— За какво ти е това, мамо? Ще избягаш ли най-после?

Силвана се засмя на старата си шега.

— Не, ще бъде служебно пътуване. Заминаваме за Австралия другата седмица. „Нексъс“ ще правят годишната си конференция в Сидни тази година. След това ще прекараме обичайната си „първокласна работна почивка“. Баща ти избра Пои, защото никога не е ходил за риба там, а май имало много акули. Никога не е хващал акула.

— Не е зле да си президент на корпорация.

Лоренца се хвърли на дивана с дамаска от сребрист брокат, вдигна крака и започна да говори за бременността си с настойчивата съсредоточеност на първескиня в пети месец, която не се досеща колко отегчена ще се чувства от тази тема на разговор след два месеца. Макар че бебето щеше да се роди в края на февруари, тя гледаше на живота си като през обратната страна на телескоп: смален до тесен

кръг, включващ само съпруга ѝ и неоформеното безполово бебе. Силвана слушаше самоувереното бърбене на дъщеря си.

— Андрю мисли... Андрю знае... Андрю иска да спра работа... Андрю смята, че той трябва да се грижи за парите ми. Това е едно от нещата, за които исках да говоря с татко. Андрю каза, че е нелепо да оставя някой друг да инвестира парите ми, след като той е брокер... Андрю казва...

— Защо да напускаш работа? — запита Силвана. — Мислех, че ти харесва. Макар да не мога да разбера защо изобщо започна да работиш.

— Не си ли спомняш? Баба каза, че работата ще възпита у мен интереси.

Лоренца си спомни, че майката на Артър имаше предвид също така да не последва безцелния път на майка си, запълвайки живота си с тривиални неща, само и само да мине времето докато умре. Баба ѝ винаги е имала ексцентрични идеи.

Лоренца се засмя.

— Беше работа колкото за занимавка при Сотби. Андрю казва, че не съм научила за картините толкова, колкото баба очакваше и не използвам знанията си по история. Просто съм учтива по телефона, помагам на другите да редят изложбените картини в каталога и от време на време приемам наддаванията при разпродажби... Вкъщи ще си имам достатъчно работа да се грижа За Андрю и за бебето.

Силвана вдигна сребърната кана за кафе от подноса, който Нела току-що бе оставила пред нея.

— Сестрата на Нела ще дойде от Варезе, за да ти стане бавачка. Ще разполагаш с достатъчно прислуга. Ти имаш повече късмет от другите жени — ще можеш и занапред да правиш нещо, да бъдеш нещо.

— Мамо! — погледна я изненадана Лоренца. — Говориш като еманципантка от шейсетте години. — Тя искрено се засмя. — Трябвали са ти двамайсет години да наваксаш.

— Не, трябваша ми двамайсет години, за да забележа.

— Какво да забележиш?

Силвана потърка перлената огърлица в яката си леко развълнувана.

— Малко жени са толкова щастливи след брака, колкото са очаквали — колебливо каза тя.

— За какво говориш, мамо? — „Само не казвай, че с татко ще се разделяте“, помисли си тя с тревога и добави: — Ти не си ли щастлива? Нямах ли всичко, което си искала да имаш?

„Всичко, освен онова, което има най-голямо значение“ — помисли Силвана.

— Какво повече би могла да искаш, мамо?

— Да чувствам, че съществувам.

Значи само това. Лоренца протегна ръка и нежно придърпа дланта на майка си към розовата разкроена рокля, за да почувства малкия ѝ твърд корем.

— Разбира се, че съществуваш. То също.

— Надявам се да е момче — промълви Силвана. Поколеба се и добави: — Говорех сериозно за работата ти. Не бих искала животът ти да изтече в нищото, без да забележиш. Един ден вдигаш поглед и си казваш „Къде ми отиде животът?“ — Тя поклати глава. — Не се смей, Лоренца. Хората, които обичаш, могат да обсебят живота ти, ако им позволиш. Няма да забележиш как или кога е станало, а дори и да забележиш, няма да знаеш как да го спреш.

— Миличка мамо, не се безпокой! — В гласа ѝ прозвуча раздражение. — Имам пълно доверие в Андрю.

Силвана вдигна рамене, спомняйки си как самата тя бе имала пълно доверие в Артър. Спомни си неприятната сцена с баща си, когато внимателно и предпазливо бе съобщила вкъщи по време на закуска в един топъл есенен ден преди години в Рим, че иска да ги запознае с един приятел американец. Да, американец. Не, срещнали се на плажа. (Защото плещестият русокос Артър я бе проследил от кафенето до плажа.) Баща ѝ бе обърнал страницата на вестника и остро бе заявил, че добре възпитаните момичета не си хващат момчета на плажа и той категорично не желае да се запознава с млад плажен безделник. Седемнайсетгодишната Силвана веднага отговори, че не бил млад, напротив, доста по-голям — на трийсет и пет години, и тя щяла да се омъжи за него!

Резултатът беше като от запален фитил в бутилка с керосин. Баща ѝ смачка вестника, скочи от стола и изкрещя:

— Кога е събитието?

— Тулио, говори по-тихо, слугите ще чуят — каза майка ѝ. После погледна Силвана с укор и запита: — Кога?

На Артър му се стори забавно, че са го взели за коцкар (приятелката му си беше отишла в Ню Йорк след поредната караница, зарязвайки го да прекара сам ваканцията). Той се постара Силвана да забременее много скоро след като тя бе обяснила, че е почти сгодена за сина от онова семейство, чието красиво имение в Тоскана граничеше с тяхното. Без да каже дума, Артър бе завил в следващата малка пресечка и като спря колата се нахвърли върху нея. Силвана му се бе оставила с удоволствие тогава, а след това се бяха любили на задните седалки в колите под наем, скрити под оградите от жив плет, в лозята, на пода на моторни лодки, а веднъж дори зад една селска хлебарница. Силвана се радваше, че истински мъж, а не хлапак я е направил истинска жена. Смяташе, че Артър притежава всичката изтънченост, жизненост и блясък на Съединените американски щати — страна, която познаваше само от филмите и рекламите в списание „Лайф“, страна, която изглеждаше прекрасна и далечна като Марс, ако я гледаш от обедняла следвоенна Италия, където неомъжените момичета сяпо се подчиняваха на бащите си.

След като баща ѝ изхвърча с трясък от стаята за закуска, последван от майка ѝ, която непрекъснато повтаряше: „Поне казва, че бил католик, Тулио“, разплаканата Силвана бе прегледана от странен лекар, не семейният им лекар, и бе заключена в собствената си спалня, докато родителите ѝ ожесточено спореха. Нела, кухненската прислужница, която ѝ носеше храна, занесе бележката от Силвана на Артър. Като прочете тъжното омачкано писмо, той се усмихна и телефонира на майка си в Питсбърг.

Без да е изненадана от новината, но удивена, че този път Артър възнамерява да се омъжи за момиче, забременяло от него, мисис Грѐм въздъхна, обади се в „Нексъс“ и нареди да ѝ запазят място в самолет до Рим. По време на осемнайсетчасовия полет имаше достатъчно време да осъзнае, че както винаги няма да може да разубеди единствения си син да не прави каквото си е наумил. Е, добре че поне е католичка.

Мисис Грѐм се настани в обичайния си апартамент в Гранд хотела и написа кратко писмо-покана на родителите на Силвана.

Писмото бе занесено на ръка в полуразрушения дворец „Палазо Кариото“ до Бургезките градини.

Граф Кариото отиде сам на срещата с трагично овдовялата мисис Греъм, която бе облечена в морскосиня прескъпа рокля, носеше дълга огърлица от перли с диаметър шестнайсет милиметра всяка — забавляваше се как на никого не би му хрумвало, че са истински — и годежния си пръстен с най-големия диамант, който графът бе виждал някога. Очите му непрекъснато се приковаваха в него, докато разговаряха от чиста учтивост за неумолимо приближаващото събитие. Най-накрая се споразумяха, че адвокатите им ще се срещнат, за да обсъдят предложението за предбрачен договор в полза на Силвана, и графът се завърна вкъщи, за да заяви на жена си, че можело да бъде и по-лошо, но поне майката била истинска лейди.

Възможно най-бързо след годежа, но в рамките на благоприличието, направиха сватбата — младоженецът има делови задължения, обясни графинята на приятелките си, които кимаха с разбиране. Когато сложната римска церемония свърши, Силвана и Артър отлетяха за Индия на меден месец. Трийсет минути след като бяха заредили с гориво в Каракас, Силвана пометна. Стюардесите и медицинските помощници на борда на първа класа много се разстроиха, но пуснаха музика, за да не чуват останалите пътници болезнените ѝ викове. В Делхи ги чакаше линейка и в продължение на три седмици тя остана в болницата „Кинг Джордж“, след което я превозиха с необходимите предпазни мерки в Питсбърг.

Тогава Силвана видя колко уверено действа Артър по време на криза и още повече се влюби в него. „Артър казва... Артър мисли... Артър иска... Артър настоява...“ бе повтаряла на майка си по телефона. Телефонните обаждания бяха зачестили и майка ѝ, поставяйки вярно диагнозата „носталгия“, изпрати младата Нела да помогне на Силвана да се установи в семейното имение на Артър в Сюикли. Но Силвана никога не се почувства истински добре далеч от веселия шум на Рим и спокойствието на Тоскана, където бе израснала, и редовно ходеше на гости там. Два пъти годишно тя виждаше как майка ѝ и баща ѝ се смаяваха, отслабваха и посивяваха. Отначало се облягаше на Артър, търсейки опора и сигурност в любещите му ръце, но тези силни, мускулести, покрити с руси косми ръце умееха да

принуждават, не само да прегръщат. Силвана скоро разбра, че може да прави каквото си пожелае, освен ако Артър не иска нещо друго.

Докато Силвана се възстановяваше от помятането, тя лежеше в голямото си легло и си водеше бележки за възможните начини да промени мрачната къща. Но когато една сутрин внимателно съобщи на Артър какво прави, той спря да се облича и я изгледа остро, хванал вратовръзката си в едната ръка, а иглата за нея в другата.

— Това е една от най-хубавите къщи в Пенсилвания — процеди той. — Израснал съм тук и не искам нищо да се променя. Можеш да подменяш някои неща, ако е необходимо, но никакви промени!

Силвана се опита да възрази, дори направи грешката да каже, че по-голямата част от скъпите мебели са имитация или ако не са, то са прекалено много поправяни. Артър я бе изслушал студено и обръщайки към нея леденосините си очи, без да помръдне глава, каза:

— Е, поне не са поправяни с чужди пари.

Голяма част от парите, предвидени за Силвана в предбрачния договор, бяха дадени „на заем“ за възстановяването на Палазо Кариото. Цяла седмица след това Артър не ѝ говори. В леглото се държеше с нея така, сякаш не са ги представили един на друг. Оправиха си отношенията, но повече нищо не беше същото.

В романтичната литература, която Силвана обожаваше, героят винаги е завладян от героинята, докато в живота, когато страстта веднъж отслабне, жената остава на второ място след кариерата на мъжа си. Силвана никога не успя да се примири с мисълта, че романтичните ѝ идеи са нереални, и без да забележи, изпадна в постоянна депресия — състояние, което се проявяваше в непрекъснатата умора.

След четири години брак най-после успя да износи едно дете. През цялото време беше или бременна, или се възстановяваше след спонтанен аборт. Розовата ѝ влажна уста вече не беше новост за Артър и интересът му към нея се бе разпръснал като утринната мъгла, която се вдигаше над реката в края на имението им. Дванайсетте вечери след раждането на дъщеря им Силвана прекара сама (за да си почива, както бе казал Артър). На тринайсетата осъзна, че Артър прави онези хубави неща, които се правят нощем, с друга. Опита се да говори с него, но ако Артър не искаше да обсъжда нещо, то просто не се обсъждаше. Работата му в „Нексъс Майнинг Интернешънъл“ — компанията,

основана от пращядо му — бе извинение за всяко негово отсъствие. Ако Силвана се обадише в офиса на „Нексъс“ в центъра, отговаряха, че е в завода за преработка на сурови материали, и обратно. По време на честите си пътувания до офиса на „Нексъс“ в Ню Йорк или Торонто, Артър го нямаше по цял ден, а вечер оставяше съобщение в хотела си да не го безпокоят.

Но колкото и да не се стремеше да крие от Силвана липсата на интерес към нея, по всичко личеше, че предпочита да го скрие от хората в Питсбърг. Никога не го виждаха с друга жена, двамата със Силвана редовно се появяваха заедно в обществото и той държеше на външния вид на жена си. Забелязваше се обаче, че двамата рядко си говорят — дори когато седяха един до друг в разкошната кадифена лежа на семейство Греъм в „Хайнц хол“ в очакване да слушат симфоничния оркестър на Питсбърг или да гледат питсбъргския балет.

По това време Силвана откри, че вече не може да разговаря нормално — думите не излизаха. Преди се бе страхувала да попита Артър за истината, а сега се страхуваше да я чуе. Ужасяваше се от мисълта, че един ден той може да се разведе с нея. Будеше се нощем и чуваше думите: „После какво!“, прошепнати в ушите ѝ. Паника я обхващаше при мисълта да остане без съпруг, да бъде изпратена обратно в Рим като върната стока за износ или да чуе от баща си: „Нали ти казах!“ И така, след няколко плахи опита за разговор, перфектно отклонени от Артър, Силвана затвори очи пред брачното си нещастие.

В края на краищата страстта никога не трае повече от две години, нали?

Тя се посвети на бебето, на пухкавата Лоренца, която правеше балончета със слюнката си и разкъсваше фините ѝ дрехи с италианска бродерия. Всички в „Нексъс“ знаеха, че Артър се е върнал към ергенския си начин на живот и отново използва стария си апартамент в пристройката на хотела. Този апартамент беше постоянно резервиран за важни гости на „Нексъс“. Но за изненада той се бе почувствал изключително горд, когато видя разплаканото зачервено и сбърчено лице на дъщеря си.

— Прилича на теб — бе казала Силвана и той бе засиял.

Три месеца след раждането на Лоренца старият детски четиристаен апартамент на Артър бе преобоядисан в светлорозово и

Силвана разбра, че от този момент нататък може да има всичко, което поиска, стига само да е за доброто на Лоренца. Всичко — освен, разбира се, пари.

Артър не позволяваше на Силвана да носи пари у себе си. Секретарката му плащаше билетите до Рим, сметките от „Валентино“^[1], дори сметките от „Елизабет Арден“ на Пето авеню, откъдето Силвана си купуваше бельо. Не че беше стиснат. Ако Силвана искаше нова кола, трябваше просто да го каже през септември, когато Артър си поръчваше нови модели за предстоящата година. Добър ученик на майка си, Артър имаше безупречен вкус към бижутата и обичаше да ги купува — така че Силвана имаше от всичко по много: смарагди, перли, сапфири и диаманти (но не рубини, Артър ги намираще просташки). Силвана обаче никога нямаше джобни пари.

Артър знаеше, че парите означават свобода. Ако имаше дори малко, бягството щеше да е възможно. Надали държеше на Силвана, но все пак не искаше тя да си тръгне. Самият факт, че Силвана съществуваше, ограничаваше желанията на любовниците му, защото той даваше ясно да се разбере, че понеже е католик, никога няма да се разведе. И така Силвана бе лишена от единственото нещо, което можеше да осигури бягството ѝ от униженията — бе зависима от хрумванията на съпруга си и от неговите пари. Как можеше да го напусне без никаква увереност в себе си и без пари? Силвана се срамуваше от безсилието си и плахо и несигурно се отдръпваше от света. Опитваше се да стане нищо, за да не може нищо да я нарани. Тялото ѝ беше там, но не и тя самата, а Артър не искаше тялото ѝ. Биологически Силвана бе жива, но се чувстваше емоционално мъртва — вървеше през живота като сомнамбул и зад прекрасните си маниери винаги криеше гняв към мъжа си.

Колкото до Лоренца, тя никога не се питаше дали майка ѝ е щастлива. Майка ѝ просто си беше... там.

Излегната на кушетката със сребърен брукат в библиотеката, Лоренца придърпа възглавница и я намести зад гърба си. Държеше лист хартия — напечатан на машина списък на гостите за рождения ден на баща си, празненството, заради което си бе дошла.

Прегледа списъка.

— Колко много досадници! Няма ли да има някой необвързан с „Нексъс“? — Погледна по-отблизо. — Хей, мислех, че никога повече няма да поканиш русата красавица Сузи заради поведението ѝ миналия път.

— Баща ти не би искал да я наричаш така. Предполагам, на всеки може да се случи да падне случайно в басейна по време на празненство.

— От плитката страна, разбира се. И то в бяла рокля без нищо отдолу, както всички бяхме забелязали, преди да падне в басейна. Не си ли спомняш как стоеше и от нея се стичаше вода — все едно Раquel Уелч в някоя от второкласните си роли. И как всички мъже наоколо се втурнаха да помагат на клетото момиче.

— Баща ти специално ме помоли да я поканя, защото другите съпруги не се държат добре с нея.

Лоренца се прозя.

— Мразят я и в червата. И има защо.

— Лоренца, не бива да забравяш, че Сузи ни е далечна роднина.

— Омъжена е за племенника на мъжа на бабината сестра. Бих казала, че е твърде далечна. — Лоренца изведнъж се изправи. — Чувам колата на татко. Рано се връща, нали?

— Знаеше, че ще дойдеш.

Нещо в леденосините му очи предупреждаваше, че подобно на предците му Артър Нимрод Греъм винаги изчаква големия шанс. Макар „Нексъс“ вече да не бе напълно семеен бизнес, Артър ценеше президентското си кресло, защото беше проницателен, упорит и незаменим като дедите си. Костюмите му се шиеха по поръчка от Хътсман, кралският шивач на „Савил Роу“ в Лондон, а човекът, който ги носеше беше старомоден янки, предприемач и следваше семейното мото „КАКВОТО ИМАМЕ, ЗАДЪРЖАМЕ ГО“. Артър вярваше, че най-добрата форма на защита бе пръв да ритнеш другия по болното място, и всеки с някакво положение в Питсбърг го знаеше. На шейсет и две години, с посребряла коса, нисък и набит, той беше в прекрасна форма, когато влезе в библиотеката.

— Как е моето момиче? Не шофира прекалено бързо, надявам се. Трябва да мислиш за внука ми. — Той се изкиска. — Как е Андрю? Надявам се, че се грижи добре за дъщеря ми.

Артър не съзнаваше острата нотка в иначе веселия си глас, когато прегърна единствения човек на света, когото обичаше. Не я мислеше за идеална, всъщност знаеше, че е малко загори-тенджерка, но дъщеря му бе пълна с енергия. Беше съгласен, че не е красива, но трябваше да се признае, че Лоренца притежава чар, на който трудно може да се устои — искрящите сини очи и малките бели зъби изглеждаха винаги засмени с такава заразителна радост, сякаш ти си единственият човек на света, когото е искала да види, сякаш ти се доверява напълно, сякаш двамата с нея сте заговорници в един таен свят. Артър не осъзнаваше, че е лесно да имаш такъв магически чар, ако си спасен от отегчителните реалности в живота, като да чакаш автобуса в дъжда, да носиш пълните със зарзавати чанти, да се препираш с бояджиите или да им плащаш непосилни за джоба ти сметки.

До този ден през целия й живот, не й се бе случвало нищо лошо от зъбобол и Артър щеше да се погрижи никога да не й се случва. Когато двамата с Лоренца, облечена в дантелената булчинска рокля, чакаха да започне сватбеният марш, той се бе обърнал към нея с думите:

— Никога не забравяй, мила моя, че ако някога имаш проблеми, които не искаш да обсъждаш с Андрю, можеш да говориш с татко си! Андрю трябва да разбере, че не си зависима от него.

— А защо да не бъда, татко?

— Защото зависимостта унищожава самоувереността, мила моя.

Очарователната Лоренца бе повдигнала булото си, за да целуне баща си по носа.

— Миличък татко, прекалено много се тревожиш.

След церемонията Артър отведе зет си настрана и дружелюбно му каза:

— Сега трябва да се грижиш за малкото ми момиченце.

Или ще ти извия врата, добавиха очите му.

— Много я обичам, сър — учтиво се бе усмихнал Андрю. — Може да си я взимате през уикенд — тихо прошепна, когато Лоренца го поведе през дъжда от розови листа към площадката зад къщата към хеликоптера на „Нексъс“, който щеше да ги отведе на летището, откъдето пък щяха да вземат самолета на „Нексъс“, за да ги отведе до Бел Рев, острова на „Нексъс“ в Карибско море.

Докато махаше на смаляващия се хеликоптер, Силвана се усмихваше с опрощаващата си майчинска усмивка, но се чувстваше изхвърлена от живота, забравена.

Все още се чувстваше така.

— Къде съм? Кой е този човек в леглото до мен?

Сърцето на Ани биеше на пресекулки, челото ѝ бе мокро от пот, дишаше трудно и усещаше, че ѝ се повръща. До нея, на фона на перленосивата светлина на зората, съпругът ѝ промърмори нещо в съня си. Тя докосна топлия му гръб, за да се успокои. Разбира се. Беше в собственото си легло, в собствената си къща и Дюк лежеше до нея.

Но тогава защо се бе събудила в паника?

Изведнъж си спомни, че същата вечер е празненството за рождения ден на Артър. В полуздрача видя часовника, имаше още един час, докато звънне. До чашата с вода и последния брой на списание „Тайм“ (което четеше от корица до корица, за да е в крак с всичко ново) видя цветната снимка на семейството си от сватбата на Лоренца. Дори два часа да се бе старал, а не две минути, фотографът не би могъл да постигне по-съвършен образец за американско семейство. Ани, облечена в синя копринена рокля, стоеше в средата, закрила морския пейзаж на Коро, окачен зад нея на стената. Бе поставила лявата си ръка на рамото на четиринайсетгодишния Роб, най-умния и най-шумния от четиримата ѝ сина, облечен за първи път в костюм като възрастен. Отляво на Роб солиден, намръщен и строг стоеше Дюк, съпругът на Ани. Помисли си, че прилича на Джон Уейн в разцвета на кариерата си, само дето не беше толкова висок и, разбира се, имаше излишни килограми. Ани щеше да бъде загубена без съпруга си, защото Дюк се грижеше за всичко. Тя дори не знаеше къде са застрахователните полици на къщата. А и не искаше да знае, достатъчно документи бе попълвала като секретарка на Дюк.

До Дюк от снимката, се хилеше Фред, най-големият от четиримата им сина. Никога не изглеждаше безупречен в костюм, да е жив и здрав! Фред беше математик, след завършването си започна работа в университета в Пенсилвания и, слава богу, все още живееше вкъщи. Ани ненавиждаше деня, когато всичките ѝ синове щяха да излязат от дома и тя нямаше да има какво да прави в тихата къща,

освен да изхвърля пепелниците. Отдясно на Ани, пред едно от пианата на Силвана, стоеше Бил, без да се усмихва, с ръце в джобовете. Бил, Ромеото в тяхното семейство, все още учеше в колеж. Момчетата не го оставяха на мира — Ани и Дюк трябваше да му купят собствен телефон още на четиринайсетгодишна възраст. До Бил беше Дейв, който, на деветнайсет, беше най-хубавият от момчетата, макар че, разбира се, те всички бяха привлекателни по свой начин. Докато гледаше синовете си, Ани мислеше, че поне едно нещо е свършила както трябва. Четирима сина бе точно каквото бе искал Дюк, всъщност те често се държаха като петима братя, когато са заедно. Добре че се сети, отново трябва да се поправят перилата...

При мисълта за партито Ани отново усети паника. Главата ѝ сякаш бе силно притисната, въздух не ѝ достигаше. Надяваше се този път да не изпусне нищо. При последното парти на Силвана, когато бедната Сузи развали хубавата си рокля, падайки в басейна, едно канапе^[2] просто се сплеска в ръката на Ани и по бялата ѝ сатенената официална рокля покапа сос. Надяваше се тази вечер да не стане за смях. Но пък ако мълчеше непрекъснато, Дюк ѝ стрелваше един от онези погледи, които я караха послушно да каже няколко общи приказки и въпреки редовното четене на списание „Тайм“ хората винаги се изненадваха от думите ѝ. Тогава тя започваше да се поти под мишниците, прическата ѝ започваше да се разпада и тя бързо изчезваше в банята. Имаше обаче и граница на ходенията до банята и на времето, което можеше да остане там, в противен случай Дюк ръмжеше на път за вкъщи:

— За бога, та ти познаваш тези хора от години! Израснала си тук! С часове не може да те откъсне човек от телефона, а тук не можеш да си отвориш устата пред всичките ми колеги.

Тя знаеше, че Дюк би искал да е по-добра домакиня на приемите им, и чувстваше, че би било по-добре за кариерата му, ако беше, но бе твърде плаха, за да опита. Забравяше или объркваше имената на хората. Не можеше да стои спокойна и грациозна на входа на балната зала в къщата си, проронвайки по някоя очарователна (и различна) фраза на двеста души, както Силвана.

Силвана караше Ани да се чувства старомодна и нескопосана. Винаги бе толкова елегантна и сдържана, а изпълнената ѝ с цветя къща винаги изглеждаше така, сякаш всеки момент щяха да идват фотографии

от „Хаус енд гардън“^[3]. Разбира се, Силвана имаше много прислуга, но същото се отнасяше и за Ани.

Грижата за семейството отнемаше всичкото време на Ани. Не знаеше как другите жени намират време за неща като, да речем, истински интелектуални занимания, а не събиране на парични помощи или бродирание на кувертюри за столовете в трапезарията. Ани тъжно се почуди дали лабрадорът не е завлякъл някъде иглите ѝ, защото бяха изчезнали.

За нещастие деловите партньори на Дюк не се интересуваха от бродерии и аранжиране на цветя по църквите. Понякога след делова вечеря Дюк просто въздъхваше и двамата се прибираха в мълчание във Фокс Чапъл. Ако Ани плахо кажеше, че съжалява, Дюк изкрещяваше: „Престани да се извиняваш, за бога!“ След което Ани се свиваше до него, опитвайки се да стане колкото може по-малка, и се чудеше дали да не се запише в онзи курс за динамично развитие на личността, който Дюк ѝ бе предложил.

Не можеше да престане да се извинява на Дюк, защото всъщност той изобщо не я бе избрал, просто му се наложи да бъде с нея. Бащата на Ани беше шеф на счетоводния отдел в компанията „Нексъс“ и след колежа я бе изпратил на секретарски курс при мисис Паркър, после ѝ бе осигурил работа в „Нексъс“, за да може да прави нещо, докато се омъжи.

Ани работи като секретарка на Дюк цяло лято. През първите няколко седмици го гледаше с неотслабващо възхищение. Виждаше го през собствените му очи и със същото себевеличаене. Гореща от нетърпение да му угоди, тя скачаше, за да записва текста на писмата му, да пълни гарафата му с вода и да предугажда всичките му желания, така че една вечер, след като бяха работили до късно, Дюк не се изненада от себе си, когато облада красивата малка червенокоска на килима в канцеларията. Нямахше представа, че ѝ е било за пръв път, но няколко седмици по-късно с преbledняло лице тя му съобщи, че имат проблем. Е, ако ти се яви такъв проблем в Питсбърг през 1952 г., просто се жениш, особено ако бащата на момичето ти е шеф.

Дюк промълви нещо насън и се извърна, събаряйки юргана на пода. Ани внимателно се измъкна от леглото, заобиколи на пръсти от другата страна, вдигна юргана и зави Дюк до раменете. Толкова се гордеше с него. Ако беше само десет години по-млад щеше да седне

на президентското кресло на Артър. Нямахте съмнение в това. Но той не се и опитваше да спечели мястото.

Едно нещо Ани трябваше да признае — Дюк не можеше да губи, всъщност загубата винаги възпламеняваше ирландския му темперамент и той избухваше като вулкан. Разбира се, не употребяваше физическо насилие и никога не бе пипвал Ани с пръст — освен може би веднъж, когато бе забравила да запише на видеото някакъв пиратски филм, но той не осъзна какво прави докато не видя синините по ръцете ѝ на другия ден. Момчетата никога не се мяркаха пред очите на баща си, когато беше в някое от тези настроения, усещаха го и се покриваха, макар да знаеха, че после той съжалява.

Винаги познаваха в какво настроение е, още щом се прибереше вечер, по начина, по който затръшваше входната врата — степента на силата на затръшване беше като барометър. Имаха един лош период няколко години след като се бяха оженили, когато Дюк бе предложен за повишение. Всяка вечер още преди да се прибереше, на Ани започваше да не ѝ достига въздух и изпитваше паника. Бързо завеждаше децата да си легнат и внимателно проверяваше да няма разхвърляни кънки или бейзболни бухалки, в които Дюк да се спъне, защото ако имаше, Дюк винаги се спъваше, и сядаше да чака с разтуптяно сърце и свит стомах да мине ураганът. На другия ден задължително отиваше на църква, защото това я успокояваше и ѝ помагаше да преодолее неприятното чувство и огорчението, заедно не е успяла да успокои гнева на мъжа си. Момчетата никога не обсъждаха с нея характера на баща си. Бяха израснали с него, така че го приемаха като част от живота си, но мълком се срамуваха от гневните му изблици и просто изчезваха, когато вечер той треснеше вратата така, че къщата се разтреперваше.

Ани също се срамуваше. С никого не бе говорила за ужасния характер на Дюк, освен с майка си, която въздъхна и каза, че много мъже не осъзнават какви животни са и жените просто трябва да се примирят... Поне осигуряваше добре семейството. Това със сигурност, защото Дюк беше вече вицепрезидент на отдела за координация на филиалите по цял свят — много важна и отговорна длъжност.

В съня си Дюк отново отмести завивката. Ани пак се измъкна от леглото и я оправи, подпъхвайки я под раменете му. Случайно се опря в масичката до леглото и една от снимките в сребърна рамка падна на

пода. Тя я вдигна и се вгледа в червенокосата усмихната скиорка, облечена в бледосин ски костюм и размахала щеки. Хари я бе снимал малко след като бе започнал работа в „Нексъс“, една година преди да се омъжи за Дюк. Следващата седмица щеше отново да се види с Хари и не можеше да разбере защо това я изнервя. Хари бе станал по-голям проблем с течение на годините.

Когато Ани заобиколи на пръсти към своята страна на леглото, погледът ѝ попадна на собственото ѝ отражение в голямото огледало на стената. В призрачната светлина на зората в смачканата си бяла нощница изглеждаше приятно бледа, а не безцветна и кльощава. Не се виждаха дупките под ключиците ѝ, белите и луничави ръце изглеждаха покрити с фин златен мъх, а някога червено-кафявата ѝ коса блестеше като златна, не с бледо царевичен цвят, но с изгряването на слънцето и проникващата в стаята светлина Ани ясно започна да вижда непривлекателното си отражение и за първи път се поколеба за плановете си през деня.

Сърцето ѝ отново се сви от страх. Каза си, че не трябва да бъде страхливка. Беше решила да опита поне за една вечер да изглежда смайваща като Сузи. Сузи бе толкова пълна с живот и винаги оставяше впечатление, е, може понякога дрехите ѝ да бяха малко крещящи, но Сузи винаги изглеждаше поразително.

Не, тази вечер Ани нямаше да се безпокои за нищо! Със седмици беше планирала тоалета и грима си и Сузи ѝ бе помагала. Сузи бе избрала дрехите, Сузи беше уредила час при професионалния гримьор, а тази сутрин тя щеше да отиде при фризьорката на Сузи.

Тази вечер, поне веднъж, Ани щеше да накара Дюк да се гордее с нея!

На около шест километра разстояние друга жена, също в леглото, гледаше как стрелките на часовника върху нощното шкафче се преместват към цифрата шест в нежната утринна светлина. Замислена за празненството на Артър, Пати бе изгризала несъзнателно нокътя на палеца си.

Измъкна се от леглото, като внимаваше да не събуди съпруга си Чарли, вицепрезидент на юридическия отдел и юрисконсулт на

„Нексъс“. Бързо си облече син анцуг и тихо заслиза надолу по стълбите, за да не обезпокои сина си Стивън.

Излезе през масивната дъбова входна врата, снабдена с многобройни чукала, декоративни гвоздеи и други ковани дреболии, които изглеждаха като направени от първите заселници и странно контрастираха с трите неразбиваеми хромирани ключалки.

Това бе единствената част от деня, която изцяло принадлежеше на Пати. Тя си премери пулса и започна да загрява с бавни разтягания, подпряна на входната врата, да прави подскоци и повдигане на пръсти. После направи два шпагата на тревата и се затича.

Тичаше бавно по безлюдните улици, като подминаваше една след друга оградените тревни площи. Всъщност трябваше да си купи нова рокля за партито. Но сега имаха нужда от всяко пени за влога, а спестяването беше като спазването на диета — не можеш да си позволиш никакво „само едно“. Но, разбира се, ролята на съпругата на бъдещия президент на „Нексъс“ е като на жената на посланика и едно от задълженията ѝ е да се облича добре. Когато зави зад първия ъгъл, тя се почуди дали Силвана има отпуснат специален фонд от компанията, откъдето да плаща всички стоки от „Валентино“.

Пати ускори крачка. Първите пет минути обикновено бяха най-трудни. След това тя влизаше в ритъм и ставаше по-лесно. Обичаше да тича фартлек — непрекъснато, като сменяше скоростта: бърза, бавна, средна. Беше добра техника за бягане на дълги разстояния... По дяволите, защо не си бе купила нова рокля, трябваше да направи всичко възможно, за да може Чарли да получи повишението. Всички казваха, че съпругът ѝ е най-добрият юрисконсулт, който някога е работил в „Нексъс“, и четирийсет и пет години бе напълно подходяща възраст — Артър беше на четирийсет и осем, когато бе поел длъжността. Чарли щеше да има на разположение поне четиринайсет години, преди да дойде време да посочи свой заместник.

Разбира се, Артър не искаше да приеме мисълта, че трябва някой изобщо да поеме щафетата, както шеговито се изразяваше, но всички знаеха, че бордът го е принудил да вземе окончателно решение преди края на годината. Без съмнение пътуването до Пои щеше да бъде решаващо, освен ако Артър не реши да избере външен човек. Но Чарли ѝ бе казал, че това би се случило само ако компанията има проблеми, а случаят сега не беше такъв. Бордът искаше някой, който е работил

дълго време в „Нексъс“ и е бил на отговорни постове във филиалите на компанията по света.

Може би трябваше да обмисли още веднъж тоалетите си за конференцията другата седмица, помисли Пати. Може би малко разходи за целта щяха да се окажат добра инвестиция. Защото следващият президент щеше със сигурност да бъде избран по време на пътуването. Артър никога не разкриваше картите си преди края на играта, но неговият заместник трябваше да бъде някой от заминаващите за Пои. Тази година групата бе далеч по-малобройна от обикновено. Защо? За да може Артър да направи окончателния си подбор, ето защо. А причината за дългото протакане бе, че той не просто предаваше поста си на друг, а също така избираше човек, който да се грижи за семейното му богатство, защото голяма част от „Нексъс Майнинг Интернешънъл“ все още бе собственост на семейство Грем.

Пати погледна часовника си. Трябваше да намали темпото.

Може би беше по-добре да не пие кафе на закуска днес, не и с този нервен стомах. Не искаше да ѝ прилошее на партито. Ще прескочи следобедното четене на Стивън и ще медитира. Веднага се почувства виновна, но потисна тази мисъл, защото тази вечер беше важно да се държи като идеална съпруга на президент на компания. И, честен кръст, когато ѝ дойде времето, тя ще свърши далеч по-добре работата си от нахаканата и префърцунена Силвана. Само защото е отгледана в палат, тази жена едва успяваше да завърже разговор с обикновените смъртни! Е, успяваше, разбира се, да каже една-две думи и от време на време благородно да се усмихне, но Силвана всъщност не се интересуваше от „Нексъс“. Пати възнамеряваше ясно да даде да се разбере, че е загрижена за компанията. Нямахше да се намесва и да дава мнение, но стопроцентово щеше да подкрепи съпруга си. Чарли имаше нужда да разговаря с някого, когато се прибере вкъщи, някой, който да съзнава положението му, да разбира стресовите в работата му и да се интересува от самата работа, някой, който да му помогне да носи огромната отговорност и същевременно да гледа в бъдещето. Защото Чарли никога не трябваше да забравя, че има най-голяма отговорност към техния син. Те си дележаха отговорността за него (д-р Бек я бе предупредил никога да не я нарича вина).

Пати се вслуша в сърцето си, което биеше по-учестено. Трябва да продължи по-бавно.

Е, роклята ѝ може да не е такава сензация, но фигурата ѝ беше по-хубава от тази на Силвана. Пада ѝ се, щом яде толкова много тестени храни! Вероятно причината за верността на Силвана към похотливеца Артър се крие в това, че не смееше да се покаже гола пред никой любовник. Дори на собствените си плувни партита Силвана никога не се бе появявала по бански. Господи, помисли си Пати, ако имах готвач... когато имам готвач... добре ще се възползвам. Да имаш готвач е единственият траен начин да свалиш излишното тегло и да задържиш нормалните си килограми. Всички Първи дами отслабваха още щом пристъпеха прага на Белия дом. Очевидно главният готвач в момента все още пази менютата на Жаклин Кенеди. Портокалов сок, яйца на очи, бекон и чисто кафе на закуска — всичко 240 калории, за обяд чаша бульон, малко салата с френски подправки и печен кренвирш — общо 250 калории, чаша чай с лимон в пет часа и за вечерта на Жаки ѝ оставаха цели 500 калории. О, да, много лесно е да си дисциплиниран, ако някой друг ти мери храната и ти я слага в чинията.

Пати бе стигнала средата на маршрута и тръгна да се връща към къщи. Вече тичаше със средна бързина, подминавайки други бегачи, малцина от които устояваха да не ѝ хвърлят един поглед. Тя бе толкова близко до съвършената човешка фигура, рядко се случваше на човек да види такова нещо. Висока, слаба, с атлетична фигура и естествена грациозност, която липсва на повечето бегачи, профилът издава нервно напрежение като на уловено куче, което чака да отворят челюстите на капана, бяло русата ѝ коса подстригана по момчешки, а русите ѝ вежди — като права черта над тесния елегантен нос. Повдигнатата по средата горна устна и широката уста с откроени странични крайчета можеше да е от скулптура на Микеланджело.

По ирония на съдбата Пати, с нейната съвършена човешка фигура, бе родила бебе с гръбначно увреждане, за което нямаше лек и което изискваше безкрайно търпение. С мозъка на Стивън всичко беше наред, всъщност той се оказа невероятно умно дете, но пък физическото му състояние изглеждаше още по-непоносимо. Поради вроденото злокачествено образуване на гръбначния стълб Стивън се бе родил с увредени крайници и щеше завинаги да си остане

безпомощен. Д-р Бек им бе казал, че няма причина Стивън да не живее физиологично и да не води полезен живот, но никога нямаше да бъде нормален.

Чарли се бе държал прекрасно. Двамата си вдъхваха взаимно надежда в малката приветлива болнична стая и Чарли бе казал на Пати, че няма защо да се обвиняват за станалото. Не беше нещо небивало, случваше се в процент и половина от ражданията.

Стиснала бебето си, Пати отказа дори да мисли за настаняването му в специализиран дом, още преди дори Чарли да изброи предимствата. Стивън беше тяхното дете. Красивото му лице се вглеждаше в Пати с мълчаливо синеоко доверие. Пати моментално бе решила, че единственият дом, в който Стивън някога ще живее, бе този на родителите си. Те го бяха създали и довели на белия свят такъв. Да се грижат сами за него бе най-малкото, с което можеха да компенсират ужасното му нещастие.

През осемте години след раждането на Стивън Пати непрекъснато се бе грижила за него и за безкрайните лекарски предписания. Огромните разходи затрудниха правенето на влога за събиране средства за Стивън, защото той щеше да има нужда от грижи двайсет и четири часа в денонощието през целия си живот. Колкото и малко вероятно, все пак беше напълно възможно Стивън да надживее Пати и Чарли. Разбира се, двамата родители имаха солидни застраховки „Живот“, но бяха направили влога в случай, че синът им има нужда от голяма сума пари докато са още живи. Освен това по този начин спестяваха данъци.

Раждането на Стивън нанесе удар по самоувереността на Пати, от който тя все още се възстановяваше. Чувстваше, че по незнаен и неразбираем начин сигурно бе направила нещо ужасно, за да заслужи такова наказание. Сигурно бе виновна за нещо, макар да не знаеше за какво. И се самонаказваше, без дори да го съзнава.

Леко запъхтяна, Пати взе последния завой, откъдето успя да види как Джуди, икономката им, завива по алеята точно когато сестрата си тръгваше. След още няколко минути Пати видя къщата си — голяма сграда в стил Тюдор с многоъгълни прозорци и огромна входна врата с арка над нея. Щеше да успее само да вземе един душ набързо, преди да стане време за закуската на Стивън.

Тя забави крачка и пое ходом по чакълестата алея, после си махна синята превръзка от главата и си премери пулса. Днес беше попрекалила. Пати не понасяше жени, които се оставяха да загубят форма, а после изпадаха в истерия и пълнеха клиниките за отслабване още от трийсетгодишна възраст. Тя възнамеряваше да запази доброто си физическо състояние.

Нямаше нужда от нова рокля, за да скрие тялото си, макар че, трябваше да признае, тялото на Сузи не бе никак лошо, а Сузи не правеше и една минута упражнения на ден, кучката с кучка. Сузи щеше да има нова рокля днес, всъщност Сузи винаги носеше нови рокли. Нямаше за какво друго да харчи времето и парите си, освен за себе си. Лично Пати не би пропиляла цял ден при маникюристи, фризьори, масажисти, нагревки и така нататък, но пък Сузи правеше кариера в поддържането на добър външен вид.

Пати изведнъж спря, през главата ѝ мина неприятна мисъл. Не, Чарли не би погледнал друга жена. Може би е добре да пийне едно кафе на закуска. Без мляко и захар, разбира се...

---

[1] Верига от магазини за дрехи. — Бел.пр. ↑

[2] Вид сандвич с плънка. — Б.пр. ↑

[3] Списание, в което се предлагат идеи за модерно и функционално подреждане на домовете и градините. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Петък, 26 октомври 1984 г.

— Съжалявам, мистър Дъглас, но мисис Дъглас е на заседание.
— Гласът на секретарката звучеше като ламарина по телефона.

— Не може ли да се промъкнете в канцеларията ѝ и да я попитате дали наистина има нужда от мен на това парти довечера? В службата ми изникна нещо непредвидено.

— Съжалявам, не мога да прекъсна срещата. Но довечера е тържеството по случай рождения ден на мистър Греъм, мистър Дъглас. Не мисля, че...

— Добре, добре — въздъхна Роди, — ще си лъсна обувките за танци. Но може би трябва да напомните на мисис Дъглас, че макар да е на три пресечки разстояние, ще закъснее, ако не побърза. По това време обикновено вече си е вкъщи.

— Мисис Дъглас никога не закъснява, мистър Дъглас.

Секретарката беше права. Изабел навиваше часовника си с десет минути напред. Роди остави червения телефон и погледна от високия прозорец прекрасната гледка към реката и червеникавокафявите гористи хълмове зад нея.

Наля си питие и се отправи към банята. Вече бе под душа, когато видя, че опаковката шампоан е празна и мокър прекоси апартамента, за да си вземе друга.

След като се изкъпа и облече, Роди си наля друго питие и взе последния брой на „Пъблишърс уийкли“. Легна с вдигнати крака на дивана и запреглежда страниците за нови книги.

Никога не чуваше кога влиза жена му. Изабел стоеше на вратата и си мислеше, че Роди изглежда прекрасно в смокинг и тълпата служители на „Нексъс“ ще приличат на стадо пингвини около него. Човек лесно можеше да го вземе за италианска кинозвезда — висок и строен, с тъмна къдрава коса и дружелюбни кафяви очи, гледащи зад тънкорамчести очила. Беше и в добра форма. Бе победил на състезанието по скуош в Източната дивизия от своята възрастова

група. Изабел знаеше, че е късметлийка с такъв закрилящ и горд от нея съпруг. Много мъже биха се чувствали застрашени или биха намразили нейния успех. Бе водила упорита и трудна борба за работата си като вицепрезидент на отдела за развитие на корпорацията в „Нексъс“ — така го наричаха, но задълженията ѝ всъщност бяха да търси нови територии, местности за сондиране и общо разширяване. Бе започнала работа в отдел „Продажби“ в „Нексъс“ веднага след завършване на търговския факултет на Харвард и три години след това се бе преместила в отдел „Администрация и финанси“, после стана асистент на вицепрезидента на отдел „Развитие“, който не след дълго напусна поста си. Не се заблуждаваше — знаеше, че една от причините за повишението ѝ е желанието на „Нексъс“ да имат в управителния борд поне една жена, за да докажат, че няма дискриминация на жените, макар никога да не биха признали подобни съображения.

Около месец след постъпването ѝ в компанията Роди разбра, че Изабел твърдо бе решила да стане президент на „Нексъс“. Никога не ѝ се бе присмивал, макар че от време на време ѝ се подиграваше за списъците с належащи задачи, записките и купчината доклади, натрупани от нейната страна на леглото. Изабел знаеше, че има късмет, че не се сблъсква с презрение от негова страна. Роди също обичаше работата си като регионален управител на национална верига от книжарници.

Изабел се приближи до Роди, който седеше на дивана, и гордо каза:

— Днес сключихме страхотна сделка по проекта „Колумб“. Сега мога да ти разкажа всичко за нея. — Тъмносините ѝ очи блестяха триумфално. Беше дребна, с тънки кости и гъста тъмна късо подстригана коса.

Роди вдигна поглед и театрално ѝ изпрати въздушна целувка.

— Това е прекрасно. Не е за чудене, че закъсня седем минути. Вече щях да се обаждам в болницата.

Докато се къпеше и обличаше, Изабел му разказа за сделката, после запита как е минал денят на Роди.

— Преглеждах списъка с есенните поръчки. Чуй. — Роди се облегна на вратата на спалнята и зачете на глас от специализирания каталог. — „От един мъж, толкова богат, че изобщо не може да си

преброи парите, за порочната и опърничава жена, която се кълне да вземе главата му.“ Познай какво е заглавието.

— Нещо ново от Харолд Робинс?

— Не, библията в апогея на нова ера. В края на краищата пазарът на библиите се разширява, миналата година приходите бяха над сто и десет милиона долара.

Изабел се засмя, докато обличаше копринената си рокля в кремав цвят. Беше асиметрична и едното рамо оставаше голо. Беше предпочела кремаво пред бялото, защото, освен ако не беше памучна дреха, винаги имаше проблеми с химическото чистене.

— Роди би ли ми донесъл малко перие^[1], докато се гримирам?

Роди тръгна към кухнята. Телефонът иззвъня и Изабел веднага се обади от спалнята.

— Лионор коя?... За каква продажба?... За кое какво мисля?... О, радвам се, разбира се... Да, разбира се, че се радвам... Сега ще ви го дам.

Но Роди вече бе вдигнал телефона в кухнята. Изабел се заслуша и с пъргавия си ум веднага разбра защо Роди не ѝ бе казал за повишението си. Защото означаваше да се преместят в Минеаполис, затова.

Роди се появи на вратата.

— Съжалявам, не исках да ти казвам, докато не останем на спокойствие. Не мога да разбера как, по дяволите, Лионор е разбрала толкова бързо.

— Скъпи, много се радвам. Съжалявам, разбира се, че не поговори с мен, преди да приемеш, но поне ще сме в близки часови зони.

Роди бе подготвен за това, но не бе очаквал, че тя ще атакува още в първите трийсет секунди.

— Ще бъдем в един и същи град, Изабел — тихо каза той. — Сега е мой ред да правя кариера.

— В никакъв случай не мога да напусна Питсбърг и ти го знаеш! Ако искаш да живееш в Минеаполис, може да си вземеш апартамент в хотел и да идваш през уикендите.

— Никога не съм срещал егоист като тебе!

— Не ми крещи. Какво егоистично има в това да не искам да изоставя кариерата си? — Но Изабел знаеше какво щеше да последва.

— Пепеляшке, ти си на трийсет и седем години и времето неумолимо тече. Искам деца, преди да започна да нося бифокални очила.

— Когато се съгласих да спра да работя на трийсет години, не знаехме, че ще се справям толкова добре.

— И аз не се справям зле.

Те се погледнаха.

Най-после Изабел каза:

— Може би едно дете. Може би ще успея да си издействам два месеца отпуск.

— И преди сме говорили за това. Искам поне две деца и искам те да си имат нормална майка, а не организатор в зала за конференции. Виждал съм и други жени да се опитват да се справят едновременно с деца, работа и съпруг и знам, че не става. Само две неща наведнъж можеш да правиш както трябва. Повечето жени...

— Повечето жени не осъзнават, че имат избор в живота си, докато не стане твърде късно и възможностите са изчезнали.

— Когато се оженихме...

— Когато се оженихме, синдромът на празното семейно гнездо не съществуваше. Не искам да зарежа вълнуващата си работа с прекрасни перспективи само за да отгледам две деца, които ще напуснат дома на шестнайсет, без изобщо да погледнат назад.

— Много жени успяват да се върнат на работа след време.

— Но не и на петдесет години и не на моето ниво. Ти ме караш да се откажа от живота си! — Изабел го погледна и избълва онова, което никога преди това не бе казвала: — Роди, аз не искам да имам деца. Преди си мислех, че искам, но сега знам, че не е така.

— Аз пък искам. И ти се съгласи, а аз не мога да ги родя вместо теб.

Изабел разбра, че ще закъснеят за партито.

Кеъри се задържа в службата си, защото плановете за промените на къщата с езерото на Силвърман щяха да трябва да следват сутрин. Да се свърши прецизно работата, без да загуби интерес дори при досадните подробности, бе най-трудната част от работата ѝ, но Кеъри знаеше, че това отличава професионалистите.

Кеъри беше помощник-архитект в малко сдружение, което проектираше модерни домове, съчетаващи сградите с пейзажа. Всеки от служителите мечтаеше да си построи къща като Падащата вода — дома на Франк Лойд Райт в Лорел Хайтс. Къщата бе изградена от кварцови камъни над падащ водопад, бе заобиколена с лаврови дървета, рододендрони и диви цветя, а зад нея се простираше гората. Сигурно е прекрасно да слушаш пляска на... Опа! Тази линия малко се изкриви. По-добре да внимава. На Ед сигурно няма да му е приятно да придружава труп на празненството на Артър.

Обикновено Ед не го бе грижа ако жена му позакъснее, с него човек лесно можеше да излезе на глава, както и с нея. Тя не беше тип „супержена“, а и не искаше да бъде. Тя беше просто жена, която работеше и се опитваше да запази самоличността си и да се грижи за семейството — не искаше да бъде мъж в женски дрехи като Изабел. Но тази сутрин Ед я бе помолил да си дойде навреме и бе подчертал колко важно е нейното присъствие за имиджа му в момента. Сякаш напълно бе загубил чувството си за хумор, откакто се заговори за заместник на Артър. Кеъри предполагаше, че ще трябва да изчакат още един президент да си отиде, преди да назначат Ед на длъжността. За Ед пък проблемът се корени там, че се чувстваше застрашен от жаждата за изява на самоличността, както я наричаше, на Кеъри.

Тя желаше Ед да споделя с нея тревогите си, вместо да се преструва, че всичко е на ред, но Ед се смяташе за силен мъж, който умее да мълчи. Защо мъжете никога не си признават, че са уязвими? Кеъри би искала поне веднъж да чуе какво става в главата на Ед, а не да гадае.

Тя изви рязко волана, за да не прегази една катеричка, и погледна в огледалото да види дали не я е засегнала, после се усмихна на собственото си отражение. Кеъри беше висока, русолява блондинка и често ѝ казваха, че прилича на принцеса Даяна. Всъщност тя приличаше на баба си, която беше шведка.

Въздъхна и сви встрани от пътя по улицата с големите кестени. Няколко минути по-късно гледката на собствената къща повдигна духа ѝ. Винаги се радваше да зърне осемдесетгодишната бяла къща с всичко в нея. Обичаше високите тавани и постепенно събираше старинни мебели за цялостно обзавеждане. Водата им бе прокарана от едно поточе горе от хълма. Притежаваха земята около къщата, така че никой

не можеше да им наднича през прозорците и много приличаше на селска къща. Въпреки че беше толкова отдалечена, ако Ед кажеше: „Да идем да видим кой свири при Стенли тази вечер“, отнемаше им не повече от половин час да стигнат и никога не изпускаха джаз представленията.

Ед стоеше на верандата и гледаше точно както майка ѝ, когато Кеъри беше на петнайсет и се прибираше след полунощ.

— Виж, съжалявам — каза тя. — Само за десет минути ще се приготвя. — Прегърна Ед с лявата ръка и целуна каменната му буза. Беше като да целуваш индианец продавач на цигари.

Тя прекоси тичешком правоъгълния хол и се заизкачва по стълбите. Ингрид и Грета висяха на перилата най-горе и гледаха укорително като рижави очилати мишлета — и двете приличаха на сестрата на Ед. В един глас двете момичета казаха:

— Закъсня. Татко е побеснял.

Понякога Кеъри разбираше защо първата съпруга на Ед го бе напуснала, макар че и тя самата имаше предишен брак. Колежанска лудост. Шест месеца след сватбата той се бе запалил по цветята, напусна я и отиде в Индия да учи йога. Беше доста унижително, но въпреки това бе голямо облекчение. Както се беше омъжила за футболния полузащитник за завист на всички, той да вземе да превърти — започна да облича жълти роби и да пее ом^[2] в пет часа сутринта. От цялото общезитие се оплакваха.

Кеъри се усмихна, качвайки се по стълбите.

— Здравейте, деца. Как е къщата днес?

В края на миналата седмица бе показала на дъщерите си как да построят къщата на техните мечти с миниатюрни червени тухлички от детски строителен комплект.

— Досааааадно.

— Отнема тооооолкова време.

— Вместо това си направихме парти с куклите.

— Пак сте си играли с гримове на мама. — Вече бе достатъчно близо, за да види нескопосано сложения и неуспешно изтрит грим по лицата им.

— Не, не, играхме си с боичките... не с всички. Играхме си на големи дами.

Беше им накупила всякакви интелектуални и момчешки игри от комплекти с инструменти до кубчета на Рубик, но те бяха живото отрицание на движението на жените. Понякога Кеъри си мислеше, че тогава, преди години, в колежа, когато нейна героиня беше Глория Стайнъм^[3], цялата кампания е била за нищо.

Почувства се малко виновна, докато се сапунисваше под душа. Напоследък човек се чувстваше виновен, ако си остане у дома, и също толкова виновен, ако е извън къщи.

Ед се появи на вратата на спалнята. Лицето му все още бе измъчено-ядосано.

— Още колко дълго ще се бавиш?

— Почти съм готова, само ми вдигни ципа.

Той не бе забелязал, че си е купила нова рокля по случай тържеството. Беше семпла, с огромни ръкави, дълбоко и равно отпред деколтето и по-изрязана отзад. Кеъри си помисли, че прилича на испанска девойка в нея. Бързо закопча колието си, а Ед сърдито дръпна ципа на гърба ѝ. Ципът заяде.

— Защо беше нужно да дърпаш толкова силно, по дяволите?

— Не викай! Ако си беше дошла по-рано, нямаше да те пришпорвам така.

— Слушай, защо трябва аз да ходя на това парти? Знаеш, че мразя бялото вино и глупавите разговори. Никой от мъжете не ме слуша, когато говоря смислено, жените ме мислят за луда еманципантка, а ти ми говориш с вдървена уста. Аз не те карам да идваш на моите служебни сбирки.

— Просто очаквам да ме подкрепяш — каза през зъби Ед. — Толкова ли много искам? — Той ѝ обърна гръб и пъкна ръце в джобовете си.

— Някой казвал ли ти е някога, че изглеждаш прекрасно, когато си ядосан? — подразни го тя, свали роклята, седна на леглото и се опита да оправи ципа с пинсетата си за вежди.

Ед наистина бе привлекателен — метър и осемдесет, добре сложен с тъмночервена коса, каквато имаха и децата, бяла кожа, сиви очи и волева брадичка. Не му бе присъщо да води битки. Беше превъртял с това проклето повишение. Никога преди не бе имал нищо против работата ѝ — толкова често пътуваше в чужбина, че бе искрено доволен от независимите ѝ интереси.

Двамата бяха истински щастливи като тичащи рамо до рамо бегачи, преди Артър да обяви, че се оттегля. От този момент Ед се бе изопнал като струна. Казваше, че стресът е част от успеха, но Кеъри знаеше, че в големи дози може да стане убийствен. Интересно, каква ли е статистиката за служители на отговорни постове, които умират от инфаркт. Тя осъзна, че се надява Ед да не получи проклетото повишение, защото само възможността за него вече разстройваше семейството.

Освен това Кеъри знаеше, без да ѝ се казва, че собствената ѝ работа ще бъде застрашена. Непрекъснато идваха някакви вицепрезиденти от различните клонове на „Нексъс“ и се бореха за вниманието на президента и съпругата му, когато бяха на посещение в Питсбърг. Затова и Ед се държеше така странно, макар още да не бе споменал, че тя ще трябва да напусне. Разбира се, външно се бе съгласил тя да се върне на работа, когато момичетата тръгнаха на училище, защото тя имала право на собствен живот и така нататък... Но никой в семейството не вземаше работата ѝ на сериозно и тя понякога усещаше, че Ед се ядосва, задето не му предоставяше цялото си внимание. Умееше да бъде доста хитър и потаен тиранин. Другата му неприятна черта бе, че успяваше да разбере слабото място на човека и да го нарани, уж без да съзнава. Защо иначе тя толкова настоятелно се бореше да запази работата си, без той изобщо да е споменавал за напускане?

Ед чакаше в антрето и докато тичаше надолу по стълбите, Кеъри усети къркоренето на червата си.

— Чакай малко — каза тя. — Нямах време да обядвам днес, ще си взема няколко сладки и ще ги изям в колата.

— Ще си развалиш апетита и няма да можеш да си изядеш вечерята. Силвана сигурно доста се е потрудила. Просто недей да пиеш, преди да хапнеш нещо. Знаеш какво става иначе.

— Добре, добре.

Черният „Линкълн“ потегли безшумно към Сюикли.

— Май имам нужда от почивка — промълви Ед. Това бе най-близката до „извинявай“ фраза, която можеше да се изтръгне от устата му.

Кеъри го потупа по коляното.

— Надявам се, че все пак ще бъде почивка, а не просто някаква едноседмична конференция на тропически остров.

— Ще се водят преговори, разбира се.

Кеъри изведнъж осъзна, че Ед ще се върне в Питсбърг далеч по-напрегнат, отколкото бе сега. Тя въздъхна и каза:

— Ед, наистина ли искаш да дойда с теб на това пътуване? Искам да кажа, не е ли глупаво да използвам половината от годишната си отпуска, за да отида на някакъв коралов остров, където ще трябва да прекарам всичкото си време със съпругите на служителите от „Нексъс“, а ти с мъжете им, и всички ще носим хавайски ризи и слънчеви очила, но ще се държим така, сякаш сме в „Златния триъгълник“ в Питсбърг? — Обърна се към него и го погали по ръката. — Какъв е смисълът, Ед? Къщата на Силвърман трябва да бъде посещавана ежедневно и от мен се иска да я съчетая с пейзажа, стигнали сме до залесяването, а трябва да сме готови преди края на октомври. За другите съпруги няма проблем, те не ходят на работа, но това е най-вълнуващият проект, по който някога съм работила.

— Повечето съпруги биха сметнали, че пътуването ще бъде приятно. — Ед бутна ръката ѝ.

— Приятно? Да гледам как Артър ми се прави на мъж? Да го гледам как се бори с акули като герой на Хемингуей в някакъв недоразвит Дисни свят за префърцунени бизнесмени, свят, който изглежда пълен с приключения, но всъщност е толкова безопасен, колкото пълната вана за една патица? — Кеъри изсумтя и се облегна на седалката.

— Парадайз Бей не е недоразвит, а новоразвит курорт — възрази Ед. Но за останалото беше права. Първият луксозен курорт в Пои бе планиран за нови преживявания на супербогатите търсачи на силни усещания и предлагаше приключения в безопасен район. Човек можеше да лови риба както от първобитно кану, така и от модерен катамаран.

Кеъри запали цигара и продължи да го напада.

— Ако на Артър му се ходи на риболов, защо ние да не можем да отидем на някое друго място като Фиджи, Кения или пак на Мавриций?

— Престани да се държиш детински, Кеъри. Знаеш, че всяка година провеждаме конференциите в различни търговски зони. Този

път ще бъде в Австралия, а Пои е съвсем близо до североизточното крайбрежие. Хората в „Нексъс“ обичат да ходят на нови места.

— Искаш да кажеш, че Артър обича да ходи на нови места. Слава богу, че в дълбоките води на Северния полюс не може да се лови риба, иначе всички щяхме да се юрнем натам за летните отпуски. — Тя пое дълбоко въздух и продължи: — Никога не съм чувала за Пои като за курорт. Слушала съм само за медната мина и революцията миналата година.

— Беше само бунт и то само в Куинстаун. Бунтовете вече не са рядкост. И в Англия има вълнения. — Ед се стараше да говори тихо и разумно. Кеъри отново бе започнала да пали цигара от цигара, а тази вечер той не искаше да я обхване някое от мракобесните ѝ настроения. По-добре да си го изкара сега, преди партито.

— Имам нужда от теб там, Кеъри — нежно каза той, — защото ти си родена точно за президентска жена, макар да отказваш да го проумееш. Ти си добър организатор и се разбираш добре с всички. Искам Артър също да го види и при това пътуване ще му се удаде възможност. Ти си много по-способна от Пати, тая невротична хрътка, жената на Чарли. — Той хвърли поглед към нея и добави тихо, но твърдо: — Това пътуване ще бъде много важно за нашето бъдеще и тази година то е по-важно от отпуската ти.

Кеъри мълчеше като пън.

— Това е моят шанс да надвия Чарли — продължи Ед. — Аз знам много повече за хората и възможните находища в Пои от всеки друг в „Нексъс“. Тази битка ще бъде загубена за Чарли.

— Не ти трябва конкретна ситуация, за да докажеш, че си по-добър от Чарли.

— Добре — с нежелание започна Ед, — ще ти кажа истинската причина, но не е нужно да ти напомням да я запазиш за себе си. Разрешението ни за металодобив в Пои изтича през юни 85-а, а с новото правителство никак не беше лесно да се водят преговори. Те искат да се срещнат с най-големия шеф на „Нексъс“ и не желяеха да се задоволят с Хари Скот, защото са наясно, че той е шеф на „Нексъс“ — Австралия. Президентът на Пои иска да се срещне с Артър. Лично. Но ако Артър замине за Пои, за да се срещне с техния президент, „Нексъс“ ще загуби от репутацията си.

— Значи това е един вид неофициално посещение на държавно ниво?

Ед кимна.

— Първият рунд от новите преговори.

За негова изненада Кеъри започна да се смее.

— Сетих се за онези снимки, които донесе след първото си посещение там — голи туземци с боядисани лица и пера по косите. Артър трябва ли да се преоблича като тях за преговорите?

— Не, в Куинстаун носят западни дрехи.

Но Ед също се засмя и потупа Кеъри по коляното.

А тя реши да не му споменава какво е казал насън.

От стадиона се чуваха радостни викове и одобрително сумтене отекваше като ехо в затъмнената дневна стая. Четиримата сина на Ани, настанени по диваните или проснати на пода, не сваляха очи от телевизора, докато Ани им раздаваше подноси със сандвичи.

Косата ѝ бе прибрана под шал, бе облякла халата си върху официалния тоалет и благодарение на полумрака момчетата не бяха забелязали грима ѝ. Два часа от следобеда бе прекарала лежейки по гръб като на операционна маса. Стан, визажистът (както сам се наричаше) на Сузи се бе вглеждал в лицето ѝ около пет минути и после, наведен толкова близо над нея, че Ани се бе почувствала неудобно, бе започнал да бърка в малките цветни подредени на табла бурканчета. Смесваше различни нюанси на дланта си и боядисваше лицето ѝ с шестнайсет различни четки. После ѝ бе казал, че вече може да стане, като че ли беше на зъболекар. Подсмиваше се самодоволно, когато ѝ подаде огледалото. Щом се огледа, тя веднага разбра защо. Отново изглеждаше седемнайсетгодишна.

Изведнъж Ани се почувства отново на седемнайсет години, изпитвайки всички тревоги и вълнения, и пълното убеждение, че е постъпила не както трябва, и уплахата, и изчервяването — всичко това я връхлетя и тя изпита желание да си изтрие лицето. Вместо това обаче каза:

— Благодаря ви, направо е възхитително!

И написа чека.

— Леле, сякаш си извадена от стар филм на Рита Хейуърт — възкликна Сузи и подаде на Ани чифт обеци, на всяка от които бе прикрепена по една свежа розова камелия.

— Не си чувствам лицето като свое — колебливо каза Ани. — Чувствам се като друг човек.

— Не е ли в това целият смисъл? Както и да е, изглеждаш страхотно! Хайде да изпробваме новия ти тоалет, искам да видя как ще стоят цветята.

— Сигурна ли си, че ще е добре да съм с панталон? — със съмнение запита Ани.

— Официална пижама, не панталон — поправи я Сузи, като ѝ помогна да се облече. — От Сен Лоран е, скъпа. Не можеш да сбъркаш, ако си купиш тоалет на добър дизайнер. — Тя отстъпи назад и огледа Ани. — Има нужда от нещо повече... ако искаш наистина да ги смаеш. — Сузи щракна с пръсти. — Не! Нещо не внимавах — има нужда от нещо по-малко. Свали този панталон, впрочем пижама.

— Да си сваля панталона? — Ани стисна отбранително колана.

— Да, защото не си достатъчно секси. Добре пада, но тая висока яка и тия богати ръкави като на цигански цигулар... Абе трябва да покажеш нещо. Хайде — настоя Сузи, — поне опитай. Краят на туниката ти стига до под коленете.

— Но има разрез и от двете страни, и то от подмишниците чак до подгъва — запротестира Ани.

— Да, но с тези малки розови ленти няма да се отворят. Всичко ще бъде наред.

Ани с нежелание свали долната част на пижамата.

— Сега свали чорапогащника и бельото, защото се вижда отстрани. — Сузи беше неумолима.

— Сузи, не мога да отида у Артър полугола.

— Я не се излагай, отстрани ще покажеш много по-малко, отколкото на другите ще им се вижда отпред. А и без чорапогащник ще ти е по-лесно да ходиш със сандалите.

— Сузи, не мога!

— Ани, стани, забрави, че си възрастна омъжена жена и се погледни в огледалото! — Сузи избута Ани пред античното високо огледало в подвижна рамка.

Ани се погледна, примигна, отново се погледна и бавно се усмихна. Изглеждаше раздвоена.

— Не знам как ще реагира Дюк.

— Не му казвай, покажи му! Ще му спре дъхът като те види.

Докато сервираше на децата, Ани се чувстваше в безопасност с халата.

— Сега всичко наред ли е, момчета? Да ви донеса ли нещо друго?

— Мамо — меко каза Бил, — как да чуем какво става, ако говориш непрекъснато?

Дейв огледа сандвича си.

— Нали знаеш, че не обичам горчица.

Другите двама само изсумтяха като в транс и Ани се завтече горе да си сложи обещите с камелиите.

Ани чу как входната врата се хлопна — не много силно. Като че предвещаваше добър ден и слава богу. Беше оставила готово мартини на бар плота. Испита внезапно необичайно неприятно чувство, че щастието ѝ тази вечер ще зависи от това дали някой е раздразнил Дюк в службата същия следобед, но отхвърли нелоялните мисли. Ще изчака докато си налее второто мартини, после ще слезе долу, ще застане на вратата на хола, ще се усмихне и ще каже:

— Готова съм, можем да тръгваме когато кажеш.

Така и направи.

Дюк гледаше в телевизионния екран и не я чу. Ани повтори по-високо, дори прозвуча леко пискливо и Дюк се обърна. Той зяпна невярващо.

— За бога, Ани, какво си направила с косата си?

— Ходих във фризьорски салон. За партито.

— Не можеш да отидеш в дома на шефа ми с прическа като след разходка във ветровит тунел. — Дюк трябваше да вика, за да го чуе въпреки коментара по телевизията. — Иди да се срещнеш и се направи както обикновено, с диадемата.

Ани се поколеба, после пристъпи към стола на Дюк, за да не се налага да вика. Погледът на Дюк бавно се плъзна по нея, от долу на горе. Дюк скочи и угаси телевизора сред виковете и протестите на децата.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Ани? Иди си облечи свестни дрехи.

— Но това е от Ив Сен Лоран.

— Ако ще да е и от Свети Петър! Разкарай го!

— Разкарай го! Разкарай го! — изимитира го Дейв, но бързо млъкна, щом баща му го погледна.

Момчетата веднага се изнизиха от стаята, а Ани се разплака. Гримът ѝ протече, макар че Стан бе прекарал цял час от живота си, за да ѝ залепи допълнителни мигли. Тя избяга от стаята, без да каже дума.

В горния край на стълбите видя купчина мръсни, вмирисани на пот футболни екипи. Защо не си ги оставят в коша за пране, след като се намира само в другия край на коридора? Тя подритна купа с красивите си сандали.

Спря, за да вдигне мръсните ризи и чорапи, и дочу четиринайсетгодишния Роб да казва зад гърба ѝ:

— Мисля, че изглеждаш страхотно, мамо. Само дето не приличаш на...

— Майка — горчиво довърши Ани.

— Предполагам, че татко е малко старомоден.

Сузи не би го направила нарочно, помисли си Ани... Или пък би могла?

Сузи се прозина като котка и се изтегна продължително. Беше си поспала, след като се убеди, че слабохарактерната Ани няма да се откаже.

Бавно се надигна, гола между сатенените бежови чаршафи в огромното кръгло легло на огромната си бежова спалня. Ани наистина изглеждаше фантастично, помисли си Сузи, и довечера всички останали съпруги ще позеленеят от завист! Червеникавата коса на Ани бе сресана гладко назад от едната страна и вдигната от другата. Стан определено се бе потрудил върху веждите ѝ, на което много жени не обръщаха внимание. Човек само трябваше да види снимки на Мерилин Монро преди и след като стана звезда, за да разбере колко са важни веждите. Ани пак изглеждаше бледа, но не като брашно, а по-скоро като цвят на магнолия (Стан никога нищо не променяше, само подчертаваше) и очите ѝ бяха огромни под тежките мигли. Когато си

свали долната част на пижамата, изглеждаше слаба, а не кльоцава. Да, тази вечер тя наистина щеше да предизвика злите езици.

Сузи отново се прозина. В този момент всички вече си обличат официалните тоалети. Тя бавно се протегна, вдигна вътрешния телефон и каза на прислужницата да ѝ донесе чаша кафе. Всъщност нямаха нужда от прислужница на пълен работен ден, но какво пък, по дяволите. Нямаха нужда и от толкова голяма къща.

Сузи стана от леглото и отново се протегна съблазнително пред огледалото. Когато купиха къщата в Шейдисайд, тя бе казала на декоратора, че иска да има много огледала, бледобежов мрамор, позлатени рамки и от онези прекрасни френски антични столове с извити крака.

Не разбираше защо майката на Брет не се интересуваше от впечатлението, което правеха. Старата усилено се стараеше да се държи така, сякаш харесва снаха си, но Сузи знаеше, че не я харесва. Малко жени я харесваха. Знаеше, че глутницата на „Нексъс“ я нарича Венера-Мухоловка. Понякога Брет ѝ казваше джобна Венера, но когато наоколо нямаше никой, я наричаше морска сирена.

В такива случаи Сузи знаеше, че може да получи всичко, стига само да поискаше. И тя никога не пропускаше.

Внимателно прокара ръка по разрошената си руса коса и критично огледа лицето си. Миглите леко премрежваха светлозелените ириса на очите и погледът ѝ изглеждаше замъглен. Затова откакто беше станала на дванайсет години, не бе имало случай да каже на някой мъж „подай ми солта“ и той да не подразбере сексуална покана. На дванайсет тя изглеждаше седемнайсетгодишна, сега на двайсет и седем, все още имаше същия вид и щеше да се постарее още дълго време да не го променя. Влезе в банята и започна да си бръсне краката, което правеше всяка вечер задължително.

Чу тихото почукване по вратата въпреки шума от електрическата самобръсначка.

— Добре, Нора, остави кафето до леглото ми. И кажи на Алфи да сложи подвижния покрив на мерцедеса, чу ли! — извика Сузи от банята с бодър, малко груб, неподправен глас, който използваше рядко — само когато бе ядосана. Когато се опитваше да пробие като актриса в Ню Йорк, беше взимала уроци при един известен диктор от Вилидж и гласът ѝ стана мек като мъркането на персийска котка. Струваше си

всяко пени, изкарано с упорит труд по времето, когато Сузи работеше като сервитьорка в хотел. Не успя да стане актриса, но стана стюардеса в „Източни аеролинии“, като по този начин се запозна с Брет.

Беше си го харесала от пръв поглед, на десет мили южно от Бостън и над девет хиляди метра височина. Сузи си спомни първия миг. Беше видяла само пясъчноруса глава, наведена над скъпо тъмнокафяво кожено куфарче, и луничава ръка с тънък златен часовник, с каишка от крокодилска кожа и златен пръстен с печат на малкия пръст. Когато се наведе над него, за да попита дали би желал питие, Сузи можеше да се закълне, че усеща мириса на стари пари.

Брет бе погледнал светлозелените очи на Сузи, които блестяха като оросени гроздови зърна. Сузи пък видя прави пясъчноруси вежди над големи кафяви очи, квадратна брадичка, символ на упорство и широка уста. Тип братя Брукс, малко прилича на англичанин и е сладурче, помисли си. На първата им среща Сузи научи, че Брет също е от Питсбърг, но много по-късно разбра, че квадратната брадичка я е заблудила, защото Брет беше от притеснителните.

Сузи облече хавлията и се върна при леглото да изпие кафето.

— Още ли нанкаш, скъпа? — Брет влезе в стаята. — Тази вечер не трябва да закъсняваме.

— Но аз възнамерявам да закъснея, Брет. Поне още половин час няма да се облека.

— В такъв случай... — Брет с надежда пристъпи към леглото.

— Не, ще ми развалиш прическата.

Силвана отново провери шестнайсетте маси в балната зала, приготвени за по осем души. Тя смяташе, че при шестима на маса разговорът може да стане отегчителен, а при дванайсет изобщо не можеше да се води общ разговор.

В отсрещния край се виждаха извитите върхове на френските прозорци в пълната с дървета оранжерия, където щяха да танцуват след вечеря. Отвън, в края на осветената тераса, имаше басейн с олимпийски размери, облицован с тъмнозелена лъскава мозайка, за разлика от басейните на другите хора от тяхната класа — неизменно светлосини.

Вечерта бе по-студена, отколкото Силвана бе очаквала, и тя реши да затвори вратите на оранжерията. В края на краищата не беше толкова голямо парти, че да трябва непрекъснато да внимава за температурата в случай, че стане прекалено горещо. Тя се върна отново във фойето, минавайки покрай свръхелегантните гости, като пускаше тук-там по някоя усмивка или дума. Вече повече от час посрещаше новодошлите, когато Кеъри пристигна.

— Здравсти, Силвана. Всичко тук изглежда прекрасно. Как е Артър?

— Артър с нетърпение очаква да стане дядо, но не е много въодушевен да е женен за една баба — за седми път тази вечер каза Силвана, като се смееше. Тя нервно потърка ръка във фината сребриста рокля, която падаше тежко и право надолу от раменете. Обърна се към Лоренца и каза: — Виж кой е дошъл, скъпа — Кеъри!

Двете жени започнаха да си говорят, като всяка хвърли по един поглед на роклята на другата. Лоренца носеше светлосиня шифонена рокля със зелени извити линии. С този корем можеше да роди и близнаци. Кеъри обратно: изглеждаше висока и слаба като балерина амазонка в семплата си вталена черна рокля и с бронзовите сандали с ниско токче.

— Мисис Рикитс носеше такива рокли — каза Кеъри. — Преподавала ли ти е по история на изкуствата?

Кеъри и Лоренца бяха учили в един и същи колеж, макар и с няколко години разлика.

— Разбира се. — Лоренца се опита да имитира тънкия писклив глас: — Само досадниците са досадни. Вие живеете в прекрасен свят, момичета.

Двете жени се разсмяха.

Новодошъл гост се приближи и каза на Кеъри:

— Разбрах, че сте омъжена за Ед Хоуп. Той доста често пътува насам-натам, нали? А вие какво правите, когато го няма?

Още един такъв. Когато му говориш за дома и децата си, се отегчава, става му интересно, ако му заговориш за работата си, и започва да се притеснява, ако му разказваш лични неща. От онзи тип мъже, които са свикнали да разговарят с жени на различни партита посредством няколко изтъркани клишета. Ще си глътне езика, ако не му отговориш според ритуала. Така че двамата размениха мнения за

очевидните шансове на Рейгън да бъде преизбран следващия месец и Кеъри се откопчи колкото можа по-бързо, за да поговори с майката на Артър, която искрено харесваше.

Мисис Греъм беше типична богата наследница. Всички, включително Силвана, я наричаха „мисис Греъм“. Беше висока, елегантна и винаги казваше каквото мислеше и правеше точно каквото искаше, така че имаше репутация на ексцентричка. Когато богатите правят различни от общоприетите неща, наричат ги ексцентрици, а ако ние, простосмъртните ги правим, наричат ни луди, помисли Кеъри.

— Дъра-бъра два чадъра — заяви мисис Греъм, — за какво толкова си говорят?

Правата ѝ сребърна коса беше подстригана на сасон, а роклята ѝ беше толкова семпла, доколкото изобщо можеше да бъде да бъде една черна рокля. На рамото с диамантена игла небрежно бе закачено листо от истинска слонова кост.

— Носят се слухове, че догодина в шоуто на Ранди Макнайли ще обявят Питсбърг за най-хубавото място за живот в Америка — обясни Кеъри.

— Разбира се, че е така, иначе семейство Греъм нямаше да се заселят тук.

Първият Артър Нимрод Греъм беше майор в XIV кралска гвардия. През 1758 година гвардията беше разположена във форт Пит, по това време най-големият и най-развитият граничен пункт в Северна Америка. Майор Греъм беше доста заинтересован от засилващата се търговия във форта.

Индианците докарваха кожи и еленско месо за търговия с одеяла, ножове, чайници и барут. Стойността на размяната беше една кожа от елен или един долар. Две кожи от сърна или четири от лисици също струваха един долар, едно одеяло — четири долара, метален чайник — три; за един долар можеше да се купят и четири остри ножа.

Напуснал армията след ампутация на крака, майор Греъм реши да остане в очарователното малко село, вече още по-очарователно заради младата червеночоса вдовица, чийто покоен съпруг ѝ беше оставил парче земя между Чери стрийт и Смитфилд стрийт и 400 акра

ферма на брега на реката Мънангъхейла. Една седмица след сватбата си майорът замина на изток за хиляда одеяла, чайници и ножове.

Тези, които се установиха в Питсбърг, бяха щастливци, тъй като плодородната земя им осигуряваше повече храна, отколкото им бе необходима. Към 1802 година вече изнасяха шунка, сушено свинско, жито и масло навсякъде по течението на реката към Ню Орлиънс. Селяните отглеждаха собствен лен и памук за спално бельо и дрехи. Огромните гори около селото осигуряваха дървен материал за строеж на къщи и дървени въглища за обработка на желязо. Местният варовик и пясък осигуряваха собствено стъкло — беше съсипващо скъпо да се превозва стъкло от Изтока. Имаше желязна руда, от която можеше да се произведат пирони и селскостопански инструменти, и предостатъчно въглища в околните хълмове за зараждащата се индустрия в Питсбърг. Един век по-късно се появи логичният резултат от това изобилие: „Ю Ес Стийл“, „Уестингхаус“ и „Ейч Джей Хайнц“.

Но проспериращият Питсбърг имаше един сериозен недостатък — пушекът. През 1804 година Артър Греъм Втори, един от градските съветници, се опита безуспешно да въведе правилник за намаляване на замърсяването, но повечето от останалите съветници бяха против, основавайки се на разходите по прилагането му.

След ужасната зима на 1940-а Артър Греъм Седми беше един от малкото градски богаташи, който предложи четвъртата програма срещу замърсяването, за контрол на водата и за чистотата в бедняшките квартали, за да се спаси града. За съжаление без никакъв ефект. Към края на Втората световна война, през 1945-а, Питсбърг беше толкова черен от сажди и смог, че уличните лампи трябваше да светят и през деня, а в реките около града се изхвърляха отпадъците на повече от сто промишлени предприятия.

Четирийсет години по-късно Питсбърг беше все още промишлен център, но „Задименият град“ се беше превърнал в чиста местност, обкръжена от зелени хълмове. Триъгълникът земя, върху който някога беше разположен форт Пит, ограден от две реки и от стръмен хълм от третата страна, сега е известен като Златния триъгълник. Един от най-високите сребърно сиви небостъргачи там е Нексърс Тауър, откъдето настоящият Артър Греъм управлява града.

Човек трудно можеше да повярва, че Артър някога се е нуждаел от майка, помисли си Кеъри. Но на глас каза:

— Много ми харесва картината, която сте подарили на Артър за рождения му ден.

— Малкото училищно бойно поле на Брьогел? Вече се отказах да гадая какво иска, затова му подарявам неща, които на мен ми харесват. Ако на него не му допаднат, той ми ги връща на моя рожден ден. Много удобно споразумение. Разбира се, щеше да е по-логично на рождените дни на децата майките да получават подаръци.

Изведнъж разговорите замлъкнаха. Кеъри погледна през рамо към входната врата. На прага стоеше Сузи, облечена в рокля от прозрачна синя дантела с дълги ръкави и деколте по врата, толкова прилепнала за тялото, сякаш бе защита за кожата ѝ. Огромна панделка от синя тафта бе закрепена на ханша, електриковосиня лента опасваше бедрата ѝ до коленете, а надолу падаше елегантно набрана прозрачна дантела. Беше обута в сатенени високи обувки.

— Прилича на морска сирена в събота вечер — прошепна мисис Грeъм.

С високо вдигната глава Сузи бавно огледа присъстващите. Забеляза гъвкавия силует на Пати, която отново носеше черно-бялата си рокля от тафта. Нищо чудно, че Чарли се задява с червенокоската от отдел „Проучвания“. Силвана носеше сребристая рокля, която ѝ стоеше като ризница; пълните жени трябва да се обличат в тъмни цветове. Макар че бе облечена в секси прилепнала рокля с едно голо рамо, Изабел изобщо не можеше да не прилича на изпълнителен директор. Тя стоеше до прозорците в дъното. Сузи, разбира се, щеше да ѝ каже, че изглежда прекрасно. Винаги внимаваше да не дразни Изабел. А, ето я и Ани... Виж ти, пак е проявила малодушие. Облякла е онази жалка синя рокля от сватбата на Лоренца, в която изглежда толкова невзрачна. Боже, защо ли си дава зор да помага на хората?

Сузи продължи да се оглежда и не помръдна, преди да преброи до десет, след това бавно се плъзна напред. Не можеш да не се движиш сексапилно, ако коленете ти са почти завързани и ходиш бавно.

— Не е чудно, че всички ревнуваме от нея — въздъхна Кеъри.

— Завиждате — поправи я мисис Грeъм. — Ревност означава да искаш онова, което има друга жена, а завистта — да не искаш тя да го има.

Силвана пристъпи към вратата.

— Сузи, толкова се радвам, че успя да дойдеш. Брет, исках да разбера какво могат да очакват съпругите от това пътуване. Артър май няма и най-малка представа, но ти, предполагам, си ни организирал натоварена програма както обикновено?

— Разбира се — отвърна Брет като вицепрезидент на отдел „Връзки с обществеността“. — При посещението на Сидни ще обърнем повече внимание на модернистичните тенденции — модни ревюта, нощни клубове, концерти. Когато отидем в Пои, всичко ще бъде далеч по-неофициално — организирали сме разходка с лодка, гмуркане с леководолазни костюми, тенис и голф. Но ако искате, можете просто да си лежите до басейна и да правите тен.

В библиотеката група служители на „Нексъс“ се бяха струпали около домакина си. Застанал с гръб към камината, Артър каза:

— Надявам се, че в Пои е безопасно.

— Разбира се — отвърна Ед. — Хари Скот е ходил там миналата седмица със самолет от Сидни, а и аз самият съм бил два пъти след преврата. Много по-безопасно е, отколкото в по-голямата част на Манхатън. Ако не бяхме сигурни, че в Пои е безопасно, нямаше да преговаряме с правителството.

— Ние не преговаряме с тях — вметна кльощавият Джери Пиърс от отдел „Финанси“.

— Само защото те не искат да преговарят с Хари — нетърпеливо каза Ед. — Не са учили търговия в Харвард и не познават структурата на корпорацията. Що се отнася до тях, Хари не е най-големият шеф, а само президент на австралийския филиал. Президентът на Пои иска да разговаря само с Артър, иначе ще си развали репутацията. За нас това няма значение.

— Важното е — настоя Джери — да разберат, че сделката е буквално завършена. Трябва да проумеят, че предложението на Артър е окончателно и крайния срок за отговор е заминаването на Артър.

— Според мен — добави Ед — ще завършим сделката в последната минута, може би дори на летището.

— Такава драма не би била необходима — нервно каза Артър. — Промяната в условията на договора трябваше да започне преди четири месеца, през юни 1984 година. Когато започнахме през 70-а, те бяха предоволни от резултатите.

— И с право — съгласи се Джери, — защото миналогодишният ни оборот в Пои е четиристотин седемдесет и четири милиона долара. Произвели сме 43% от стоките им за износ, около 73% от годишния им бюджет е от нашите данъци, и 80% от работниците ни са граждани на Пои.

Ед отпи от уискито си.

— Те го съзнават, но споразумението от 1970 година обхваща само мината в Норт Куинстаун и имаме права единствено за медните находища. Ние искаме да ни дадат всички минни права, а то не е просто като да сложим нова дата на стар договор.

Брет, който току-що се бе присъединил към групата, се обади леко предизвикателно:

— А сделка за всички права не е ли малко необичайна?

— Разбира се — отвърна Ед, — но все някога трябва да има първи път. И с предишното правителство се опитвахме да водим преговори за сделка с всички права.

— Стига цената да е достатъчно висока — обясни Джери, — такава сделка може да се окаже изкушение за президента им, ако той си помисли, че няма да бъде на власт дълго време и ако иска да вземе колкото може повече пари за колкото може по-кратко време, да ги вложи в швейцарска банка и после като напусне, да си живее живота.

Ед въздъхна.

— С предишните беше далеч по-лесно да се преговаря, отколкото с тези недорасли либерали.

— Да не би да се притесняват за околната среда? — запита Брет. — Това ли е проблемът?

Всички го погледнаха странно и той съжали, че е проговорил.

— Хората говорят за проблеми с околната среда само когато искат да повишат цената — каза Джери. — И винаги ни го споменават, след като сме се споразумели за някаква сума, защото смятат, че иначе сме щели да им предложим по-ниска първоначална цена.

— Ние при всички случаи намаляваме до минимум риска за евентуални нарушения на околната среда — каза Ед, — а и трябва да ги съпоставяме с печалбите. Нашите добиви са особено важни за съвременната индустрия. А те се облагодетелстват от инфраструктурата.

Артър кимна.

— Даваме им работа и фабрики, а също така и много допълнителни неща. Та те нямаха нито пътища, нито самолетна писта, да не говорим за болница, преди ние да дойдем в Пои.

— Все пак не ми харесва идеята на Артър да ходи там — упорстваше Джери. — Това ще бъде лош ход.

— Затова е важно пътуването да изглежда като почивка — продължи да спори Ед. — Така няма да си развалим репутацията пред тях.

Джери вдигна рамене и Ед отново заговори:

— Вижте, аз трябва да се справям с всякакви лайна във всички така наречени „развиващи се“ страни, с които си имаме работа. Ако искаме каквото имат те, ще трябва да научим техните правила и да играем по тях.

Брет отново се опита да каже нещо по-умно.

— Нали не мислиш, че ще се отдръпнат? Сигурен ли си, че предлагаме достатъчно висока компенсация за сделката с преотстъпването на правата?

Още щом го каза, Брет усети, че пак е казал каквото не трябва.

За момент Артър неудържимо пожела майка му да бе видяла протезето си как прави гаф след гаф. Защо черната овца на семейството не си бе останала в оная проклета маркетингова компания! Защото майката на Брет искаше синът ѝ да работи във фирма, където няма да го уволнят. Заради неспособността му, дявол да го вземе...

— Никога не правим компенсационни плащания — остро го сръза Артър. — Макар че понякога има нужда от специални споразумения. Освен това те моля да запомниш, че за развиващите се страни изразът „сделка за преотстъпване на права“ е изключително обиден. Ние използваме „основно споразумение“ или „споразумение на високо ниво“, или „намерение за оказване на специално внимание“, което е по-необикновен термин, но Ед много обича да го използва. Ако имаш някой свободен час, може би ще ти обясни защо.

Брет се изчерви.

За да прекъсне неловката пауза, Джери бързо каза:

— Брет, ситуацията не е нито необичайна, нито неразумна. Работата е там, че те просто не искат чужда компания да добива

техните метали и минерали, въпреки че в Пои нямат нито пари, нито машини, нито ноу-хау, за да си ги добиват сами.

Ед кимна.

— Преди петдесет години тези островитяни бяха като диваци от каменната ера — не бяха виждали колело, да не говорим за джип. Първите граждани на Пои с колежанско образование са тези, които току-що поеха властта. Затова трябва да бъдем търпеливи.

Артър изсумтя в съгласие.

— За нас до известна степен беше лош късмет, че не превзеха властта две години по-късно. Сега щяхме да преговаряме за условията на сделката с Раки. Много може да се каже за един предсказуем разумен мошеник. Сега нека престанем с тези безсмислени разговори и да се присъединим към другите, почти е време за ядене.

Поруменяла, Кеъри разказваше на Ани как се забавлява мислено, за да не заспи на някое служебно парти в обкръжението на служители от „Нексъс“. Представяше си всеки присъстващ мъж облечен като викинг, с шлем, с рога на главата, кожено прилепнало елече и панталон на ивици. Кеъри се изкикоти.

— Още по-ужасно е, ако човекът носи очила.

Ани учтиво се засмя.

Кеъри си взе още една чаша шампанско от минаващ наблизно сервитьор и в този момент Ед се появи зад гърба ѝ.

— Кеъри, ти май спомена, че няма да пиеш преди вечеря. Знаеш, че бързо те хваща.

Кеъри се извърна, за да го погледне.

— Не, скъпи, ти ми каза да не пия преди вечеря. — Докато говореше, тя загуби равновесие, залитна и разля шампанското си върху синята рокля на Ани. Ед беше готов да избухне.

— Не се притеснявай — каза Ани, — няма значение.

— Тук е много горещо — измънка Кеъри. — Не се чувствам добре.

— Поркана е — сурово констатира Ед.

Ани постави чашата си на страничната масичка.

— Ще дойдеш ли да ми помогнеш да си оправя роклята, Кеъри?

— Мисля, че ще... О, Боже мой...

Ани успя навреме да хване Кеъри за ръката. Поведе я бързо през салона, нагоре по масивното дъбово стълбище, покрай малката естрада, поставена за оркестъра, и подмина тоалетните, които използваша останалите гости. Завиха по коридора, който водеше към апартамента на Лоренца — там нямаше да ги обезпокоят.

Ани въведе Кеъри в тоалетната, наведе я над една от мивките, грабна някаква кърпа, намокри я със студена вода и я прокара по врата на Кеъри.

— Добре, добре — едва си пое въздух Кеъри. — Сега ще ме оставиш ли, Ани?

— Откакто дойде, прекарах почти цялото време с теб. Не си пила много. Кога яде за последен път?

— Снощи. Не съм закувала.

— Е, какво друго можеш да очакваш? — Ани заведе Кеъри в спалнята. — Легни на дивана. Ще ти донеса нещо за ядене. А, виж, до леглото има купа със сладки.

— Победа! Ура!

— Изяж ги.

Ани подсуши роклята си и остана да седи до Кеъри, докато на нея престана да ѝ се гади.

Кеъри се изправи и изви глас:

— Току-що се изложих като глупачка пред колегите на Ед!

— Не, не си. Никой не забеляза. А и няма значение. Ти си сред приятели.

Все още леко замаяна и словоохотлива Кеъри отбеляза:

— О, Ани, ние изобщо не сме приятели. Ние сме верните жени на служителите от компанията, които ни водят навсякъде и ние винаги ги следваме. Не сме истински приятелки. Просто сме любезни и учтиви... Та ние никога не спорим помежду си. — После тя отново се изкиска. — Боже, с нетърпение чакам това пътуване до Пои.

Отвън пред женската тоалетна Сузи се облегна на перилото, наблюдавайки как гостите се преместват в балната зала, където сервираха вечерята. Ще изчака, докато всички седнат, и тогава ще слезе.

Сузи внимателно разгледа хората в красивия салон долу — всеки път, като дойдеше в тази къща, запомняше някои полезни неща за обзавеждането. Брет никога нямаше да има толкова пари, дяволите да го вземат. Той не беше Греъм. Беше само племенник на съпруга на бездетната леля на Артър. Още нещо за старите пари — винаги очакват от теб да можеш да последваш традициите и да ги умножаваш, веднага щом парите дойдат в семейното дърво от съседните клони, наречени роднини.

Изведнъж за свое раздражение Сузи забеляза съпруга си да тича към стълбището. Как смее Брет да идва да я вземе!

После видя, че Брет се хвана за перилата и бавно се заизкачва нагоре. Господи, какъв момент е подбрал само за пристъпа си! Особено след като толкова мрази да го виждат други хора. Трябваше да спят с парцалени възглавници и синтетични одеяла, защото Брет беше алергичен към пух и влакна. Не можеха да имат домашни животни, защото къщата трябваше да се поддържа идеално чиста, без никакъв прах, и дюшеците трябваше да се тупат поне веднъж седмично. Когато имаше пристъп на бронхиална астма, Брет отначало усещаше как нещо го стяга изведнъж в гърдите. Дишането му се затрудняваше и Сузи трябваше да го успокоява, че всъщност не се задушава, а само чувството е такова. Единственото спасение беше спрей „Вентолин“, ако Брет го използва при първия признак за пристъп. В прилепналата си рокля Сузи бързо се завтече към стълбите.

— Брет, къде ти е спрелят?

— Оставих го в джоба на палтото — шумно си пое въздух той, като извади синьото номерче.

Сузи го грабна.

— Седни тук. Ще ти го донеса.

Брет се замъкна до един гравирен декоративен дъбов стол, който не беше предвиден за сядане. Сузи събу високите обувки и се втурна към мъжкия гардероб. Грабна палтото на Брет от прислужницата и напипа спреля против астма, не по-голям от запалка за цигари. Изтича обратно при Брет колкото можеше по-бързо в тясната си рокля.

Брет издиша въздуха си, сложи спреля пред устата си, вдиша и задържа десет секунди.

Някакъв сервитьор се приближи до тях, но Сузи го отпъди с ръка.

— Ще се оправя, често му се случва. Спреят винаги му помага... Хей ще ми донесеш ли нещо за пиене? Обикновено му трябват два-сет минути, за да му мине. Искам шампанско.

---

[1] Вид френска минерална вода. — Б.пр. ↑

[2] Източнорелигиозни песни, посветени на природата. — Б.пр. ↑

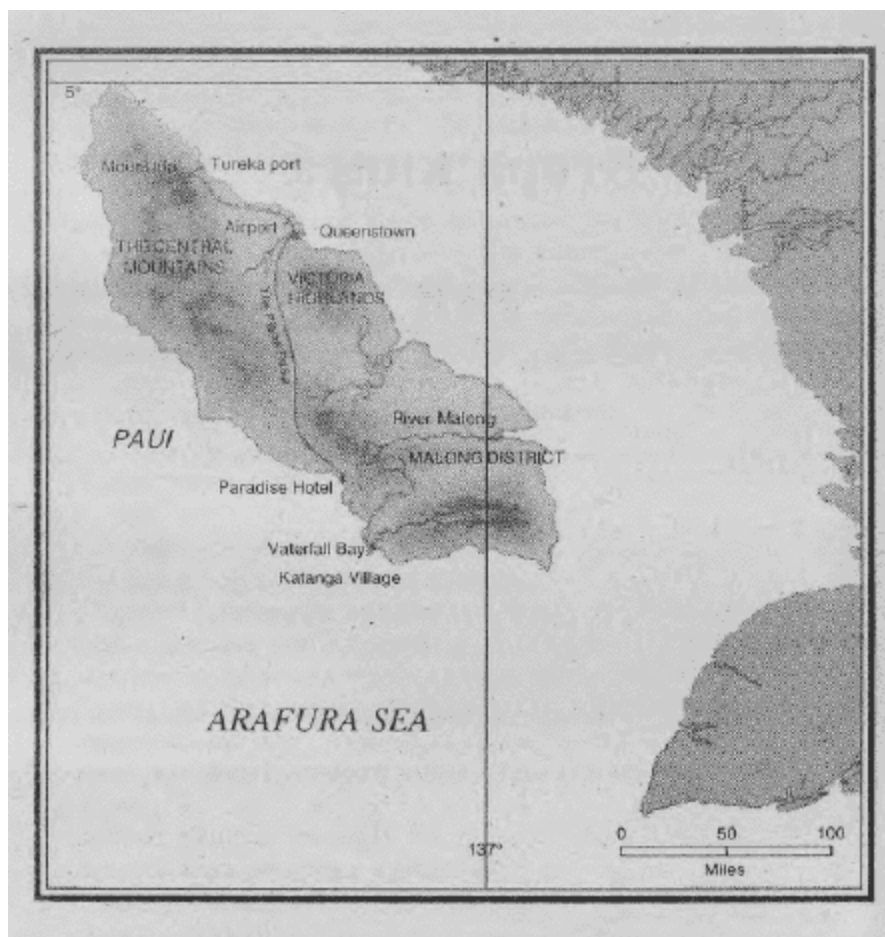
[3] Видна активистка на женското движение през шейсетте години в САЩ. — Б.пр. ↑

Втора книга

РАЙ

ТРЕТА ГЛАВА

Петък, 9 ноември 1984 г.

— Я виж, не е ли мило от тяхна страна! — Роди огледа букетчето от орхидеи, което бе пристигнало заедно с подноса със закуската му и картичката с най-добри пожелания от хотел „Риджънт“, Сидни. Той взе големия плик. — С това мога да ползвам безплатно козметичния салон на хотела — масажи на лицето, прически, кални бани и цялостен масаж! Специални услуги по случай последния ден на конференцията.

Изабел, седнала в леглото и подпряла гърба си с възглавници, погледна над роговите очила и се засмя.

— Последният път, когато пътувах с „Конкорд“, получих вратовръзка.

Роди бе забелязал, че Изабел се държи настрана от другите жени — все пак тя беше висш служител на „Нексъс“ и не можеше да рискува да я третират като обикновена съпруга. От друга страна носеше прекалено широки сака и големи очила, които всеки момент можеха да се изхлужат от малкото ѝ носле. Това някак караше мъжете да се чувстват длъжни да я защитят. Изабел обичаше да се отнасят с нея и по двата начина. Не би се отказала от луксовете на женствеността. Радваше се на нежните цветя, струпани в огромни количества във всички стаи (дори в банята), на символичните гримове и тоалетни принадлежности, предоставени от хотелската управа, на кошничката с избрани освежители за баня и различните цветове сапуни с форма на мида, на малкото несесерче с игли и конци и на голямата бяла хавлия в банята.

Докато ядеше кроасана си, Изабел преглеждаше бележките за речта, която щеше да държи същата сутрин пред двеста висши управители в компанията. Беше започнала да работи върху нея със самото слизане от самолета. Докато останалите се тътреха едва-едва, отпаднали от дългото пътуване, Изабел, бодра и свежа, бе провела дълга среща с Хари Скот, президента на „Нексъс“ в Австралия. Изабел не пиеше алкохол по време на полет и така успяваше да се запази бодра, защото алкохолът обезводнява тялото дори повече от климатичната инсталация. Щом влезе в пътническия салон, тя веднага свери часовника с местното часово време в Пои. Изяде три кифли с ниско съдържание на протеин (според местното време за хранене), сложи си маска на очите, взе приспивателно в десет часа (по своя часовник) и се събуди свежа и работоспособна, докато другите пътници се чувстваха точно толкова смачкани и уморени, колкото изглеждаха.

Изабел остави бележките си настрана и си наля втора чаша кафе. Взе новия брой на „Дъ Остралийън“ и се облегна пак на възглавниците.

Роди потърка нос в голото ѝ рамо.

— Какво имаш на дневен ред днес?

— Лекция върху разговорите с представители на медиите от главната редакторка на „Сидни Дейли Телеграф“. Тя е страхотна блондинка на име Айта Бътроуз.

— Днес няма ли Брет да говори?

— Да, за „Нексъс“ — компанията, която се грижи за хората. След това Ед ще продължи за изтощаването на невъзстановимите ресурси. Ще се радваш да разбереш, че в света ще има достатъчно от всички основни елементи чак до 2050-а. Но следобедът ще бъде свободен за всички делегати.

Пръстите на Роди се плъзнаха колебливо по ръката ѝ, като танцуваха по начин, който и двамата познаваха — неговия начин за покана.

— Какво ще кажеш да изтощим един невъзстановим съпруг, преди да се качиш на театралната сцена на конференцията? — И я целуна по врата.

— Скъпи, не съм си сложила диафрагмата. А и няма време.

— Добре, добре. Тогава отивам на кални бани.

Роди се измъкна изпод чаршафите гол и се отправи към луксозната баня. Почти веднага се върна в спалнята и отвори вратите на балкона, откъдето се откриваше прекрасна гледка към пристанището на Сидни двайсет етажа по-надолу.

— Изабел, скъпа! — Роди държеше нещо във въздуха.

Тя вдигна поглед.

— Хей, това не ми ли е диафрагмата?

— Беше! — Роди я хвърли надалеч през балкона.

— Как смееш!

— О, лесно беше. Ще родиш дете независимо дали ти харесва или не, Изабел, и още сега започваме да се упражняваме.

Брет лежеше в леглото и гледаше Сузи, облечена в червен дантелен сутиен и икономични бикини, да танцува на музиката от радиото. Той отново усети желание. Дори да я гледа как си мие зъбите, пак се вълнуваше. Не даваше пет пари дали приятелите или семейството му приемаха Сузи, интересуваше го само дали някой друг мъж не проявява към нея подчертан интерес. Беше я наблюдавал в присъствието на други мъже: независимо дали десетгодишни хлапета или осемдесетгодишни дядовци — Сузи едва ли се държеше по различен начин, отколкото когато бяха насаме. Бе стигнал до заключението, че тя не съзнава какво електричество произвежда около себе си; сигурно е несъзнателно, защото никога не изглеждаше да се

интересува от друг мъж, освен него. Беше напълно запленил от Сузи още от първия миг, в който я видя, и се ужасяваше от мисълта, че някой ден тя може да се отегчи и просто да си отиде. Брет знаеше, че преди да я извървяла десет крачки, до нея щеше да има друг мъж. Не можеше да заключи жена си, за да не я вижда никой, но точно това би искал да направи.

Колкото и да е странно, на него самия му харесваше да вижда как другите ѝ се възхищават и обичаше да я гледа как се забавлява, както се забавляваше по време на това пътуване. Тя много обичаше да пътува, особено със самолет, и ѝ харесваше да свеждат глава пред нея, вместо тя да го прави.

Сега в бледосивата тишина на хотелския апартамент, вдигнала единия си крак назад и разперила ръце като къкьорка, Сузи весело запита:

— Хей, Брет, мислиш ли си, че се чукам с Артър?

За Брет нейната сурова прямот и непредвидимост беше неустоима.

— Трябва да призная, че ми е минавало през главата.

Всъщност не можеше да си обясни иначе защо сравнително нисш служител като него е включен в пътуването до Пои.

— Е, не го правя.

Брет стана от леглото и докато идваше към нея, Сузи си помисли: „Още не.“ Нямахше намерение да спи с мъж, за когото не е омъжена. Изкушението беше да притежава най-доброто и да го върти на малкия си пръст. Беше хванала Брет със старомодното си оръжие, но следващият ѝ брак щеше да бъде ако не за Артър, то за някой с неговите пари и власт — за шеф.

Макар да бе свикнала с лука, Силвана се наслаждаваше на тишината и спокойствието на кралския апартамент в един от най-хубавите хотели в света. Цветовата гама отпускате, осветлението бе дискретно, имаха и собствен прислужник — всичко допринасяше за пълното спокойствие и отдалеченост от света.

— Днес ще остана тук и просто ще си чета — промънка тя.

— Твърде много четеш — отвърна Артър. — Не е здравословно да се уединяваш през цялото време с книга в ръка. Надявам се, че се

чувстваш добре. Имаш ли нужда от нещо?

Ако Силвана бе казала „Не, не съм добре, емоционално съм самотница от години и имам нужда от приятел“, Артър щеше просто да я зяпне учуден и да ѝ каже да се прегледа при лекар, когато се върнат в Питсбърг.

Но в това обкръжение Силвана бе решила просто да си лежи и да се наслаждава на обслужването и на лукса, без да е отговорна за поддържането на хубавата обстановка.

Ед репетираше речта си пред огледалото. Кеъри, облечена в оранжева пижама, седеше по турски на леглото и внимателно го слушаше.

— ... за да може светът да продължи да снабдява човечеството с всички необходими за индустрията ресурси, ако приемем, че има разумни и стабилни политически условия, достатъчно капитал и удобно разположение на нови суровинни източници.

Кеъри си помисли, че твърде много неща трябва да се приемат за дадени, но не го каза.

Ед продължи:

— ... и ако приемем, че не се сформират други картели — като тези, които предизвикаха петролната криза, и няма да карат света да плаща висок откуп за суровини идващи предимно от една държава.

Кеъри заръкопляска окуражително, а Ед поде отново:

— Имам предвид ресурсите като платина, злато и хром, които идват от Южна Африка, кобалт — от Заир и Замбия. Всички знаем, че след превземането на Заир от въстаниците през 1978 година цените на кобалта скочиха от единайсет долара до над сто и двайсет за килограм, макар че до голяма степен това се дължеше на паническо изкупуване. Ако Южна Африка някога реши да не продава от хрома си на останалия свят...

Кеъри се изправи.

— Ед, не могат ли учените да измислят заместители на тези полезни изкопаеми?

— Защо не почакаш докато свърша? Загубвам си мисълта като ме прекъсваш. Не, не можем да произвеждаме заместители в нужното количество. Затова и страните, които са единствени собственици на

такива залежи, могат да изнудват целия свят някой ден. Сега, за бога, остави ме да довърша. Трябва да кажа тази реч пред двеста души, и то след един час.

Десет минути по-късно Ед погледна настойчиво в огледалото и обобщи:

— Основната тема на речта ми днес беше какво ще стане със световните природни залежи, кои от тях може да се изчерпат и каква стратегия трябва да предприемем, като имаме предвид очакваните промени в търсенето, развитието и увеличаването на добивите посредством осъвременени технологии и съответно проучване.

— Ед, наистина смятам, че последното изречение е твърде голям залък.

— МЛЪКНИ!

— Извинявай.

В ранното слънчево утро Артър се усамоти на един от фотьойлите на хотелската тераса отстрани на плувния басейн. Той погрешно вярваше, че човек е напълно сигурен и в безопасност до басейна. Докато в ресторанта не знаеш кой може да те чуе. Той говореше с Питсбърг по две линии. Часовата разлика беше петнайсет часа — много удобно, в Сидни е петък, осем часът сутринта, а в Питсбърг — четвъртък, пет часът следобед, точно преди края на работния ден. На масата до него чакаше закуска от хемендегс, портокалов сок и кафе. Кафявото му куфарче марка „Картие льо Мюст“ лежеше на съседната маса.

Артър пхна ръка под тюркоазените си плувки и се почеса.

— Добре, Джо, ще взема две хиляди акции по дващест и три и десет. Дочуване... Дилия, там ли си още?... Добре, свържи ме.

Всички телефонни разговори на Артър минаваха през доверената му секретарка Дилия, през телефонната централа в офиса му в Питсбърг. На Артър му харесваше да лежи до басейна и да се чеше по корема на слънце, докато другите се скъсваха от работа в офисите си и Дилия записваше всички разговори.

Докато посрбваше от портокаловия сок, уговори закупуването на земя и разрешително за строеж на „Чери стрийт“, после се скара на застрахователния си агент.

— Не ми казвай „но“, Сид, искам изчисленията до понеделник.
— Артър тресна слушалката, избърса потта от слънчевите си очила и кимна на хотелския прислужник, който му донесе резюме от новините в осем часа върху сребърна табла.

Докато довършваше яйцата си, звънна набързо в Ню Йорк, за да уведоми „Мюнисипал алайд“ за готовността си да продължи както са се разбрали, ако те са готови да приемат посочения от него човек в управителния борд.

Погледна си часовника. Другите щяха да дойдат след две минути, имаше време за още един разговор.

Хари Скот излезе от асансьора и застана под слабото утринно слънце. В далечината видя Артър, излегнат до басейна. Шефът можеше да почака, докато Хари се наслади на прекрасната гледка, която толкова обичаше. Хари вдигна слънчевите очила на тъмната си къдрава глава и присви очи. Като момче му се подиграваха за извитите черни мигли, но спряха веднага щом Хари порасна по-висок и силен от другите момчета в класа. Беше си счупил носа с бейзболна бухалка и това, заедно с високите скули и хлътнолите бузи го направи да изглежда по-груб и агресивен, отколкото беше.

Семейство Скот не беше от онези австралийски фамилии, които бяха измъкнали сума пари от земята. Някак богатството им се бе изплъзвало, но те бяха живели вълнуващо от самото създаване на минната индустрия и рядко други теми (освен крикет) се обсъждаха на масата за закуска в Кронула, приятното предградие на Сидни, където бе израснал Хари.

За гордост на родителите си Хари сега отговаряше за всички дейности на „Нексъс“ в Австралия, а те бяха значителни. „Нексъс“ добиваше никел, желязна руда и боксит в западната част на Австралия, боксит и мед в Куинсланд, въглища и мед в Уудонголската мина в Ню Саут Уейлс и манганова руда в Северната територия.

Хари заобиколи бавно безлюдния хотелски басейн. Ед и Чарли, неофициално облечени, но с дипломатически куфарчета, слязоха от асансьора и се присъединиха към шефа си. Хари се почуди на кой ли от тия двама борсуци ще докладва в бъдеще — и двамата бяха ценни служители по свой начин. Нищо никога не се объркваше, ако

известният адвокат Чарли се занимава със случая, но Ед като геолог беше също толкова ценен, освен това имаше рядкото качество да заинтригува хората — всички, които работеха по проекти на Ед, им се обричаха изцяло... и на Ед. Артър сложи на главата си една хавайска риза и поздрави стройния загорял новодошъл.

— Всичко наред ли е, Хари?

— Точно както очаквахме. В събота сутринта всички отлитаме от Сидни за Пои с „Лиъра“^[1]. Разстоянието е две хиляди мили и около три часа ще пристигнем в хотела с хеликоптер. В неделя сутринта всички отиваме да плуваме — сякаш сме в началото на безобидна мързелива ваканция. В неделя следобед отиваме да разглеждаме забележителностите на острова, пак с хеликоптер. Ти ще седиш до пилота, Артър. Ед ще седне до теб и ще ти посочва красивите забележителности. Когато стигнем до местата, които ни интересуват, той ще си потърка носа — веднъж за кобалт и два пъти за уран.

А като си сваля очилата, помисли Ед, ще означава хром.

— Наистина ли е необходима цялата тази потайност?

— Пилотите са невероятни клюкари — каза Хари — и ще се изненадаш, ако разбереш какви неща знаят.

А после си помисли: „Предварителната цена и без това е висока, но ако някой знаеше какво точно има там, цената ще им приседне и ще им трябват години, за да сключат договора.“ Любимият спорт в Пои бе пазарлъкът.

— Хайде разкажи накратко — подкани Артър.

Такова резюме всъщност не беше необходимо — писменият доклад от деветдесет и две страници стоеше заключен в куфара му и в него се цитираха всички цени и плащания, които досега бяха тайно уговорени, но тази среща бе предвидена за случай, че възникнат промени в последния момент.

— В понеделник отиваме на дълбоководен риболов, продължаваме почивката — започна Хари. — Във вторник хеликоптерът ни откарва в Куинстаун. Видимо ще правим оглед на мината. Една кола ще ни чака на летището, но преди да отидем в мината, ще направим, разбира се, посещение на учтивост в президентския дворец, който е по на юг от Куинстаун. Когато пристигнем, само Артър ще слезе от колата. Ще го накарат да чака — не знам колко дълго, десет минути ще са достатъчни да се уважи

държавническата заетост, но ако го оставят да чака повече от тридесет минути, Артър става и си тръгва. Това обаче няма да се случи. Президентът ще му предложи кафе и Артър трябва да приеме. Няма да обсъждат делови въпроси. Артър ще си тръгне, когато президентът се изправи.

— Колко трябва да продължи срещата? — попита Чарли.

— Около дващсет минути. Когато Артър се върне, делегацията на „Нексъс“ отива на оглед в мината, която е на около сто километра северно от Куинстаун.

— А след това? — запита Чарли.

— В сряда сутринта президентът ще изпрати личния си хеликоптер за Артър. Аз ще отида с него. Ще се срещнем с президента и министъра на финансите. Артър ще направи първото си предложение, те ще откажат, след което Артър и аз се връщаме в хотела и отиваме за риба. В четвъртък Артър и аз отново ще посетим двореца и отново ще ни накарат да чакаме, преди да се срещнем с президента. Този път ще разговаряме с него насаме и той ще бъде подготвен да отстъпи всички права за добив на „Нексъс“, но ще поиска по-висока цена от първата ни оферта. Тогава Артър предлага втората ни оферта, която отново ще бъде отказана. Артър и аз си тръгваме и отиваме на обяд в хотела в Куинстаун. След обяда пратеник на министъра на финансите ще дойде, за да ни покани в канцеларията му. Министърът ще се съгласи на цена малко по-висока от втората ни оферта и ще подпишем основното споразумение. Ще трябва да изплатим сумите по техните лични възнаграждения в Швейцария преди подписването на окончателния договор, но това е по специалността на Чарли.

— Ама какъв маскарад си намислил — изкоментира Чарли.

— Пак леко се отърваваме — каза Ед. — Ако преговаряш с някои племена в Папуа, Нова Гвинея, трябва да близнеш вожда под мишницата като знак за добри намерения. — Той вдигна рамене. — Нещата щяха да бъдат съвсем други, ако не бяха изритали националистите точно преди подписването на договора. С Раки въпросът щеше да бъде само колко, къде и кога. Но тези демократи са крайно леви идеалисти. Изживяват се като няколко Кенеди в Пои.

— Какво ще стане, ако не се съгласят на второто ни предложение? — отново запита Чарли.

— Тогава Артър си заминава, като си придава безгрижен вид, и отива за риба. Може да изчакат до последния момент — всъщност очаквам да стане така. В този случай ще се наложи да преговаряме на летището точно преди излитане. Но Артър не трябва да се отклонява от програмата си, иначе „Нексъс“ ще загуби позиции.

— Сигурен ли си, че президентът не знае онова, което ние знаем? — подметна Чарли.

— Никога не можем да сме сигурни, Чарли. Но никой в „Нексъс“ не знае, освен нас четиримата — каза Хари. — А ако отнякъде изтече, тогава Брет застава на мушката — ще му обясним всичко и той ще отрече, че са правени всякакви подобни сондажи и ще се оправи с пресата.

Чарли не можеше да се спре.

— Имало ли е проблеми с генерал Раки?

— Разбира се — кимна Хари. — Той си живее като крал в Порт Морзби на „Хънтър стрийт“ и прави всичко възможно да ме убеди, че все още е влиятелна фигура в Пои, и непрекъснато се оплаква, че сме му спрели плащанията. Всички националистки министри бяха или избити, или са в затвора, или са изхвърлени от Пои преди осемнайсет месеца, когато демократите дойдоха на власт.

— Значи „Нексъс“ не отговаря на обаяданията на Раки?

Хари кимна.

— И не е получавал никакви специални плащания, откакто неговата партия слезе от власт.

Същия следобед Ани, Дюк, Ед и Кеъри отплаваха от пристанището на Сидни с единайсетметровата състезателна яхта на Хари. След седмицата, прекарана в залата за конференции в хотела, мъжете се радваха на пролетното ноемврийско слънце и вятъра, който духаше в лицата им. Двамата американци бяха облечени в ежедневни дрехи, купени от съпругите им за пътуването, но Хари беше по дънки и синьо плътно ветронепроницаемо яке.

— Сниши се, когато се изравним — предупреди Хари Кеъри, която никога до този момент не бе плавала с яхта, — иначе ще паднеш. Готови?... Оппаа!

„Сий уоч“ се наклони на една страна, подмина форт Денисън, където преди бяха заточвали затворници, и се отпрати към изхода на пристанището.

— Искат ли ти се да поуправляваш? — предложи Хари. Знаеше, че Дюк би искал да поеме руля, и предпочиташе да му даде да управлява „Сий уоч“ още докато бяха в пристанищни води — там не можеше да направи много бели. — Трябва само да внимаваш за „Свинята с прасенцата“ — онзи риф в средата — предупреди Хари, когато Дюк се качи при него. „Свинята с прасенцата“ беше ясно отбелязан на картите, но хората винаги забравяха за него. — И внимавай за скалата от югоизточната страна на рифа.

Освен рифа и скалата нямаше други препятствия в тази част на пристанището. Когато стигнат изхода, Хари отново щеше да поеме управлението.

Ани знаеше защо Хари толкова щедро предлага руля на любимата си яхта на Дюк.

Хари се придвижи към мястото на Дюк до Ани.

— Напоследък ме избягваш — прошепна той.

Ани поклати глава и сякаш червени искрици се отразиха от слънцето в косата ѝ. Не знам какво е направила със себе си, помисли си Хари, но изглежда точно както някога.

Разбира се, че те избягвах, помисли си Ани. Хари никога не спираше да я притеснява, когато се срещнеха. Слава богу, че Дюк нямаше и представа за това. Беше толкова нечестно от страна на Хари. В края на краищата само я бе целунал веднъж, и то преди години. Повечето мъже биха забравили.

Беше се случило, когато Хари работеше в Питсбърг и бе дошъл да прекара коледните празници със семейството на Ани в малката им дървена вила в Алегените.

Двамата с Ани бяха отишли на ски сами един ден. На последното спускане заваля сняг. Ани падна и чу скърцането на снега под ските на Хари, който застана до нея. Подаде ѝ едната си щека и я измъкна от снега. После се наведе напред и целуна една снежинка на носа ѝ. Те се погледнаха, без да проговорят, и Хари я прегърна. Ани стискаше щеките и анорака му. Коленете ѝ се подкосиха, загуби равновесие и двамата паднаха прегърнати в снега.

Ани и досега не можеше да разбере как е могла да изпита толкова силна страст при положение, че бе облечена с три ката дрехи под ски костюма, вълнена шапка и шал, който ѝ покриваше носа. Спомни си как отчаяно се надяваше тогава ските да не ѝ се изхлузят, защото без тях нямаше как да слезе от планината. А после престана да ѝ пука дали ще успеят да стигнат долу или не.

Вечерта не можа да заспи. Посред нощ сестра ѝ сърдито се бе оплакала:

— Ани, престани да се шураш насам-натам и се качи обратно в леглото си. Честна дума, все едно, че съм в стая с мечка.

На следващата сутрин Ани имаше трийсет и осем градуса температура и прекара остатъка от празниците на легло, болна от грип, и трескаво се чудеше дали може да е влюбена в двама мъже едновременно. Майка ѝ бе останала с нея във вилата, докато Ани се възстанови. А когато се върнаха в Питсбърг, цикълът ѝ се бе забавил вече с два месеца (бе се надявала на ските всичко да се оправи) и нямаше избор по това кой мъж обича. Първият ѝ син бе на път.

Водата нежно шумолеше около корпуса на „Сий уотч“. Косата на Ани се развяваше от бриза, а тя крадешком хвърляше погледи към Хари. Не бе човек, който би се открил в тълпата, не беше видимо привлекателен. Под топчестия счупен нос имаше широка уста, леко повдигната от единия край, високите му скули и хлътнали бузи караха майката на Ани непрекъснато да го тъпче с храна. Хари не беше смел или вълнуващ, не беше в състояние да прави романтични жестове, но мислеше за всичко и беше мил и грижовен, истински добър мъж. Ако не беше толкова упорит в абсурдното си увлечение, Ани отдавна щеше да го е забравила или поне така си мислеше. Искаше да забрави как се чувстваше преди години, когато на един Великден Дюк неочаквано бе довел Хари у дома и сърцето ѝ спря. Цялото ѝ тяло се разтрепери както тогава, в снежната планина. Ани бе ужасена от това физическо предателство. Нищо не трябва да разстройва брака ѝ, казваше си тя. Заведе Хари в края на градината уж да му покаже новите, наскоро засадени цветя, но всъщност искаше да го помоли да престане с тази глупост. Хари е голям бизнесмен с международни контакти и трябва да забрави детските щуротии.

Хари кимна.

— Права си, Ани — каза. — Години наред си казвам точно това, което току-що ми напомни. Повярвай ми, опитах каквото мога, но то просто не си отива. Чувството ми към теб е прекалено силно. Сякаш е част от мен независимо дали те виждам или не.

— Но това е абсурдно!

— На мен ли го казваш?

— Губиш си времето, Хари. Нищо няма да стане, никога.

Хари я погледна странно и отговори:

— Повтарях си го в продължение на години. И никога не съм ти казвал нищо лошо за Дюк. Но аз ще продължавам да те обичам, Ани. Нищо, че момчетата ти са вече големи.

Хари пристъпи към нея, а тя избяга в къщата.

Вълните се блъскаха в корпуса на „Сий уотч“. Отляво на Ани се издигаха небостъргачите на Сидни като театрален фон за яхтите, плаващи по синевата на вълните. Пристанището бе толкова голямо, че не му се виждаха нито краят, нито очертанията. Хари седеше толкова близо, че Ани усещаше рамото, ръката и бедрото му до себе си. Отдръпна се леко, но той отново се приближи. Ани бързо извърна поглед към кърмата. Никой не ги гледаше — Кеъри и Чарли наблюдаваха вълнистите подножия на хълмовете и тесните заливи в северната част на Сидни.

— Напоследък ме избягваш — тихо повтори Хари.

— Ако не престанеш — сърдито прошепна Ани, — ще кажа на Дюк.

— Няма нищо за казване — прошепна в отговор Хари.

— Точно затова се оплаквам.

„Сий уотч“ се отправи към изхода на пристанището.

— Мислиш ли, че би искала да живееш тук, Ани? — запита Хари.

Ани подскочи при уж невинния въпрос, мислейки си: „Моля те, Хари, не започвай отново.“ Чувствата ѝ не се бяха променили, откакто той поде за първи път този разговор преди години. Ани бе щастливо омъжена жена, много обичаше семейството си и нямаше никаква вина, че се е оказала единственото момиче, в което Хари Скот истински се е влюбвал. Отказваше да бъде отговорна за смущаващата преданост на Хари. Разбира се, че го харесваше — той бе част от моминството ѝ, —

но не искаше да му позволи да я разстройва или, още по-лошо, да разстрои Дюк. Дюк винаги имаше много работа при тези конференции и след това се нуждаеше от няколко дни почивка, преди да се върне към изтощителната си работа и питсбъргската зима.

— Не мога ли да те видя насаме, Ани?

— Не. Винаги ти казвам „не“ и винаги ще ти го казвам! Сега, ако не престанеш с тези глупости, ще отида да седна при Кеъри и Чарли. Разваляш ми хубавата седмица.

— Кое ѝ беше толкова хубаво на седмицата?

Той си свали якето. Отдолу беше без риза и тя не можеше да не забележи, че е все още стегнат, какъвто винаги е бил.

— Не очаквах, че Австралия е толкова прекрасна — отвърна Ани. — Като Калифорния, само че по-раздвижена и по-приятелски настроена. Хората, с които се срещнахме тук, имат жив интерес към живота.

— Къде бяхте? — Коляното му се докосваше до нейното и тя отново леко се отдръпна.

— В понеделник сутринта бяхме на плаж в северната част на Сидни, където ходят сърфистите. — Ани си спомни как големите вълни на Тихия океан се разбиваха в скалите. — После отидохме на река Хоксбъри. — Сети се за красивите и спокойни протоци сред ниската опърпана растителност — навсякъде бе тихо, чуваше се само песента на птичките. — Посетихме стария град, който е запазен както е бил преди сто години. Може веднага да се разбере какъв е бил и как се е променял животът по реката с развитието на новата държава. — Усецаше голата ръка на Хари до своята и отново се отмести; с тази скорост скоро щеше да падне през борда.

Ани видя как Дюк щастливо ѝ се усмихва от кърмата. Беше толкова нечестно да се чувства виновна, след като нищо не е направила.

— Престани да ме докосваш, Хари, и се дръж прилично — прошепна тя. Не можеше ли да разбере, че вече я е вбесил и че за нищо на света не искаше той да ѝ причинява неприятности? — Ако не ме оставиш на мира, Хари ще скоча през борда и после ти ще трябва да обясняваш на Дюк — прошепна тя почти недоловимо, но решително.

Хари се ухили.

— В пристанището има акули.

Той не можеше да разбере защо толкова се забавлява от тази малка игра — да наблюдава реакциите на Ани при най-малките му движения. Само за да я провери, той протегна силната си загоряла ръка зад гърба ѝ.

Ани подскочи, а Хари се усмихна.

— Какво си шушукате вие двамата? — извика Дюк и им се ухили като пълновластен капитан, като човек, който държи всичко под контрол.

— Ани ми разказва как е прекарала седмицата — извика Хари в отговор.

Хари бе толкова близо, че тя усещаше мириса на тялото му.

Ани го погледна смаяна. Нещо се случи с нея, някаква мисъл мина през съзнанието ѝ. Яхтата, пристанището, небето — всичко стана част от новата разрушителна действителност. Разрушителна, защото Ани не я искаше и не можеше да я контролира. Това ново усещане бе глупаво, невъзможно, но беше истинско и разтърси сетивата ѝ. В тялото ѝ нещо невидимо експлодира, след това последва физическото му проявление — стана ѝ горещо и се разтрепери. Изненадана и шокирана, Ани разбра, че надигащата се в нея топлина е всъщност страст. Повече от всичко на света искаше да докосне фините златисти косми на загорялата му ръка.

Но това беше ужасно! Съзнанието ѝ трескаво търсеше изход от новата ситуация.

— Хари, трябва да престанеш — прошепна тя.

Кеъри случайно обърна глава назад към Ани.

— На теб харесаха ли ти Сините планини, Ани? За мен това бе най-приятният излет през седмицата.

Хари отново се приближи до нея. Този път тя не помръдна, когато усети твърдото му и топло бедро. Копнееше да се свие в прегръдката му. Изпита топло странно усещане, каквото не бе изпитвала от години. Беше като да си спомниш нещо прекрасно, случило се отдавна, или като да вдъхнеш отдавна забравен парфюм.

За свой ужас тя изведнъж започна да си представя какво ли би било да е с Хари в леглото. С уплаха обърна глава към Дюк, после се извърна, сякаш той можеше да прочете мислите ѝ. Слава богу, че в мислите си човек е насаме, каза си тя.

С радост, удивление и ужас Ани осъзна, че е влюбена в Хари.

Не! Това не е любов, а похот. Не бива да изкарва това усещане по-хубаво, отколкото е. Беше срамно — това внезапно обладало я желание, чувството, че излизаш от контрол, без да обръщаш внимание на логиката и сигурността.

За секунди си представи как Хари я е прелъстил, тя си признава на Дюк, като по този начин унищожава мъжката му гордост и доверието в нея. Нещата повече не може да са същите между тях. Тя е разрушила щастието на семейството и брака си и е на прага на друг смъртен грях — самоубийството.

Искаш ли нещо за пиене? — попита Хари.

— *Не!*

Хари се изненада от яростта ѝ.

Тя не можеше да рискува да бъде с него още цяла седмица. Дюк щеше да забележи. Не можеше да разбере защо винаги след подобни случаи се чувстваше така, сякаш е подвеждала Хари, за да се наслади на властта си над него.

Ани се обърна и погледна Хари в очите. На него му беше забавно.

— Хари, ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се. Всичко. Какво?

— Трябва ли да идваш в Пои?

— Разбира се.

През последните шест месеца едва бе дочакал възможността да прекара с Ани цели шест дни.

— Пътуването до Пои е моя отговорност, на моя територия. Моля те, не искам от мен да не идвам.

— Хари, ако наистина чувстваш... това, което каза, че чувстваш към мен... моля те, не идвай! Сигурно ще можеш да измислиш някакво извинение. Моля те!

Понеже пазарлъкът му бе в кръвта, Хари бързо изчисли колко часове общо може да види Ани през следващата седмица. Припомни си колко трудно и рядко можеше да остане с нея насаме, освен ако не я принуди като днес.

— Ако не тръгна за Пои — най-после каза той, — ти ще дойдеш ли с мен на ски — сама — за цял ден, следващия път, когато дойда в Питсбърг.

Ако тя се съгласи, това щеше да бъде най-добрият му шанс да я убеди. Дебелото прасе, за което бе омъжена, не караше ски.

Ани се поколеба, после каза:

— Добре, съгласна.

Каквото иска.

Кеъри се обърна отново към тях.

— Много е горещо. Имаш ли нещо за пиене, Хари?

— Сокове или кола?

Всеки каза предпочитанията си и Хари слезе да донесе безалкохолните от хладилния шкаф.

Все още в настроението на герой на Хемингуей Дюк водеше към Саут Хед, но междувременно видя известния нудистки плаж „Лейди Джейн“. И така великият моряк Дюк промени курса направо, за да могат да разгледат по-добре момичетата. Няколко лъскави голи жени играеха волейбол и приличаха на оживяла снимка от „Плейбой“.

Изведнъж се чу звук като от разкъсване и стържене, сякаш дъното на яхтата се бе откъснало, и всички залитнаха към другата страна на палубата.

Хари заряза питиетата и се покатери навън.

— Дюк — извика той, — остави платното! Всички останали да се преместят тук, отсам, за да използваме тежестта си и да я измъкнем.

Общото тегло на групата наклони лодката под още по-голям ъгъл, килът се вдигна и се отлепи от рифа.

Лодката потрепери.

Бавно, много бавно течението ги отдалечи от рифа.

— Може би е по-добре аз да продължа — каза Хари.

Хавлията на Артър бе все още влажна от сауната. Той завъртя ключа на вратата на апартамента си. Беше успешна седмица и с нетърпение очакваше... Внезапно спря.

Някакъв мъж — дребен, тъмен и много слаб — се бе изтегнал удобно в едно от бежовите кожени канапета, а кръстосаните му крака спокойно си почиваха върху мраморната маса в средата на стаята. Обувките му бяха от светла щраусова кожа с връзки от златен конец, през инч пристегнат с двукаратов бял диамант.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изрева Артър. — Кой те пусна? — Той грабна телефона, за да се обади на охраната, но мъжът на дивана не изглеждаше разтревожен. Само се изправи и протегна черната си слаба ръка.

— Долетях от Порт Морзби само за да се видя с вас, мистър Греъм — каза непознатият. — Генерал Раки от националната армия на Пои. — Говореше с американски напевен акцент, характерен за филипинците, а не гърлено, както повечето хора от Пои.

— А! — Артър пренебрегна ръката му, но остави слушалката. — Добър ден, генерале. Може би ще имате добрината да телефонирате в офиса на „Нексъс“ в понеделник сутринта. Предполагам, че с вас работи Хари Скот.

— Точно това искам да обсъдя с вас, мистър Греъм. — Бялото на очите му изглеждаше леко жълто. — Искам да говоря с вас насаме, лично, защото не съм получавал никакви плащания чрез мистър Скот от юли миналата година. Това противоречи на нашето споразумение.

— „Нексъс“ преговаря само с официалното правителство, генерал Раки.

— Това не бе упоменато в споразумението ни, мистър Греъм. Според уговорката ни с „Нексъс“ трябва да ми плащате редовно, стига да не спира добивът от мината.

— Съжالياвам, генерале, не мога да обсъждам тези въпроси. — Производството беше спряно, но ако Артър го споменеше, щеше да се започне нов спор. — Ще ви покажа накъде е асансьорът, генерале.

— Значи сте наясно, че парите не са стигнали до мен.

Копелето се опитваше да подметне, че Хари може да е задържал парите на Раки за себе си. Артър сърдито отвори вратата към коридора.

— Очаквах по-приятелско посрещане, мистър Греъм.

— Не мога да си обясня как сте влезли тук.

— Би трябвало да знаете, мистър Греъм, че парите отключват всички врати. Дойдох, за да разбера дали вие лично знаете, че плащанията ми са спрени.

Артър кратко кимна. Искаше генералът да напусне апартамента му колкото е възможно по-скоро. Не би желал тази среща да бъде докладвана като тайна някъде и да застраши сделката на „Нексъс“ с новото правителство на Пои.

Генералът се изправи и огъна пръстите на ръцете си.

— В такъв случай нямам новини за вас. Чух, че другата седмица ще започнете преговори с президента на Пои. Сигурен съм, че ще ви приеме много добре. Без съмнение няма да има никакви пречки за вас. Ще се стигне до фойерверки и така нататък.

Очите му — студени и жестоки — противоречаха на приятелските му думи. Той се поклони учтиво. Когато тръгна по коридора, тялото му изглеждаше така, сякаш в него нямаше костна система. Артър тресна вратата.

---

[1] Марка американски малки пътнически самолети. — Б.пр. ↑

Четвърта глава

Неделя, 11 ноември 1984 г.

Колко приятно бе, че нямаше да ходи на работа утре, в понеделник сутрин, мислеше си Кеъри. Още вчера, когато пристигнаха в Пои, моментално се бе заразила от сънливото безгрижие и незначимостта на времето. Лежеше на дървен шезлонг в ухаещия на цветя вътрешен двор и се наслаждаваше на ранното утринно слънце. Единственият доловим звук бе плясъкът на вълните на пясъчния бряг.

Вилите на хотел „Парадайз бей“ бяха със сламени покриви, а вътрешността им наподобяваше колиба на племенен вожд. Бяха красиво разположени в близост до плажа, всяка от тях оградена с жив плет от розов олеандър с ванилов аромат, и имаха отделни вътрешни дворове.

Когато пристигнаха, Кеъри се вгледа в осеяния с палми залив и синьото небе над него и извика:

— Това наистина е рай.

Влезе в облицованата със сини плочки баня и завъртя крана за студена вода. Той остана в ръката ѝ. Кеъри го завинти на мястото му и отново го завъртя, но вода така и не потече. Опита с топлия кран. След секунди във ваната потече студена вода.

Добре тогава, ще си вземе душ.

Завъртя шайбата за нагласяване на температурата на студено и бе възнаградена със струя гореща вода. Тя изпищя и отскочи настрани.

Ед се появи на вратата. Изглеждаше уплашен, но се успокои, щом видя, че Кеъри е невредима.

— И твоят ли? — ухили се той. — Не се и опитвай да използваш бидето.

Въпросният полезен френски принос към цивилизацията бе поставен плътно до стената на банята, така че само еднокрака жена можеше да седне на него.

— Май не можем да очакваме от тях да направят скока от каменната ера до бидето за една нощ — каза Ед.

Сега Ед се разхождаше мързеливо из двора, а Кеъри му четеше на глас от туристическа брошура.

— „Тропически климат, температурата рядко стига над 28 градуса по Целзий през деня и 22 градуса през нощта. Дъждовният

сезон е от началото на декември до март.“ Ще го пропуснем — вметна Кеъри. — „В по-голямата си част Пои е с планински терен, големи участъци от острова са покрити със сандалови гори. Вулканичните Централни планини покриват Западното крайбрежие, веригата Виктория Хайлайтс е на изток, а планината Станли Хайтс заема почти цялата южна част на Пои, която се състои главно от високи скали и девствени гори и е слабо населена от племена, чийто главен поминък е предимно риболовът. Разпространено е гмуркането за перли. Столицата Куинстаун се намира в североизточното крайбрежие на устието на река Сейнт Мери. Куинстаун е основно пристанище и седалище на правителството.“

Ед се прозина.

— Скъпа, всичко това ми е известно. Вече не мога да преброя колко пъти съм бил на този остров.

Пътуването бе част от работата на Ед, а също и част от амбицията му. Искаше да бъде най-известният от световната империя на „Нексъс“. Веднага след курса по специална подготовка, Ед бе започнал да работи с един изследователски екип в северно Онтарио — все още помнеше чувството на изгаряща гордост, когато го направиха шеф на екипа. В еуфорията си бе започнал непрекъснато да черпи останалите, докато един от по-старите геолози не бе изсумтял след четвъртото си уиски:

— Шеф на екип не е кой знае какво. Престани да се държиш като че ли си станал началник на цялата проклета изследователска секция.

Ед го погледна и точно в този момент се разпали амбицията му.

Години по-късно, когато стана директор на изследователската секция, той покани стария геолог във внушителния си офис на пето уиски.

Ед избягваше да се замисля сериозно за движещата сила у себе си. В началото тя му се струваше естествено продължение на състезателната жилка, после се бе развила в мълчалива жажда да не оставя нищо на случайността, после стана положителна алчност, а сега стремежът на Ед бе всъщност внимателно прикривана жажда за власт.

Кеъри спря да чете, за да наблюдава как една сипка се хвърля към таблата за закуска и отнася няколко трохи. Намести се отново на шезлонга и пак вдигна брошурата.

— „Островът е известен с много уникални видове пеперуди и красиви птици, има повече от трийсет вида райски птици.“ Хей, Ед — прекъсна се тя, — не заспивай, стигнах до твоята част... „На двайсет и седем мили северно от Куинстаун в мината Маунт Айда добиват мед и някои манганови руди.“ — Тя се протегна за чашата с портокалов сок. — Хей, Ед, а това вярно ли е? Тук пише, че пътищата не са удобни за автомобилен транспорт. „Широко се използва въздушен транспорт, но е много скъп поради непредвидимото време, разпокъсаните планини и неравните участъци за кацане.“ Защо това го прави скъп?

— Защото е дяволски опасно да се правиш на пилот по тези места. Миналата седмица един от самолетите на „Нексъс“ се разби, но за малкия хеликоптер почти няма проблеми.

Кеъри продължи да чете.

— „Обитателите на острова наброяват поне седемнайсет различни племена, всяко има свой собствен език, плюс диалектите. Основен език за комуникация е маланезийският пиджин^[1].“

Ед се прозина.

— Пиджин може да бъде много картинен. На хеликоптера викат: „Смесен мъж, принадлежащ на Исус Христос“, а всеки сакат човек или развалена машина е „голям повреден“.

Кеъри му се усмихна и продължи:

— „Собствеността се разпределя на родовите групи, а не на индивидите. Селските вождове се избират въз основата на придобивките, богатството и устройването на щедри пирове. Те могат да задържат статута си само ако продължат да раздават храна и подаръци на племето си...“

— Като спреш да даваш, те изритват от трона.

— „... и ако лично предвождат бойците си по време на война. Извън Куинстаун австралийските католически мисионери и досега държат в ръцете си единствените съществуващи училища.“ Божичко, чуй това, Ед! „За ловуване островитяните все още използват лъкове, стрели, брадви или пръчки.“ Леле! Жалко, че сме дошли да ходим за риба, а не на лов. Умирам си да видя как Артър размахва пръчка.

— Престани.

— „Местната парична единица е кина...“ — продължи Кеъри.

— „Кина“ означава „мида“ — отново се прозина Ед. — Отначало търгували като си разменяли миди, после използвали монети, а сега

хартийки като всички останали.

— „... иначе богатството се измерва в прасета.“ Прасета ли, Ед?

— Разбира се. Прасетата и жените — за да работят — са признак на богатство. Месото е рядкост и само на мъжете се позволява да го ядат. Прасетата се колят в края на ноември. Това е много важен празник за селата.

— Да се надяваме, че ще го пропуснем — изкоментира Кеъри и продължи да чете: — „Реликви от Втората световна война все още може да се открият по плажовете и в крайбрежните гори.“ Какви реликви?

— Ръждясали части от камиони или бойни самолети, много потопени по време на войната самолети, всичко, което местните не могат да отворят. В джунглата има много самолетни останки. Сега можеш да намериш само скелети, разбира се.

Кеъри потрепери.

— „През 1947 година, когато островите в южната част на Тихия океан получиха своята независимост, Пои влезе във федерацията на независимите острови на територията и е управляван от Австралия до 1975 година, когато е обявен за независим, под закрилата на Обединените нации. Австралийското управление успява да усмири жестоките междуплеменни войни.“ Защо са имали жестоки междуплеменни войни, Ед?

— Защото ако един човек от племето А се напие и обиди човек от племето Б, цялото племе Б автоматично се вдига да отмъсти за мистър Б. Естествено племето А подкрепя мистър А, така че само трябва да кажеш на някой, че е „сопо“ — което означава „копеле“, — и ето ти една малка междуплеменна война. Наричат отмъщението „разплата“, а тя винаги е дивашка. — Ед се изправи и се протегна. — За жалост, войните започнаха отново веднага след заминаването на австралийците, а в Куинстаун е паднало голямо плячкосване. Не ти ли се плува?

— Да не би да те отегчавам?

— Да.

— *Sopo!*

На Пати не ѝ се ходеше на екскурзията с хеликоптер. Облечена в лятна рокля на маргаритки, тя стоеше загледана в мамещите розови жасминови храсти, високи метър и двайсет, които заобикаляха големия външен плувен басейн. Няколко души вече се плискаха в него, а един кокалест англичанин бе поръчал първото си май-таи^[2] на бара на басейна.

Пати искаше да си остане тук, а не да ходи на някаква миризлива и шумна разходка с хеликоптер. Искаше ѝ се да направи още един крос по белия безлюден плаж, преди да е станало твърде горещо, а после да поплува до онзи малък остров, на около два-три километра разстояние.

След плуването предишната вечер, тя бе отишла да потича на пустия плаж, докато останалите се преобличаха за вечеря, а на връщане тичешком бе обиколила периметъра на хотела. Под двуметровата мрежеста ограда вече светеха ограничителните лампи и хвърляха илюминации върху изсечената ивица земя, отвъд която се простираше зловещата и черна джунгла, оживяла в нощта от звуците от насекомите и писъците на незнайни същества.

Пати се разтрепери и тичешком се прибра в колибата си не защото беше студено — все още бе горещо и влажно, — а защото забеляза, че изкусно поставеното осветление из територията на хотела не само осветяваше красивите градини, но също така гарантираше, че никой не може да се промъкне незабелязан. Очевидно някой доста се бе потрудил над безопасността.

Пати обърна гръб на осветената от слънцето градина и каза:

— Предпочитам да не ходя на тази разходка, Чарли, ако нямаш нищо против.

Чарли свали слънчевите си очила, очите му издаваха тревога.

— Не се ли чувстваш добре? Да не би и теб да те е споходило неразположението на Хари?

— Неразположението на Хари дойде от един развален омар на вечеря. Това е малко вероятно да се случи, макар че в момента на ядене не можеш да го усетиш, а после всичко ти се изяснява. Ако аз бях яла развален омар, щях още снощи да се превивам като Хари. — Тя вдигна презрамката на роклята си. — Нищо ми няма. Но ние току-що пристигнахме и ми се ще да се помотая по плажа, освен ако не настояваш да отида.

— Постъпи както искаш. Искам добре да си починеш покрай това пътуване.

— Има нещо злокобно в това място... — тихо каза Пати. — Не ми се смей, Чарли. Знам, че е така, чувствам го. Свързано е с персонала на хотела. — Тя се намръщи. — Усещам ненавист зад усмивките им. Напомнят ми за онова пътуване до Фиджи, където всички ни разказваха колко чаровни и услужливи били местните, а те взеха, че запалиха хотела един ден след заминаването ни. Построяването на луксозен хотел в джунглата не променя нравите на диваците.

През десетте години брак Чарли се бе научил да уважава интуицията на Пати.

— Средният доход на човек на този остров е под двеста американски долара годишно, а с толкова пари се издържат цели семейства. Мога да разбера ненавистта на островитянина, когато сервира закуска за седем долара на бял турист, а той дори не си я изяжда. Може би това долавят антенките ти.

— А може би просто не обичат туристите — каза Пати. — Може би островитяните се чувстват унижени да продават гостоприемството си за чужда валута и тълпите розовобузести хора да ги гледат така, сякаш са в човешка зоологическа градина и да си казват: „А местните са много дружелюбни, нали?“ Може би туризмът спомага не за добрите международни отношения, а по-скоро за омразата между народите. Може би той просто допринася за расистките предубеждения и кара туземците да ни мразят и в червата.

— Скъпа, ние сме на почивка. Недей да си създаваш проблеми.

Чарли я прегърна и целуна гладката ѝ руса коса.

Отпуснала глава на гърдите му, където се чувстваше сигурна, Пати настоя:

— Сигурен ли си, че тук е безопасно, Чарли? Виждал ли си оградата? Все едно, че се намираме в луксозен концентрационен лагер. Защо?

— У дома, в Съединените щати — прошепна в косата ѝ Чарли, — на всеки два-сет и три минути убиват човек, на всеки шест минути изнасилват жена и на всеки четири секунди стават кражби. Не знам къде е „безопасно“, но предполагам, че човек може да бъде толкова

сигурен, колкото се чувства, където и да отиде, например тук, където сме сега.

На вратата се почука силно.

Човекът, застанал отвън, беше облечен с бели шорти и бяла риза, която изглеждаше на петна от разпокъсаните слънчеви лъчи, прокрадващи се през дърветата. Беше слаб, русокос и загорял, с розов обелен нос. Той прескочи Чарли с поглед, впери очи в Пати и проговори със силен австралийски акцент:

— Извинете ме, но вие ли сте дамата, която вчера вечерта е плувала до острова? — Очите му бяха зеленикаво сини с пясъчноруси мигли под руси вежди.

— Да, аз бях. — Пати изглеждаше поласкана.

— В такъв случай сте извадили дяволски късмет, че изобщо сте стигнали дотам, и два пъти по-голям късмет, че сте успели и да се върнете. Утре отиваме на лов за акули в тези води. Моля ви да разберете, че няма да допусна никакво плуване, щом излезем с моята лодка. — Той рязко се поклони и каза: — Желая ви приятна сутрин. — След това се обърна и изчезна между дърветата.

За първи път ежегодното пътуване се оказа интересно, помисли си Изабел, като вдигна тенис ракетата и помахна на Пати и Чарли, които чакаха на корта целите в бяло. Изабел предпочиташе Роди да не бе облякъл тези къси панталони и фланела. Според нея Чарли щеше да стане следващият президент. В много отношения Чарли приличаше на Артър — всички от борда на директорите бяха хладнокръвни, решителни и сурови, но Чарли притежаваше инстинкта на убиец. Изабел го бе усещала от време на време.

Били, козлето любимец на хотела, което се показва иззад едно палмово дърво и заприпка напред на слабите си треперещи крачка, отклони мисълта ѝ. Козлето имаше сребърно звънче на кожена каишка около врата си. Изабел се спря да го погали по бялата копринена глава, усети кокалестия врат под нежната кожа и докосна фините му уши. Козлето побутна с муцуна ръката ѝ и започна да я лиже обнадеждено с резки движения. Човек трудно можеше да повярва, че това очарователно малко създание щеше да се превърне в агресивно

животно, което ще бъде в състояние да изгризе всичко, що му се изпречи.

— Чудя се — каза Изабел — какво ли ще направят с Били, когато порасне и стане досаден.

— Козя яхния — отвърна Роди.

Колко приятно е да галиш някого, вместо да бързаш, помисли Изабел, да не трябва да правиш нищо, а да се радваш на красивия бряг или на плувния басейн. Впрочем всички приятели на Изабел си мислеха, че се забавлява точно по такъв начин, когато пътува в чужбина.

Всъщност пътуванията на Изабел бяха точно толкова забавни, колкото и да бързаш за сутрешния автобус, отивайки на работа. В основни линии работата ѝ се състоеше в това да открива нови терени за „Нексъс“ и да подготвя тяхното закупуване. В процеса на търсене Изабел пътуваше изключително много. Пътуването бе едновременно уморително и изискващо усилия и Изабел се отчайваше, когато всеки път, щом тръгнеше да заминава, всички се държаха така, сякаш отива на почивка.

Въпреки всички частни уроци по тенис на Чарли Роди и Изабел спечелиха. Впоследствие, докато гледаше изпотеното му намръщено лице, Изабел си спомни, че всъщност Чарли бе човекът, от който вероятно зависеше бъдещото ѝ повишение. Може би трябваше да се остави да загубят играта. Роди се досети какво мислеше Изабел, познаваше пресметливата ѝ хитра усмивка.

Докато се събличаха, за да си вземат душ, той се провикна:

— Знам, че искаш Чарли да те приеме в обкръжението си, Изабел, но трябва да ти напомня, че той би се заобиколил само с победители, а не с победени.

Завъртя крана на душа на студено и стъпи под струята, но веднага отскочи настрана, ядосан от горещите потоци.

— Какво се опитват да направят с нас, да ни убият ли? — изкрещя той.

Тряс!

Сузи рязко се изправи.

— Брет?

Беше все още тъмно.

— Всичко е наред, скъпа — извика Брет от банята. — Извинявай, ако съм те събудил. Търсех си пълния спрей против астма и съборих едно шише от полицата.

Брет захвърли празното шише към кошчето за отпадъци, но не улучи и спреят се затъркаля шумно по пода. По-късно камериерката го намери и го върна обратно при другите тоалетни принадлежности над мивката.

Сузи се сгуши отново в завивките, но не можа да заспи. Брет се държеше толкова странно, когато ставаше дума за спрея му. Мразеше да си признава слабостите и се опитваше да не споменава астмата, защото вредеше на изрядния му мъжествен облик като служител на „Нексъс“. Всички знаеха за болестта му, но се преструваха, че не знаят, само защото Брет бе изключително чувствителен на тази тема. Дори преди да се оженят не бе казал и на Сузи. Седем години преди това бе изкарал вирусна пневмония и в резултат получи бронхиална астма. Първия път, когато Брет получи пристъп пред нея, Сузи бе ужасена от побелялото му лице и посинели устни, от шумното поемане на въздух и странните звуци, които излизаха от устата му, преди да успее да вдиша от спрея. Когато много се притеснеше или настинеше, Брет винаги получаваше пристъп. Лекарят бе обяснил, че се дължи на спазъм на бронхиалните пътища, а ако те се запушат с лигавична течност, пристъпът се влошава. Вероятно, преди да успеят да поставят вярната диагноза, при всяка настинка Брет е трябвало да остане на легло в продължение на три месеца.

Брет се прокрадна на пръсти до вратата, а Сузи сънливо промърмори:

— Трябва да си луд, за да станеш толкова рано, при положение, че си на почивка. Не мога да разбера какво толкова откриваш в риболова.

— Вълнуващо е — отвърна извинително Брет, но Сузи вече се бе унесла.

В слабия перлен проблясък на зората Брет едва виждаше пътеката към плажа, все още осветена от лампите по земята. Макар да бе облечен с ветроустойчиво яке, той трепереше и бързаше към морето. Искаше му се да може да обясни на Сузи защо риболовът му се струваше толкова очарователен. Вълнението при улавянето на

голяма риба, при мисълта, че само пръчката и въжето те свързват с нея. Чрез пръчката можеш да усетиш всяко движение на рибата — всъщност дори можеш да предугадиш следващото ѝ движение въз основа на предишното. Когато рибата започне да се бори за живота си, знаеш, че тя има пълна увереност в силите си. След време, когато разбере, че не може да се отскубне, усещаш, че самоувереността ѝ е разклатена, чувстваш, че започва да се предава, долавяш страх в движенията на рибата, макар да е все още толкова дълбоко.

После рибата изпада в паника. Когато се умори, рибарят започва да води битката. Дотогава цялото тяло — гръбначни мускули, бедрени мускули, ръце — може вече да го е заболяло от усилията, защото е напрягал всичката си сила срещу голямата риба в продължение дори на часове. Битката с хванатата риба може да бъде също толкова физически изтощителна, колкото и борбата свободен стил.

Щом веднъж почувстваш, че рибата е започнала да се предава, започваш да навиваш въжето колкото можеш по-често и да го дърпаш към себе си — поне по два-три сантиметра, — но когато сантиметрите станат метри, дърпаш все повече и повече. Колкото по-близо до теб е рибата, толкова по-близо е и до смъртта си.

Брет вече виждаше неясни фигури, чакащи на вълнолома, който представляваше груба дървена платформа, врязана шест метра навътре в морето от средата на плажа.

Брет забърза покрай дървената платформа, където висяха големи риби, за да могат гордите риболовци, които току-що са ги хванали, да се снимат с тях.

Една мускулиста ръка му помогна да запази равновесие, след като скочи в дванайсетметровата спортна моторница.

— Радвам се, че успяхте навреме — каза скипърът^[3]. — Спасителните жилетки са в кабината, както и кафето. Не знам обаче дали изобщо са ви оставили. — Говореше с характерни австралийски извивки и гълташе част от думите, например вместо „ти“ или „те“ произнасяше „тъ“, вместо „закъсняхте“ — „закъсняютъ“ и вместо „не знам“ — „н’зам“.

В претъпканата кабина миришеше на риба и дизелово гориво, а рибешките глави в „галерията“ отсреща воняха на пикоч. Кеъри сипа последното кафе от термоса в пластмасова чаша.

— Брет, надявам се, че вкусът му е по-добър от миризмата. Захар?

Брет поклати глава към предложението му мръсен буркан, седна на една от сините койки и кимна за поздрав на Артър, Ед и Чарли. Двигателят заработи и килът започна да вибрира.

Като посрбваше от отвратително миришещото си кафе, Брет се огледа. В предната част бе струпана риболовна екипировка — въжета, кутия с рибарски принадлежности, разнебитен сандък с инструменти, две кофи, старателно навита корда, различни номера износени маратонки и нещо, което приличаше на мрежа за комари. Беше обичайната риболовна екипировка, с каквато са снабдени повечето лодки и винаги прилича на купчина боклуци за хората, които си нямат понятие от риболов.

Скипърът провеси глава надолу в кабината през отвора и запита:
— Всички ли се настанихте удобно?

Те закимаха в отговор. Чарли бе разпознал зеленикавосините очи, светлата коса и пясъчнорусите вежди. (Няма да допусна никакво плуване, щом сте излезли с моята лодка.) Не е мъж, който би се харесал на дамите. Незачитащ никакви обществени норми, достатъчно възрастен и очукан от живота, човек, който изобщо не се задържа на някоя работа или място дълго време, защото му става досадно, и изчезва, когато той сам реши, че е дошло времето. Чарли познаваше този тип.

— На съдружника ми се наложи да замине за Дарвин, майка му не е добре. Но мисля, че ще се справим и с малкия ми помощник. Той е умно момче.

Небето бе обагрено в златножълто, водата не беше вече масленочерна, а сива. Скипърът погледна надолу към палубата, където стоеше слабо местно момче, облечено в износени къси панталони от каки.

— Уинстън — извика скипърът, — избърши столовете и пригответи въдиците, момче.

С плавни движения момчето се пресегна за парцал, избърса росата от сините пластмасови седалки на палубата, после се захвана с трите стъклопластови въртящи се риболовни стола на кърмата. Те бяха застопорени на палубата, като средния бе по-напред от другите. Като си свирукаше момчето извади седем въдици, всяка около два и

половина метра дълга. Увери се, че пръчките, макарите и кордите са наред, после насочи вниманието си към кутията с принадлежности, откъдето извади ремъци, гайки, катарамии и кукички. Постави четири от въдиците изправени в съответните гнезда от двете страни на кила и се зае със стръвта. Когато наниза стръв на всички въдици, момчето извика:

— Скипър, всичко е готово.

— Ела горе и поеми руля.

Момчето изкачи малката стълба до подвижния брезентов мост и гордо седна на високия стол пред руля, който не се нуждаеше от особено внимание. Скипърът провери мачтите и развърза трите въжета на кърмата. Пролази напред към кабината и подаде глава в отвора.

— Вече сме на три мили в открито море, времето е прекрасно за риболов.

Всички носеха памучни панталони, ризи с дълги ръкави и широкополи шапки, за да се предпазят от слънцето. Артър седна на средния стол и направи знак на Ед и Чарли да седнат от двете му страни; Брет и Кеъри останаха на страничните пейки. Всички се ухилиха един на друг. Започваха да ловят риба.

Кеъри провери дръжката на въдицата си — беше с корк, за да не се изплъзне, ако я държиш с мокра или потна ръка. Тежката пръчка би осигурила достатъчно свобода на клъвналата риба, но при силно водно течение можеше да се огъне, като забие още по-силно куката в каквото и да се е хванало на нея, колкото и яростно да се опитва да се освободи. Една добре изработена пръчка не би следвало да се счупи при огъване седемдесет градуса, а гъвкавите пръчки са като абсорбатори на ударите на рибата, докато се мята в опит да се освободи от неумолимата кука. В макарата на Кеъри имаше над петстотин метра здрава плетена найлонова корда — беше обикновена макара, захваната само в средата, въртеливото движение имаше спирачен ефект при бързо развиване, ако се е хванала голяма риба, и всеки аматьор можеше да си служи с нея без затруднения.

Ед усети придърпване почти веднага. Макарата на въдицата му проскърца кратко и той я застопори. Лодката спря и другите риболовци също развиха своите корди, за да не се оплетат с неговата или с рибата, която се е хванала. Всички наблюдаваха с нетърпение как Ед

внимателно тегли рибата към лодката. Тя се дърпаше силно, но скоро тласъците отслабнаха, очевидно не беше голяма.

Минути по-късно помощникът на скипъра извади средно голяма риба тон и я хвърли на палубата зад тях — тя бе синьо-зелена на цвят и все още се мятеше.

— Около пет кила е. Желая ви повече късмет със следващата — тихо каза скипърът. — Нещо по-голямо. Истинска риба. — Имаше пред вид акула.

Всеки турист искаше да улови акула, особено германците. Те предпочитат да хванат по-скоро малка акула, отколкото голяма баракуда. Ако акулата е по-дълга от човека, който я е хванал, и скипърът го снима с фотоапарата си на връщане при вълнолома, бакшишът е наистина голям.

Ед се изправи и предложи стола си на Кеъри. Когато хванеш нещо, трябва да станеш и да предложиш стола си на някой от чакащите. В тази си част риболовният етикет се нарушаваше само от Артър, който оставаше на централния си стол през цялото време, винаги когато риболовът вървеше добре.

През следващия половин час не се случи нищо. После попаднаха на пасаж риби тон и два часа по-късно, когато се опитваха да си поемат дъх, на палубата се мятаха още четиринайсет риби.

Скипърът погледна към кантара и множеството облецени черни разширени очи, където всяка току-що хваната риба сякаш събираше сили за последния си силен скок във въздуха, а после падаше треперееща върху хлъзгавата умираща купчина под нея.

— Според мен са почти деветдесет килограма. В тези води досега не се е случвало за толкова кратко време някой да хване толкова много риби.

Вече бе осем и половина, ставаше горещо, а влага почти не се усещаше. Лек ветрец едва надигаше брезентовия навес. Уинстън, за когото Кеъри разбра, че е на дванайсет години, им раздаде тънки сандвичи със сирене за закуска.

Почти никакво люлеене не се усещаше. От комбинацията на лекото вълнение, горещината и равномерния ритмичен шум от двигателя на Кеъри й се придряма. Радваше се на мисълта, че времето в Питсбърг караше хората да носят връхни дрехи.

През следващите два часа всички седяха и чакаха с надежда. По пладне килът вече бе толкова напечен, че не можеше да се пипа с ръце, и скипърът им раздаде каламинов лосион да си намажат носовете. Всички носеха тъмни очила и слънчеви шапки с периферия, но лицето може да изгори и от отражението на слънцето във водата, а носът е особено чувствителен.

Кеъри помоли лодкарчето да я облее с една кофа морска вода, за да се разхлади, но то поклати глава и ѝ се усмихна. Когато морската вода изсъхне, всяка молекула сол започва да действа като леща, увеличавайки действието на вредните слънчеви лъчи.

Струваше ѝ се, че горещината я удря през памучната риза и панталона, и се надяваше, че няма да изгори. Почти всички разхладителни се бяха свършили, макар че в хладилника все още имаше достатъчно бира. Скипърът държеше също джин, уиски и водка в барчето, но му беше ясно, че тази група иска риба, а не пиене.

— Ако рибата спре изведнъж да кълве — каза той, — луната е в първата си четвърт и има прилив, това може да означава само едно: акула. — Той намали скоростта и извика на помощника си да провеси една торба със скумрия и риба тон през борда. Движейки се, лодката оставяше кървава и мазна следа.

Лодката пътуваше бавно напред още почти цял час, без нищо да се случи. Вниманието им отслабна. Лодката продължаваше, защото ако не се движи, стръвта ще потъне, а големите риби кълват само движеща се стръв. Акулата и рибата тон плуват близо до повърхността, защото там винаги има повече храна, отколкото в дълбините.

Изведнъж нещо почти издърпа въдицата от ръцете на Кеъри. Тя се събуди в миг и широко отвори очи. Кордата ѝ бързо се развиваше.

— Изглежда, хвана нещо голямо — извика скипърът от руля. — Остави го да се отдръпне малко, после силно удари, за да влезе куката по-навътре. Всички останали, моля, приберете си въдиците.

Скипърът слезе по стълбата и застана зад Кеъри като гледаше с присвити очи към килватера^[4]. Уинстън се качи по стълбата, за да поеме руля.

— По-добре се вържи през раменете с ремък.

Скипърът бръкна в някакъв шкаф и извади няколко ремъка. Избра един от мека кожа, изработен като цяло елече с няколко висящи превръзки. Кеъри внимателно освободи лявата си ръка и я промуши

през елечето, а после и дясната. Две превръзки висяха отзад на гърба ѝ. Вдигна последователно краката си и скипърът прекара каишите под бедрата ѝ. Той завърза още два през гърдите ѝ, а после и гнездото на въдицата отпред на поставка пред корема ѝ — така тя можеше по-добре да контролира пръчката и благодарение на опората да я дърпа по-силно. Кордата се отпусна.

— Рибата се насочва към лодката — прошепна скипърът. — Навивай бързо, не ѝ позволявай да се движи свободно, иначе ще се освободи от куката.

Кеъри внимателно изправи въдицата нагоре и започна да навива колкото можеше по-бързо с дясната ръка.

Рибата отново задърпа кордата и тя отпусна макарата.

После кордата пак увисна свободно и Кеъри започна да навива.

Изведнъж рибата дръпна силно и Кеъри за малко щеше да изпусне въдицата. Всички мъже в лодката инстинктивно се наведоха към нея, но тя прибра дръжката на въдицата в гнездото и я остави да се развива — много по-бързо този път.

— Внимавай с кордата, нали не искаш да я изпуснеш — предупреди скипърът.

Всички бяха впили очи в килватера.

Кордата отново се отпусна и Кеъри бързо започна да навива, надявайки се, че ръцете ѝ ще издържат на болката и усилието. Не си беше и представяла, че една хваната риба на другия край на въдицата може да бъде толкова силна. Все едно че на кордата бяха завързали полудял кон, раменете вече я боляха.

Кордата отново се опъна, толкова внезапно, че слънчевите очила на Кеъри паднаха на палубата, но тя дори не забеляза — толкова се бе съсредоточила в битката с рибата. Започна бързо да навива. Мъжете наблюдаваха високата ѝ слаба амазонска фигура, силуетът ѝ се открояваше над искрящото море.

— Прекалено е голяма за теб, Кеъри — проговори Артър. — Нека да поема аз.

— Всичко е наред, Артър. Добре съм — твърдо отвърна Кеъри.

Настъпи пауза, после Ед каза:

— Кеъри, може би е по-добре Артър да продължи.

— Ед, това си е моята риба, независимо дали ще я хвана или ще я изпусна.

— Кеъри...

— Ед, това си е моя риба! — Кордата се опъна отново и Кеъри я остави да се развива.

— Остави я да си играе, Ед. — Гласът на Артър звучеше напълно незаинтересовано.

По дяволите, каза си Ед.

Час и петнайсет минути по-късно Кеъри успя да изтегли седемдесет и шест килограмовата сива рифна акула. Акулата многократно се бе опитвала да се освободи, беше се хвърляла насам-натам, за да надхитри невидимия враг, докато най-последно волята ѝ се бе пречупила, изтощена от безмилостната битка за живот.

Скипърът, който през цялото време бе стоял зад Кеъри, съветвайки я тихо, извика на Уинстън да спре двигателя и да извади огромната риба.

Щом я извадиха, скипърът и помощникът му започнаха да я бият. После скипърът си сложи чифт стари кожени рибарски ръкавици, наведе се над нея и забодя харпуна под злоещото око на акулата. Тя се изви и започна да се мятва, за да се освободи, но единственият резултат бе, че острият връх се заби още по-дълбоко в плътта ѝ.

Не без известна трудност Уинстън и скипърът ѝ направиха въжена примка на опашката и най-накрая я вдигнаха.

— Внимавай — предупреди скипърът. — Когато има акула на борда, дори да си мислиш, че е умряла, винаги се пази от нея, защото ако не е, като нищо ще останеш без крак.

Всички се отдръпнаха назад от огромното тъмно проблясващо туловище на възхитителното създание пред тях. Акулите заслужават уважение.

Уинстън се хвърли напред с тежък чук в ръка и силно удари акулата по муцуната, ниско между очите, където се намира мозъкът.

През целия път на връщане Кеъри остана долу в кабината, треперееща от изтощение. Дрехите ѝ бяха мокри от пот, като че бе паднала в пълна вана. Раменете, гърбът, бедрата и стомахът я боляха, както никога досега. От болката в ръцете ѝ се плачеше, не можеше да движи наранените си длани и китки.

Но бе победила. Тя не се бе борила само с акулата. Битката беше и с Артър. Странно, че можеше да встане срещу Ед и Артър, но не и срещу фризьорката си или пък срещу някой нахален сервитьор.

Никой не слезе да я поздрави, освен скипъра, чиято обърната надолу глава се показа ухилена и прошепна:

— Браво на теб!

Когато останаха сами в бунгалото си до плажа, Ед се развика на изтощената Кеъри:

— Защо трябваше да привличаш вниманието върху себе си? Не разбираш ли, че агресивното ти поведение може да попречи на моето повишение? — Той сграбчи миниатюрната бутилчица с бренди от масата до леглото си и я изсипа в чаша. — Защо не можеш да си като другите съпруги и да си говориш с тях за деца и дрехи? Защо искаш да ходиш за риба, за бога?

— По същата причина, заради която и Артър ходи за риба. — Кеъри си запали цигара, а Ед обърна чашата с бренди. — Ако акулата бе захапала твоята стръв, ти щеше ли да отстъпиш въдицата си на Артър?

Ед не можеше да каже със сигурност. Той заобиколи до масичката при леглото на Кеъри и си сипа нейната бутилчица бренди в чашата.

— О, за бога! — въздъхна.

— Ед, кое е по-важно — жена ти и семейството, или компанията?

— Недей да драматизираш.

— Не драматизирам. Мисля, че не разбираш как „Нексъс“ ти изсмуква силите. Ако станеш президент, предполагам, че изобщо няма да ти виждаме очите вкъщи.

— Преувеличаваш както обикновено.

— Просто се надявам, че тази Коледа няма да е като миналата. С изключение на Бъдни вечер и Нова година ти през цялото време беше в лабораторията да работиш до ранните часове в продължение на цели шест седмици. Беше твърде уморен да правиш каквото и да било друго...

Ед се обърна с гръб към нея и впери поглед в дърветата и храстите, спретнато подкастрирани като зелени пуделчета.

— Ако не знаех за хромните находища — добави ядосано Кеъри, — щях да си помисля, че имаш приятелка.

— Какво каза?

Кеъри вдигна поглед и продължи да втрива лосион в изранените си ръце.

— Казах, ако не знаех, че си открил находища на хром в Пои...

— Откъде знаеш за тях? — прошепна Ед едва.

— Когато си уморен, говориш насън.

— Това прилича на проклета погребална зала!

Артър се огледа наоколо в широката крайбрежна колиба. На всяка повърхност имаше бели лилии. С призрачна праволинейност стъблата им стърчаха от вазите, ръждивокафявите тичинки се подаваха извън обърнатите венчелистчета като миниатюрни заплашителни полилеи.

— Освен това мирише като в проклета погребална зала! — Артър вдъхна с ненавист наситената свръх сладникава миризма, която се стелеше потискащо из стаята.

Излегната на кушетката, Силвана разсеяно вдигна поглед от книгата. Артър не бе споменал улова си и тя знаеше, че е по-добре да не пита.

— Все още разпореждането е такова. Ще ги накарам да ги отнесат. — Всеки път щом Силвана се регистрираше в хотел, за апартамента ѝ автоматично се поръчваха бели цветя за двеста долара. Дори за хотелските цветари е невъзможно да направят белите цветя да изглеждат крещящи.

Артър взе книгата от ръцете ѝ.

— „Избирателни афинитети“. Интригуващо заглавие.

— Мисля да пийна нещо — каза Силвана. Тя отиде до бара и наля голямо уиски за Артър.

Половин час по-късно лилиите бяха изчезнали и Артър лежеше на дървен шезлонг във вътрешния двор, пресушавайки второто си огромно уиски. Остави празната чаша до себе си и каза:

— Реших да избира Чарли за приемник на длъжността ми. Той притежава рядкото качество винаги да може да притисне противника — точно каквото е нужно за управлението на международна компания.

Нарича се безскрупулност, помисли си Силвана, но каза:

— Защо не Ед?

— Мъж, който не може да контролира жена си, не може да контролира и компанията. — Артър се надяваше, че това ще стигне до Ед чрез съпругите.

— Би ли се замислил за Изабел, ако беше малко по-възрастна? — Силвана знаеше, че е по-добре да не пита направо, но преди назначението на Артър трима президенти на компанията бяха измрели за седем години и точно заради това бордът на директорите настоя Артър да посочи разумно млад приемник.

— За бога, та тя е още дете, що се отнася до изискванията на компанията — изсумтя Артър. — А и при всички случаи не бих избрал жена. Като опре яйцето до дупето, те винаги бягат от отговорност.

Силвана безмълвно влезе вътре и му наля още едно уиски.

---

[1] Опростен/неправилен говор на чужд език; местен вариант на англ./ фр./хол. език в Западна Африка и Далечния Изток. — Б.пр. ↑

[2] Вид коктейл със силен аромат на кокос. — Б.пр. ↑

[3] Skipper (англ.) — шкипер, капитан на плавателен съд. — Б.пр.

↑

[4] Водната следа оставяна след моторна лодка. — Б.пр. ↑

Пета глава

Вторник, 13 ноември 1984 г.

Във вторник след закуска Ед тръгна сам по мръсния път от хотела до пистата за самолети. Не бе казал на никой, освен на Артър за хромните находища. Ако Артър разбере, че Кеъри знае, това ще бъде сериозен недостатък в съревнованието за президентското място. И така, Ед реши да не казва на Артър, като от сърце се надяваше да не се разчуе от друго място. Прехвърли в ума си всички събития, които ги бяха довели на този остров.

Както обикновено изследователският екип бе разчистил растителността на терена, бе пробил съответните дупки и взел проби от почвата и скалите, а също и от пясъка и чакъла в коритата на потоците. Пробите бяха запечатани в платнени торбички, всяка обозначена с кодирано наименование, и хеликоптерът ги бе отнесъл и разпределил в лабораториите в Питсбърг заедно със снимките на съответния проучван терен. Ед своевременно бе получил отчетите от лабораториите с карта на местоположението и въздушните снимки.

След като прочете лабораторните сведения за изследването в Търтълбекс, Ед го занесе право при Артър. Тогава и двамата отмениха плановете си за уикенда и прекараха двата почивни дни затворени в кабинета на Артър, с изключение на кратките почивки на въздух, при които се разхождаха загърнати в шалове и шлифери по мразовития бряг на река Охайо, граничеща с част от имението на Артър.

Както се очакваше, пробите показаха наличие на мед. Показаха и наличие на уран, но концентрацията му не бе много висока, пък и в онова време, след находките на остров Три Майл, човек трудно можеше да продава уран на изгодни цени. Независимо от това „Нексъс“ неуспешно сондираха северната територия на Австралия, където се съдържат най-големите неразработени залежи на уран в света, така че може би това откритие в Пои щеше да започне да конкурира „Мери Катлийн“, единствената уранова мина в Австралия. Когато стигна до тази част от отчета, Артър кимна със задоволство и промърмори:

— Но ако рудата е само с пет процента концентрация, изобщо няма да си струва.

Артър продължи да чете, после изведнъж вдигна поглед.

— Такава концентрация на кобалт! Има много малко кобалтови залежи с четирийсетпроцентова концентрация.

Ед кимна.

— Продължавай да четеш, Артър. Нататък става още по-хубаво.

Артър продължи да чете. Внезапно се изправи и погледна към Ед.

— Да — кимна Ед, — истинската находка е хромът.

Всичките тройно проверени тестове показваха съдържание на равномерно разпределен висококонцентриран хром в пробите.

Двамата мъже се гледаха напрегнато в слабата ноемврийска светлина. Ако пипаха внимателно, шансът на живота им можеше да лежи под тъмнозеленото джунглено покривало на Търтълбекс.

— Не само, че е хром — с почуда каза Артър, — но и с такава висока концентрация?

— Седемдесет на сто. Изравнява се с най-богатите залежи в Южна Африка.

— Малко късмет за разнообразие ще ни дойде добре — тихо промълви Артър. — Колко души са чели тези отчети?

— Донесох ги направо на теб — успокои го Ед.

— Южна Африка много ще се заинтересува.

Деветдесет процента от хромните залежи се намираха в Южна Африка, така че съответната страна можеше да изнудва с тях останалата част от света. Хромни сплави се използват за приготвянето на неръждаема стомана за автомобилната, въздухоплавателната и космическата индустрии. Ако Южна Африка би решила по политически причини да задържи хрома си, резултатът щеше да бъде моментална световна рецесия.

Артър потупа отчетите.

— Ако тези новини се разчуют, никога няма да получим минните права на Пои, защото Южна Африка ще плати каквото ѝ поискат. Просто ще трябва да плати повече от „Нексъс“, за да си запази позициите.

— Не ще и питане.

— Проучването и без това ни струва много пари. Защо да им сервираме отчетите на тепсия?

Ед кимна. Както и много други висши държавни служители, министърът на природните ресурси бе получил тайно известна сума,

след което компанията се бе сдобила с разрешение да сондира цялото северно крайбрежие. Според обичайната уговорка „Нексъс“ се бяха съгласили да предоставят на министъра да прочете отчетите.

След кратка пауза Артър тихо добави:

— Мисля, че ще е най-добре да загубиш някоя и друга страница от тези отчети, Ед.

Ед изглеждаше угрижен, но примирен, защото бе очаквал подобно предложение. То означаваше, че той ще трябва да подпомага и води незаконна операция. Във всеки случай малко минноизследователски компании имаха скрупули на архиепископ, когато ставаше дума за наддаване, регистриране, закупуване или въобще преследване на лични интереси.

— Искаш да кажеш, че в изследователския отчет, който ще представим на президента, ще се споменават само медните и урановите открития, но въпреки това настояваме за договор с права на добив на всички минерали и метали. Това, разбира се, ще предизвика съмнения. Така че ще ги оставим...

— ... да разберат за кобалта. Трябва да жертваш коза, щом искаш да хванеш тигър.

— Те, естествено, не очакват да им кажем цялата истина.

— Никога не си струва да си честен с нечестните. Те не могат да го разберат, това ги изумява — обясни Артър.

— Така че им осигуряваме пътища да го разберат и пропускаме да го споменем? — Ед помисли за момент и продължи. — Поне двама души в лабораторията знаят за наличието на хром — химикът, който е изследвал пробите конкретно за хром, и шефът на лабораторията. Но, от друга страна, пробите бяха закодирани както обикновено, така че в крайна сметка само ти и аз знаем откъде са.

Артър махна с ръка към сто и петдесетте страници на дивана, включващи картите и снимките.

— Вземи компютърния файл на отчетите от картотеката. Кажи им да ти дадат всички други копия и им изпрати служебна бележка да ги запишат на твое име. Вземи всички негативи и снимки от фотолабораторията.

За да може, помисли си Ед, аз да съм единственият човек, отговорен за укриването, подправянето и вероятно унищожението на документите.

— Ще го направя — каза гласно той.

— Дръж отчетите заключени в сейфа си вкъщи, Ед, не в службата. Погрижи се да изхвърлят пробите на боклука.

— Разбира се, Артър.

— И естествено, преговорите с Пои вече са на първо място. Кажете на Хари Скот лично да се заеме. Няма да е необичайно да отиде заедно с човека от отдел „Договори“ да преговаря с тях, нали?

— Никак даже няма да е необичайно. Всъщност президентите на страни от Третия свят понякога настояват да говорят за бизнес само с върховните босове на съответната организация, за да не уронват статута си.

И двамата знаеха, че след няколко последователни срещи с президента, министъра на финансите и министъра на природните ресурси „Нексъс“ ще получат договор за всички минни права, който ще включва и процент от печалбата за правителството на Пои (което вече притежаваше двайсет процента от „Пои — Нексъс Майнинг Лимитед“). Освен това, разбира се, щяха да внесат отделни суми в „Кредит Суис“ в Цюрих по сметките на президента и двамата споменати министри, които в родните си села може и боси да ходят, но стават много големи познавачи, щом се отвори дума за швейцарски банки.

Специалните плащания нямаше да се споменат нито по време на срещите, нито в договора. Само веднъж ще бъдат загатнати на някоя неотговорна среща на кафе в частния дом на някой от споменатите министри. Най-накрая след съответните разговори на кафе примерното споразумение щеше да бъде подписано от всички заинтересовани, след което работата по съставянето на договор, изгоден за всяка от страните, щеше да премине в ръцете на адвокатите.

Артър потупа отчетите в сумрака.

— Жалко, че си смениха правителството.

За нещастие през ноември 1983-та Раки бе свален от власт за няколко месеца и преговорите с новото правителство не донесоха никакъв резултат.

Сега, почти година по-късно, президентът на Пои най-после се съгласи да преговаря с президента на „Нексъс“ и поради тази причина всички отговорни служители на компанията се намираха на острова, облечени с тропически дрехи и разкопчани ризи, и се разхождаха из

временното летище на Парадайз Бей в надежда да направят най-голямата крачка, която „Нексъс“ някога е правила...

Когато Ед зави по пътя към летището, чу, че някой тича зад него.

Клекнал на земята, Брет дишаше тежко. Беше почти стигнал до летището, когато се сети, че отново е забравил спрея си против астма.

— Скъсах си връзката на обувката — обясни Брет.

Яркочервени пълзящи растения обрамчваха вратата на скромната къща, построена на територията на хотела, пред която скипърът на „Луиз“, облечен в сини джинси и бяла риза, целуваше жена си. Беше се запознал с нея, отивайки при баща ѝ да купува провизии за лодката си, и малко след това се бяха оженили. Луиз бе дребна, слаба, тъмнокоса, с кафяви, изпъстрени с жълти точици очи, чиито краища бяха повдигнати нагоре като на котка. Хората смятаха, че е южноамериканка или гъркиня, а тя всъщност беше англо-индийка и в гласа ѝ се долавяше мелодичност, наследена от майка ѝ.

— Довечера къри ли ще има, Луиз? — Той дръпна надолу тюркоазения саронг^[1] и я целуна по гърдите.

— Боже господи! Тази вечер няма да се храним вкъщи. — Тя отстъпи назад и се загърна със саронга си, както изискваше приличието. — Вторник вечер правим барбекю на плажа, а днес е последното за сезона и след това ще има танци на племената. Така че гледай да доведеш навреме тези туристи. Запалваме огъня точно в седем часа. И никакво флиртуване днес!

Това беше семейна шега. Гостенките на хотела често се предлагаха на мускулестия загорял скипър, но той гледаше на туристите само като на средство за издържане на лодката си. Не ги мразеше, те вероятно заслужаваха почивката си. Винаги беше любезен, но спазваше дистанция и никога не се сближаваше с тях, никога не приемаше вечерни покани.

— Ти също, Луиз!

Официалната длъжност на Луиз бе „менажер на развлеченията“, което означаваше да седи на бюро до рецепцията на хотел „Парадайз бей“ и да организира всички излети, екскурзии, тенис и голф резервации. Мъжете гости на хотела бяха също такава заплаха за Луиз, както и жените за съпруга ѝ.

Вместо да седя и да се правя на дружелюбен с един куп непознати довчера, предпочитам да се свия в койката си, помисли си скипърът, докато се отправяше към вълнолома по осеяната с млечки пътека, но нямаше смисъл да спори с Лу. Външно тя създаваше впечатление, че му се подчинява, но иначе имаше упорит характер и винаги като че ли правеше каквото си искаше, дори ако трябваше да се държи дружелюбно с шумни непознати, вместо тихо да си вечерят вкъщи. В къщата им нямаше почти никакви мебели, защото Лу обичаше да ходи боса из къщи и да седи по турски върху красивите рогозки, подарени от дядо ѝ за сватбата. Единствената западна мебел, която притежаваха, бе легло с месингова рамка, което скипърът бе купил евтино от някакъв мисионер в Куинстаун, на когото му бе писнало от Пои.

На завоя на пътеката скипърът се обърна отново да ѝ помахва за довиждане. Засмя се. Тази дяволска коза пак ѝ гризеше саронга.

Луиз се наведе, разедини малките розови челюсти и нежно издърпа тюркоазения памучен плат от тях.

— Били не си е изял закуската — извика тя. — Довиждане, скъпи.

— Довиждане, Лу.

Той продължи надолу по пътеката към плажа. Не можеше да знае, че ѝ го казва за последен път.

Жените се качиха на борда на лодката със сковани движения от страх да не загубят равновесие. Докато помагаше на Кеъри да се качи, скипърът забеляза, че тя си бе сложила ръкавици, и запита:

— Болят ли? Е, поне уловът си заслужаваше. Рибарските принадлежности са долу, в случай че решиш да си опиташ и днес късмета.

Той бързо подаде покафенялата си ръка, за да подхване Сузи. Тя тъкмо скачаше от вълнолома и се олюля. Носеше розова блуза по врата, опънати розови къси панталони, скиорски слънчеви очила с бели рамки и бели сандали с висок ток.

— В кабината има цяла кутия с маратонки, мадам. Тези токчета ще ми надупчат палубата — каза скипърът.

— А мога ли да ходя боса? — запита Сузи.

Скипърът кимна и помогна на Силвана да се качи.

Тя се препъна и залитна към него, тромаво се качи на палубата и подръпна надолу черния си памучен спортен костюм от „Валентино“, деликатно изрязан на гърба.

Лодката бавно се отдалечи от кея. Роди, облечен с жълти бански гащета, им помахаша за довиждане. Той твърдо възнамеряваше да остане до басейна цял ден. Жените му помахаша в отговор. Сузи прибра дългата си руса коса под розов шал, седна и внимателно намаза всеки видим сантиметър от тялото си с плажно масло.

Пати слезе да провери подводната екипировка.

— Има и пистолети. Страхотно.

Скипърът погледна към морскосинята ѝ риза с къси ръкави и белите къси панталонки.

— В крайния шкаф има няколко памучни ризи с дълги ръкави, а също памучни и сламени шапки в онзи ъгъл. Лошо ще изгорите, ако стоите по къси ръкави цял ден на слънцето. Моля ви, кажете и на другите дами.

С изключение на Кеъри те всички бяха еднакви, помисли си той, идват без шапки, по къси ръкави, по къси панталони, които едва покриват задниците им и оставят голи целите им крака, и очакват модерните им слънчеви очила и плажният спрей да ги предпазят от тропическото слънце. Ако не се грижи за тях, всички лошо ще изгорят.

Кеъри подаде глава от кабината и извика:

— Не мога да намеря кутията с риболовни принадлежности, тук има толкова много джунджурии.

Слабият тъмнокос помощник на скипъра скочи от палубата, приземи се като котка и отиде в кабината при нея.

— Защо не е прибрано всичко това? — Кеъри посочи към купчината с принадлежности в дъното на кабината.

— Гостите на хотела искат толкова много неща, а в шкафчетата няма място за всичко.

Той посочи към шкафовете под пейките, разположени от двете страни. Кеъри се опита да отвори един от тях, но той беше заключен.

— В този има пушки — обясни момчето.

— Пушки?

Скипърът подаде глава в кабината.

— Имам една пушка, в случай че някой се опита да открадне лодката или ми се наложи да пусна котва в непозната територия. Уинстън държи там едно мачете^[2] по същите причини. Заклучваме ги, понеже не искам някой от пътниците случайно да си отсече ръцете или да простреля нечия глава. — Той се обърна към момчето. — Поеми руля, Уинстън, и дръж курс в открито море, докато не се изравним с носа. После ме извикай.

— Никой от тези шкафове не се отваря — добави Кеъри.

— Не — потвърди скипърът. Поне една е облечена както трябва, помисли си. Кеъри носеше свободна синя памучна риза с дълги ръкави и подходящ панталон. — Шкафчетата са, за да се заключват, за да не може хората да знаят какво има вътре. Тук имаме аварийни сигнални ракети, а в първото шкафче и мини сигнални ракети. В последния шкаф има боя за преобоядисване на лодката.

Кеъри погледна към купчината в задната част на кабината и запита:

— За какво е нужна пък мрежата за комари и фенер, когато ходите на риболов?

— Това е подводен фенер и не е за риболов. Понякога се налага да се спуснеш под лодката, за да видиш дали няма нещо по кила. А ако ти се наложи да преспиш на борда наблизко по тези места, ще разбереш защо държа мрежата за комари под ръка. — Той порови под мрежата. — Ето я кутията с рибарските принадлежности. Нека да видим сега каква стръв може да използваш днес. — Той клекна и започна да подбира измежду ярко боядисаните изкуствени червеи.

На кърмата Ани прибра светлозелената блуза без ръкави в тъмнозеления си панталон и се обърна към Кеъри.

— Не е ли прекрасно времето? Обожавам тези служебни пътувания. — Тя се опитваше твърдо да изхвърли мисълта за Хари от главата си, но нощем тялото ѝ я предаваше.

— Ти си създадена, за да ги обичаш — разсеяно отвърна Кеъри, вперила поглед в килватера. — Тези пътувания са измислени, за да ни държат на линия. Веднъж годишно всички съпруги на висши служители биват изстрелвани на някое екзотично място, където им сервираат коктейли и им предлагат орхидеи, а от тях се очаква да забравят преживения през изтеклата година кошмар благодарение на компанията.

— Не говориш сериозно, Кеъри. — Ани се огледа неспокойно, за да се увери, че Силвана не ги чува.

— Най-сериозно мога да заявя, че първото правило в сериозния бизнес е жените и децата да останат на последно място — твърдо каза Кеъри. — Ако Ед е изморен от поредното си пътуване, служебен обяд или че се е наложило да забавлява някакви араби в клуба на „Плейбой“, от мен се очаква да му съчувствам, а не да се оплаквам.

— Говори по-тихо, Кеъри — настоя Ани.

Кеъри не ѝ обърна внимание.

— Аз не трябва да имам нищо против, ако плановете ни трябва да се променят в последната минута или пък ако ми се налага да виждам Ед само на отворителни служебни банкети и да залепвам изкуствена усмивка на лицето си.

— Това е част от задълженията на лоялната съпруга на служител в компанията — опита се да я успокои Ани, — а и компанията се грижи за задълженията на мъжете към семейството.

— Компанията прави всичко възможно да изглежда, че се грижи, защото това е предпоставка за добър бизнес.

— Недей да бъдеш цинична, Кеъри — настоя Ани. — Помисли си за личните коледни подаръци на всичките ни деца.

— За нула време се изписват на компютъра — възрази Кеъри. — Но по този начин и децата ни пускат корен в компанията. Ще ни промият мозъците на всички, Ани. — Кеъри рязко вдигна глава, кордата се бе опънала. Но нищо не се бе хванало. — На последния пикник, организиран от „Нексъс“, се запознах с една нещастна душа, чийто съпруг работи в отдела за презокеанско развитие. Трябвало е да се местят шестнайсет пъти в продължение на осемнайсет години.

— Тя очевидно е лоялна съпруга.

Кеъри изсумтя.

— Знаеш ли какво точно означава да бъдеш вярна съпруга на служител от компанията? Това е да си глупава жена. А пък Ед се чуди защо продължавам да ходя на работа.

На борда се възцари мълчание, заобикаляха южния нос на острова. Кеъри ловеше риба, Сузи се печеше на слънце, а другите три жени наблюдаваха като хипнотизирани осветената зелена ивица земя, която бавно се отдалечаваше.

Не говореха много. Макар да се държаха дружелюбно помежду си, тези жени нямаха почти нищо общо. Лустро на приятелство и учтивост прикриваше плахостта на Ани, безпокойството на Пати, цинизма на Кеъри, отбранителната враждебност на Сузи и безразличието на Силвана. Понеже Силвана беше съпруга на Артър, останалите жени се чувстваха донякъде неловко.

— Всички ще имате нужда от нещо такова — решително заяви скипърът и им раздаде ризите с дълги ръкави.

На вратите от двете страни на малкия жълт микробус пишеше НЕКСЪС с черни букви. Той се движеше бавно по претъпканата главна улица към президентския дворец в другата част на града.

Големците на „Нексъс“ бяха пристигнали на две части в града, защото мината разполагаше само с един хеликоптер с четири пътнически места. Обикновено мините не разполагат и с толкова, защото хеликоптерите се използват само за откриване на местности за сондиране и пренасяне на строителни материали, когато започне операцията. Но хеликоптерът бе единственото практически удобно средство за пътуване из трудния терен на Пои. Малкият хеликоптер „Бел“ на „Нексъс“ се използваше и за превозване на служители от летище „Куинстаун“ до пистата в Маунт Айда и обратно, а също и вместо бърза помощ за възможно най-спешно превозване на ранени хора от мината до болницата.

Пилотът, един необщителен новозеландец, беше и инженер — с други думи, хеликоптерът нямаше нужда от механик. В него винаги имаше най-необходимите резервни части. Други се извозваха веднъж седмично с полета на „Еър Нюджини“.

Обикновеният микробус, снабден с климатична инсталация, бе истинско облекчение след горещата аерогара. Докато се движеше в града, Артър надничаше през прозореца. Наоколо бе дяволски тъпкано с полиция. Полицаяте носеха черни ботуши и зеленикави униформи, а през гърдите си имаха бели ленти, върху които с химикалка бе надраскано ПОЛИЦИЯ.

— Наоколо винаги има много полиция, сър — обади се минният управител.

Веднага след изтеглянето на австралийците през 1975-а колониалната жандармерия бе трансформирана във военна полиция и след още няколко месеца същата тази полиция се преобрази в Отбранителни сили на Пои (ОСП).

— Като че ли целият град е излязъл на пътя днес — пошегува се Артър. Всички в микробуса се засмяха с него.

— Това е центърът на града, бедняшките квартали — обясняваше минният управител, докато микробусът си проправяше път през тук-там разположените разпилени сергии, дневни барове и клубове, тресящи се от местна музика и пълни с лукави на вид мелези. Никъде не се виждаха бели хора.

Красиво боядисаният микробус се друсаше бавно по ръждясалите железни подпори на моста с еднопосочно движение „Сейнт Мери бридж“, а пътниците гледаха надолу към разкаляните мътни води на река „Сейнт Мери“. Безопасно преминал от другата страна, бусът рязко зави, за да избегне един велосипедист, и почти се удари в барака с олющена тюркоазена боя. Върху разядения ламаринен покрив имаше надпис ГОЛЯМ УНИВЕРСАЛЕН СУПЕРМАРКЕТ. На стената бе закачен знак, на който пишеше „Пази се. Много зло куче“.

Микробусът продължи да пълзи бавно напред. Минният управител извинително каза:

— Това е единственият път до двореца. Боя се, че този проблем не може да бъде премахнат.

Артър погледна към набитото загоряло тяло на управителя, чиито уши стърчаха от необикновено кръглото му лице като залепени кифли.

— Постройте друг път — отвърна Артър.

— Разбира се. Още днес следобед ще се погрижа.

Пътят се бе разширил и вече имаше по-малко хора, бараките и магазините бяха останали назад. Микробусът минаваше покрай двуетажни къщи с дървени веранди или проядени ламаринени навеси, после тези къщи отстъпиха ред на по-големи, в колониален стил, с някога боядисвани в бяло балкони.

Постепенно и къщите изчезнаха от погледите и от двете страни на пътя, който можеше да бъде описан като дупки, съединени помежду си със сгур и катран, и беше като последица от земетресение, се разпростря тъмнозелена джунгла. Брет се държеше за седалката пред

себе си. От време на време микробусът аха да излезе от пътя, но като по чудо се връщаше на маршрута си.

При следващия завои шофьорът рязко натисна спирачките.

На пътя пред тях група голи чернокожи се биеха с копия, а от двете страни стояха други чернокожи с насочени лъкове.

— Всички да наведат глави — остро извика управителят на мината.

Шофьорът се наведе над клаксона си, вяло помахна на аборигените да разчистят пътя и бавно потегли напред.

За всеобща изненада тълпата от воюващи мъже се раздели и оттегли от двете страни на пътя, с изключение на един, който лежеше неподвижно. Шофьорът ядосано натисна клаксона. Двама от местните, въоръжени с копия, пристъпиха напред. Единият хвана ръката, а другият крака на лежащия и го извлякоха встрани от пътя на микробуса.

Щом микробусът отмина, голите воини отново започнаха да се бият.

— Най-обикновена племенна война — обясни управителят.

— Добре че ни каза да се наведем — каза Чарли.

— Онзи на пътя ми се стори мъртъв — додаде Брет.

— Най-вероятно — съгласи се управителят. — Всички те са кръвожадни племена. Имат странни традиции по тези места.

— Какви например? — запита Брет. Беше все още потресен от гледката с неподвижното тяло на пътя, но се надяваше, че никой няма да го забележи, ако продължава да говори.

— Повечето посетители смятат Карго-култа за доста странен — каза управителят. — Островитяните вярват, че всички западни стоки са изпратени от Бога и трябва да се разделят по равно. Вместо това, белите задържат по-голямата част. Има една малка групировка, наречена партия Карго — техните политици прокламират смърт за белите, след което щяло да последва спасение на душите и духовно възнаграждение.

— Някой обръща ли им внимание? — нервно запита Брет.

— По време на избори определено се чувства възбуда заради необикновените им обещания, но Карго-политиците са много неорганизирани. Никой от тях не е онова, което бихме нарекли роден водач. Нито един от тяхната партия няма вроден чар.

— Ами ако се появи енергичен водач? — попита Брет.

Минният управител се разсмя.

— Чарът му не би бил достатъчен. Освен него ще му е нужно богатство, добра организация, строга дисциплина и добре екипирани бойци. Но ако все пак се появи такъв човек, вероятно ще трогне сърцата и ще се докосне до възжеланията на всички селяни, в резултат на което ние може да си имаме неприятности. Във всеки случай в Пои няма такъв. — Той посочи напред. — Вижте, това е дворецът.

Там, на две мили южно от Куинстаун, се издигаше занемареният президентски дворец. Бе построен през 1975 година, веднага след обявяването на независимостта, но парите на предприемачите бяха раздадени за подкупи и сградата, построена на две на три, бе потънала в разруха.

Жълтият микробус пое към висока стена, в средата на която личаха останките на някога внушителна бетонна арка; зад нея пътниците видяха няколко двуетажни сгради, боядисани в бледо мораво. На всички прозорци имаше тежки решетки.

Бусът спря пред арката. Управителят на мината слезе, за да покаже пропуска си на въоръжената охрана, и задържа вратата отворена за Артър.

— Това е най-хубавият плаж, който съм виждала! — възкликна Ани.

Скипърът кимна.

— Често вода туристите тук. Това е най-хубавата крайбрежна ивица от тази страна на острова, но местните никога не идват насам.

„Луиз“ се насочваше към малка лагуна, около миля широка и почти заобиколена от голям коралов обръч, с изключение на малка пролука. Зад плажната ивица имаше високи черни зъбери, от лявата страна разделени от водопад, който искреше на слънцето. Наклонът не беше стръмен — скалите се спускаха постепенно до широк басейн, врязан в тях на около два метра над нивото на брега, след което продължаваха до пясъка. На върха на скалите гъста зеленина се издигаше от двете страни на водопада.

— Дръжте се здраво — извика скипърът, застанал на брезентовия мост. — Ще я преведа през рифа.

„Луиз“ се приближи до линията от бяла пяна, очертаваща рифа, и пътничките можеха да видят как вълните се разбиват в него — звукът от сблъсъка между вълната и невидимия корал точно под повърхността наподобяваше далечна гръмотевица. Нито една от пътничките на борда не си даваше сметка за необходимите моряшки качества за прекарването на лодката през тесния коридор на кораловия риф, докато „Луиз“ се насочваше към него. В продължение на милиони години скелетите на дребни морски животни се бяха натрупвали от дъното на океана, за да оформят скалисто образната варовикова планина, от която постепенно се е образувал рифът. Коралите бяха остри като бръсначи и ако морето изхвърлеше някой плувец, човекът моментално щеше да бъде разрязан на парчета, главата му щеше да бъде напълно смазана, а тялото превърнато в кървава безформена маса още преди акулите да стигнат до него.

— Безопасно ли е да се плува тук? — попита Пати, загледана в спокойните светлосини води на залива.

Скипърът кимна.

— Големите хищни риби не идват до рифа, той служи като подводна ограда.

— Защо? — любопитства Пати.

— Не знам. Може би на акулите им прилича на капан. Но е по-добре да останете в южния край на лагуната, защото в северната част има подводно течение, точно където водопадът се влива в морето, а зад него има плаващи пясъци, там, дето манговите дървета стигат до водата. Така че не трябва да минавате зад водопада.

Скипърът изчака по-голяма вълна, за да навлезе в лагуната. „Луиз“ се понесе върху вълната, която осигури възможно най-дълбока вода за навлизането на лодката в плиткия вход на лагуната.

Жените колебливо и със залитане се прекачиха в малката гумена помощна лодка. Уинстън ги закара до брега на два курса. После отнесе провизиите под сянката на палмите от горния край на плажа. Земята там бе осеяна с папрат, изпопадали кокосови орехи и начупени, мъртви листа.

На брега бе изтощително горещо и жените решиха да се разходят до водопада и да се изкъпят в него, преди да обядват. Те се преоблякоха в бански костюми и тръгнаха в колона след скипъра, подмамани от нежните милувки на морето, прошумоляването на

палмите на лекия вятър и плясъка на водопада, който се усилваше с приближаването им, докато най-после се превърна в постоянен оглушителен рев.

— Вижте — посочи Пати. — Покрай водопада има пътека.

Тясна обрасла пътека вървеше зигзагообразно нагоре между тъмните скали чак до върха на канарата.

— Не се качвайте по канарата и не ходете до джунглата — предупреди скипърът. — В джунглата никога не се ходи без компас, защото навсякъде изглежда еднаква. Само за пет минути ще загубите ориентация и никога няма да може да излезете.

— Имате ли компас в себе си?

— Разбира се. — Той извади изпод ризата си ръчен компас, привързан с кожена връв на врата.

— Значи вие можете да ни заведете в джунглата — каза Пати. — Само за малко. Само колкото да можем да разказваме, че сме били в джунглата.

— Може би следобед. Хайде да поплуваме сега.

— Защо „може би“? — настоя Пати.

— Местните не одобряват никой да се качва там. Мястото е табу. По целия остров има местности, които са табу, поради което и аз никога не се движа наоколо без местен придружител.

— Защо е табу?

— Предполагам, че там някъде е имало изоставено селище. Когато почвата се изтощи на дадено място, жителите се преместват и си построяват селище другаде, но костите на предшествениците им остават заровени около изоставеното място. Местните не вярват, че мъртвите си отиват безвъзвратно. Смятат, че те просто са напуснали телата си, но са все още наоколо. Невидимите мъртви според тях продължават да живеят там, където са живели, докато са били в телата си.

— Оу! Колко зловещо! — потрепери Сузи.

— Вероятно горе на около два метра височина има естествен басейн в скалите — каза Пати. — Не може ли поне до там да се качим?

— Разбира се — съгласи се скипърът. — Басейнът е много красив. Винаги вода туристите там.

Изкачиха се по пътеката до естествения басейн. Четири от жените със смях и закачки застанаха отстрани до водопада да се

понамокрят. Внимаваха да не застанат точно под него, защото тежестта на водата можеше да ги нарани.

Облечена в розовия си бански костюм, Сузи седна на скалата, като риташе с крака във водата. Скипърът я погледна изненадан и тя поклати глава в отговор:

— Не мога да плувам.

Скипърът клекна до нея.

— В такъв случай можете да наблюдавате от ложата си номера на Уинстън. Предисторията е такава: преди около месец му подарих нож за рязане на хартия и той го изпусна в този басейн. Момчетата на този остров биха направили всичко за един нож за рязане на хартия, той е истинско съкровище, така че Уинстън не можеше така лесно да се прости с него. Той е много добър гмурец, би намерил и контактна леща на дъното на езеро, така че докато се гмуркаше за ножа си, откри една пещера под повърхността на басейна. Входът ѝ е прикрит от скалист панел.

Сузи бе очарована.

— Вие слизали ли сте вътре? Колко е голяма? Може ли да се диша в нея?

— Не, никога не съм слизал в нея, моряците не обичат да си мокрят краката. Уинстън казва, че има подводен тунел, и в края му има пещера с нормален въздух. Сигурно е така, защото иначе не би могъл да прави номера си.

— Удивително — възкликна Сузи.

— Не чак толкова. Подземните варовикови пещери не са нещо необикновено за тази част на света. Макар че в Пои няма толкова голяма пещера, колкото онази в Ийст Ню Бритън, която е петстотин метра дълга, около двайсет метра висока в централната си част и има подземна река, минаваща точно през нея. Местните си мълчат за тези пещери, не искат белите да знаят за тях.

Под тях, в басейна, Уинстън опули очи, извика и изчезна под повърхността на водата. Реакцията на всички, които можеха да плуват бе по-силна, отколкото се бе надявал.

— Помощ!

— Може да му се е схванал кракът!

— Да не би някакво животно да го е дръпнало надолу?

— Да се гмурнем ли да го спасим?

Кеъри помаха разтревожено на скипъра и извика:

— Какво толкова се смеете вие, двамата? На Уинстън му се е случило нещо. Вече две минути, откакто не се е показвал.

— Отивам да го търся — изпелтечи Пати.

Тъкмо щеше да се гмурне, когато скипърът извика.

— Уинстън е добре. Това му е коронният номер. Обикновено се обзалага колко време може да остане под водата. Поне пет минути няма да се покаже. Няма за какво да се тревожите. — И той им обясни за пещерата.

Както им бе обещал, Уинстън изплува на повърхността пет минути по-късно, ухилен и доволен, че е център на внимание.

Жените се засмяха и му се скараха, задето ги е уплашил така. Скипърът разроши черната му ситно къдрава коса и каза:

— Ти си малък див хлапак.

Това внимание веднага се отрази на Уинстън. Той подскочи на широките си равни ходила и разпери палците на краката си.

— Уинстън не вярва в духове на водопади. Уинстън не проклет дивак. — Той размаха слабите си ръце. — Уинстън добър християнин. Исус е силната магия. Няма друг Бог, освен него.

Скипърът го потупа приятелски.

— Веднага се разбира, че е учил в мисионерското училище в Куинстаун.

Уинстън ги поведе обратно до мястото за пикник с разкрачената стабилна походка и леко присвити колене на истински обитател на джунглата. Докато той постилаше памучните покривки и разопаковаше храната, жените отидоха да поплуват в топлата спокойна вода на лагуната.

Силвана се потопи, но държеше главата си високо, за да не си намокри косата. Постоя само около две минути, после смени черния си бански колкото можа по-бързо с черния спортен костюм, който скриваше пълнотата ѝ.

Цялата мокра, със стичаща се отвсякъде вода върху светлосиния бански костюм, Ани изтича до вече приготвената трапеза и се скри на сянка.

— Боже, колко съм жадна. О, нищо ли друго няма за пиене, освен бира? Поне перие няма ли?

Нямаше, затова Уинстън отиде да донесе кофа вода от водопада.

Кеъри тичаше нагоре по плажа към лагуната. Амазонската ѝ фигура изглеждаше прекрасно в банския на цветя, светлокестенявата коса падаше на вълни отзад на гърба ѝ. Пати още не се бе върнала и скипърът се видя принуден да отиде до брега на водата и да я извика, преди да е получила слънчев удар. Навела глава, Пати гребеше в състезателен кроул и по всичко изглеждаше, че не го чува.

— Излез от водата или ще дойда да те измъкна — прогърмя скипърът.

Пати с неудоволствие се насочи към брега. Хвърли се под сянката и си взе сандвич.

— Как ли пък не можах да ни приготвят нещо по-добро от пилешки сандвичи — оплака се Сузи.

Кеъри се засмя.

— Главният готвач ни е приготвил „рибарски“ пикник.

Рибарските пикници обикновено се състоят от много кутии бира и няколко дебели сандвича, които лесно можеш да задържиш с уста или да захвърлиш временно на палубата, в случай че рибата клъвне, докато си похапваш.

— И без това е прекалено горещо да се яде — каза Пати, като пляскаше пясъчните мухи, които нападаха краката ѝ. Беше прекалено горещо да се ходи бос по плажа, току-що си бе изгорила петите и чувстваше, че започва да я боли глава, макар че нямаше да си го признае, защото командирът скипър я беше предупредил, че може да получи слънчев удар, ако плува прекалено дълго. Какво прекрасно място! Много е горещо да се стои на плажа, но влезеш ли във водата, получаваш слънчев удар. Плесна се по краката отново, за да прогони мушичките, и загледа Сузи как си слага червило.

— Предполагам, че Уинстън е научил английски в мисионерското училище — каза Пати. — Него го разбирам прекрасно, но не разбирам и дума от това, което ми говорят другите местни, макар че те явно очакват всичко да ми е ясно.

— Трудно им се разбира, защото местните не могат да произнасят „ф“ или „в“ — например „факлата“ е „пакла“, а „всеки“ е „бсеки“. Освен това казват „с“ вместо „ч“, така че „черквата“ става „серква“. „Бсяка Мери ходи серква“ означава „всяка жена ходи на черква“.

Вятърът утихна и следобедът стана още по-горещ.

Под сянката на палмите беше влажно и лепкаво. Силвана — единствената, която си бе донесла книга — се бе излегла и четеше.

— Като стане по-хладно, може ли да покараме водни ски? — обърна се Пати към скипъра.

— Всъщност имам проблеми с извънбордния двигател, така че предпочитам да не използваме малката лодка. — Не му се искаше всички да се разпалят по водните ски и да си играе с разопаковане и опаковане на резервния двигател.

Пати изруга под носа си. Искаше ѝ се да има някакво развлечение, защото вече определено чувстваше главоболието; тилът ѝ пулсираше непоносимо.

Слънцето ги изтощи.

Никой не проговори, докато най-после Сузи, която не можеше да понася мълчание и смяташе, че пикникът е весел като погребение, погледна през рамото на Силвана и каза:

— Коя е тази книга?

— „Джейн Еър“.

— Като филма ли? Гледах го по телевизията един следобед. От добрите стари филми, с Джоан Фонтейн, за едно момиче сираче, което се жени за шефа си. Доста сантиментален.

— Не бих казала — отвърна Силвана. — По-скоро като историята на Пепеляшка, но по-раздвижена. Джейн започва като бедна гувернантка, която се влюбва в богатия си работодател, но в края на книгата той ослепява и става изцяло зависим от нея. Нито една друга жена не може да го съблазни, защото той не вижда, така че Джейн напълно контролира положението. — Власт без отговорности, помисли си тя. — Според Артър това е мечтата на всяка жена.

Сузи реши да иде да събира миди. Разходи се по плажа, представяйки си Артър как се движи опипом като мечка със завързани очи, но беше малко вероятно Артър да ослепее, веднага ще му присадят други роговици или Бог знае какво. Трагедията на Артър би била да се влюби в някое младо момиче. Той беше точно във възрастта на оглупяването, а Сузи бе виждала такива неща и преди. Значи след като се разведе със Силвана, Артър се жени за младото момиче, но на него не му се стои вкъщи, иска му се да се забавлява. И така след като е работил цял ден в офиса, старецът е подложен на неимоверни вълнения, вечер и е принуден да се развява по заведенията почти цяла

нощ, докато един ден получава сърдечен удар в някой нощен клуб в три часа през нощта, а младата му съпруга се изтупва прекрасно на погребението му в черна рокля с кремави тонове на яката като Елизабет Тейлър на сцената с мемориалната служба на Ричард Бъртън. Младото момиче наследява парите на стареца и заживява щастлив живот. Ето такива са съвременните приказки за Пепеляшка...

Сузи се опита да издърпа левия си крак, но маратонката ѝ затъна още по-дълбоко в острия пясък. Дясната ѝ маратонка също започна да потъва, а левият ѝ крак изчезна напълно под повърхността. Тук е блатисто, помисли си тя, не е пясък като останалата част от брега. Земята бе като киша, покрита с туфи груба трева.

Сузи отново се опита да измъкне левия си крак. От обувката се чу писклив звук като при всмукване, но тя не успя да си вдигне крака.

Ама че нелепост! Вече ядосана, тя сви колене, опитвайки се да си извади краката, после сърдито се наведе да развърже връзките на маратонките.

Зад нея някой викаше. Сузи обърна глава. Следван от Уинстън, скипърът тичаше по брега.

— Попаднала си на плаващи пясъци, лейди. Не мърдай.

Сузи не се и сети да се уплаши. Стъпила е, значи, на плаващи пясъци. Значи идват да я извадят. Беше забравила, това е. Вярно, че бе прегазила онази малка рекичка между водопада и морето, макар да я бяха предупредили. Голяма работа. Не е направила престъпление. На тях им влиза в работата да се грижат за нея, нали? Защо не ѝ бяха извикали по-рано?

Скипърът спря задъхан до ръба на грубата трева. Беше на около два метра от Сузи и продължи да се движи настрани, защото тинята полепваше по подметките на маратонките му. Уинстън изтича до другата страна на плажа и довлече откъснати клони, изпопадали под дърветата. Домъкна клоните до скипъра, който бе съблякъл ризата си и я бе разкъсал на ивици, които завърза заедно и съедини два клона, за да направи един по-дълъг. Тъй като бе далеч по-лек от скипъра, Уинстън легна на ръба на плаващите пясъци и започна да избутва удължения клон към Сузи, чиито глезени бяха вече потънали.

Едва сега Сузи осъзна, че е в опасност. Цялото ѝ тяло бе напрегнато и трепереше.

Клонът не стигаше до нея с около метър и половина.

Пред очите на Сузи всичко изглеждаше много ясно, но нереално, като в сюрреалистична картина. Изглеждаше точно така, както и преди обед — малките вълни продължаваха да заливат плажа с приятелско шумолене, слънцето продължаваше да грее на лазурното небе. Но чувствайки как затъва в нестабилната земя, тя се уплаши. Скоро всичко ще продължава да изглежда същото, само че Сузи нямаше да я има.

— Клекни, Сузи — извика скипърът. — Сега много бавно се опитай да пропълзиш на ръце към мене. Не се опитвай да си мърдаш краката, само ще потънеш по-дълбоко. Хвърли се напред с разперени ръце. Трябва да си в хоризонтално положение.

С побеляло лице Сузи направи каквото ѝ казаха, но не успя да стигне клона. Покрита с кал и с уста пълна с пясък, тя лежеше с протегнати ръце, но все още не достигаше клона с около половин метър.

Скипърът побутна назад с глезените си разперилия се Уинстън — не беше честно да кара момчето да се изтегли по-напред — после като изруга тихо, разпери крака и ръце. Помагаше си с бедра, за да пропълзи към Сузи, бутайки клона пред себе си.

Сузи лежеше в калта, трепереше и протягаше пръсти, опитвайки се да достигне клона, който той ѝ подаваше. Най-послед го докосна с върха на пръстите си, но можеше да хване едва тънките краища на палмовите листа.

Скипърът не смееше да отиде по-напред, но протегна свързаните клони колкото можеше по-далеч; самият той не можеше да го стигне вече. Сега Сузи успя да се хване здраво за клона, но скипърът не го достигаше.

— Дръж се, Сузи. — Щом той можа да стигне толкова навътре, значи и Уинстън можеше да се подаде още малко по-напред. Той пропълзя назад като змия, докато стъпи на твърда земя. Каза на Уинстън да пропълзи по пясъците и да се хване здраво за клона. Уинстън съзнаваше опасността, но без да каже дума, легна и навлезе в нестабилната почва на около половин метър в плаващите пясъци. Скипърът пълзеше след него. — Добре, Уинстън, когато кажа едно, две, три, дърпай, ти и Сузи се дръжете здраво за клона, а аз ще ви издърпам. Престани да подсмърчаш, момиче, а се съсредоточи!

— Едно, две... три!

Нищо не стана. Уинстън се почувства така, сякаш го разкъсват на две.

— Пак! — каза скипърът. — Едно, две, три... дърпай!

Извивайки се заднишком, за да се измъкне от пясъците, той издърпа Уинстън към себе си. Уинстън здраво държеше клона.

— Ръцете ми! О, ръцете ми! — едва извика Сузи с пълна с пясък уста. — Не мога да се държа повече.

— Сузи, движиш се! Излизаш! Дръж се, момиче!

Сухожилията на ръцете на скипъра трепереха от усилието, но той вече бе излязъл от податливите пясъци, а голите крака на Сузи бяха освободени. Маратонките изобщо не се виждаха.

Сантиметър по сантиметър той издърпа Уинстън на твърда земя заедно с клона.

Най-накрая и Сузи бе изтеглена от пропадащия пясък.

— Можеш да станеш права, Сузи, вече си на твърда почва.

Но Сузи не можеше. Тя цяла трепереше от страх и скипърът трябваше да ѝ помогне да се изправи. Вече не беше възможно да се познае, че е била облечена с розова блуза и панталонки. С изключение на русото ѝ теме, всяка част от нея бе покрита с червеникавокафява кал.

Чарли винаги бе мразил този прекалено бърз асансьор, който за четирийсет секунди смъкваше четирийсет души в широката шахта с разтърсващ удар при приземяването. Повечето медни мини бяха открити и на Чарли изведнъж му се доця Маунт Айда да не беше построена под земята.

Дъното на мината бе добре осветено, като в метро, и допълнително вкараният въздух образуваше постоянно течение. Камионетките и другите извозващи средства бяха струпани в средата на мината, всичко, което се виждаше, бе изчистено и лъснато, мръсните машини бяха махнати от пътя заради важното посещение. Малката група, облечена в блестящи бели дрехи, се бе качила на електроджипа, за да пропътува разстоянието от една миля през широкия шест метра тунел до началото на мината.

Чарли се чувстваше така, както винаги се бе чувствал, когато слизаше в мина — уплашен. Когато си в мина, през цялото време си

даваш сметка за огромната маса земя, струпана над главата ти, и непрекъснато се чудиш какво я спира да не се свлече върху теб. Чарли обръщаше глава настрани винаги когато джипът подминаваше стари участъци от мината, където пръстта се бе оронвала, натрупвайки се на пода.

В края на тунела екипът за осъществяване на демонстрацията чакаше, за да покаже примерно взривяване в един начален участък от мината.

С напрегнати лица гостите от Питсбърг внимателно наблюдаваха демонстрацията. Понеже гледаше подобни операции за енти път, Артър насочи вниманието си назад към тазсутрешния разговор с президента на Пои. Всичко бе протекло малко или много според инструкциите на Ед, освен че при предаването на отчетите (след редакцията на Ед в тях бе включен уран, без да се споменава нищо за кобалт или хром), президентът го бе погледнал право в очите и бе запитал:

— Очаквате ли да намерите кобалт?

Толкова за тайните. Да се надяваме, че ще се хванат на тази въдица, помисли си Артър, когато с побеляло лице отговори:

— Не, сър. — А после добави: — Президентът, разбира се, е наясно, че дори да открием кобалт, неговата цена внезапно падна през 1980-а поради световно пренасищане. Сега обаче търсенето се възобновява и се очаква цените да стигнат до двайсет долара на килограм до 1985-а, но в момента нямаме основания да се надяваме на кобалт, господин президент.

— Но кой ли от нас би могъл да знае бъдещето, сър? — бе се изсмял президентът.

— Каквото и да намерим, господин президент, Пои ще получи значителна част от него.

Спомените на Артър се прекъснаха от внезапна промяна в звука на свределите. Облечената в бяло група в началото на мината внезапно изчезна зад облак гъст прах. Чу се свистене от излизането на въздух под налягане. Едно от горните скрепителни оранжеви въжета просвистя заплашително над главите на посетителите, движейки се толкова бързо, че им заприлича на оранжево ветрило като на кинолента.

Артър веднага осъзна, че възвеният куплунг се е разпаднал. Никой нямаше време да мръдне. Дебело колкото китката на мъж, възето се огъна и удари тавана на шахтата, разбивайки електрическата лампа над главите им. Изпаднаха в тягостна тъмнина. В тази секунда всеки от присъстващите мъже не само чуваше свистящото възе, но и усещаше натиска на хилядите тонове черна земя над тях.

Чарли чу как някой вика близо до него. Бе застанал до аварийния телефон, който висеше от стената и бе свързан директно със спасителния отряд. Чарли кашляше и се задушаваше, опипвайки стената за телефона, без да може да го намери.

Фенерите на белите им каски отслабнаха и светлинните лъчове се разсеяха сред праха. Високопоставените гости отваряха уста за въздух, но вдишваха прах. Прахът се наслаяваше в ноздрите и пълнеше очите им. Задушаваша се и с нищо не можеха да си помогнат.

По-навътре в тунела се виждаше бледа светлина във формата на кръг. Хората от малката група осъзнаха, че ако следват неповредената редица лампи над главите си, ще стигнат до асансьора и после на повърхността, където щяха да са в безопасност.

Запрепъваха се към едва видимия ореол от светлина, далеч от праха, тъмнината и ужаса от всичко, което би могло да се случи.

Един от мъжете не се затича.

— Тук има ранен — извика Ед. — Обадете се на спасителния отряд да дойдат с носилка! — Но никой не го чу и той си запроправя път през тъмнината по посока на стоновете.

Задушаваният прах беше по-гъст от мъглата в Нюфаундленд, но когато се уталожил, Ед можа да види с помощта на светлината от каската си как блед мъж с брада, един от хората, които работеха със свределите, се гърчи на земята и крещи. Каската и очилата му бяха изчезнали, десният му крак силно кървеше. Откъсналият се куплунг бе смазал колянната му става.

Фаровете на лекарския джип осветиха тълпата мръсни, дишаци на пресекулки и задушаваци се мъже, застанали под първата лампа, до която бяха стигнали, опитвайки се да дойдат на себе си. Зад тях някой стенеше, а друг викаше за помощ.

Ръководителят на лекарския екип скочи от седалката си и се промуши през групата. Насочи се навътре в тунела към мястото,

където каската на Ед хвърляше слаба светлина върху ранения миньор — той продължаваше да пъшка с гърлен, тих стон.

Лекарят коленичи и освети с фенера си смазания крак.

— Трябва да му се направи ампутация, бедният човек — прошепна той и извика другите от екипа.

Те се затичаха към него. Единият сложи кислородна маска на лицето на ранения, а другият му би инжекция с морфин в ръката, след което го сложиха на носилката и бързо го пренесоха в лекарския джип.

С изключение на Ед, сега лекарите бяха сами. Гостите ревизори бяха отведени до асансьора от надзирателя на смяна.

Докато лекарите се грижеха за ранения, Ед скочи в джипа и насочи фаровете към мястото на прашното произшествие, за да се увери, че няма други ранени.

Бледите лъчи осветиха свита, облечена в бяло фигура, легнала в сянката на големия екскаватор.

— Има нужда от носилка ей там отляво — извика Ед.

Той слезе от джипа, изтича до полуоблегнатото на стената тяло и го обърна по гръб.

— О, боже мили! Това е Брет! — прошепна Ед.

Докато всички са се препъвали в тъмното, Брет вероятно се е натъкнал на тежкия екскаватор или някой случайно го е блъснал в него.

— Носилка! — изкрещя Ед. — Кислород! Бързо!

Двама от лекарите се затичаха към него. Първият коленичи, вкара една тръбичка в трахеята на Брет и я свърза с кислородната бутилка. Но нямаше реакция. Много е трудно да вкараш кислород в задръстени бронхиални пътища.

Когато вторият повдигна китката на Брет, за да напипа пулса му, синият аерозолов спрей изпадна от неподвижните му пръсти. Лекарят вдигна спрея и го разклати.

— Та това е празно!

В мрачната светлина на шахтата той постави на Брет интравенозна инжекция. Пациентът не реагира.

Двамата лекари се погледнаха в изкуствения полумрак. Единият вдигна рамене. И двамата знаеха, че човекът е мъртъв.

— Клетият — каза първият лекар. Това бе техният начин да изразяват всякакви съболезнования.

Никой от тях не можеше да знае, че ако хотелската прислужница не бе вдигнала празния спрей от пода на банята, за да го постави внимателно отново на рафта до пълния, Брет нямаше да го вземе по погрешка и може би щеше да успее да си спаси живота, вместо отчаяно и напразно да натиска бутона, докато се задуши до смърт...

---

[1] Малайска дреха, подобна на туника, но дълга. — Б.пр. ↑

[2] Широк южноамерикански нож. — Б.пр. ↑

Шеста глава

— Моля ви, дами, седнете стабилно ниско в лодката.

Скипърът прекара умело „Луиз“ през пролуката на кораловия риф, и я насочи право към вълните. От двете страни се чуваше непрекъснато бумтене — морето връхлиташе върху подводните коралови зъбери и хвърляше бели пръски във въздуха.

„Луиз“ пое курс на северозапад, обратно към Парадайз Бей. Слънцето вече не напичаше така яростно, задуха лек морски бриз.

Скипърът се надяваше жените скоро да се оживят. Сузи седеше свита в задушната кабина с все още разплакани очи след изживяването с плаващите пясъци, а мълчаливата Ани си наливаше втора водка с тоник.

Жените бяха наблюдавали с тревога как скипърът, Уинстън и Сузи, целите изцапани с кал и пясък, се олюляваха на връщане до мястото на пикника. Ани и силната Кеъри, бяха помогнали на треперещата Сузи да стигне до брега на морето и да свали мръсните си дрехи. Бяха я измили и преоблекли в чиста синя рибарска риза. Пълничката Силвана искаше да се приберат в хотела, но блондинката Пати бе възразила. Защо, по дяволите, да си развалят хубавия ден, при положение, че Сузи бе предупредена да не се приближава до плаващите пясъци?

Скипърът потисна една прозявка. Туристическият сезон почти свърши, а дъждовният щеше да започне на първи декември. Той извърна поглед от руля и погледна през рамо назад към палубата.

Кеъри тъкмо бе хванала малка риба тон — около два килограма — и клечеше на палубата, поставяйки нова стръв на въдицата си.

Кацнал на напречната греда, Уинстън привършваше изброяването на имената на десетте си по-големи братя и сестри на Ани, която седеше на един от риболовните столове. Светлозелената ѝ риза без ръкави висеше свободно от кръста надолу върху широките и къси панталонки. Тя слушаше разказите на Уинстън за отец Уинстън Чърчил Смит, който го покръстил, преподавал му в мисионерското училище и му дал белите зърна от броеница — той ги извади от джоба на скъсаните си панталонки.

— Награда за знаене на библията — гордо я осведоми момчето. — Уинстън добър християнин. Уинстън яде тялото на Исус и пие

кръвта на Исус и после стане силен като Исус. Уинстън не проклет дивак. Исус добра силна магия. Уинстън не вярва в бог Килибоб.

— Престани, Уинстън — извика скипърът. — Ела тук и поеми руля.

Уинстън се покатери по стълбата, а скипърът скочи долу на палубата да си вземе една бира.

— Какво искаше да каже с този бог Килибоб? — запита Ани.

— Това е вид религия, Карго-култ — обясни скипърът. — Старите обичаи на местните не са се променили много дори в Куинстаун. Обикновените селяни все още живеят, както са живели и предците им, само дето използват и някои западни стоки, каквото им попадне — от консерви супа до чайници. Те не вярват, че тези неща са направени от човешки същества. Смятат, че джиповете, другите машини, използвани в мините, кутиите нескафе — всичко това е сътворено от някакъв бог и изпратено на земята чрез духовете на мъртвите за благо на всички. — Той си глътна от бирата. — Всички западни стоки са карго и се вярва, че са изпратени от бог Килибоб.

Сузи се засмя.

— Да не искаш да кажеш, че според тях твоят швейцарски армейски нож, тази кутия бира и лодката са изпратени от небето?

— Да. Не е толкова изненадващо, като се има предвид, че никога не са виждали фабрика. — Той огледа светналите заинтригувани лица около себе си. — Някои смятат също така, че мисионерите ги подвеждат, защото християнството не им е разкрило тайната за натрупване на карго. Но пък виждат, че самите мисионери знаят тайната, защото притежават много карго стоки.

— Но местните изглеждат толкова приятелски настроени — възрази Ани.

— Ако островитяните мислят, че някой бял може да им открие тайната на карго, тогава ще се държат извънредно приятелски. Внимавайте, когато им давате подаръци, дори дребни неща като ножа за хартия, който аз подарих на Уинстън.

— Какво искаш да кажеш с твоето „внимавайте“? — остро запита Сузи.

— Не очаквайте благодарност — каза скипърът. — Островитянинът би сметнал, че това е неговият дял от карго, нещо, което му принадлежи по право. Не им позволявайте да си мислят, че

имате много вещи, защото ще си помислят, че вие сте откраднали каргото, изпратено от бог Килибоб на земята за тях.

— Но нали не всички мислят така? Уинстън не вярва в бог Килибоб, току-що го каза — настоя Ани.

Скипърът се засмя.

— Това е защото наистина вярва. Няколко години в мисионерското училище не могат да изтрият останалата част от живота ти в селото на племето, където всички се молят и принасят в жертва храната и цветята си на бог Килибоб. — Той си замълча за човешките жертви.

— Те какви карго-стоки искат? — запита Ани.

— Някои се молят за секири, дрехи, ножове. По-агресивните искат военно карго — самолети и бойни кораби, за да изгонят белите от острова.

— Значи си носиш пушка на борда, защото съществува реална възможност да ти откраднат лодката? — заключи Кеъри.

— О, досега не съм имал никакви неприятности. В тази част хората не обвиняват имащите за онова, което самите те нямат, по-скоро стоварват вината върху белите, че задържат богатствата, или пък собствените си шамани, че не са извършили добре ритуала. Смятат, че може да не са изиграли нужните танци или не са изпели песните, които трябва, но ако продължават, някой ден ще успеят. И тогава духовете на предците ще им изпратят страхотни неща като тези кутии с безалкохолни или пък като вашите червила.

— Значи очакват да получат стоки като възнаграждение за молитвите си? — каза Кеъри.

Скипърът кимна.

— Истинска награда в този живот, а не обещания за следващия.

Той рязко извърна глава, като куче, внезапно надушило нещо. Май му се стори, че чува малко по-различна нотка в шума на двигателя.

Не, сигурно си въобразява.

— Когато уж сурови мъже от някое племе — добави скипърът — се качат на самолет, за да бъдат откарани на някоя мина или на друго място да работят, те умират от ужас, ако минават над селище, обладано от Карго-култа, защото знаят, че там долу селяните правят магии на самолета да падне и се молят в него да има хладилници и бира.

Скипърът отново вдигна глава. Сега вече беше сигурен, че двигателят губи мощност. Постепенно оборотите намаляха, докато започна да се чува само звук от бавно равномерно превъртане.

Той пролази до брезента и провери горивото. Нивото бе малко ниско, но нямаше за какво да се тревожи. Може би в дизеловото гориво е попаднала вода.

За негово облекчение двигателят изведнъж забърза и лодката отново се задвижи. Странно, друг път не бе имал такъв проблем, но така е, като не води лодката редовно на преглед — това все пак означаваше да ходи до Куинстаун и да изпусне няколко ценни дни по време на сезона.

Пурпурното слънце потъваше в морето, а тъмната вода изглеждаше набраздена с кървави ивици.

Сузи, която явно вече бе забравила, че наскоро едва не бе умряла, отвори деколтето на преголямата риза и погледна надолу към почервенялата от слънцето кожа.

— О, господи, какви белези са останали! Довечера няма да мога да си облека рокля без презрамки!

— Барбекюто на плажа съвсем не изисква официални дрехи — каза скипърът. — Дамите обикновено обличат памучни рокли и понякога носят тънко сако. След залез-слънце става хладно, нищо, че седим около огъня и гледаме танците на племената.

Сузи реши да облече бялата си рокля без презрамки, но без бижута и боса. Ще си върже косата на опашка и ще си сложи жълта орхидея зад ухото. Ще се наметне с бронзовия си шал на звезди. Тя си погледна часовника. Беше почти четири и половина, трябваше да се върнат в шест.

Скипърът видя, че Сузи си гледа часовника.

— Почти се прибрахме. Парадайз Бей е точно след онзи нос.

— А танцуващите ще носят ли местни облекла? — внезапно запита Кеъри, като си спомни някои от странните снимки, които Ед бе донасял вкъщи.

— Преди танцуваха чисто голи, но сега си слагат поли от палмови листа от благоприличие. И половинметрови пера на главите. — Докато говореше, скипърът отново рязко обърна глава. Пак бе чул странния звук на двигателя. По дяволите, не може да е от горивото, но двигателят определено заглъхваше.

Моторът скоро спря, вече нямаше мощност. Лодката престана да се движи напред.

— Съжалявам за случилото се, дами. Имате ли нещо против да отидете в кабината? Двигателят се намира под палубата. Само ще го погледна.

Скипърът не можа да открие нищо нередно на вид. Дизеловите двигатели могат да карат до безкрайност, но ако спрат, това означава, че нещо сериозно се е объркало. Защо старата лодка не бе изчакала поне докато се приберат обратно на Парадайз Бей?

На хоризонта се виждаше само малка пурпурна извивка. Неравномерни червени и оранжеви линии прорязваха морето около „Луиз“.

Пет минути по-късно скипърът извика:

— Опитай сега да запалиш, Уинстън.

Уинстън натисна стартера и моторът колебливо прокашля.

— Добре, спри го. Мисля, че знам къде е проблемът. — Умелите пръсти на скипъра опипаха, но не успяха да открият нищо нередно.

— Опитай пак, Уинстън.

Нищо не стана.

В шест часа и три минути слънцето бързо се скри зад тъмната линия на хоризонта и веднага след това яркочервените ивици избледняха до златно, проблясвайки на развълнуваната водна повърхност. В тропиците почти няма здрач, десет минути след залез-слънце вече става тъмно.

Изпотен и със зачервено лице, скипърът каза:

— Ще се обадя по радиостанцията в хотела и ще им кажа какво се случи.

— Накарайте ги да изпратят друга лодка да ни вземе — нареди му Силвана.

— Няма друга. Малката моторница за водни ски е на ремонт, всички останали са едномачтови платноходки или малки спасителни лодки.

Скипърът се обади по радиостанцията и обясни местонахождението им.

— Да... от другата страна на полуострова сме... Какво да направя? Да оставя помощника си и да закарам дамите на брега в спасителната лодка. Тя побира само четири човека, но на два пъти ще

се справя. Ще ги доведе откъм пътеката от полуострова, затова изпратете едно-две момчета с фенери да ни посрещнат... Нямам избор, разстоянието е само две мили... Ще им се наложи да ходят, ако искат да стигнат за барбекюто. А пък ако не искат, ще трябва да останат в лодката цяла нощ... Виж какво, цял ден са се излежавали по плажа, две мили ходене няма да ги убият... Да, предай на мъжете им, че малко ще закъснеят и кажи на Лу да задържи барбекюто, а? Нищо, че прасенцата са се пекли цял ден, още няколко минути няма да им навредят... Не, чак другия месец трябва да се закара на преглед... Да, сигурно е нещо елементарно и дяволски ми се ще да знам какво.

Той слезе по стълбата и им обясни ситуацията.

Силвана се ядоса.

— Изненадана съм, че нямат други лодки.

— Лодките са ни нужни само за водни ски и за риболов, мадам. Дневният наем на тази лодка е петстотин долара, а има дни, когато не я наемат. Така че би било прехосване на пари да се поддържат две.

Моторът се закашля и тръгна. Усмивката на лицето на Уинстън бе голяма колкото разрязан кокосов орех.

— Тя тръгне, шеф. Уинстън натиска копче. Тя тръгне!

Двигателят отново взе да задавя и спря.

— По дяволите. Извинете, дами — бързо каза скипърът. — Хайде сега да ви закараме всички на брега, преди съвсем да се е стъмнило. Ти остани в лодката, Уинстън. Не позволявай на никого да се качи, разбра ли? Ще се върна след около два часа.

Слезе долу и се върна с пушката.

— Хей — извика Сузи, — ако е толкова кратко разстоянието, за какво ни е пушка?

— Не ни трябва. Тя е за Уинстън. Тази лодка е голямо карго.

— Но Уинстън е само на дванайсет години!

— Беше само на единайсет, когато дойде при мен, и първото нещо, на което го научих, е как да направи дупка в гърдите на човек, ако се опитва да ми открадне лодката. А сега, дами, моля, вземете маратонките от кутията долу. Вашите обувки не са за разходка из джунглата.

Малко преди шест и половина всички жени, обути в неудобни и не по мярка маратонки, стояха на мокрия скалист бряг и гледаха как

скипърът издърпва малката спасителна лодка на пясъка. Той изрови с крак дупка, сложи котвата в нея и я посипа с пясък.

— Сега, понеже точно това не ни трябва, приливът се отдръпва. — Той загащи бялата си риза в панталона. — Да вървим, дами.

Светлината бързо отслабваше и жените следваха скипъра нагоре по песъчливия, осеян с храсти наклон на плажната ивица.

След няколко крачки Сузи се подхлъзна и падна назад.

— Маникюрът ми! — изкрещя тя.

Ани се върна да ѝ помогне да изкачат малкото разстояние до останалите.

— Побързайте! — нетърпеливо извика Пати. Дразнеше се, че напредват много бавно. Силвана се катереше по склона като малко слонче.

— Нещо ме ужили! — извика Сузи. — О! О! О! — Тя започна да гони нападащите я по краката и ръцете хапливи мухи. — В маратонките ми има мравки! — И заподскача от крак на крак. — Боже господи, ама че пикник!

Пада ѝ се, помисли си Силвана, щом не може да съобрази да облече нещо друго вместо тези тънки панталонки и прозрачна блуза. Силвана бе доволна, че е облякла спортния си костюм.

— Чакайте тук — каза скипърът. — Аз ще отида да намеря пътеката. — И изчезна, като ги остави да стоят във високата до колене груба трева.

На плажа, където си бяха направили пикника, с изключение на шума от водопада и нежния плясък на вълните бе тихо, но тук, в джунглата, след залез-слънце незнйни диви същества издаваха най-разнообразни звуци: напевното шумолене на цикади, потъркващи задните си крака, жужене, прошумоляване и кресливи смехоподобни писъци.

Нещо изкрещя диво в нощта и жените подскочиха.

— Това е само папагал. — Скипърът се бе върнал. — Пътеката е на около три метра и половина. Тя е по-скоро бразда, отколкото пътека, местните минават покрай нея. — Фенерът му освети пътеката.

Навлязоха в джунглата. Тук бе много по-тъмно.

Скипърът се обърна към Кеъри.

— Ти върви последна. Никой не трябва да изпуска от очи човека пред себе си.

Жените тръгнаха по лъкатушната пътека, покрита с влажна и загниваща растителност и гъмжаща от насекоми. Над главите си чуваха шумоленето на листата, когато незнaйни същества прескачаха от клон на клон, невидими усти и човки у-укаха и стенеха, бърбореха и викаха.

— Сякаш сме се загубили в зоологическата градина — мрънкаше Сузи.

— Толкова е гъста и бодлива тази растителност — оплака се Силвана. — Не мога да виждам клоните, а те, проклетите, сякаш ме дебнат и се протягат да ме издерат, когато минавам.

— Пътеката е била прокарана през вторична джунгла — каза през рамо скипърът.

— Какво е вторична джунгла? — запита Пати, според която останалите жени се държаха просто нелепо и превзето.

— Това е когато първичната джунгла е била изсечена, за да се обработва земята, а после е била изоставена след изтощаването на почвата. Щом джунглата отново порасне, получава се точно такава гъста ниска растителност.

— Не може ли да почакаме в следващото село? — предложи Силвана. — А вие да отидете в хотела и да донесете фенери?

— Най-добре да не спираме да се движим — твърдо каза скипърът. — Не ни остава много.

Жените бяха изморени и раздражителни и мрънкаха като деца, когато не са си легнали навреме.

Сузи започна да хленчи.

— Колко още?

— Не е далеч — отвърна скипърът. — Ако вървиш по-близо до мен, ще можеш да виждаш пътя от фенера ми.

После жените престанаха да бъдат и раздражителни. Увереността и чувството им за сигурност се бяха изпарили. Макар да знаеха, че няма причина да се страхуват, те всички бяха уплашени.

Вик на агония раздра въздуха. Жените рязко спряха.

— Само не ми казвай, че това е папагал — сопна се Сузи.

— Стойте тук — неловко каза скипърът. — Ще проверя какъв беше този шум. Не мърдайте. — Усети нарастващата паника у тях. — Връщам се след пет минути. — Той тръгна напред и след минутка

малкият танцуващ лъч на фенера му изчезна, като остави жените в тъмнината.

Пет минути по-късно Силвана чу прошумоляване. Тя подскочи назад към Ани, която пък връхлетя върху Пати.

— Аз съм — чува шепота на скипъра. — Напред отляво има местно селище и в момента наказват крадец. Хайде бързо да се махнем оттук.

— Не — проплака Сузи. — Аз отивам в това село и ще им платя да ме закарат в хотела. И ще накарам Брет да ме отведе от това проклето място още утре сутринта.

— Някоя от вас няма да ходи в това село — твърдо каза скипърът. — Те са може би малко превъзбудени.

— Какво искаш да кажеш?

Скипърът се бе приближил до рибарското селище. На светлината на огъня бе успял да види как задържат насила някого на земята, докато други мъже удрят дясната му ръка с тежко дърво, изпочупвайки всичките му кости. Това щеше да го осакати и да го бележи като крадец завинаги, ако не умре от инфекция.

— Съжалявам — повтори скипърът, — не трябва да ходите там.

Сузи не настоя. Бе забелязала тревожната нотка в гласа му.

— А те няма ли да ни чуят? — запита Пати.

— Няма значение дали ще ни чуят. Те не биха напуснали селото си след залез-слънце. Боят се от нощта — тя принадлежи на духовете на мъртвите. Живите не трябва да им се пречат.

Малката група продължи да се препъва напред по пътеката. Вдигаха високо крака, но въпреки това се закачаха в зловонната гъста растителна плетеница.

Сузи отново спря.

— Не мога повече — заинати се тя с детски глас. — Оставам тук.

— Не разбирам къде са момчетата с фенерите — замислено каза скипърът. — Но хотелът е на не повече от десет минути. Стигнали сме почти до оградата. Искате ли да ида напред и да проверя?

— Не! — проплака Сузи. — Не ни оставяй пак!

Пати погледна осветения циферблат на часовника си. Бяха тръгнали в шест и двайсет, а сега бе почти седем и двайсет.

Най-дългият час в живота ѝ. Засега.

Смълчани, облечени в белите си костюми, служителите на „Нексъс“ седяха на плетените столове до бара във вътрешния двор на хотела. Крайбрежната ивица пред тях бе заобиколена от запалени газови фенери, които хвърляха светлина върху белите им лица от височината на двуметрови стълбове. Морето блестеше с фосфоресцентна светлина, а зад фенерите оставаше непрогледно тъмно. Артър слушаше нежния шепот на вълните и всмукващия звук на морето, когато се отдръпваха, а бяла пяна заливаше пясъка като дантела.

Артър си погледна часовника. Седем и двайсет. О, боже, сигурно ще се върнат скоро. Бяха му казали, че жените, излезли с лодката, са се забавили и ще се приберат по суша. Когато се появят, негова работа щеше да е да съобщи на Сузи новината за смъртта на Брет.

Внезапно бяха отложили барбекюто. Наредените с храна маси бяха отнесени обратно. Огромният огън бавно догаряше. Понеже беше краят на сезона, гостите бяха малко — само групата от „Нексъс“, двама японски бизнесмени, англичанка на средна възраст, която изобщо с никого не разговаряше, и нейният кокалест, попрегърбен съпруг с пясъчноруси мустаци, който прекарваше по-голяма част от времето си в бара.

Артър допи уискито си. Освен да съобщи новината на съпругата на Брет, щеше да се наложи да говори и с майка му. Може би е по-добре да накара своята майка да говори с нея. Ще ѝ звънне утре сутринта и ще я остави тя да реши. Жените най-добре ги разбират тия неща.

В мъждукащата светлина на фенерите от плажа Артър се обърна към Чарли и каза:

— Ще ми донесеш ли още едно уиски? Не мога да разбера къде се губят сервитьорите тази вечер.

Обикновено на дансинга оркестър от трима души изпълняваше импровизирани балади, но тази вечер нямаше музика. Тъмният плувен басейн също беше безлюден. Пламъците на фенерите сякаш се подиграваха на явната липса на веселост.

Чарли се върна от бара.

— Не можах да намеря нито един сервитьор — каза той, — но момичето от рецепцията обеща да ни донесе питиетата.

Чарли седна. Никой не проговори. Злополуките не са рядкост в минната промишленост, но фактът, че бяха тръгнали с весело ваканционно настроение същата сутрин и че красивата женичка на Брет щеше да се върне след малко усмихната и весела, караше всички да се чувстват потиснати.

Луиз приличаше на екзотична стюардеса в кафявата си кожена хотелска униформа, когато на табла донесе чашите и бутилките и ги остави пред тях.

— Помислих си, че е по-добре да донеса цялата бутилка, сър, защото барманът временно отсъства.

— Изглежда, всички отсъстват временно. — Чарли намръщено наля в чашите!

Артър вдигна глава към морето и се намръщи.

— Какъв е този шум?

— Извънборден двигател. Най-последно се връщат! — с облекчение каза Ед.

— Странно е, че няма никакви светлини — изкоментира Артър.

— Чувам повече от един двигател — каза Чарли.

— Да идем да ги посрещнем. — Артър се изправи. Всички други станаха след него.

Взрени в черната нощ, служителите на „Нексъс“ тръгнаха бавно по плажа към морето. Пред тях в тъмнината се появили черни силуети.

— Нещо не е наред! — извика Ед. — Има три лодки. Без светлини. Връщайте се в хотела! — Той сграбчи Изабел за ръката и хукна по брега.

Ед почти се сблъска с Луиз, която бе изтичала след тях боса, носейки обувките си в ръка.

— Не мога да намеря никого. — Изглеждаше уплашена. — Всички са изчезнали. Пред хотела някакви войници слизат от камиони. Какво става?

Трите мотора утихнаха и три черни надуваеми бойни лодки се плъзнаха към брега. Черни мъже с каски, черни военни дрехи и пушки в ръце се приближаваха към брега. След малко достигнаха плажа.

— Терористи! Изчезвайте от плажа! — извика Ед, като хвана Луиз. Влачейки двете препъващи се жени, той изтича обратно към хотела, но внезапно спря.

— О, Боже господи! — изплака Изабел.

Редица облечени по същия начин войници се появиха от хотела. Държаха готови за стрелба пушки и бавно се приближаваха.

Пати рязко вдигна глава.

— Какъв е този шум?

— Вероятно фойерверки — отвърна скипърът. — Луиз ги бе приготвила за барбекюто. Хей! Я вижте, дами! Оградата.

Уморената малка група се ободри и забърза към преплетената с жици ограда с електрически лампи, която заобикаляше цялата площ на хотела.

— Трябва да си пооправя лицето, преди да продължим — каза Сузи. Тя се приближи до най-близката лампа и зарови в чантата си за гребен.

Кеъри никога не бе виждала Сузи да изглежда толкова зле.

— Моето лице може да почака — уморено каза тя. — Но аз определено имам нужда от една цигара — и зарови в своята бяла плажна чанта.

Със свито сърце Ани потърси несесера с гримове в голямата си плетена чанта, но знаеше, че няма да ѝ помогнат. Имаше нужда цяла да се потопи в топла, пълна с шампоан вана, преди да се почувства поне наполовина човек.

— Да не се мотаем повече — нетърпеливо каза Силвана. — Мъжете сигурно се тревожат.

Сузи извика, когато погледна в огледалцето и видя изподрасканото си мръсно и с протекъл грим лице.

— Няма ли как да се промъкнем, без да ни видят? Изобщо не мога да позволя никой да ме види така!

— Добре — въздъхна скипърът с облекчение при мисълта, че след няколко минути разглезените красавици ще му се махнат от главата. — Ще ви заведе до вилите ви по задната пътека, която се използва от персонала.

— Да побързаме! — Пати закопча ципа на синята си брезентова чанта, от чийто надпис ставаше ясно, че тя обича Сан Франциско.

Малката изтощена група вървеше, препъвайки се, покрай оградата, докато стигна вратата.

— На тази врата трябваше да има пазач — промърмори скипърът. — Най-добре ще е да докладвам.

Липсващ човек от охраната бе сериозен въпрос. Ако в територията на хотела се промъкнат крадци, за няколко минути една вила може да бъде опразнена.

— Виждам фенерите на плажа! — развеселена каза Сузи, докато пристъпваха по утъпканата трева около хотела.

Скипърът се спря.

— Струва ми се, че става нещо странно. — Бе чул запъването на ударник на оръжие.

В далечината чуха кратка команда, последвана от два изстрела.

Някой изпищя, после настъпи тишина, после отново писъци. Чуха още един изстрел и отново тишина.

Скипърът се обърна и прошепна:

— Никоя да не мърда. Отивам напред да видя какво става.

Той тръгна приведен напред.

Жените с безпокойство наблюдаваха как бялата му риза лека-полека става невидима между тъмните дървета.

Сузи се огледа нервно.

— Няма да стоя тук сама — прошепна тя. — Тръгвам след него.

Всички кимнаха в съгласие.

Като се прикриваха зад многобройните храсти, жените се запромъкваха зад скипъра, който пълзеше към плажа в полумрака.

Кеъри го настигна точно когато той се отдръпваше в сянката на олеандрово дърво. Ваниловата миризма на олеандър изпълни ноздрите й.

— Не трябваше да идвате след мене — прошепна скипърът. — Връщайте се.

Кеъри не го чу. Не можеше да повярва на онова, което виждаше. На плажа трябва да имаше около осемдесет войници, облечени в черни бойни дрехи, и всичките стискаха пушки. Пред бара на вътрешния двор стояха Артър, Дюк, Ед, Чарли и Роди с ръце на гърба. Лицето на Ед бе цялото в кръв. Изабел и момичето от рецепцията стояха на около метър и половина разстояние, също с ръце зад гърба. Войници в момента завързваха японците, а двойката англичани лежаха неподвижни на пясъка.

Кеъри подскочи, щом усети нечия ръка на рамото си, но това бе Пати.

— Чарли, Чарли... — простена тя.

— Млъкни! — изсъска Кеъри.

Момичето от рецепцията извика:

— Не можете да направите това! Те са американски и японски граждани! Гости на хотела. Имат паспорти.

Един войник пристъпи напред и пътьом размаза лицето на момичето с приклада на пушката си. То падна на пясъка и остана неподвижно.

Скипърът зяпна.

— Това е Луиз, жена ми. Трябва да я измъкна. — Той се обърна към Кеъри. — Ти си начело. Заведи обратно жените колкото се може по-бързо и без приказки. — Той тръсна фенера в ръцете на Кеъри и се затича полунаведен към тъмното обкръжение на мрачната сцена пред себе си.

Смразена от шока, Кеъри не можеше да повярва на очите си. Изпитваше чувство за нереалност като в кошмар и едновременно с това беше раздвоена, сърцето ѝ трескаво биеше от омразата и надвисналата заплаха. Не можеше да се подчини на заповедта на скипъра, беше ѝ невъзможно да помръдне. Като хипнотизирана гледаше как Ед вика на един офицер с автомат:

— Какво сте направили с жените ни?

Мъжът се ухили.

— Нищо. Засега. Но искам да видиш какво ще им направим.

— Къде са те? — изкрещя Ед.

— По-спокойно, Ед — каза Чарли.

Няколко души проговориха едновременно и Кеъри не можа да чуе за какво става дума.

Единият от японците извика:

— Ние нямаме нищо общо с тези американци. Моля, освободете ни.

— Жените излязоха с лодка сутринта — обади се другият японец. — Видях ги.

Офицерът се обърна към него.

— Накъде отиде лодката, приятелю?

— Не знам.

— Ще ви платим колкото кажете — извика Артър. — Ще ви дадем хеликоптери, кораби, злато — всичко, стига да ни пуснете.

Офицерът бавно заобиколи и застана пред Артър.

— Моли се за живота си на колене.

Артър тронаво застана на колене. Кеъри видя, че ръцете му са вързани отзад. Офицерът спокойно извади пистолета си и простреля Артър в слабините. Артър изпищя. Офицерът стреля отново, този път в стомаха. Артър падна напред, като заби първо глава в пясъка, ритна конвулсивно и умря.

Застанала зад Кеъри, Силвана зяпна невярващо. Като в кошмар цялото ѝ тяло изведнъж стана по-тежко от олово и тя не можеше да се помръдне.

Кеъри чу как Чарли извика:

— Съзнавате ли, че току-що застреляхте американски гражданин? Никога няма да успеете да го потулите!

— Напротив, приятелю — отвърна му офицерът. — Ще бъдете изнесени в морето, зад мрежата за акули. ЦРУ няма да разследват там.

— Какво искате? — извика отчаяно Чарли. — Каквото и да искате, ще ви го дадем.

Чу се вик, после кратко боричкане — двамата японци се бяха освободили и хукнаха към дърветата, а двама от терористите виеха от болка на пясъка.

Кратка заповед, последвана от стакатото на автомата. Единият японец падна и остана да лежи, стенойки, а другият продължи да се влачи напред.

Последва втори откос. Много бавно японецът падна първо на колене, после по очи и захленчи.

Ед се молеше на глас, когато застреляха Чарли в корема. После застреляха Ед. После Роди. После Дюк. След това застреляха жената на скипъра, която лежеше в безсъзнание на земята.

Изабел не умря от куршум. Когато Кеъри видя какво направиха с нея, повърна в олеандъра. Пати започна да трепери неконтролируемо. Двете жени се хванаха за ръка и хукнаха назад по пътя, откъдето бяха дошли, по утъпканата груба трева. След тях тичаше Ани и влачеше Сузи. Силвана пуфтеше отзад, по лицето ѝ се стичаха сълзи, невидими в тъмнината, устните ѝ бяха прехапани от усилието да не проплаче или извика.

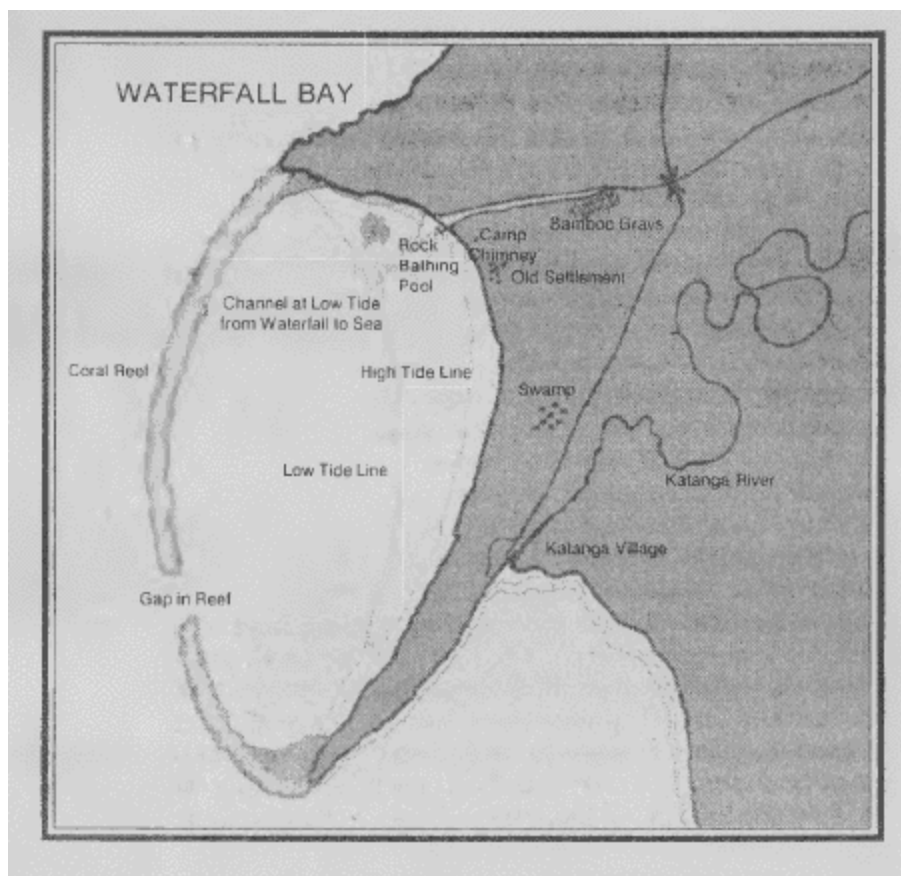
Хлипайки и едва поемайки си въздух, жените избягаха навън през оградата и се хвърлиха обратно в джунглата.

Трета книга

ПАНИКА

СЕДМА ГЛАВА

Понеже тичаше най-бързо, Пати първа достигна мрачното спокойствие на джунглата, но след няколко крачки трябваше да спре, защото в тъмнината не виждаше нищо. Къде се губеше проклетият скипър? Кеъри я настигна отзад и се бутна в Пати. Двете жени се хванаха една за друга, потънали в пот и треперещи от страх, докато чакаха другите да ги настигнат.

В тъмната гъста растителност жените се чувстваха по-малко изложени на опасност и по-малко уязвими. Сузи заплака.

— Млъкни, Сузи! — прошепна Кеъри. — Не трябва да вдигаме никакъв шум. Хайде да се отдалечим колкото се може повече.

Движеха се възможно най-бързо по тясната пътека. Вече не обръщаха внимание на треперещите си крака, мравките в обувките, пълзящите растения, които се протягаха към лицата им, тръните, които

издираха ръцете, краката и дрехите им. Миризмата на собствената им пот се смесваше с нощната миризма на плесен и изгнило в джунглата. Размекнатата мръсотия по пътеката им стигаше до колене. Те се препъваха една след друга в опит да прескачат коренища и мъртви клони, които проскърцваха под краката им и ги драскаха.

Сложила ръка пред лицето си, Кеъри водеше напред с фенера и утъпкваше пътека между ниските храсти. Някой настоятелно прошепна:

— *Стой!* — Беше Ани. — Силвана вече не е зад мене.

— Не можем да спрем — изсъска Пати. — Ако Силвана не може да върви наравно с нас, това си е неин проблем. Спрем ли, всички ще бъдем хванати.

И те продължиха бавно напред, но внезапно отново спряха. Кеъри бе завила някъде по погрешка и сега стояха пред непроходима стена от гъста черна растителност.

Жените тръгнаха да се връщат. Отново намериха пътеката и тръгнаха по нея, но този път по-внимателно и предпазливо.

Кеъри внезапно се напрегна и угаси фенера. Точно пред себе си чуваше звук наподобяващ дишането на огромно запъхтяно животно. На острова нямаше хищници от семейство котки, поне така пишеше в брошурата, нито пък други видове хищници. Но това звучеше като...

— *Dio mio*^[1] — чу се хлипане.

Силвана, която бе продължила по пътеката, сега се бе оказала пред тях.

Кеъри включи фенера, внимателно огледа пътеката и освети изцапания спортен костюм и груби маратонки.

— О, слава богу — проплака Силвана, — вече мислех, че съм ви загубила.

— Ако някоя от нас изостане и войниците я хванат, те ще знаят, че другите са напред — каза Кеъри. — Така че трябва да сме неотлъчно заедно. Най-добре Пати да вземе фенера и да води, а Силвана да тръгне след нея. Аз отивам най-отзад.

За съжаление Пати ходеше бързо. За нея бе сравнително лесно, защото държеше фенера. В края на колоната Кеъри не виждаше нищо. Хвана се с една ръка за рамото на Ани. Пред тях Сузи постоянно се спъваше и падаше, като събаряше и другите зад себе си. Всеки път щом паднеха, веднага ги нападаха насекоми от изгнилите остатъци от

растителност по пътеката. Когато за четвърти път се изправиха на крака, светлината от фенера вече изобщо не се виждаше.

— Тази кучка! Тази егоистична кучка! — проплака Сузи. — Остави ни без никаква светлина!

Те продължиха, препъвайки се напред като слепи. Сега Ани ги водеше, сложила ръка пред лицето, за да си предпази очите, а другите я следваха опипом. Някакъв трън я одраска по бузата и течността му се изсипа върху страната ѝ. Тя се спря.

— Нищо не виждам. Може би е по-добре да се отбием от пътеката и просто да се скрием.

Отпред нещо прошумоля.

Пати се бе върнала с фенера да ги търси.

— За бога, не изоставяйте повече. Извадете си ризите навън и нека да се хванем за тях. За последен път се връщам.

— Дай ми фенера — твърдо каза Кеъри.

— Не, вие не можете да вървите в крак, по дяволите.

— Пати, защо не спрем за малко? Страшно ме сърби бузата — захленчи Сузи.

— *Изобщо... няма... да спираме* — прошепна злобно Пати. — Сърбежът по бузата ти е нищо в сравнение с това, което направиха с Изабел. Просто си мисли за това и продължавай.

Когато първият дивашки и дълъг момент на паника отмина, жените започнаха да се придвижват по-лесно. Най-отпред Пати се бореше с въображаеми страхотии. Цялото ѝ тяло бе издрано от тръни и клони и всеки сантиметър гола плът жестоко изпохапан от насекоми. Пати бе убедена, че някое е стигнало и до вагината ѝ, усещаше как я сърби отвътре. Нали насекомите обичат влажни и топли места? Не беше ли слушала история за някакво насекомо, което влязло в ухото на една жена и си пробило тунел през мозъка ѝ? Някаква американка, посланичка в кой знае коя гнусна част на Африка. Колко ли бързо могат насекомите да се придвижат нагоре от вагината? Трябваше да диша дълбоко, само така щеше да спре паниката си.

Вдясно от Пати се чу лай на куче и тя осъзна, че сигурно са близо до онова рибарско село, където по-рано бяха чули виковете.

По-добре да избегнат и това място. През следващите сто метра Пати се движеше по-бавно, за да вдига колкото е възможно по-малко шум.

Парализата на бузата на Сузи почти премина. Докато се препъваше в тъмните неприятни клони и листа, хванала се за ризата на Ани, в съзнанието ѝ бавно изплува споменът, че Брет не беше сред разстреляните на плажа.

Не, със сигурност не бе видяла Брет там.

Ако е успял да избяга от онези черни убийци, можеше все още да е жив. Може би имаше надежда. Може би Брет щеше да ги освободи. Той знаеше, че са излезли на пикник по крайбрежието, така че горедолу е наясно къде да ги търси. Веднага щом се добере до телефон, ще се обади в най-близкото американско посолство и ще поиска да изпратят военни кораби.

Пати се спря.

— Чувате ли морето? — прошепна тя назад към другите жени. Думите ѝ сякаш се понесоха над малкия лъч светлина. — Струва ми се, че е наблизно. Май стигнахме на плажа. Ще отида да видя. Вие ме почакайте тук.

Тя се върна почти веднага.

— Не може да се мине оттук, джунглата е непроходима. Да продължим нататък.

След пет минути навлязоха във висока до коленете остра трева. Отново виждаха звездите, различаваха очертанията на главите си на фона на черното нощно небе. Можеха да усетят аромата на морето и да чуят нежната покана на вълните.

— Внимавай, Пати — прошепна Силвана. — Нали не искаш да паднеш от канарата.

— Мисля, че сме се отдалечили. Вероятно сме подминали лодката. Ще отида да видя. Стойте тук.

Пати внимателно тръгна напред.

След няколко минути се върна тичешком зарадвана.

— Видях светлини в морето! Моторницата!

Тихи въздишки на облекчение. Най-после в този внезапно объркан свят жените имаха отправна точка.

Последваха Пати до ръба на скалата. Вдясно се виждаха светлините на лодката — едната високо, а другата, по-ярка, в кабината. Бяха само на около двеста метра от нея.

Обнадеждени, жените се запуснаха по осеяния с храсти склон и за втори път слязоха на каменистия бряг. За своя изненада без никакви

трудности откриха спасителната лодка. Пет чифта ръце се впиха в пясъка да изровят котвата.

— Дали да не изчакаме скипъра? — прошепна Кеъри.

— Ти луда ли си? — изсъска Пати. — Вероятно вече и него са го застреляли.

Всички заедно завлякоха лодката до водата и с последни сили я избутаха в морето. До колене във водата Пати държеше фенера, а Кеъри придържаше лодката. Другите три жени се качиха. Кеъри се вдигна, качи се и прошепна на Пати:

— Откъде да знаем дали на борда няма терористи? Откъде можем да разберем дали Уинстън е още жив?

— Рискът си заслужава — отвърна Пати.

— Не е ли по-добре само една от нас да отиде до лодката?

— Не се чува шум. Ако терористите бяха на борда, щяхме да ги чуем. — Пати намести двигателя и се качи. Знаеше как се работи с извънборден двигател, запали го и насочи спасителната лодка към „Луиз“.

После една мисъл мина през главата на Пати — Господи, може би Уинстън ще стреля по нас. Тя угаси мотора и настоятелно зашепна:

— Уинстън... Уинстън...

— Скипър? — отвърна един треперещ глас.

— Не. Ние сме американките.

— Бели дами? — В гласа определено се долавяше страх.

Пати отново включи мотора.

Когато спасителната лодка се бутна леко в „Луиз“, Кеъри размота фалина^[2] и го подхвърли нагоре към Уинстън. Една по една жените се качиха на борда на „Луиз“. Временно бяха в безопасност. Чак сега, облечени в мръсните си изпокъсани дрехи започнаха да треперят, върховете на пръстите им бяха изтръпнали. Сузи се отправи към хладилника и измъкна бутилка водка. Грабна картонена чаша и я напълни. После подаде бутилката на Кеъри да пие.

— Това само ще разпали жаждата ви и ще ви напие — обади се Пати. — Няма ли нещо безалкохолно, Уинстън?

— Безалкохолно?

— Лимонада. Кока-кола.

— Не, само вода.

Жаждата надделя над страха за няколко минути и всички жадно пиха вода.

— Само да не се бе счутила тази лодка... — въздъхна Пати.

— Ако не беше — обади се Кеъри, — щяхме да бъдем на плажа при тях.

— Лодката не голям повреден — каза Уинстън.

— Не, лодката не е счупена — съгласи се Пати, — но моторът е.

— Мотор наред. Уинстън оправи мотор.

— Искаш да кажеш, че двигателят работи?

Уинстън се ухили на матовата светлина в кабината и кимна. Изкачи се по брезента и натисна стартера. Двигателят превъртя.

Кеъри бързо заговори.

— Да се махаме веднага навътре в морето. Нека да се отдалечим колкото може повече. — Тя изтича нагоре по стълбата и застана до Уинстън. — Закарай ни навътре в морето! Веднага, Уинстън.

Уинстън изглеждаше озадачен, а после и уплашен. Може би искаха да откраднат лодката. Къде ли бе господарят му?

— Уинстън не... може... не...

— Но нали си оправил мотора! — настоя Сузи. — Нали можеш да караш проклетата лодка?

Уинстън ги гледаше безпомощен.

— Уинстън или не може, или не иска — заключи Пати. — Така че дайте да видим как работи това чудо.

Изпод тъмните води на залива нечий глас надвика двигателя.

— Уинстън!

Уинстън подскочи и загледа ужасен. Може би духовете на водата бяха по-силни от Исус Христос.

— Уинстън, за бога, пусни стълбата, преди да ме е изяла някоя акула — настоя гласът от водата.

Уинстън изтича до перилото и спусна стълбата.

Целият вир-вода, скипърът се качи на борда.

— Радвам се да видя, че всички сте стигнали — изсумтя той.

Без да продума, Сузи му подаде водката, но той си пое дълбоко въздух и поклати глава.

— Останала ли е малко бира? Какво, по дяволите, си направил с мотора, Уинстън? Звучи много добре.

— Проверих бавно време, шефе. От резервоар до мотор. Натиска цапфа^[3], шефе, и няма проблем.

С кутия бира в ръка скипърът изглежда пътничките си. Косите на всички бяха разрошени, лицата мръсни и окървавени.

— Преброих повече от осемдесет от онези копелета на брега — каза той.

— Какво стана с теб? — запита Пати.

— Заобиколих пълзешком отзад по плажа, исках да изненадам някой от тях отзад и да му взема пушката. Тъкмо се приближавах до един с автомат, когато започна стрелбата. След това нямаше смисъл, защото застреляха и жена ми заедно с останалите. Така че изпълзях обратно, видях, че сте тръгнали, и ви последвах по пътеката до лодката. Не ми беше лесно без фенер.

— Слава богу, че си тук — въздъхна Силвана. — Сега ще можеш да ни изведеш в открито море. Ще се обадим по радиостанцията на полицията в Куинстаун.

Скипърът поклати глава.

— Три военни кораба стоят пред хотела. Това значи, че има поне още един навътре от брега, най-вероятно въоръжен. Ако се обадя по радиостанцията, ще разберат къде сме. Както изглежда, ще тръгнат да ни търсят, защото знаят, че сме някъде наблизо. Ще бъде жалко да им кажем точно къде. Вероятно ще ни хванат за двайсет минути.

— Добре, за бога, хайде просто да тръгваме — настоя Силвана.

— Накъде? Щом си покажем носа, вече ще бъдем в опасност. Дори да се насочим на юг, може да ни чуят. Шумът се чува отдалече в спокойно море.

— Но не можем просто да си стоим тук! — възрази Силвана. — Трябва да стигнем до Куинстаун, в полицията!

— Та ние дори не знаем какво, по дяволите, става в Куинстаун. Може би в момента воюват с тези копелета или пък копелетата са превзели града. — Той допи бирата си. — Докато идвах насам, си мислех какво може да се направи. Смятам, че най-безопасното нещо, което можем да направим, е да си останем тук.

— Но нали каза, че ще тръгнат да ни търсят? — Силвана беше като обезумяла.

— Няма да си правят труда, ако си мислят, че сме умрели. Смятам да ви оставя на брега с достатъчно инструменти и

принадлежности, та да можем да оцелеем. Уинстън и аз ще изкараме лодката в морето, ще разхвърляме банските ви костюми и ще я взривим, добрата стара лодка.

— Но какво ще стане с теб и Уинстън? — запита Кеъри.

— Преди да се взриви „Луиз“, ще тръгнем към брега в спасителната лодка. С малко късмет няма да ни забележат. А пък ако ни видят, може да си помислят, че сме единствените оцелели. Никой не ни е видял, ще мислят, че сме се връщали до плажа. Занимаваха се с други неща.

В един дълъг момент жените си спомниха как мъжете им бяха зверски избити. Всичките им сили се изпариха, очите им се изпълниха със сълзи, включително и на скипъра. Почувстваха, че губят надежда, и изпитаха огромна физическа тежест, която правеше всякакво движение невъзможно.

— Не можем да си позволим това — промълви скипърът, ридаейки. — Ще имаме време да тъгуваме, когато се махнем оттук. Ще приготвя спасителната лодка.

— Но нали ни каза, че не може да се разчита на извънбордния двигател! — каза Пати.

Скипърът вдигна рамене.

— Ако ни изиграе някой номер, просто ще трябва да гребем.

— Нямаш голям късмет с моторите — натърти Пати.

— В момента май с нищо нямам късмет. — Първо загуби жена си, сега щеше да загуби и лодката, а като капак на всичко трябваше да се грижи за няколко префърцунени разглезени жени.

— А после какво? — запита Кеъри. — Как ще се махнем от острова?

— Ще се скрием в джунглата за няколко дни, после ще изпратя Уинстън да разузнае наоколо. Когато се успокоят нещата, трима от нас ще могат да се измъкнат през нощта със спасителната лодка. Тя няма да побере повече от трима, ако е пълна с провизии.

Кеъри кимна. Лодката имаше доста голяма водоизместимост с тежестта на петте жени, когато се връщаха на „Луиз“.

— Аз отивам в малката лодка — каза скипърът. — Кеъри ще остане, защото може да лови риба. Сузи също остава, защото не може да плува. Останалите могат да хвърлят жребий за другите две места в лодката.

— Мое задължение е да остана — неохотно каза Силвана. — Това би искал и Артър.

— От южната страна на Пои до Ирайън Джая са само седемдесет мили по море — каза скипърът.

— Какво е това? — попита Сузи.

— Голям остров. Преди го наричаха Холандска Нова Гвинея. Сега се казва Ирайън Джая и е владение на Индонезия.

— Ако само седемдесет мили ни делят от това сигурно и безопасно място — каза Пати, — струва ли си да рискуваме да хукнем натам в тази лодка още днес?

— Недей да смяташ, че не съм си мислил за това — отвърна скипърът. — Но ние всъщност не знаем какво става, нито откъде са се взели тия убийци, нито колко кораба има навътре в морето. Трите десантни кораба до брега и онзи другият в морето, който вероятно е снабден с радари и оръдия и може да ни взриви още щом се мернем в открито море... Между другото чухте ли как наричаха онзи темерут, дето издаваше заповеди там на плажа?

Със сподавен глас Сузи каза:

— Ед го нарече Роки.

Кеъри заплака.

— Не Роки. Почти сигурен съм, че е Раки — продължи скипърът. — Той беше главнокомандващ на армията по времето на националистите, но когато преди година и половина тях ги изритаха, Раки бе изпратен на заточение. Така че щом е дошъл с войска, това може да значи националистически преврат. И ако съм прав, вероятно в този момент вилнеят в Куинстаун и съвсем сигурно ще поставят охрана на всички места около Пои, където може да се пусне котва. Режа си главата, че там в тъмното има и други кораби.

Пати и Силвана се разплакаха.

— Знам как се чувствате — каза скипърът. — Исусе, та аз току-що изгубих жена си. Но сега не можем да си позволим да мислим за това. Трябва да натоварим достатъчно неща на лодката, за да може да оцелеем. Ще имаме нужда от всички възможни съдове за пътуването до острова.

— Ако тръгнеш сам — колебливо запитва Ани — няма ли да може да се поберат повече вещи в лодката?

— Ще трябва някой да стои на пост, докато спя — отвърна скипърът. — Освен това поне една от вас ще ми е нужна, за да потвърди думите ми. Иначе как вашият държавен департамент ще започне издирване? И друго, ако на мен ми се случи нещо, животът на останалите ще зависи от това кой друг е останал в малката лодка.

— О, за бога — възропта Сузи, — защо не спрем да си приказваме и да направим нещо.

— Най-добре е първо да преценим всичко — отвърна скипърът. — Уинстън ще ви помогне да натоварите нещата в лодката. Аз ще сваля стълбата. Като стигнем на брега, можем да метнем брезента отгоре и да натоварим нещата като на носилка — ще е по-лесно за носене, — докато открием някакво скривалище.

— Къде ще отидем? — запита Пати.

— Колкото можем по на юг, преди да е дошло утрото. Приливът все още настъпва, така че ще можем да се движим по крайбрежието, а лодката с нас, натоварена с провизиите. Призори ще влезем в джунглата. Уинстън ще ни намери скривалище.

— Ами ако... — започна Сузи.

— Виж, не мога да кажа точно какво ще правим — прекъсна я скипърът. — Ще трябва да почакаме и да видим какво ще стане. Но съм намислил приблизително разписание за следващия ни ход. Сега е девет и половина. До десет ще сме разтоварили. Уинстън и аз ще сме готови за тръгване. Трябва да се върнем около единайсет. Остават седем часа и половина непрекъснато ходене, така че сложете нещо в стомасите си, докато аз кажа на Уинстън какво да свали на брега.

Пати натовари брезента, рибарските принадлежности, кутията с инструменти, три мрежи за комари и две кошници за пикник, препълнени с маратонки, рибарски ризи и четири чифта кожени ръкавици на спасителната лодка, и заедно със Силвана и Сузи направи първия курс до брега. Когато се върна, Кеъри ѝ прошепна от перилото:

— Той казва, че не трябва да използваш двигателя, вдига много шум. Ще се наложи да гребеш.

Пати кимна и нежно прегърна преносимата радиостанция, докато чакаше Кеъри да се качи при нея.

— Хей, дръж това — прошепна Кеъри. — За малко да го забравя. — И хвърли аптечката надолу.

В тъмнината тежката чанта удари Пати по главата и малко оставаше да я бутне зад борда. Тя размаха ръце, за да запази равновесие, и изпусна радиостанцията. Чу се тихо цопване и радиопредавателят потъна в черните дълбини.

— Съжалявам — прошепна Пати, вдигнала глава нагоре, — но току-що изпуснах радиостанцията зад борда. Кажи му.

— По дяволите! — Кеъри знаеше, че като изведе „Луиз“ в открито море, вече нямаше да има начин скипърът да им каже какво става с него.

— Добре — прошепна Кеъри, — но не изпускай това, давам ти пушката.

После тя и Ани слязоха в малката лодка. Пати потегли. Докато сивата гумена лодка се движеше към брега, не се чуваше никакъв друг звук, освен нежния плясък на вълните в кила и скърцането на веслата.

С намалени светлини скипърът стартира двигателя. „Луиз“ послушно се насочи на север към невидимия полуостров на Парадайз Бей. Скипърът смяташе, че несъмнено там ще има стражи. Точно преди да подминат, той нареди:

— Уинстън, влез в кабината и легни на пода, докато не ти кажа да дойдеш.

Уинстън скочи от палубата долу, черните му крака бяха изцапани с бяла боя.

Горе скипърът запали една от газовите навигационни лампи.

Нищо не се случи.

Лодката бавно продължи да се движи, люлеейки се настрани в успокояващ приспивен ритъм.

Скипърът чу подсвиркване, незабавно последвано от силна експлозия — чак ушите го заболяха. Вече ги бяха забелязали.

Скипърът веднага изгаси лампата и се насочи навътре в морето с пълна скорост. Сега се чудят дали наистина са видели нещо и ще си напрягат ушите, за да чуят двигателя. Но той не искаше да се отдалечи твърде много от брега, защото можеха да го засекат с радар или дори да се бутне в някой от военните кораби, така че изключи мотора.

— Уинстън, скачай в гумената лодка. Пригответи се да развържеш фалина. Бързо.

Скипърът внимателно му подаде шестте бутилки от перие, пълни със смес от газ и двигателно масло. Извади пакета със сигналния

пистолет и ракети, зареди една ракета, запъна ударника и насочи пистолета към палубата на „Луиз“. Натисна спусъка и скочи през борда в гумената лодка колкото можеше по-бързо.

Уинстън бързо загреба навътре в морето, „Луиз“ остана между брега и спасителната лодка.

Над планшира на „Луиз“ — тя вече бе на около трийсет метра разстояние — се виждаше слаб проблесък. Слава богу, помисли си скипърът. Нямахше да му бъде приятно да се връща, за да го направи отново.

— Добре, Уинстън, остави веслата и легни на пода. И обезателно дръж главата си наведена надолу.

Скипърът отвори първата стъклена бутилка, хвърли я към палубата на моторницата си и клекна ниско в лодката.

Бутилката не достигна и безвредно се приземи във водата.

Скипърът отвори втората бутилка, хвърли я по-силно от предишната и бързо се сниши.

Бутилката се удари отстрани на „Луиз“ и падна в морето.

— Приближи я малко към моторницата, Уинстън.

Третата бутилка падна на палубата, но скипърът не чу звук от счупване на стъкло. Дали се търкаляше по палубата още? Дали я бе отворил твърде рано?

Скипърът отвори четвъртата бутилка и се изправи, за да я хвърли, но преди да успее, моторницата избухна и се вдигна във въздуха. Гледката бе изключителна, пламъци подскочиха чак до небето, трески заваляха върху спасителната лодка.

След първата последва и втора експлозия. Непрогледната нощ се освети от жълти пламъци.

Когато „Луиз“ избухна пред очите му, скипърът загуби равновесие и залитна назад. Уинстън се опита да припълзи до господаря си, но лодката се преобърна и двамата се озоваха във водата.

Когато изскочи над водата, скипърът ясно видя черния силует на малката лодка, очертан на фона на жълтеникавите пламъци. Доплува до нея, повдигна се и затърси долния препасен ремък.

Изправи се и веднага се подхлъзна от гуменизираната материя. Падна обратно във водата.

Отново се надигна върху обърнатата лодка. Този път се придвижваше по-внимателно. Мушна крака си под ремъка и се наведе

напред. С две ръце сграбчи другия му край и се отдръпна с всички сили назад, за да преобърне лодката.

Не беше толкова лесно, колкото изглежда, да преобърнеш надуваема лодка, скипърът трябваше доста да се напрегне, за да успее.

Успешният му опит го хвърли обратно във водата, но лодката бе вече наред. Нямаше никакъв шанс да стартира резервния двигател. По-добре беше да го потопа.

Бързо се вдигна на мускули от едната страна на лодката.

— Уинстън — прегракнало прошепна, — Уинстън.

Докато го викаше, скипърът опипа вътрешността, за да види дали веслата са на място. Да, там си бяха.

Въображението ли го лъжеше или предницата наистина бе спаднала?

— Уинстън, къде си, по дяволите? — тихо извика той.

— Шефе! Шефе! — Викът се чу отстрани.

Скипърът бързо освободи веслата и започна да гребе, като тихо викаше:

— Уинстън?

В тъмнината единствено гласовете им можеха да ги насочат един към друг. Скипърът се разтревожи, защото досега вече трябваше да са се отдалечили. Трябва да беше гребал около три минути.

— Уинстън? — отново извика.

— Насам, шефе. — В тъмнината гласът сякаш се чуваше отзад и отляво.

Чу се лек удар, после драскане по кърмата и плясък.

— Удари ме, шефе.

Скипърът с облекчение прибра веслата. Коленичи и внимателно опипа отстрани надуваемата извивка на кърмата. Да, определено спадаше, което означаваше, че отнякъде пропуска. Нещо от експлозията я е пробил. Какъв скапан късмет, помисли си.

Пръстите му докоснаха студена мокра плът, скипърът сграбчи ръката на Уинстън.

— Хванах те! Добро момче си ти, Уинстън. Дай ми и другата си ръка и ще те издърпам.

От водата се чу пронизителен писък и малката мокра ръка се изскубна от хватката му. Последва още един вик на агония, който премина в гъргорене и рязко замря.

В тъмнината вълните нежно се плискаха в гладката кърма на спасителната лодка.

---

[1] Боже мой (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Въже за привързване на спасителни и др. лодки. — Б.пр. ↑

[3] Изгладената част на вал или ос, която стои в поставката и се върти с нея. — Б.пр. ↑

Осма глава

Пати стоеше долу на плажа с фенера близо до купчината с багаж, а останалите жени се бяха покатерили по стръмния склон и се криеха във вторичната джунгла на върха. Дебелата зелена растителна стена, която ги заобикаляше, бе толкова плътна, че с големи трудности я бяха преодолели — можеше да се намират само на метър разстояние от терористите, но нито те, нито жените биха могли да разберат. Вече не издържаха да седят на земята заради мравките и паяците, затова клечаха и трепереха, въпреки че нощта бе топла. Кеъри вдишваше непогрешимата влажно-кисела миризма на гниеща растителност и си спомняше за Ед, който ѝ бе казал, че не може да се премахва. Никога не можеше да отмирише дрехите си, когато се връщаше от пътуване из тропиците.

— Как ми се ще само да запаля една цигара — промълви Кеъри.

— Не може, защото някой може да усети дима — заяви Сузи. — Ето, опитай с това — и ѝ подаде бутилката водка, която бе взела със себе си от лодката.

Долу на тъмния плаж Пати също трепереше. На тях им бе лесно, те бяха заедно горе, а тя — сама, и бе сигурна, че преди двацет минути бе чула изстрел.

Без никакво предупреждение небето отдясно на Пати освети за миг целия полуостров и веднага последва звук от експлозия.

Успяха!

Браво на скипъра! Сега всички те официално бяха мъртви. Пати си представи как цветните бикини на Кеъри се носят по черната водна повърхност, после започна да изчислява за колко време скипърът ще успее да се върне на брега в спасителната лодка. Пати не искаше да изтощава батерията на фенера, нито пък да рискува да я видят. Ще брои докато минат двацет минути и отново ще включи фенера. Произнасянето на думата „хипопотам“ отнема една секунда. Хипопотам едно, хипопотам две, хипопотам три...

Доспа ѝ се. Броенето на хипопотами очевидно имаше същия ефект като броенето на овце. Може би ще е добре да поседне. Дори да свети от по-ниско, няма кой знае какво значение. Чувстваше се изтощена...

С усилие на волята скипърът престана да мисли за акулите. Един Бог знае какво щеше да стане с клетите глупачки, ако той не успее да стигне до брега.

Водата започна да навлиза през кърмата. Вече бе прерязал въжетата, свързващи веслата. Сега се движеше възможно най-бързо напред. Седеше провесил крака от двете страни на кила и потапяше веслото отвесно надолу във водата ту от едната, ту от другата страна, сякаш управляваше кану. Опитваше се да не мисли за факта, че заливът не бе обезопасен с мрежа против акули.

Нищо не помагаше. Водата проникваше в лодката — не че тя още можеше така да се нарича — беше като изпуснат детски пояс. Просто не вървеше напред.

Нямаше никаква полза да остави проклетата играчка да потъне под него. Просто щеше да се наложи да доплува до брега, като бута едното весло пред себе си. Копнееше за една трета ръка, която да го предпазва отдолу.

Като се опитваше да не плиска, доколкото бе възможно, той се плъзна в черната вода. Надяваше се, че плува в правилна посока.

Когато най-последно се измъкна от водата, все още с весло в ръка, защото то можеше да ги издаде, ако го остави, нямаше и следа от никаква светлина. Дали бе същият плаж? Може пък да се е отнесъл твърде далече по крайбрежието. Не, не бе възможно. Може обаче на тези видиотени жени да им е хрумнала някаква гениална идея. Или пък терористите вече са ги хванали... Сигурно са терористи. Почтени войници нямаше да се държат така.

Запълзя предпазливо по плажа, но се спъна в някакъв крайник. Отначало си помисли, че е животно, но то го наруга.

— Защо, по дяволите, не светеше с фенера?

— Извинявай — оправда се Пати, — заспала съм.

— Говори тихо! Къде са останалите?

— Крийт се горе на върха на скалата — прошепна тя. — Ще започваме ли да товарим спасителната лодка? Къде е Уинстън?

— Уинстън няма да се върне. Лодката потъна.

— Но как ще избягаме без нея? Как ще превозим екипировката? Как ще... Какво искаш да кажеш с това „Уинстън няма да се върне“?

— Говори тихо! Защо ти не сетиш за нещо сега — за разнообразие. Аз се скапах.

Той се отпусна на пясъка и веднага усети атаките на пясъчните мухи. Тази жена сигурно има кожа като на носорог щом е успяла да заспи на тоя плаж. Или пък е смъртно уморена.

— Какво се е случило с Уинстън? — настоя Пати.

— Отнесе го една акула, горкия малчуган.

Пати заплака.

— И аз се чувствам по същия начин — каза скипърът.

И двамата млъкнаха, после скипърът уморено поде:

— Сега ще се скрием и ще решим какво ще правим на сутринта.

Ще открадна лодка от някое местно селище или нещо такова.

— Къде ще се скрием?

— Откъде, по дяволите, да знам. Ако тия войници не са филипински наемници, значи са от Пои, местни момчета. Ще ни издирят за пет минути, ако открият и следа от нас утре сутринта.

Пати колебливо поде:

— Какво ще кажеш да се скрием в онази пещера? Пещерата дето Уинстън е открил под водопада? В Австралия видяхме подобни пещери, където избягали каторжници са се крили с месеци.

Скипърът обмисли предложението й.

— Водопадът Бей е на около петнайсет мили. Току-що мина полунощ. Ще трябва да ходим по крайбрежната пътека с две мили в час или няма да стигнем преди зазоряване. Не е възможно. — Всъщност ако вървиш по междуселски път, можеш да изминеш три мили за един час и нищо, дори смъртен страх, не може да те накара да вървиш по-бързо. — Защо пък не? — додаде той.

— Не може ли да оставим екипировката тук?

— Не. Ако терористите не я намерят, местните ще я открият. Ако не си вземем екипировката, никога повече няма да я видим. — Той уморено се изправи. — Колкото по-бързо отидем, толкова по-добре, затова давай да намерим останалите.

Скипърът подуши неодобрително.

— Да не би вие, дами, да сте пили?

— Сузи донесе малко водка от лодката — отвърна Кеъри. — Искаш ли малко?

— Дай я тук. Последното, което ми трябва, е банда подпийнали жени, а последното нещо, което на вас ви трябва, за да оцелеете в джунглата, е алкохол.

— Върви на майната си — каза Сузи.

— Честна дума, алкохолът не е добра идея. Дори на арктически експедиции не взимат алкохол. Забравете историите за санбернар, дето водел кучета, натоварени от двете страни на гърба с по един варел бренди. Алкохолът ви дава фалшиво чувство за топлина и сигурност и притъпява сетивата ви. Ако ще ви измъквам оттук, искам да сте напълно работоспособни и да се подчинявате на инструкциите ми. Ясно ли е? Тази бутилка се изхвърля веднага или аз си тръгвам.

Сузи с неохота му подаде бутилката. Скипърът я отпуши и я изля на тревата.

— Да не губим повече време — каза. — Хайде да слезем на плажа и ще ви кажа какво ще направим.

Луната бе изгряла, а това улесняваше събирането на багажа. Скипърът направи три торби от мрежите за комари, като ги превърза с лико и ги стегна. Натовариха каквото можаха в мрежестите торби и всичко останало в кошниците за пикник и пластмасовото кошче за отпадъци и внимателно привързаха всичко за носилката.

— Да тръгваме — каза той. — Всеки, който не може да върви в крак с първите ще трябва да бъде оставен. Разбрахте ли? Няmate друг избор.

Скипърът ги поведе напред. Жените се сменяха за носилката. Първата част от пътуването им бе да минат по пътеката, която водеше на юг от хотела. Като вървяха по нея, щяха да избегнат евентуално заобикаляне на някой друг полуостров. Скипърът не искаше да рискува да ги видят на плажа близо до Парадайз Бей.

Докато се влачеха по тясната покрита с листа пътека, скипърът мислено оценяваше силите и слабостите на жените, които водеше. Съвсем ясно бе, че всички бяха изнежени, глезени и свикнали да се грижат за тях като деца. Скипърът счете, че Кеъри би могла най-много да му бъде от полза — тя бе едро и силно момиче, часове се беше борила спокойно и храбро с акулата. Очевидно притежаваше много

енергия и решителност — качества, които можеха да им помогнат да се измъкнат от тая бъркотия.

Пати също, изглежда, имаше добра самодисциплина и физическа сила, освен това бе първокласен плувец. Но у Пати имаше нещо — някаква нервна напрегнатост, невротична превъзбуденост, — което караше скипъра да се чувства неловко. Беше от онзи тип хора, които изглеждаха надеждни, но можеха да поддадат в моменти, когато най-малко очакваш и най-малко можеш да си позволиш.

Това обаче не можеше да се каже за малката Сузи. Тя бе лекомислена, дръпната, лесно избухваше, обичаше да се суети и определено бе агресивна. Но несъмнено имаше и жилка на смелост — много жени биха създали далеч по-голям проблем от нея след инцидента с подвижните пясъци, но Сузи просто го бе погледнала в очите и каза:

— Ти и Уинстън ми спасихте живота. Благодаря.

Е, не беше много, но откровеният начин, по който го бе казала, го правеше достатъчно. Той имаше усещането, че Сузи е много потвърда, отколкото изглежда, и е от хората, които знаят как да оцелеят.

Имаше същото чувство и по отношение на онази тихата, Ани. Беше скромна, съгласяваше се с всичко и говореше малко, но именно тя бе скочила веднага и се бе заела със Сузи след инцидента. Скипърът усещаше, че бе практична и на нея може да се разчита при непредвидени ситуации.

Не беше толкова сигурен за пълничката жена в спортен костюм — Силвана. Тя определено се движеше най-бавно от всички в групата, изглеждаше отпусната и мързелива целия ден, дори когато вдигаше поглед от книгата си. Струваше му се, че Силвана щеше да бъде повече пречка, отколкото помощ.

Когато навлезе в джунглата, малката група вече не можеше да разчита на слабата светлина на звездите и луната за осветяване на пътя. Трудно беше да се съсредоточават и следят върху какво стъпват. Докато пъхтяха по тясната пътека, Сузи уморено запита:

— Не може ли да махнем част от товара на тази носилка?

— Разбира се — отвърна скипърът. — Какво искаш да махнем? Помисли внимателно, защото животът ти може да зависи от избора ти.

— Брезентовото платно е най-тежко — каза Сузи.

— Ако не можем да намерим лодка, ще трябва да си направим сал. Брезентът ще ни трябва, за да го опънем от долната страна — така хем ще го скрепи за по-сигурно. Нали не искаш да пътуваш в открито море върху сал, който може всеки момент да се разпадне под теб.

Сузи вървеше бавно напред, осветявайки пътеката с фенера. Движеше се внимателно, защото знаеше, че ако направи грешка, ще ѝ вземат фенера и ще трябва да иде отзад да носи проклетата носилка.

Внезапно Сузи извика. Слабият лъч светлина пред нея бе изчезнал. Останалите от групата се спряха изведнъж.

Никой не помръдна. Опитваха се да не дишат. Чуха вече познатото хленчене на Сузи.

— Какво стана? — прошепна скипърът.

— Има нещо голямо на пътя — проплака Сузи отпред. — Бутнах се в него и паднах. Изпуснах фенера.

Скипърът остави носилката и вдигна пушката си. Придвижи се отпред на колоната, като опипваше земята пред себе си с пръстите на краката, преди да пристъпи. Кракът му докосна мекото тяло на Сузи.

— Стани, момиче — изсумтя той и потърси фенера.

Премести пушката в другата ръка, клекна и заопипва с пръсти по високата трева надясно с надеждата, че нищо няма да го ухапе.

Видя блед проблясък. Фенерът не бе угаснал — беше се претърколил под огромно дърво, повалено напреко на пътеката като бариера пред тях. Взе го и освети огромния ствол, висок около метър и половина и много дебел.

— Ще трябва да го прескочим — каза скипърът. — Аз ще мина пръв. Кеъри, нека Сузи стъпи на крака ти, за да се прехвърли, и после всички ни последвайте. Преди да започнете да се катерите, разтоварете носилката и прехвърлете нещата отгоре, Сузи ще ги поеме. Свалете си спасителните жилетки и прехвърлете първо тях — ще ви бъде по-лесно да се покатерите върху дървото.

— Не може ли да го заобиколим? — запита Сузи.

— Не. И представа си нямаме колко е дълго, а не е възможно да се отдалечим на повече от метър встрани от пътеката.

Кеъри държеше фенера, докато той се покатери по поваленото дърво — кората се олющи под краката му и той падна на земята.

— Застани на колене, Кеъри — каза скипърът. — Ще трябва да стъпя на гърба ти.

Кеъри предпазливо се свлече на колене в загниващата растителност по пътеката; по глезените и ръцете и веднага полазиха мравки. Почувства силен удар, когато скипърът стъпи на гърба ѝ като на трамплин, но той бързо се качи на дървото и седна разкрачен отгоре му. Кеъри трескаво започна да почиства насекомите от ръцете си.

След тежестта на мъжа Сузи ѝ се стори съвсем поносима; скипърът я издърпа горе на дървото и ѝ помогна да се спусне от другата страна.

Ани не беше много по-тежка, но когато Силвана се качи на гърба ѝ, Кеъри задъхано извика:

— Не мога повече. — Лактите ѝ се огънаха и двете жени паднаха на пътеката. — Не е нужно да стоиш върху мен! — изсъска Кеъри. — Трябва само да си сложиш единия крак, за да си помогнеш да се качиш на дървото. — Докато говореше, Кеъри не можеше да повярва, че държи такъв тон на съпругата на шефа на Ед.

— Млъкни! — скара се скипър и подаде ръка да хване Силвана.

Бяха необходими няколко опита, но Силвана най-сетне легна по корем отгоре на дървото, размахвайки крака от едната му страна и провесила ръце от другата. Скипърът ѝ помогна да седне.

— Сега скачай, Силвана — подкани я той.

— Не мога! Не мога!

Той я бутна долу и се обърна пак към Кеъри.

— По-добре сега да подадеш екипировката и да се качиш. Последната ще ти се стори най-лека.

Пати коленичи в мръсотията. Едва стъпвайки върху нея, Кеъри подскочи и се качи на дървото. Яхна го с лице към скипър и после двамата се наведоха надолу и издърпаха Пати горе на дървото като чувал с картофи.

Половин час по-късно Сузи, която все още бе начело, прошепна:

— Стойте! Пътеката изчезна — обърна се тя към скипър, — чувам шум от вода.

Той взе фенера от ръката ѝ и предпазливо тръгна напред.

— Това е само поточе, а и има камъни, по които да стъпваме. Има някакво течение, затова ще мина пръв, за да проверя. Ще осветявам с фенера зад себе си, за да може Пати да вижда къде ходи. — Беше забелязал, че единствено Пати не влачи крака в пълно изтощение.

Камъните бяха хлъзгави, а някои бяха на няколко сантиметра под водата, но Пати успя да премине от другата страна.

— Ще се върна да доведа другите — каза скипърът. — Ти дръж фенера. После двамата ще се върнем за екипировката.

— Не мога да плувам — обезпокоена извика Сузи.

— И няма нужда — успокои я той. — Помни, че носиш спасителна жилетка.

Когато и другите жени преминаха, Кеъри помогна на скипъра да пренесат товара. Ръцете ѝ, изранени от борбата с акулата, сега кървяха. Пренесоха цялата екипировка и уморено се надигнаха да продължат по пътеката.

Сузи отново се спря.

— Чуйте! Морето!

Заслушаха се в далечния рев на прибоя. Уморената малка група се оживи, жените изправиха измъчените си гърбове, забравиха за изранените си ръце. Скоро щяха да излязат от този отвратителен черен воднист кошмар и да се върнат към лунната светлина. Ускориха крачка, вдигаха по-високо изранените си крака, мокрите им маратонки жвакаха, но те вървяха напред към мамещия звук. Вече виждаха и звездите над главите си въпреки черното покривало на гората.

Скипърът обяви десет минути почивка. Разтовариха носилката и разчистиха малък участък земя от листата. Опънаха брезента и го постлаха на земята да ги предпазва от буболечките. Жените се отпуснаха върху него, благодарни, че не бяха го захвърлили.

Минута по-късно Кеъри извика и скочи на крака.

— Ааа! По крака ми има някакви гадни слузести неща.

Тя нави нагоре белите си панталони и извика отново. Скипърът насочи фенера към краката ѝ. По кожата ѝ висяха петнайсетина няколкосантиметрови слузести неща.

— Пиявици — установи той. — Трябва да са ни се лепнали, когато минавахме потока.

Кеъри се паникьоса. Не можеше да избяга от собствените си крака, а не можеше и да докосне тези гнусни същества. Само подскачаше и пицеше.

— Не ги пипай — предупреди скипърът. — Не се опитвай да ги махнеш с ръка, защото зъбите им ще останат в кожата ти и ще я инфектират.

Другите жени също се бяха огледали вече — по краката на всяка висяха пиявици. Веднага скочиха от брезента като от нещо нажежено.

— Прекратете този шум — изръмжа скипърът. — Не боли. Току-що сте ги видели. Някой да има цигара?

Треперейки от погнуса, Кеъри започна да рови в чантата си за цигари. Не можа да запали, защото ръцете ѝ трепереха прекалено много, така че скипърът взе пакета. Запали една цигара и коленичи пред нея. Като държеше фенера в едната ръка, а цигарата в другата, той започна леко да докосва всяко лъскаво черно червейче със запалената цигара, след което то падаше.

След като и последната пиявица падна от крака на Сузи, жените започнаха да се успокояват.

Той погледна мръсните им уморени лица.

— Досега се справихте чудесно. Починете още пет минути, после трябва отново да тръгваме. Току-що мина два часът, а имаме да минем още десет мили преди зазоряване в шест. Ако тръгнат да ни търсят, ще бъде тогава.

Около четири часа сутринта те прекосиха някаква плажна ивица и се озоваха на стръмна скала, която падаше отвесно направо в морето. Скипърът я огледа и реши, че ще трябва или да се върнат обратно по същия път или да плуват покрай нея. Когато обаче влезе в морето, оказа се, че водата му стига до кръста, обаче камънаците отдолу бяха доста хлъзгави.

Когато небето просветля, Ани запита разтревожена:

— Близо ли сме вече?

— Разбира се — успокои ги скипърът. Продължиха да се влачат напред; в действителност той нямаше и най-малка представа къде се намираха. Не би могъл да се ориентира, докато не стане достатъчно светло, за да се вижда. Нямаше смисъл обаче да ги обезсърчава, само щеше да ги забави.

Небето изсветля в светлосива ивица, насложена върху тъмносивото. Съвсем внезапно спряха звуците на джунглата — чуваше се само тихото шумолене от леко раздвижваните от морския бриз палмови върхове.

— Добре. Пет минути почивка. Това ни е последната почивка — обяви скипърът. — Проснете брезента или плажните мухи ще ви изпохапят.

— Толкова съм жадна — измрънка Сузи.

— Не си единствената. Но скоро ще стигнем на водопада, а там ще пиете колкото ви душа иска. — Може би бе сбъркал за Сузи. Може би тя е мрънкало и вечно се оплаква. Нито една от другите жени не създаваха главоболия, но, от друга страна, горките, може би бяха твърде изморени и нямаха сили. Всички те се държаха разумно, пестяха силите си.

Скипърът остави жените свити на платнището и отиде до ръба на водата, обърна се и огледа плажа с гръб към морето, опитвайки се да си го представи така, както го бе виждал преди от борда на лодката.

Върна се при жените.

— Остава само още мъничко. Трябва да вървим колкото можем по-бързо, защото след изгрев-слънце ще ни се наложи да ходим между дърветата, за да не ни видят, ако евентуално мине лодка. А това означава, че ще ходим по мекия пясък, така че използвайте да вървите по-бързо по твърдата земя, докато можете. Помнете, че почти стигнахме. Скоро всички ще можете да се изкъпете под водопада, да похапнете и да се наспите.

— Нямаме нищо за ядене — сети се Кеъри.

— Имам малко скрит деликатес. Сега всички на крак. Почти пет часът е.

Малко по-късно Пати вдигна глава и каза:

— Слушайте!

Въпреки шума от реката под тях доловиха познат шум в далечината.

— Водопадът! — извика Пати.

Този звук даде допълнителни сили на жадните и уморени жени и те завървяха по-бързо. Звукът непрекъснато се усилваше. Пътеката ги бе отвела до дефилето и сега се намираха на около три метра над реката. Оживлението нарасна.

Кеъри изви врат.

— Виждам морето! През дърветата отпред!

След няколко минути всички видяха черните очертания на скалата и блестящото светлосиньо море зад нея. Под тях се простираше пясъчният бряг; отляво се извиваше падащият искрящ поток на водопада.

— Не се радвайте прекалено... и не ставайте непредпазливи! Не излизайте от прикритието на дърветата. Не знаем дали там горе не ни чака някой. Всички да останат тук, докато аз отида напред и поогледам. Ще бъде глупаво да ни хванат след цялото това ходене.

Предупредителните му думи оказаха своето въздействие и възбудата поохладня. Жените отново разопаковаха омразния товар и седнаха на брезента. Скипърът пропълзя напред да разузнае.

Появи се отново след няколко минути.

— Изглежда чисто. Сега ме чуйте. Ще се гмурна да потърся онази пещера, но аз съвсем не съм добър плувец като Уинстън, така че ако с мен се случи нещо, Кеъри остава начело. Няма специална причина, но просто трябва да има водач. Междувременно останете тук, защото може да ви видят, ако сте на открито. — Той погледна към Пати. — Вземи фенера от кошницата за пикник и ела двамата с теб да поплуваме.

Двайсет минути по-късно скипърът се показа за седми път над водата. Плюеше вода и кашляше и бе прекалено изморен, за да може дори да излезе от басейна. Хвана се за една скала и се отпусна.

— Не мога да я намеря — едва си пое въздух той. — Не мога да остана достатъчно дълго под водата.

— Аз играя йога — каза Пати. — Може би ще мога да задържа въздуха си по-дълго от теб. Нека да опитам.

Тя се изправи, съблече се по бельо и изрита омразните маратонки от краката си.

Водата успокои напрегнатите ѝ мускули и отми лепкавостта по кожата ѝ; тя поплува няколко минути, за да свали напрежението от тялото си. После изпусна въздуха си в продължение на петнайсет секунди, като стегна слънчевия сплит, докато изкара всичкия въздух от дробовете. В продължение на двама и пет секунди си поемаше дъх като изпълваше бавно стомаха си с въздух и го задържаше. Вдигна колене до гърдите, разпери ръце и се гмурна под повърхността.

Спусна се надолу, надолу, докато достигна дъното на басейна — пълно с мръсотия, натрупана тиня и отпадъци. Не бе трудно да види лицевата част на скалата, макар че беше малко мрачно.

Пати бавно се издигна на повърхността. Под водата имаше също толкова много скали, колкото и над водата. Не беше видяла дупка в

тях, нито цепнатина, нито пролука. Щеше да се наложи да претърси систематично басейна отдясно наляво.

При четиринайсетото гмуркане имаше чувството, че дробовете й ще се пръснат; плувайки нагоре, избърза да вдъхне и глътна вода. Закашля се и започна да плюе също като скипъра. Не искаше, не можеше да се спусне отново.

Но знаеше, че пещерата е някъде там, долу. Вчера бе видяла със собствените си очи как Уинстън изчезва за много по-дълго, отколкото може да издържи едно човешко същество без въздух. Пати беше бясна от разочарование. Знаеше, че проклетата пещера е някъде долу! Дори си носеше фенер, за да вижда по-добре. Горкият Уинстън не бе имал фенер.

Ядосана и изтощена тя поднови търсенето си, този път отляво надясно.

Девета глава

Сряда, 14 ноември, 1984 г.

Пати изплува отново от дълбините на басейна до водопада и си пое дълбоко въздух, побледняла от изтощение. Макар че не можеше да проговори, скипърът разбра по израза на лицето ѝ, че е намерила пещерата. От умора тя едва преплува разстоянието до скалата, където седеше скипърът, със слаб и бавен кроул.

— Там си е, няма грешка — едва поемайки си въздух, каза Пати.

— Браво, момиче. Как изглежда пещерата?

— Човек не би могъл да я открие, ако не знае, че е там. — Тя спря да си поеме дъх. — На около четири-пет метра надолу е. Отначало не можах да я намеря, защото търсех отдясно наляво. Входът може да се види ако гледаш отляво, само тогава може да забележиш мъха от вътрешната страна на скалата.

— Звучи безопасно. Пътеката по канарата е от южната страна на водопада, както и тези скали. — Той потупа равната каменна повърхност, върху която седеше. — Така че който и да тръгне да претърсва езерото, ще направи както ти отначало — ще започне от южната страна на водопада, отдясно.

— Като си възвърна нормалното дишане, ще вляза вътре — хриптейки промълви Пати.

— Само един от нас може да се гмурка — предупреди скипърът. — Фенерът е в теб. Но аз ще се притеснявам. Просто виж дали вътре има сухо място и веднага се връщай. Не се мотай вътре.

Пати доплува до северната страна на езерото, пое си дълбоко въздух няколко пъти, за да може да изкара въглеродния двуокис и да вкара максимално количество кислород в дробовете си. После проряза водата, спускайки се право надолу, леко забавяна от фенера. Зеленикавите скалисти страни на езерото се отдръпваха пред лицето ѝ и тя скоро достигна входа на пещерата, скрит от надвиснал вертикално скален варовиков пласт.

Отсъствието на Пати се стори безкрайно на скипъра, който непрекъснато поглеждаше часовника си. Толкова много зависеше от способността на Пати да се гмурка. Само тя можеше да изведе изтощените жени в безопасност. Не му бе приятно да им каже защо не е безопасно да продължат, а и във всеки случай, горките, нямаха вече

сили за това. Странно, че сега всичко зависеше от Пати, при положение, че му се струваше единствената, която може да се огъне в трудна ситуация. Сега тя бе единствената му надежда.

Девет минути след като бе изчезнала под водата, Пати подаде глава на повърхността.

— Има проход! — едва поела въздух извика тя. — Дълъг е около седем-осем метра и е целият под водата. Много е тесен, може би малко по-широк от обиколката на раменете ми, и се извива доста рязко нагоре. Все си удрях главата в горната му част. — Тя потрепери. — Това е лудост. Продължавах да вървя само защото знаех, че Уинстън трябва да е стигнал до някакъв излаз. Вече почти се бях паникьосала, когато главата ми се подаде на повърхността. — Тя се намръщи. — Миришеше гадно. Тунелът продължава нагоре и над водата. Стори ми се много широка и висока пещера. Не се изкачих до изхода, защото исках да се върна бързо и да ти кажа.

— Хайде да я огледаме. — Скипърът се спусна от скалата във водата. — Ти знаеш пътя, затова ще се хвана за колана ти и ще те следвам.

— Добре... а как се казваш, между другото?

— Джонатан Блекуд.

— Добре, Джонатан, да вървим. Тъкмо ще засечем времето.

Спускането не бе толкова страшно този път. Поемайки си тежко въздух, Пати изплува на повърхността на водата в пещерата. Погледна луминесцентния циферблат на часовника си.

— Петдесет секунди.

— Божичко, стори ми се като половин час — изломоти запъхтян Джонатан.

Пати освети пещерата наоколо.

— Джонатан, погледни напред — на около два метра от нас подът на пещерата се издига над водата. Може да се изкачим дотам.

Двете мокри фигури излязоха от черната вода, като внимателно подбираха пътя си, а тъмният тунел на пещерата се извиваше зад тях. Фенерът осветяваше сталактитите, провиснали от варовиковия таван — приличаха на восъчни капки от свещ, висяха като от огромни кристални полилеи и блестяха с всички цветове на дъгата.

От тъмния под на пещерата се надигаха бляскави сталагмити, масивни и странни, като мълчалива кристална фантазия.

— Водата е направила това, като в продължение на векове се е процеждала капка по капка на едно и също място — каза Джонатан.

— Какъв е този шум? — прошепна Пати.

Над звука от процеждащата се вода те чува не много силен звук — пронизителен крясък.

— Прилепи — обясни Джонатан, като погледна нагоре, без да вижда нищо, но знаеше, че са там. — А това прахообразно вещество под краката ни са лайната на прилепите.

— Предпочитам да не ми беше казал — отвърна Пати. — Хей, тук е прохладно сякаш има климатична инсталация.

— Някъде сигурно се образува кръгообразно движение на вятър, защото въздухът може да се диша. А и прилепите трябва отнякъде да излизат нощно време на лов. По-късно ще я изследваме. Сега по-добре да се връщаме и да доведем другите колкото е възможно по-бързо. Честно да ти кажа, не си го представям това връщане.

В калната горещина на гората, четирите чакащи жени се бяха свили на върха на скалата на водопада и спяха. През деня в гората бе тихо. Пълзящи растения и лиани се спускаха грациозно до земята около заспалите жени; жълти пеперуди трепкаха във въздуха и жълти орхидеи се виеха около пълзящите растения. Макар да бяха минали вече три часа от изгрева, жените лежах под зелена сянка, тъй като само случайни слънчеви лъчи успяваха да проникнат през завесата на джунглата.

Несъмнено бе красиво, но Пати и Джонатан бяха твърде уморени, за да забележат. Без да проговорят, те разтърсиха и събудиха жените. Спящите бавно се изправиха; очите им блуждаеха, лицата им бяха мръсни и бледи от недостатъчния сън, косите — оплетени. Под изцапаната жълта спасителна жилетка краката на Сузи, обути само в къси розови панталонки, бяха незащитени и сега бяха покрити с кървави драскотини, сякаш диви животни я бяха драли.

— Открихме пещерата! — съобщи Пати.

Хоровото единодушно одобрение не бе споделено само от Сузи, която ненавиждаше този миг. Как ще го преплувам, питаше се тя, какво ще правя, ако ме оставят? Опитвайки се да надвие паниката, Сузи промърмори:

— Жадна съм.

Бутилките с вода бяха празни.

— Можем ли да прием от тази река? — запита Кеъри, като посочи към течащата под тях вода.

— Не, може да е замърсена — отвърна Джонатан. — Но около нас е пълно с водно лико.

Водното лико висеше от дърветата. Джонатан им показва как да отрежат ликото от горния край, където бе дебело като градински маркуч; ако го отрежеш от долния край, водата изтича, преди да можеш да пийнеш. Този очарователен номер се стори като магия на жадните жени.

— Имам още едно лакомство за вас — каза Джонатан. — Закуска. — Той извади от джоба си малка кръгла ламаринена кутия с лимониви бонбони. Всяка от жените си взе с благодарност.

Докато Пати разказваше на другите за пещерата, Джонатан огледа гората. Трябваше да скрият тази купчина с екипировката, но не тук — това бе девствена джунгла и нямаше прикритие. По-добре да заровят всичко на плажа; щяха да го свалят надолу по скалата на два пъти.

— Боя се, че не мога да стана — извинително каза Ани. — Краката просто не ме държат.

— Още мъничко усилие — окуражително каза Джонатан.

Кеъри захленчи. Джонатан я погледна с укор. Сузи горчиво се разплака.

— По-силна да е мисълта — промърмори на себе си Силвана.

— Какво каза? — запита Джонатан.

— По-силна да е мисълта, по-страстно сърцето, по-голяма смелостта, когато силите ни напускат — прошепна малко по-високо Силвана.

— Точно такова трябва да е разположението на духа — заяви Джонатан. — Който и да го е казал, разсъждавал е правилно.

— Бил е войник от англосаксонски произход, живял през единайсети век.

— Добре, мисли си за него, скъпа, и давай да се спуснем долу на плажа. Скоро ще бъдем на място, където никой няма да ни намери.

От долната част на водопада плитък канал с вода пресичаше белия чакълест коралов пясък и се вливаше в морето. В тази част на

плажа се носеха странни изпарения. Вонеше като кутията за стръв на Джонатан, ако е оставена цял ден на слънце; миришеше на водорасли, тиня и прастара кал. Лъскави черни парчета скала осейваха пясъка — малките парчета приличаха на жаби, а големите изглеждаха като размазани печати. Малки раци щъкаха към морето, няколко малки кафяви птици, прилични на бекаси, подскачаха на тънките си крака, а над тях крещяха бели чайки.

Джонатан избра място отзад на плажа, осеяно със загниващи листа и стари кокосови орехи.

— Ще изкопаем дупка, ще си заровим нещата, а после ще ги покрием с разни боклуци — каза той.

— С какво ще копаем? — запита Ани, както винаги практична.

— Две метални кутии за стръв и две кофи — с тях може да загребвате пясъка. Искам метър и половина дълбок ров, като гроб. И, за бога, побързайте, защото на този плаж нищо не може да ни прикрие. Ако мине някоя лодка, веднага ще ни видят.

След като поставиха в ямата и втората част от багажа, всички коленичиха, с уморени ръце започнаха да зариват дупката с пясък, а след това замаскираха мястото със сухи клони.

Прецапаха през водния канал до другата страна на водопада, за да могат да се изкачат до езерото. Джонатан тръгна най-отзад, като заличи следите около изровения пясък, където бяха закопали екипировката си. После тръгна заднишком като метеше с едно палмово листо докато вървеше.

— Добре — каза Джонатан, щом стигнаха до езерото. — Сега към пещерата.

Той погледна изнурените лица на жените и се почувства безпомощен. Вече не знаеше как да ги поощрява. Беше ги прикотквал, дърпал, карал насила, заплашвал. Сега какво?

— След няколко минути всички ще сте в безопасност — каза той. — Пати ще ви заведе долу. Двамата вече бяхме там, така че знаем, че и вие можете да го направите. Пати ще носи фенера. Който плува след нея, ще я държи за колана. Когато влезете вътре, сваляте водолазните очила и плавниците колкото може по-бързо, за да може Пати да ги донесе за следващата от вас.

Той огледа уморените им мръсни лица.

— Кеъри, ти тръгваш първа. Ще се наложи да стоиш сама в тъмното, докато дойде Ани. Просто се дръж. И не мърдай. Не искам никой да си чупи глезените. Разбрахме ли се?

— Имам клаустрофобия — каза Кеъри.

— Точно сега не можеш да си позволиш да имаш клаустрофобия — отвърна Джонатан.

Въпреки това Кеъри се разтрепери.

— Знам — сконфузено каза тя.

— Скачай тогава.

Кеъри се държеше за колана на Пати и двете се спускаха в черните води. Слава богу, че това щеше да продължи само около минута, ръцете я боляха ужасно. Плуването я разсейваше и отначало не се почувства потисната от обгърналата ги тъмна вода; следваше мъглявия зелен лъч от фенера на Пати.

Но когато показаха глави над водата и Пати освети вътрешността на пещерата, в гърлото на Кеъри се надигна ужас като гадене при повръщане.

— Не ме оставяй! — тя се вкопчи в мокрото тяло на Пати.

— Престани, Кеъри! Трябва да се върна и да помогна на останалите.

Пати се изви и като се изскубна от нея, бързо се плъзна обратно във водата.

Останала сама, Кеъри започна да трепери. Закрещя. Затвори очи. Не помагаше. Тя продължи да вика.

Пати и Ани изплуваха в пещерата и веднага ги блъсна звукът от ужасените отекващи викове на Кеъри. Те излязоха от водата и отидоха до нея — тя се бе свила на кълбо на варовиковия под на пещерата, отметнала глава назад, с отворена уста.

— Какво е станало? — задъхано запита Ани.

— Както и тя самата каза, има клаустрофобия — обясни Пати. — Погрижи се за нея. Аз трябва да се върна за другите.

Ани клекна до Кеъри, прегърна я през раменете и я зауспокоява като уплашено дете, галейки я по разрошената коса и полюшвайки я напред-назад.

Когато дойде ред на Сузи да се гмурне, тя тихо промълви:

— Не мога! Не мога! — Бе обзета от ужас. — Не мога да се спусна там долу. Не мога да плувам!

— Сузи, ако те те хванат, ще те убият — каза Джонатан.

„Господи, помисли си Пати, само това липсва — още една глезла!“ Тя вдигна маската си.

— Не е нужно да плуваш, Сузи. Само трябва да се държиш за колана ми и да си поемеш дълбоко въздух. Аз ще те издърпам. Не е нужно нищо да правиш.

След пет минути окуражаване, кандърдисване и заплахи Сузи все още продължаваше да отказва да влезе във водата.

Отчаяна, Пати избухна:

— Това е неразумен страх, Сузи. Дълбоко в съзнанието си знаеш, че няма от какво да се страхуваш, знаеш, че можеш да се хванеш за колана ми и да задържиш дъх в продължение на петдесет секунди.

Сузи я зяпна.

— Престани да се правиш на толкова дяволски снизходителна, Пати. Ти не разбираш. Не мога да мръдна.

Пати погледна към Джонатан, който поклати глава. Нямаше смисъл да я бутнат ненадейно във водата, щеше да се развика и да глътне вода, после трябваше да я измъкват. Или пък щеше да се паникьоса, да сграбчи Пати за врата и да я повлече надолу, та и двете да загазят.

— Можеш ли да спасяваш удавници? — извика той към Пати.

— Да.

Значи знае как трябва да удариш някой във водата, помисли си той. Но след това трябва да държиш главата му над вода, а не да го потопиш за петдесет секунди. Той бръкна в джоба и извади кутията с лимонови бонбони.

— Това е всичко, което мога да ти дам, Сузи. Ако не дойдеш с нас, по-добре да продължиш нататък. Ако те намерят тук, ще открият всички ни. Ще ни изложиш на опасност, ако останеш. Затова тръгни към другия залив, нали? Почти съм сигурен, че там има селище.

— Не ме оставяй! Не ме оставяй! — замоли Сузи.

— Трябва да мисля за останалите. Сбогом, Сузи.

Той скочи от скалата, заплува към Пати и взе подводните очила и плавниците от нея.

— Не ме оставяйте!

Пати и Джонатан не погледнаха назад докато плуваха към северната страна на езерото.

— Върнете се!

Те продължиха да плуват.

— Ще дойда!

Джонатан се извърна.

— Последна възможност, Сузи — извика той. — Ако си промениш решението, ще трябва да те оставим. Става късно.

Двамата плувци се върнаха при треперещата Сузи, свита на равната скала.

— Прави всичко бавно — каза ѝ Джонатан. — С Пати ще те хванем за двете китки. Спусни се във водата, няма да те дърпаме. Поеми дълбоко въздух и като ти кажа, затвори очи. — Той погледна ужасеното ѝ лице. — И се отпусни. Всичко ще свърши много по-бързо от посещение при зъболекар.

Сузи подаде ръце към плувците.

— Добре, хайде сега се спусни във водата — каза Джонатан.

Със свити юмруци и скована от страх, Сузи падна във водата. Другите двама ѝ помогнаха, като всеки я бе хванал за ръка, и я поведоха към мястото, където трябваше да се гмурнат.

— Добре, Сузи — Джонатан изплю малко вода, — като кажа „три“, поемаш дълбоко въздух и го задържаш. Бавно брой до сто и двайсет. Готови — едно... две... три...

Те я повлякоха надолу колкото можаха по-бързо. Дробовете на Сузи горяха, очите я боляха и никога преди не бе изпитвала такава силна телесна болка. Понеже всичките ѝ мускули бяха изопнати — дори зъбите ѝ бяха стиснати, — дробовете ѝ бяха свити; когато започнаха да пулсират, на Сузи започнаха да ѝ пицят ушите. Тя се бореше с паниката в тъмната вода, но силната ръка на Пати, стиснала китката ѝ като менгеме, я дърпаше нататък. Постепенно главата ѝ се замая, тя отвори уста да извика и дробовете ѝ се изпълниха с вода.

— Помогни ѝ да изплува — задъхано каза Пати в пещерата. Тя трябваше да плува, помагайки си само с крака, понеже държеше с дясната ръка фенера, а с лявата — съпротивляващата се Сузи. Нямаше сили да помогне на Сузи в този последен момент.

Пати се опита да се обърне в съня си и моментално се събуди; тялото ѝ се бе вдървило и я болеше. Тя вдъхна леко амонячната

миризма в пещерата и изведнъж си спомни къде се намира. Внимателно протегна ръка и докосна топло свито тяло; то дишаше равномерно.

Погледна луминесцентния циферблат на черния си пластмасов часовник. Три часът. Дали бе сутрин или вечер? Шест часа ли бе спала или осемнайсет, или пък трийсет? Погледна по-отблизо. Не, все още бе сряда, 14 ноември; слава богу, че има часовници, които показват и датата, освен часа. Тялото я болеше толкова много, че и дума не можеше да става да заспи отново. Тя се изправи.

— Кой е буден? — прошепна Сузи.

— Пати.

— Господи, не е ли ужасно? — прозвуча гласът на Кеъри. Тя се бе държала за Ани, докато и двете бяха заспали прегърнати.

Джонатан се размърда неохотно и извика:

— Стига сте се вайкали. Живи сме, добре сме и сме на сигурно място. Никой не е наранен. Просто не ни е много удобно.

В тъмнината Сузи се изсмя.

— От друга страна не може и да ни бъде по-малко удобно, нали?

— О, да, може и още как. — Той си помисли не само за убийците на плажа, но и за жестокостта на местните жители, също и за жестокостта на самата природа, за странните островни болести, като смешната болест, за която няма лечение, или пък треперещата болест, при която трепериш докато умреш. Сети се за акулите зад рифа, за шестметровите морски крокодили в устието, за водните змии, също толкова смъртоносни, колкото и акулите. — Нещата можеха да бъдат далеч по-зле.

— Никога няма да се измъкнем живи оттук — безнадеждно каза Кеъри.

Ани се опита да им въздейства успокоително:

— Компанията ще изпрати да ни вземат, щом разберат какво се е случило. Всичко е въпрос на време.

Незнайно защо всички прошепнаха по нещо и шепотът им се смеси в пещерата.

— Откъде ще разберат в „Нексъс“? — запита Пати. — Откъде изобщо някой ще знае какво е станало с нас?

— Брет не беше на плажа — каза Сузи. По време на ужасното и дълго ходене през нощта Сузи бе осъзнала колко много е приемала за

дадено, спомняйки си спокойствието, сигурността и любовта, които Брет ѝ бе давал. — Брет не беше убит, нали?

Никой не проговори. Сузи чу ридания и подсмърквания навсякъде около себе си.

— Добре де, съжалявам, но това е важно — настоя тя. — Някой видя ли Брет? Защото ако не сте го видели, вероятно някак си е избягал. А ако е така, той ще се погрижи по някакъв начин да ни освободят. Защото знаеше, че идваме тук на пикник.

Разплаканите жени потвърдиха, че не са видели Брет на плажа.

Тогава Пати ги подсети:

— Но ние сме мъртви! Лодката ни бе вдигната във въздуха и акулите следва да са ни изяли, забравихте ли? Това ще чуе и Брет.

— Не знаем какво става навън и не можем да рискуваме да разберем — намеси се Джонатан. — Така че трябва да се крием тук и по-късно да напуснем острова. — Гласът му стана по-замислен. — Но преди да обсъдим това, бих искал да разбера защо на някой му е притрябвало да убива съпрузите ви. — Не последва отговор. — Всеки умен терорист би избегнал убийство на американски граждани заради евентуалните неприятни последствия. Но ако имаш причина да убиеш някой, който по случайност е американец... е, в такъв случай една революция може да се окаже удобно време за разплата. В тази част на света отмъщението се смята за много основателна причина да убиеш някой. Разплащането е силен мотив на този остров.

— Какво се опитваш да ни кажеш? — запита Пати.

— Може ли някоя от вас, дами, да се сети защо някой, свързан с този остров, ще има нещо против съпрузите ви? — И сякаш извинявайки се, добави: — Съжалявам, че ви питам в такъв момент, но го правя само защото може да има някаква връзка и ще знаем доколко упорито ще ни търсят.

Те поклатиха глави и промърмориха, че нямат и представа.

Само Кеъри замълча. Спомни си последната Коледа. Дори ако Ед не бе говорил насън, за нея щеше да е очевидно, че крие нещо важно. Когато съпругът настоява да превърне една от свободните спални във втори кабинет и го оборудва с противопожарни системи, а после го обезопасява с двойно подсигурени охранителни системи срещу крадци, не е нужно съпругата да е много умна, за да се сети, че е донесъл вкъщи нещо прекалено тайно, за да бъде оставено в службата.

Кеъри си спомни една януарска сутрин, когато Ед закъсняваше за работа. Беше си грабнал куфарчето от масата в антрето; вероятно ключалката му не е била съвсем наред, защото по пода се разпиляха листа. Кеъри се бе навела да му помогне да ги събере, но той ѝ изкрещя и грабна напечатаните на машина листа от ръката ѝ. Но все пак Кеъри забеляза заглавието на най-горния лист: „Район 7. Хром. Оценка/стр. 2“.

Кеъри знаеше, че „Район 7“ означава Пои.

— Мисля, че „Нексъс“ наскоро са открили важно хромно находище тук, на този остров — колебливо каза тя. — Нещо наистина голямо. Ед позеленя, когато случайно разбрах. Накара ме да се закълна, че няма никога да го споменавам. — И добави: — Това е истинската причина да дойдем тук.

Никоя от съпругите в минната компания не се нуждаеше от разяснение по отношение на факта, че е открито хромно находище.

— Артър вчера ходи на посещение при президента — каза Силвана, — но ми каза, че било само формалност и че всички важни посетители оставяли визитните си картички в двореца.

— Преди няколко месеца чух Чарли да говори по телефона — вметна Пати. — Спомена нещо от сорта „Роки не може да ни навреди в Пои, нито пък може да ни помогне, така че защо да му плащаме?“ — Тя се поколеба. — Не съм съвсем сигурна за точните му думи. Обърнах внимание само на името, защото ми напомни за филмите със Силвестър Сталоун.

— Сигурна ли си? — попита Джонатан.

— Е, не мога да бъда сигурна точно какво е казал Чарли, но съм убедена, че говореше за някой си Роки.

— Не Роки — поде Джонатан, — Раки... Генерал Раки. Спомняте ли си, когато ви казах, как все ми се струва, че това са негови войници. Той беше начело на армията, докато националистите бяха на власт. Това, което току-що казахте звучи като убедителна причина за Раки да иска отмъщение.

— Ако говорим за отмъщение — каза Пати, — тогава по-бързо да се връщаме в Щатите и да разкажем за случилото се във Вашингтон и в Обединените нации. ООН все още отговаря за тези острови, нали?

— Да, но какво от това? — възрази Джонатан.

— Ами ние всички сме свидетели и видяхме как банда главорези строят в редица американски граждани и ги разстрелват.

В тъмнината се усети общо раздвижване. Възмущението, гневът и яростта бяха дали на жените нови сили.

— Как да се махнем оттук бързо? — веднага запитва Пати.

— Не може ли Джонатан да отиде до Куинстаун? — предложи Кеъри. — Има шанс да успее да ни купи лодка.

— Колко струва една лодка? — обади се Сузи.

— Всички си носим венчалните халки — подсети ги Кеъри. — Само смарагдът на Силвана може да ни купи презокеански лайнер.

Двайсет и един каратовият смарагд на Силвана, повдигнат на гъста плетеница от квадратни диаманти, бе шедьовър, изработен от Хари Уинстън.

— Ако отида в Куинстаун, ще ме видят — замислено каза Джонатан. — Всички ще разберат, че не съм загинал в „Луиз“, нали? Новините тук се разчуват също толкова бързо, колкото и в село с три колиби.

— Не можеш ли да купиш поне издълбани канута от някое местно село? — настоя Кеъри. — Ако им платим добра цена?

— За издълбаването на кану са нужни седмици и се изисква страхотно умение — отвърна Джонатан. — Островитяните не биха сменили кану за пръстенче със стъкло. Дори да им кажем колко е ценно и дори да ни повярват, къде биха могли да продадат пръстена?

— В Куинстаун — отговори Пати.

— Именно, следователно властите ще разберат най-много след час. И помнете, че в момента може националистите да са на власт. Това означава, че Раки ще дойде да ви търси по-бързо, отколкото вие ще смогнете да отпловате с кануто.

— Какво притежаваме, което да е ценно за местните жители? — плахо запитва Ани. — Ами твоята пушка? Тя може ли да ни купи кану?

Джонатан се поколеба.

— Почти всичко от екипировката ни би могло да е ценно за местните. Но тези изолирани рибарски села по югозападното крайбрежие невинаги са настроени приятелски. — Той отново се поколеба. — Защо да заменят, когато могат да си вземат нещо безвъзмездно?

Обезпокоена, Сузи се обади:

— Искаш да кажеш, да ни откраднат вещите?

— Да.

— Тогава защо ги оставихме без пазач, щом са единствените ни ценности? Откъде да сме сигурни, че местните не ги изравят точно сега?

— Нито един местен не би стъпил на този бряг.

— Защо?

— Защото е итамбу — табу.

— Е, и?

— Нищо не може да ви се случи докато сте в някой от районите табу, но ще обезпокоите духовете на предците им.

— И какво от това?

— Ще ви убият веднага щом излезете.

За закуска пиха от неприятната на вкус вода в пещерата и хапнаха по един лимонов бонбон, като го смучеха бавно, за да трае по-дълго.

— Въздухът в пещерата не идва от подводния вход — каза Джонатан, — значи влиза някъде от вътрешността. Кеъри, ела с мен да погледнем. Ще вземем фенера. Пати, пази никой да не мърда ни крачка, докато се върнем. Ако не се движат, няма да си счупят крак, нищо, че е тъмно.

— Защо аз? — разтрепери се Кеъри.

— Смятам, че си най-малко уморена. А и трябва да преодолееш страха си от затворени пространства. Може да се наложи да поостанем тук.

— Не се чувствам много добре.

— Никой не се чувства добре. Ставай.

Кеъри и Джонатан тръгнаха предпазливо по тунела към вътрешността на пещерата. Джонатан вървеше напред, правеше две крачки като изпробваше с крак гадния под на пещерата, после спираше и осветяваше с фенера бледите странно красиви образувания по стените.

— Страховито прекрасни са, нали? — пошушна Кеъри треперейки.

— Да. Мисля, че това е причината местните да не стъпват в тия пещери. В тях има силна магия.

На Кеъри ѝ прилоша. Откакто бяха влезли ѝ се гадеше, но сега това чувство я бе обладало изцяло. А и този шум никак не помагаше — постоянен, почти болезнено висок звук, съставен от хиляди пиукания, съчетаващи се с дишането на прилепите над главите им. Беше като морзов код. Подлудяваше я, искаше ѝ се да изкрещи.

На всеки няколко крачки Джонатан спираше да почисти фенера, защото светлината привличаше всякакви малки летящи насекоми и те се залепваха по стъклото.

— Повечето са молци — каза той обнадеждено като стисна между пръстите си поредните ципести крилца.

Кеъри изведнъж изпищя:

— Нещо ме драска!

Джонатан се обърна към нея и освети с фенера главата ѝ. Крачетата на малък прилеп се бяха оплели в косата ѝ. Телцето му на места бе покрито с розово-кафяв пух, където не бе още израснала козина. За нейно нещастие, малките прилепи не могат да летят добре и инстинктивно се хващат за всичко, което малко или много прилича на козина, така че прилепчето непрекъснато се опитваше да се захване за косата ѝ и лудо пляскаше с малките си криле, опитвайки се да намери цицката върху стомаха на майка си. Кеъри пищеше в ужас.

— Закрий очи с ръце — каза Джонатан. — Не мърдай!

Опита се да махне прилепа с лявата ръка, но той само започна да се мята още по-истерично. Скоро осъзна, че няма да може да го отстрани така, затова го удари няколко пъти с фенера. Прилепът се захвана още по-здраво. При всяко дърпане на косата, Кеъри пищеше.

Най-после Джонатан извади швейцарския си нож и отрязва част от косата ѝ, заедно с прилепа. Разтреперана и разплакана Кеъри се хвърли на гърдите му.

— Хайде, хайде, моето момиче — потупа я той по гърба. — Та това беше само прилеп. Дори не беше голям. Свали ризата и си увий главата, за да не ти се случи пак. Не съм знаел, че може да стане такова нещо. Мислех, че прилепите имат някакъв вътрешен способ да избягват пречки в тъмното.

Продължиха напред внимателно, като се промъкваха между сталагмитите и вдигаха високо крака над отвратителната гадост по

пода на пещерата.

Джонатан внезапно спря.

— Виждам светлина — каза той и изключи фенера. Двамата се взряха в тъмното, очите им постепенно привикваха.

Точно отпред различиха слабо просветляване. Джонатан отново включи фенера и те продължиха напред. Когато се приближиха до източника на светлината, той каза:

— Това е естествен комин.

Джонатан освети тавана с фенера. Видяха груба цилиндрична дупка в скалите, широка около метър.

— Сигурно отгоре е покрита с растителност.

Кеъри отново изпищя и го стисна за рамото.

— Какво има, момиче, още един прилеп ли?

— Не, погледни там!

Джонатан се обърна и насочи фенера в посоката, където показваше Кеъри.

— Значи не сме първите посетители — заключи той.

На около метър сред лайната от прилепи, паяците, хлебарките и всякакви други подобни гадости, които те доскоро бяха тъпкали с крака, подпрени на стената, лежах сивите кости на човешки скелет.

Джонатан се наведе напред и освети мръсен правоъгълник, загнезден в тазовата кост.

— Фотоапарат — възкликна той. Беше стар „Пентакс“ с двайсет и осем милиметрови лещи.

— Виж! — посочи Кеъри. Нещо висеше от ключицата на скелета.

Джонатан клекна и насочи фенера към покрита с прах пластинка, избърса я.

— Злато — каза. — Медал „Сейнт Кристофър“. — Обърна го от другата страна и се вгледа. — Тук пише нещо. „На Нанси с любов от Майкъл“.

— Значи е било жена! — възкликна Кеъри. — Какъв ужас!

Десета глава

Сряда, 14 ноември 1984 г.

Хари Скот го чу в последната част на новините. Той изведнъж спря да се бръсне и увеличи транзистора. Все още насочил брадичка към огледалото в банята, се заслуша в бързия равен австралийски акцент на говорителя:

„Снощи е избухнало сражение в резултат на атака от морето на въоръжени войници на остров Пои. Всички комуникативни връзки са прекъснати, но от сигурни източници става ясно, че се осъществява преврат и че лидерът на демократическата партия, президентът Оуб, е бил отстранен. Сега новините в крикета...“

Хари изключи радиото. Значи затова не е могъл да се свърже с Артър по телефона тази сутрин. Както винаги, когато мислеше задълбочено, той прехапа горната си устна с долните зъби. Широкоплещест и строен, стоеше пред огледалото и зяпаше, без да вижда, сивите си очи над високите скули.

Вдигна стенния телефон и набра номера на американския дипломат, с когото от време на време играеха тенис.

— Ричард? В Пои е станал преврат — имало е сражение и е прекъсната радиовръзката. В момента там са петима представители от борда на директорите на „Нексъс“ заедно с жените си; всичките са американски граждани... Разбира се, заминавам колкото мога по-бързо... Да, разбира се, но както знаеш, първите двацет и четири часа са решаващи при превратите и в този хаос всичко може да се случи. Искам да поддържам връзка с теб, Ричард, в случай, че имам нужда от помощта на правителството, за да ги измъкна... Разбира се, ще се свържа с консулството в Морзби, но бих искал да уведомиш Държавния департамент, че те може да са в опасност.

Следващото му телефонно обаждане беше до главния пилот на „Нексъс“.

— Добро утро, Пат. Спомняш ли си групата, която закара в Куинстаун миналата събота? Е, ще трябва да ги измъкнем оттам, и то

бързо. Има бунт на острова... Не, не е племенна война, тази звучи като истинска. Така че кога тръгваме и кой самолет ще вземеш?... Най-важното е да ги измъкнем. Ако имаш проблеми с наемането на самолет от острова, тогава купи един. Ще се обадя на отдел „Финанси“, преди да тръгна. Ще се видим на летището.

— Опасна ли е тая работа, Хари?

— Да се надяваме, че не, но може и да е опасна.

После Хари се обади на банкера си и уреди да изтегли хиляда банкноти от по пет долара и сто хиляди в пътнически чекове от клона „Баркли“, който се намиреше на летището.

— Дебитирай ги от частната ми сметка — каза му Хари. — Нямам време да ги прекарам през счетоводството.

Хари знаеше, че на Пои не може да се свърши никаква работа официално, ако не се наведеш пред безброй много длъжностни лица.

Подкупите щяха да варират от цигари до многоцифрени банкови сметки. Пари щяха да му трябват също и за да плати на местните адвокати, които щяха да създадат всички нужни политически връзки, да оформят документи, да проследят процедурите и което е още по-важно, да проверят сумите за рушветите и да предотвратят евентуални двойни игри.

Хари позвъни в ресторанта под апартаментата си и поръча закуска. След това се свърза с Питсбърг и говори с Джери Пиърс, който заместваше Артър по време на отсъствието му. Когато му каза, че смята да замине за Пои, от другата страна на жицата се възцари мълчание. Най-после Джери проговори, като му обеща да се свърже с Държавния департамент, и всячески да му съдейства.

Звънецът на вратата иззвъня. Хари грабна една хавлия, за да прикрие голотата си, и си внесе закуската.

След като закуси, той си обу бежови тропически къси панталони и риза, дълги бежови чорапи и леки обувки. Щеше да си вземе само една брезентова заключваща се чанта. Нямахше смисъл да носи повече багаж — в Пои всички бяха с бързи пръсти и веднага щом изпуснеш нещо от поглед, ти го открадват.

Хари се облегна на седалката в служебния „Лиър“ и се отпусна, загледан през прозореца, докато самолетът се издигаше в

ослепителното синьо на безкрайността. Той затвори очи, за да не му се насълзят от силната светлина, и за миг отново почувства болката. Беше като стара рана от войната, която винаги го болеше силно, както в момента.

Две важни неща се бяха случили скоро след двайсет и първия му рожден ден: семейство Скот се бяха преместили от къщата си в Кронула в по-облагородените предградия на Уарунга, където майка му най-после щеше да си направи английска градина като онази, в която играла като момиченце; и Хари бе спечелил стипендия в „Нексъс“. Всяка година десет новозавършили от целия свят биваха приемани на тригодишна специализация в Питсбърг. Стипендиите означаваха всъщност съкратен път към управителните постове в компанията и специализантите рядко напускаха „Нексъс“.

Бе отишъл в Питсбърг като срамежлив и стеснителен младеж и започна работа в счетоводния отдел под ръководството на мистър О'Брайън, който една топла септемврийска вечер го заведе у дома си на вечеря. Когато „Олдсмобилът“ намали, червенокосо момиче, облечено в черен пуловер с широк черен ластичен колан, зелена клош пола, черни чорапи и леки отворени обувки, отвори входната врата.

По-късно, докато играеше шах с Ани и я гледаше как съсредоточено бърчи чело, а бялата ѝ луничава ръка се протяга над дъската, Хари се почувства напрегнат, но жив. Знаеше, че е срещнал, както би се изразила майка му, „момичето, което трябва“. Бе срещнал любовта на своя живот.

Хари си спомни колко учуден бе, когато Ани се омъжи за Дюк. Разбира се, бе се досетил за ситуацията веднага щом се роди бебето. Очакваше, че чувството му ще отслабне, макар да го заболяваше всеки път, когато Ани раждаше. Но чувствата му не отслабнаха и той разбра, че ще трябва да се примирява със ситуацията до края на живота си. Никога не се ожени, все се дърпаше точно преди момента, след който нямаше да има връщане. Бяха го обвинявали в безчувственост, безсърдечност и тайна хомосексуалност, но Хари знаеше, че не може истински да се привърже, да обича и брани никоя жена, която да не е поне толкова въздействаща колкото спомена за червенокосата Ани.

В последно време Хари отново бе започнал да храни надежди. Обществените навици се бяха променили през последните двайсет и пет години. Преди си бе мислил, че загубва Ани завинаги, но като

гледаше как браковете на приятелите му се рушат и разтапят в битките за собствена самоличност през седемдесетте, се убеди, че има шанс един ден той и Ани да бъдат заедно. Малко по малко си внуши, че Ани тайно изпитва същите чувства към него. Би трябвало да е така, щом неговите чувства са толкова силни. Ани сигурно разбираше, че след четирийсетия си рожден ден човек трябва да си вземе каквото иска, иначе никога няма да го има.

Солидната фигура на Пат, главния пилот, се появи в екипажното отделение.

— Кацаме след седем минути, Хари. Успяхме да наемем хидроплан — само двуместен обаче. Собственикът работи в департамент „Хуманитарна биология“. Базата е в Горока.

Хари седеше в задушна частна чакалня, докато главният му пилот проверяваше хидроплана. Стюард от местен произход му поднесе фъстъци местно производство и прясна лимонада, докато Хари чакаше новините по радиото и се чудеше дали не реагира прекалено остро.

Мислите му бяха прекъснати от извънредна новина. „Радио Пои“ възобновяваше излъчванията си, а по обяд генерал Раки бе съобщил на народа, че Отбранителните сили са установили контрол на острова от името на националистката партия. Отбранителните сили, начело с военен съвет (председателстван от самия него) щели временно да управляват острова, докато се проведат свободни демократични избори. Мистър Оуб, корумпираният и покварен марксистки водач на демократическата партия, бил мъртъв. Животът щял да продължи да се нормализира. Кратката реч бе последвана от маршова музика.

Хари изруга. Това значително щеше да усложни преговорите за мините. Раки щеше да го изкара на „Нексъс“ през носа, за да си върне заради онези осемнайсет специални вноски, които не бе получил. Проклети счетоводители!

Хари отново се почуди дали не реагира прекалено остро на възможната опасност, докато слушаше разсеяно обсъждането на текущи проблеми, последвало новините. Двама политически журналисти, бързо дошли в студиото, си припомнях, че през последните четирийсет години повече от четирийсет държавни глави са били убити и дузина други лидери бяха оцелели след покушения

срещу живота им. В днешно време да си успяващ политик изглеждаше рискована работа...

Работа!

Изведнъж Хари се зачуди дали Раки знаеше за последните находки на „Нексъс“.

Някои служители работеха на принципа на упълномощаване на други хора да вършат работа вместо тях, но Хари не бе такъв; това бе една от причините, заради които хората обичаха да работят с него, а също и една от причините, заради които никога нямаше да стане президент на „Нексъс“. Знаеше си го, но не можеше да си изневери. Никога нямаше да бъде член на борда само на думи, а и не искаше да бъде. Обичаше да поддържа връзка с всички в района си и да знае всичко, което става в него — особено ако нарочно не му го казват.

Хари имаше собствен метод да разбере за работата на Ед много повече, отколкото Ед можеше да осъзнае, включително за хромното откритие. Не можеш да запазиш в тайна толкова съществено откритие в малкото минно общество и както винаги пилотите на служебните самолети, с които оглеждаха местностите, тайно бяха докладвали на Хари всички клюки на проспектьорите. Пътниците, изглежда, никога не се сещаха, че пилотът има нормално функциониращи уши и мозък.

С нарастващо безпокойство Хари се запита дали планирането на момента на преврата на Раки нямаше нещо общо с откритията на „Нексъс“. При мисълта, че може да има връзка, долните зъби на Хари тревожно потърсиха горната устна.

Вратата на частната чакалня се отвори. Появи се главният пилот с извинително изражение на лицето.

— Съжалявам, Хари, но твоят самолет ще се забави. Карат някакъв пациент от един от по-външните острови; получил е кръвоизлив точно преди да го качат на самолета. Още не са излетели.

Хари прехапа отново устна и погледна часовника си. Главният пилот знаеше какво може да означава това закъснение. Нямаше да пристигнат преди залез-слънце. Щяха да загубят един ден.

Хари въздъхна.

— Сигурен ли си, че не можем да вземем по-голям и по-бърз самолет? Може би да докараме някой?

— Само ако ми дадеш достатъчно време, Хари.

— Не, трябва да стигна дотам възможно най-бързо. Сигурен ли си, че не можеш да пилотираш този самолет, Пат? Предпочитам да съм с пилот, когото познавам. Не може ли да го купим?

— Не, собственикът не го продава и не разрешава никой друг да го пилотира. Преди е бил на баща му, който починал миналата година. Както и да е, аз и без това на такъв не съм се качвал. Тая проклетия ще да е поне на четирийсет и пет години. „Груман Дък“, принадлежал на американската флота. Но чух, че пилотът си разбира от занаята. Единствената възможност е да изчакаш.

Хари поклати глава.

— Може би е по-добре да избързаш напред до „Травъл Лодж“ — каза главният пилот. — Там ще паркираме „Лиъра“. Не искам да напусна това място, преди да видя, че си тръгнал.

Същата вечер в ресторанта на хотела по време на вечерята с пържоли Хари се запозна с Джоно Бойд, младия пилот собственик на хидроплана. Беше около два метра висок, загорял, с къдрава коса и бебешко сини очи. Беше необичайно разговорлив за пилот.

— Какво става в Пои? — запита той. — Чух нещо по радиото, но не разбрах точно. Тия политически специалисти все говорят така, сякаш слушателите познават напълно страната и всички политици в нея.

Хари му обясни накратко. Докато гледаше как пилотът си сервира трета порция салата, той каза:

— Отбранителните сили ще се присъединят към Раки, разбира се — армията винаги избира най-силния водач. Вършил ли си преди такава работа, Джоно?

Джоно си взе четвърти печен картоф и го намаза с останалото масло.

— Да, тази година изпълних няколко полета. Външните острови стават все по-трудни от ден на ден.

Беше поискал — и му бе дадена — гаранция, че няма да го карат да върши нищо незаконно, а степента на опасност бе оценена чрез четворно по-високата цена на ден плюс стопроцентово обезщетение за пилота и самолета. Сурови времена.

Двамата мъже се върнаха на летището още преди да се бе зазорило. Под седефената светлина те се отправиха към малък грозен сребристосин самолет. С огромните криле и разкращения колесник

самолетът приличаше на любопитен екземпляр в авиационен музей — очукан, белязан и с протекло масло. Старият хидроплан можеше да каца и на земя, и на вода, можеше да зарежда от помпите на мината в Маунт Айда, но кабината побираше само двама души един зад друг.

— На Пои говорят ли пиджин? — попита Джоно, когато стигнаха до самолета.

— Разбира се. Както навсякъде по тези места, на Пои пиджин се ползва с огромен престиж — никой не може да получи нисш държавен пост, ако не говори пиджин, въпреки че, разбира се, служителите на по-високи длъжности говорят правилен английски. Но се надявам, че няма да останем достатъчно дълго, та да ни се наложи да говорим много.

Джоно отключи самолета. Двамата се настаниха на седалките и си сложиха предпазните колани. Джоно разтвори широкомащабна карта на скута си и започна стандартните процедури преди излитане — ръцете му натискаха копчета по таблото, проверяваше индикаторите на контролния панел. После получи разрешение от контролната кула и започна да рулира към пистата. Обърна се към Хари и се ухили:

— О кей балус, напуска тук балус?

Хари знаеше, че „балус“ на пиджин означава „птица“ или „самолет“. Той кимна и се усмихна.

След пет часа монотонно летене над празния океан, от време на време разкъсван от черните пушечни петна на минаващи кораби, Джоно извика през рамо:

— Ето го!

И посочи право напред към едно тъмно петно, където синьото на морето се сливаше с по-светлото синьо на небето.

Самолетът се понесе над железопътната линия навътре от малкото минно пристанище Турека и се насочи на запад към хълмистото пространство около Маунт Айда.

Без да проговори, пилотът посочи надолу към малкото рудодобивно селище на половин миля източно от Маунт Айда. Отвъд сградите се простираше пистата и на около половин миля зад нея имаше четири редици от хубави боядисани в бяло къщи, където живееха инженерите и другите бели минни работници. Къщите свършваха с редица двуетажни вили с добре поддържани градини — домовете на управителите и на висшите геолози. Хидропланът летеше

ниско над тях; виждаше се, че капациите на прозорците бяха спуснати. Нямаше никакво улично движение и нито следа от живот.

— Земята не отговаря на сигналите ми — радостно извика Джоно, като направи заход за кацане.

Те летяха ниско над пистата. Всичко изглеждаше тихо.

— Прекалено тихо — изкоментира Джоно. — Но не можем да се върнем, нито пък можем да си стоим тук горе.

Докато говореше, бял мъж в работен комбинезон се появи на входа на един хангар и бавно замаха с ръце.

— Няма грешка — извика Джоно. — Кани ни долу на чай.

Той направи още една обиколка, спусна колесника и се приземи гладко и плавно. В края на пистата самолетът застана напълно неподвижен.

Двамата мъже слязоха. Лъхна ги силна горещина. Те разкършиха скованите си тела и опънаха вратове. После си взеха багажа и тръгнаха към терминала.

Жълта „Тойота“, подобна на джип, заподскача към тях по неравната груба трева. Хари се вгледа в нея.

— Та това е Кери Макдоналд, минният управител.

Когато двамата се качиха в хладната кола, снабдена с климатична инсталация, Хари запита:

— Как са нещата, Кери?

— Под контрол, Хари. Цялото вълнение се усети най-силно в града. — Кери бе дребен и закръглен, с ниско подстригана коса и обло лице като на непослушен хлапак.

— На каква степен тревога сте?

— Тревога две. Всички от персонала на „Нексъс“ имат заповед да си стоят по домовете до второ нареждане. Затворихме мината, удвоихме бодливата тел и патрулираме по целия периметър.

— Говорихте ли с Артър Греъм?

— Не. Разбира се, веднага телефонирах на мистър Греъм, но телефоните бяха повредени, така че ще отида с хеликоптера до Парадайз Бей. Затова и бях на площадката, когато пристигнахте. Ще ви изчакам да се поизмиете и да хапнете и можем да отидем заедно.

„Тойотата“ пое по мръсен и кален път и те се отправиха към офиса на мината.

— Жалко за Брет Адамс — каза Кери.

— Какво за него? — предпазливо попита Хари.

— Мъртъв е.

— Какво?

— Съжалявам, стари приятелю, мислех, че знаеш. Случило се е точно преди стрелбите. По времето, когато се върнах от болницата, след като се бях разправял с формалностите около смъртта на Брет, телекът и телефонът вече не работеха, но предположих, че Артър ти се е обадил.

— Не ми се е обаждал. Кажи ми какво се случи.

Кери набързо описа злополуката в мината. Колата подскочаше по набраздения път; двамата мъже мълчаха. Никой от тях не познаваше добре Брет, но всички в минния бизнес живеят с опасността и всяка смърт удря близо до дома.

— Уредил ли си транспортиране на тялото до Питсбърг? — запита Хари.

— Още не. Нямаше време. Злополуката стана вчера, във вторник следобед. Днес щях да се занимавам първо с това, но се оказахме в центъра на една малка война, та по тая причина Брет е все още в моргата на болницата.

— Какво точно е станало тук? — запита Джоно. — Кой с кого се бие?

Кери рязко извъртя волана, за да остане в браздата, оформена от безброй колела, стъпвали по мръсния път преди него.

— Доколкото можем да разберем, Раки е нападнал острова откъм морето точно след стъмване във вторник с голяма войска от филипински наемници. Несъмнено бройката им много се преувеличава, но предполагам, че е слязъл на сушата с около четиристотин души. Твърди, че действал от името на националистите, но всичко започва да прилича на соло изпълнение. Раки е имал баба филипинка и е служил във филипинската армия, така че не е чудно, че се е върнал там. — Той отново изви волана. — Разбира се, щеше да му е много трудно, ако не невъзможно, да накара местни жители да се бият по тъмно в Пои, защото се предполага, че по това време духовете тръгват на разходка и всички те биха били ужасени. Предполагам, че точно по тази причина не е срещнал голяма съпротива. Очевидно първото нещо, което Раки е направил, е да щурмува радиостанцията, която веднага се предала. Последвала битка в пощенската станция — в

продължение на около десетина минути, — след което Раки прекъснал всички връзки с външния свят. Никакъв телефон, телеграф, телекс, нито радио.

Спряха пред една къща. От отворената врата жена с памучна рокля на цветя помахна на Кери. И той ѝ махна в отговор, но явно не му се излизаше от луксозния хладен автомобил.

— Нещата се успокоиха прекалено бързо след нападението — каза той. — Доколкото можем да разберем всички просто са побягнали или са се скрили под леглата си.

— Много ли убити има? — запита Хари.

— Нито един от „Нексъс“ не е бил наранен, доколкото знам. Едва ли има много жертви от страна на военните. Няколко цивилни са попаднали под куршумите. Боя се, че в такива случаи е неизбежно. Разбира се, президентът Оуб е мъртъв, а и останалите от кабинета нямаше да имат кой знае какъв шанс да избягат, освен ако са могли да се укрият в някое скривалище с племето си. Отбранителните сили директно преминаха към Раки. Той винаги е бил популярен. Първо дезертираха младите офицери, а после и останалите.

— Сигурен ли си, че всичко е спокойно в Куинстаун? — запита Хари.

— Разбира се. Изпратих няколко човека в града тази сутрин. Те отидоха заедно с Миндо, така че може да се разчита на думите им.

— Кой е Миндо?

— Той е говорителят на миньорите. Интересен човек — интелигентен и много информиран. Упорит, но не прекалено вискателен. Винаги има основателна причина, за да оправдае исканията на миньорите. — Той почеса късата си пясъчноруса коса и добави: — Обаче може и да те вбеси. Беше предводител на първата стачка миналата година. Постигнаха девет процента увеличение на надниците, но Миндо имаше достатъчно мозък, за да види последвалите загуби за производството и да разбере колко зле ще се отрази на премиите им в края на годината.

— И какво точно ти докладва Миндо за града?

— Всички бели са в безопасност. Голямата тупурдия станала при щурмуването на президентския дворец. Веднъж щом нахлули, нападателите си надяли стотици питиета в главната сграда. Всички вътре като първи глупаци избягали нагоре по стълбите към покрива,

където или ги разстреляли или ги изхвърлили, или пък те скочили по собствено желание.

— Вероятно е щяло да бъде другояче, ако бе станало през деня — каза Хари. — Плячкосвали ли са много?

— Разбира се. Грабежите започнали веднага щом били в състояние да виждат, и продължили до около обед. Нападали главно азиатските магазини около пристанището. Вдигали предпазните решетки и си взимали радио транзистори, часовници и велосипеди. Освен това отнесли всичките запаси на града от консервирана храна, гримове и бутилки газ. Единственият магазин, дето не е пострадал, е търговският център за шевни машини на мисис Чанг — заобиколен е от счупени стъкла и отломки, но е недокоснат.

— Какво е станало с грабителите?

— Очевидно Раки е застрелял десетина от тях — всичките приличаха на колежани.

Трътлестата жена в памучната рокля на цветя се намръщи и тръгна по пътеката към „Тойотата“.

Кери бързо каза:

— Бети се чуди защо седим тук. Предполагам, че ще искате да си вземете душ и да хапнете набързо.

Но „хапването“ не беше бързо, защото тримата домашни помощници и готвачът си казваха молитвите в малката градинка зад къщата. Вместо извинение съпругата на Кери предложи на гостите купа плодове и малко картофен чипс. Засмя се и каза:

— Не смея да вляза в кухнята. Готвачът ще се разсърди, а е толкова сладък. Наистина е чист, което е необичайно за островитянин. Готвачът кара домашният помощник да лъска кухнята всеки ден. Кери казва, че на кухненската маса може и операция да се направи.

— Освен сраженията, Кери, как са нещата в мината? — запита Хари.

— Доста е спокойно. Изпълняваме си плана. Обичайните проблеми в работата по обичайните причини.

Хари кимна. Миньорите бяха здрави, весели и пълни с жизненост, но неточни и немарливи. В мината винаги имаше проблеми със запазването на персонала, хората често напускаха, защото щом веднъж някой се сдобиеше с велосипед, часовник, транзистор и шевна машина, вече ставаше безусловно богат и бе под достойнството му да

работи. Нямахте нужда от други стоки за потребление, докато тези машини не се счупят. Магазините нямаха сметка да ги ремонтират — много малко от тях можеха и го правеха. Така че човекът се връщаше в мината, докато събере пари да си купи нови.

Кери, който виждаше, че на Хари не му се говорят празни приказки, запита жена си:

— Колко още ще се бави кухненският персонал?

— Не зная, скъпи. Молят се за мъртвите си предци, за да се грижат за живите и да пазят свинете в селата им от похитителите. Изглежда, с мъртвите говорят толкова, колкото и с живите.

Джоно обели и последния банан.

— Наистина ли мислят, че мъртвите могат да им запазят свинете?

— Разбира се, никой островитянин не се съмнява във вярата си — отвърна Бети и го погледна открито иззад орнаментираните очила в синя рамка. — Традиционната религия е безусловен факт на Пои. В нея се съмняват толкова, колкото средновековна Европа се е съмнявала, че земята е плоска.

— Странно — каза Джоно.

— Религиозните схващания на другите винаги изглеждат странни — каза Кери, — това, в което вярваш, зависи от мястото, където си роден. Вярата може да бъде въпрос на география; по някои места вярват, че човек може да превърне виното във вода, а тук вярват в невидимите закрилници на свинете.

— Страхотно нелепо ми се струва, че имат най-съвременни радиостанции едновременно с магьосничество на този остров — вметна Джоно.

Кери се засмя.

— Радиостанциите им се виждат като магия. Така че сме квит.

Маунт Айда чезнеше зад тях. Хари скоро видя реката Сейнт Мери, извиваща се като сребърна змия от запад и накрая разпростряна като кално ветрило в подножието на Куинстаун.

Пилотът смени курса на югозапад. В пътнически самолет човек може да се чувства несвързан със земята, но ако си в малък

хеликоптер, се чувстваш като част от детайлите, с които строят детски къщички, като част от пейзажа.

След около час Хари забеляза синьото блещукане на морето отвъд джунглата на Парадайз Бей. Минути по-късно хеликоптерът докосна малката летищна писта зад хотела.

Горещината от парата бе силна като при отваряне капака на тенджерата под налягане. Двамата служители на „Нексъс“ претичаха превити под перките на хеликоптера, после се изправиха и се огледаха.

— Изглежда много тихо — каза Кери. — Жива душа не се вижда. Да вървим, Хари.

Двамата мъже оставиха пилота в хеликоптера за случай, че се наложеше бързо да напуснат острова. От горещината пот се стичаше по тях, докато изминаха пистата, после свиха по криволичещата пътека, която водеше до входа на хотела. Ходеха нехайно, сякаш нищо не е станало, но Кери носеше пистолет. Когато свиха по пътя, видяха ниската сграда на хотела, боядисана в кремав цвят.

И двамата застинаха.

Бяха достатъчно близо, за да видят ясните следи от сражение — счупените прозорци и стените, осеяни с неравните линии, от дупките на куршумите.

Единствените звуци бяха птичите песни и далечният шум на прибоя, който се блъскаше в рифа.

От главния вход се появиха петима войници с униформи от каки, ботуши и готови пушки в ръце.

— Не мърдай — каза Кери ненужно.

Единайсета глава

Четвъртък, 15 ноември 1984 г.

— Ако местните жители не знаят за тази дупка, значи е трудно да се забележи отгоре — каза Джонатан и се изправи. Кеъри потръпна; той продължи: — Да отидем при другите и да им кажем.

Когато се приближиха до малката група изплашени жени и Джонатан чу подсмърчането и риданията им, той внезапно се спря. Изведнъж не можа да понесе факта, че жена му е мъртва. Усещаше гърдите си натежали сякаш от камъни, нямаше сили да помръдне и не можеше да погледне жените в очите. Очите му се насълзиха, а от устните му се изтръгна ридание. Искаше му се да остане сам в тишината, за да скърби.

Зад него Кеъри заплака. Джонатан се обърна и я прегърна. Те бавно тръгнаха след кръглия лъч светлина от фенера към плаещите жени.

С прехрипнал от потисканите ридания глас Джонатан каза:

— Днес можем да си спомним за тях, но от утре трябва да се опитаме да не мислим за случилото се. Трябва да отложим мъката си, докато не сме в безопасност. Иначе никога няма да се измъкнем от това място.

Жените кимнаха.

Джонатан седна върху миришещите на амоняк прилепски изпражнения, скри глава в ръцете си и заплака без задръжки.

Очите ѝ бяха толкова подути, че Пати едва можеше да ги отвори, но ясно чуваше звука, който я бе събудил. Нещо излизаше от водата.

Ужасена, Пати се изправи. После забеляза танцуващото кръгче светлина пред нея.

— Навън ли си плувал, Джонатан? — прошепна тя.

— Да. Наоколо няма никой. — Той излезе от водата, стиснал мократа си риза в лявата ръка. — Донесох закуска: кокосови орехи.

— Никога не съм била по-гладна в живота си — прошепна Пати, като внимаваше да не събуди другите.

Джонатан бе изплувал навън, въоръжен само с мачетето. Не му се нравеше идеята да се спусне отново в проклетата тъмна дупка, но

горките Пепеляшки не бяха яли кой знае какво през последните два дни. Истината е, че не бе чул нито едно оплакване.

Другите жени се размърдаха и с благодарност задъвкаха влажните кокосови орехи.

— Досега се справихме доста добре — каза им Джонатан. — Изглежда, избягахме на проклетите копелета. Имаме вода за пиене, нищо че в нея се намират по някое клонче или листо. Имаме много кокосови орехи за ядене. Имаме си и екипировка, за да можем да се погрижим за себе си. И си имаме наистина добро скривалище.

— Разбира се — каза Сузи, — но как ще ни открият хората от „Нексъс“, ако стоим тук?

— „Нексъс“ няма да дойдат да ни търсят — нежно каза Джонатан. — Всички сме загинали при избухването на „Луиз“, помниш ли? Ако искаме да се махнем от този остров, ще трябва да разчитаме на себе си. Затова смятам, че трябва да си построим сал.

— Сал? — извика Сузи.

— Да, смятам, че можем да си направим сал, достатъчно голям да ни побере всичките. Ще отплуваме някоя вечер след залез-слънце и ще се насочим към Ирайън Джая. Имам и уреди за ориентиране, макар че мога да навигирам по слънцето и звездите.

— Защо не останем тук и да се крием, докато престанат сраженията и стане безопасно да излезем? — запита Кеъри.

— От онова, което разбрах за начина им на сражаване, нашествениците могат да спечелят — отвърна Джонатан. — А личните ми впечатления относно добрите им намерения ме карат да мисля, че не бих рискувал да се покажа пред тях.

Тишината бе нарушена от Пати.

— Как ще стигнем докъдето и да е без двигател?

— От октомври северозападните ветрове започват да духат на юг. Течението също ще ни помогне — обясни той. — То минава покрай южното крайбрежие на Пои към Торес Стейт със скорост от около един възел.

— Какво е „възел“? — запита Сузи.

— Около петнайсет процента по-бързо от една миля в час. Може да стигнем и за три дни, но ще си дадем повече време, защото трябва да минем седемдесет мили.

— Три дни? — зяпна Силвана. — Върху сал?

— Това е реалистичен срок — каза Джонатан. — Алтернативата е да останем тук.

— Това не ми звучи много бързо — запротестира Пати. — Аз плувам по-бързо от една миля в час.

— Да, но не и седемдесет мили, без да спираш — отвърна Кеъри.

— Ще престанете ли вие двете да сте такива песимистки? — намеси се Ани. — Джонатан очевидно го е обмислил. За бога, нека поне го изслушахме!

— Трябва да направим сала бързо, защото иначе лошото време ще ни завари — обясни Джонатан. — Днес е петнайсети ноември; сезонът на циклоните започва от първи декември — точен като часовник — и продължава до края на февруари. Ако не се измъкнем преди Голямото наводнение, ще трябва да останем тук до другия март. Та трябва да се състезаваме с времето, така да се каже.

— Именно — каза Кеъри. — В туристическата брошура пишеше, че туристическият сезон в Пои е от април до ноември.

— Колко време ще отнеме да построим сал? — попита Сузи.

— Може би дванайсет дни, ако нямаме проблеми. Но непрекъснато се убеждавам, че където има живот, има и проблеми.

— Вероятно не може да продължи да вали в продължение на цели три дни? — обади се Сузи. — А пък дори и да вали, все ще можем да го понесем за известно време, като знаем, че ще се измъкнем от това място.

— Циклоните са нещо повече от тежък дъжд — възрази Джонатан. — Те могат да сравнят всичко със земята.

— Тогава не е безопасно да тръгнем, ако дъждът е толкова опасен — отново се обади Сузи.

— Не е безопасно нито да тръгнем, нито да останем — каза Джонатан.

— Сузи, защо просто не млъкнеш и да слушаш? — намеси се Пати.

— Защото искам да знам в какво се забърквам — сопна се Сузи. — Ти също би трябвало да се интересуваш. Как, по дяволите, можем ние да построим сал?

— Може да не е толкова трудно, колкото си мислите — каза Джонатан. — Всичко, което ни трябва са дървета, брадва и нож. В джунглата дори ще стане без въже, можем да използваме лико.

— Някога правил ли си сал? — запита Сузи.

— Не.

Сузи избухна в сълзи от яд и безсилие.

— Не можем да си направим сал. Аз дори никога не съм била на лагер. Не мога да използвам нито брадва, нито нож!

„Бас държа, че не можеш и да запалиш огън, нито пък да ловиш риба, или да уловиш птица“, помисли си Джонатан. Тези жени с дълги червени нокти очевидно бяха разглезени кучки.

— Можеш да правиш много повече, отколкото си мислиш — кратко отвърна той. — Ще ви покажа как се строи подслон, как се намира храна и как се прави сал.

Последва мрачна тишина.

— Досега се справихме добре — каза Джонатан. — Сега просто трябва да продължим по същия начин, докато се махнем от този остров. Ако искате да ви бъде водач, ще трябва да правите каквото ви кажа. Предупреждавам ви, че ще бъде като истински надзирател на роби. Режимът ще бъде работа, спане, работа, спане, варена риба и кокосови орехи, докато не излезем в морето.

Силвана избухна в сълзи от отчаяние.

— Как можем ние да правим всички тези неща? Ние не знаем как може да се оцелее в джунглата! Всички ще загинем! Как бихме могли да оцелеем, след като съпрузите ни не успяха?

„Все едно се разправям с тълпа дечурлига — помисли си Джонатан, — само дето децата обичат приключенията в джунглата.“

— Не искам да се говори за умиране — каза гласно той. — Това ви е забранено, чувате ли?

Те отново започнаха да подсмърчат в тъмнината.

— Вие решавате дали ще оцелеете или не — продължи той. — Не искам никакви сълзи, никаква апатия, никакво опяване и плач. Хората лесно се отказват от неща, които иначе са способни да направят.

— Трябва да сме на едно мнение и строго да следваме общата цел, ако искаме да се измъкнем от това място — каза Пати.

Джонатан кимна:

— Трябва да сте решени да оцелеете, решени да видите отново семействата си.

— Решени да пипнем онези копелета, които убиха съпрузите ни — тихо процеди Пати.

— Точно така — каза Кеъри. Зачуди се дали ще може да остане във фермата. Без Ед щеше да се чувства самотна, може би дори щеше да бъде опасно. Може би нямаше да си позволи да остане там.

— Аз трябва да се върна при моите момчета — твърдо заяви Ани. Знаеше, че вече са почти мъже, но за синовете си не можеше да мисли другояче, освен като за момчета, които се нуждаят от любовта и грижите ѝ.

— Здрав разум и воля за оцеляване е всичко, което искам от вас — каза Джонатан. — Иначе нямате шанс.

Той преглътна последното парче кокосов орех и изплю една целулозна бучка.

— Не мога да помагам на никоя от вас, която падне или се мръщи, понеже има мазоли на ръцете, или пък е уморена. Ако някоя не е подготвена да работи здраво, без да се оплаква, ако някоя предпочита да продължи сама оттук нататък, сега е моментът да каже.

Никой не помръдна.

— Тогава запомнете, че сме се споразумели да няма оплаквания. Те ще почакаат.

Никой не проговори.

— Веднъж свикнете ли с джунглата, обещавам ви, ще се влюбите в нея. Тук се намира всичко, от което може да имате нужда — храна, вода и зеленчуци. Ако имаме и огън, бихме могли да прекараме тук щастливо следващите десет години.

Някой отново се разрида.

— Какво трябва да правим? — запита Сузи.

— Няколко основни неща трябва да запомните — каза Джонатан. — Имаме нужда от пазач в лагера, който ще построим. Всички ще се редуваме на дежурства от по два часа, докато тръгнем. Който е на пост, взима пушката дори само за да може да предупреди другите. Имам само седемнайсет пълнителя, затова няма да я използвам за лов. Като чуем изстрел, всеки захвърля каквото и да прави в момента и тръгва към пещерата. Всички стоят колкото е възможно по-близо до лагера. Никой не може да ходи сам в джунглата или без да си вземе компас и кибрит. Ще се загубите само след петнайсет крачки.

— Защо кибрит? — запита Сузи.

— Ако се загубите или сте ранени, ще имате нужда от огън, за да се пазите от животните. На този остров няма нищо опасно, освен един особен вид диво прасе, а вероятно няма и да видите такова, защото местните ядат всичко, което се движи. Но човек никога не знае.

— Няма ли огънят да ни издаде? — запита Силвана. — Сигурно ще видят пушека.

— Не, пушекът ще се разсее, преди да е стигнал върховете на тези високи дървета. Терористите засега не знаят, че сме тук, така че нямам причина да проникват в джунглата.

— Но...

— Без повече „но“ — отсече той. — Ще изплуваме навън оттук, ще се покатерим на скалата и ще си направим лагер на върха. След като се нахраним, ще си построим убежище. После ще потърсим изхода на пещерата на повърхността и ще спуснем въже надолу. Това в общи линии е планът и ще се придържаме към него.

— Независимо какво може да се случи? — попита Кеъри.

— Естествено. Разбрал съм, че нищо в живота никога не върви точно по план.

— Ами... санитарните въпроси? — колебливо запита Силвана.

— Всички ще излизат на десет крачки от лагера, ще си изкопават дупка и след това ще я запълват с пръст. Не използвайте рибарските ножове за копаене на дупки. Ще взема няколко големи мидени черупки от плажа. — Благодарен на няколкото плахи хихикания, нетърпеливо добави: — Помнете, че най-голямата опасност в джунглата сте вие. Дивите животни няма да ви се изпречват на пътя, ако и вие не ги стряскате. Това важи и за морските змии, не само за сухоземните. — Той чу шушукания, издаващи облекчение; по време на нощния поход те се бяха страхували именно от змиите.

— В общи линии — додаде Джонатан — искам да сте сдържани, чисти и весели, независимо как се чувствате. Депресията е заразителна, тя излъчва безпокойство. Безпокойството може да прерасне в страх; страхът — в паника, и точно тогава хората губят верните измерения и започват да действат, без да мислят. Ако престанете да разсъждавате, вероятно ще погубите всички останали.

— Кой какво ще прави, когато излезем отвън? — запита Пати.

— Аз ще ловувам и ще ходя за риба — каза Джонатан. — Пати ще отговаря за убежището и пещерата. Кеъри ще бъде начело на сала,

докато го строим. Силвана ще готви. Ани може да бъде медицинската ни сестра в лагера и ще се грижи за хигиената, което включва и проверка на отходните места. Сузи ще отговаря за водните запаси, защото трябва да свикне с допира до вода. Пати може да я научи да се отпуска на повърхността на водата — ще отнеме само половин час. След това Сузи трябва да се научи да плува колкото е възможно по-бързо.

Незабавно последва хор от недоволни възгласи при всички тези изисквания.

— Знам, че никога преди не сте го правили — прекъсна ги Джонатан. — Сега е времето да се научите.

Обезпокоена, Пати настоя:

— Но ако ни намерят, ако ни нападнат — какво ще правим тогава?

— Ще ви науча да убивате — тихо каза Джонатан.

Петък, 16 ноември 1984 г.

Джонатан разтърси Кеъри, за да я събуди. Бяха я оставили на пост през нощта, а тя бе заспала десет минути след останалите.

— По дяволите, всички трябва да се научите да стоите будни, когато сте на пост. Сега си вземи една въдица, нагази в морето и се опитай да хванеш малко риба. Не си сваляй обувките, за да не си одраскаш краката или да не те ухапе нещо под водата. — Той се насочи към Сузи, разбуди я и каза. — Ти си на пост. Ако заспиш, няма да вечеряш.

Когато събуди Пати, тихо каза:

— Двамата с теб имаме работа. Няма да сме в безопасност, докато не открием външния изход на пещерата. Ако някой ни преследва, никога няма да можем да изведем Сузи там долу достатъчно бързо, за да се скрием.

Пати се изправи и разтърка очи.

— Добре, добре.

След закуска от кокосови орехи Джонатан заведе всички в тъмната влажна от дъждовете гора. Райски птички с розово или тюркоазено оперение се стрелкаха високо над главите им под високия зелен навес на дърветата.

Той откъсна една червена боровинка.

— Законът на джунглата е: „Никога не яж червени плодове“, освен джинджифил, персимон^[1] или манго. — Той подмина малкия храст с червени боровинки и се спря до стрихниновото растение, чиито семена бяха смъртоносно отровни. — Никога не докосвайте ярко оцветени плодове. Избягвайте всичко, което дори слабо прилича на домати.

Откъсна мъхест зелен плод от един клон.

— Изтърквайте всичкият мъх от дребните плодове и листа. Не яжте корени, плодове или зеленчуци с горчив или стипчив вкус. Винаги пробвайте с език всичко, до което се докосвате за първи път, за да го изплюете, ако е необходимо. Не докосвайте растения, храсти или дървета с мъзга или сок по тях.

— Ами тези гъби? — Кеъри посочи една.

— Не рискувайте с нищо, което прилича на каквато и да било гъба.

— Кои растения са отровни при докосване? — запита Пати.

— Всички, от които кожата ви почервенява, сърби, изпотява се или ви излизат мехури, както навсякъде по света. Не можете да го разберете, преди да ги докоснете. Но това не може да ви убие.

След кратката лекция Джонатан и Пати тръгнаха да претърсват джунглата. Бяха изчислили, че приличащата на комин шахта изход на пещерата се пада югоизточно от лагера им, но откриха, че този район е обрасъл с вторична джунгла. Джонатан погледна гъстата плетеница от ниска растителност и каза:

— Някога тук трябва да е имало селище. Може би ако преплуваш до пещерата, Пати, и започнеш да викаш, ще мога да чуя. — После поклати глава. — Не, дори да те чуя, мисля, че ще бъде невъзможно да определя откъде идва гласът ти.

Пати се поколеба.

— Веднъж по телевизията гледах един човек как се изкачва по естествен скален отвор отдолу с въже. Ако стигна до върха, можем да завържем въжетото за дърво и да го пуснем надолу.

Джонатан кимна.

— По-разумно е ти да се изкачиш отвътре. Аз мога да изплувам навън, да изкатеря скалата и да просека пътека през храстите до гласа ти. Ако аз се изкача, няма да знам накъде да започна да сека. Ти

вероятно нищо няма да можеш да видиш от гъстата растителност на върха. — „Не мога да ѝ го кажа, помисли си той, но ако аз тръгна да се изкачвам ѝ падна, всички те ще загинат, като няма кой да се погрижи за тях.“ После добави: — Трябва да намерим изхода на пещерата, преди да си направим постоянен лагер, защото лагерът ни трябва да е близо до скривалището.

Джонатан и Пати взеха фенера и въжето, спуснаха се по скалата и се гмурнаха в пещерата. За да се предпази от прилепите, Пати уви сребърно русата си коса с бялата риза на Джонатан. Те бавно навлязоха в пещерата, докато стигнаха до бледата процеждаща се през шахтата светлина, която определяше мястото на изхода.

— Не мисли за най-лошото. Просто стигни там горе — подкани я Джонатан.

„На него му е лесно да говори толкова уверено, помисли си Пати. Той няма да рискува да падне от двацет метра височина.“

Без да проговори, тя нави въжето през рамо.

— Ти си смело момиче. Веднъж да намерим пътя за надолу, ще бъдем в безопасност.

Тя се замисли. „Бавно, но без да спирам, ще стигна до върха.“ Сърцето ѝ бе започнало да бие ускорено, дъх не ѝ достигаше, така че тя си наложи да направи няколко упражнения за дишане, натискайки корема си, докато вдишваше бавно, и отпускатки го при издишване.

— Ако можеш да се изкачиш на един метър, значи можеш да се изкачиш по цялата дължина. Запомни това! — каза Джонатан.

Облечена в морскосинята си риза и с мръсните къси панталонки, овързала глава с ризата на Джонатан, Пати започна да се изкачва сантиметър по сантиметър нагоре по шахтата, като повдигаше крака последователно и оронваше част от пръстта по стените с дланите на ръцете си. Много скоро краката ѝ започнаха да треперят, защото бяха постоянно напрегнати. За да се съсредоточи (и да не допуска въображението си да се развихря), тя започна гласно да брой. Трийсет и четири... трийсет и пет... трийсет и шест...

Съсредоточи се да дишаш дълбоко. Вдишване при изтласкване тялото нагоре, издишване при преместване на краката. Седемдесет и едно... седемдесет и две...

Копнееше да погледне нагоре, за да види колко още ѝ остава, но не биваше да нарушава концентрацията си. Двеста и едно... двеста и

две... Всеки мускул по тялото ѝ трепереше и крещеше в знак на протест, докато тя бавно напредваше нагоре по шахтата.

Ръцете ѝ трепереха, цялото ѝ тяло се тресеше и от нея се стичаше пот. Беше неимоверно трудно да нормализира дишането си, вече се бе задъхала. Петстотин и едно... петстотин и две... Може би ще бъде на върха, когато стигне до хиляда в броенето. Ако не, значи ще трябва да брои до две хиляди. Проклетата да е, ако не го направи, за да хване убийците на Чарли...

Краката ѝ вече не трепереха, от време на време по тях минаваха неволни конвулсии. Изведнъж тя се ужаси при мисълта, че може да се схване. Какво беше това прещракване? Глупачка, недей сама да предизвикваш спазмите!

Всяко следващо движение на краката ѝ ставаше по-бавно и по-кратко, всяко повдигане по-болезнено; синята ѝ блуза вече бе съвсем разкъсана, а грубите камъни и пръст се триеха в гърба ѝ. Тя продължаваше нагоре, нагоре...

Капки пот се стичаха в очите ѝ, цялата трепереше. Пати бавно осъзна, че сега има повече светлина — можеше да види мръсните връзки на маратонките си. Тя проплака с по-силен глас — седемстотин и седем...

Най-лошият момент бе, когато внезапно почувства одраскване по темето и разбра, че е стигнала до растителността на върха на шахтата. Изведнъж се усъмни в способността си да се измъкне навън. Не трябва да се паникьосва, не трябва да мисли за възможното надолу, трябваше да мисли за навън. Бавно и спокойно, контролирай дишането, бавно вдишвай, бавно издишвай...

Попипа с лявата ръка, внимателно изскубна няколко корена от растенията над себе си — те веднага поддадоха. Значи правилно бе помислила, че няма да може да се измъкне, като се хване и издърпа за тях.

Приплъзна се още малко по-нагоре и повдигна краката си, които вече трепереха неконтролируемо. С двете ръце успя да разчисти малко място над главата си. Най-трудното бе, когато главата и раменете ѝ вече бяха над растителността, а тялото все още в шахтата. Едва сега разбра колко много бе залагала на връзките на маратонките си, за да се концентрира — вече не ги виждаше.

Гледайки неотклонно в точката, където трябваше да се покажат маратонките ѝ, Пати бавно и последователно протегна ръце над храстите. Трепереше, сякаш имаше треска. Един отронен лист попадна пред лицето ѝ и тя го издуха, за да не допусне да се разконцентрира.

Надяваше се опипом да не е хванала муцуната на някое животно или да не попадне до мравуняк.

Земята изглеждаше стабилна. Тя уви около лявата си ръка някакво пълзящо растение. С последни сили се вдигна и се прехвърли през ръба на шахтата.

Пати започна първо да чува Джонатан, без да го вижда. Докато си викаха един на друг, тя постепенно започна да чува звука от мачетето му, докато просичаше пътека към нея. Когато най-после той отрязва и последните храстови клонки, за да я достигне, Пати се сви на голите му изпотени гърди.

— Доброто ми момиче — нежно каза той, като притискаше треперещото ѝ тяло и галеше късата ѝ светла коса. — Скоро отново ще се почувстваш добре.

Той полуносеше, полувлачеше Пати през тесния тунел, който бе просякъл. Когато излязоха от вторичната джунгла, Джонатан я взе на ръце и нежно я занесе до езерото.

Ани внимателно свали онова, което бе останало от синята риза на Пати. Силвана проми драскотините ѝ и ги подсуши със своята риза. Ани нежно намаза раните с антисептичен крем.

Докато гледаше, Сузи за първи път осъзна, че много скоро ще бъде зависима от тези жени, на които никога преди не се бе доверявала. Бяха казали, че ще я научат да плува, а на Сузи идеята не се хареса. Не се доверяваше на водата, също както не се доверяваше и на жените. Доверието бе нещо чуждо за природата на Сузи — тя ненавиждаше идеята за зависимост и бе мнителна като диво животно, усетило капан.

Кеъри не се бе върнала от риболов и Джонатан отиде да я търси, а останалите се съблякоха голи, за да се изкъпят в езерото, с изключение на Силвана, която остана с черното си дантелено бельо.

Когато Кеъри се присъедини към тях, Пати вече се бе съвзела достатъчно, за да ѝ помогне да научат Сузи да се държи над водата.

— Не трябва да мърдаш, Сузи — обясни Пати. — Само се отпусках във водата като птица, която се носи свободно в небето, с разперени ръце и крака, напълно отпусната.

Клекнала на скалите, Сузи изсумтя. Беше трудно да я убедят да влезе във водата, защото дълбочината в цялото езеро беше над ръста ѝ. Двете плувкини ритаха с крака във водата, а Сузи висеше между тях, хванала ги за вратовете с по една ръка.

Най-накрая използваха празната пластмасова туба за вода вместо пояс и Сузи легна непохватно разперила ръце, подложила изпускащата мехури туба под корема си. Когато започна да плава сама из езерото, оградена от Пати и Кеъри, тя извика от радост при постижението си.

После дойде отвратителният момент, в който махнаха пластмасовата туба. Пати и Кеъри кръстосаха ръце под корема на Сузи, докато свикне с идеята да стои във водата.

— Опитай да потопиш лицето си във водата, за да свикнеш с усещането — каза ѝ Пати.

Тялото на Сузи моментално се напрегна ѝ тя вдигна глава нагоре.

— Не мога! Няма! Не можете да ме накарате!

Пати и Кеъри не казаха нищо, изчакаха. След няколко минути бунтовническият страх на Сузи утихна — вече знаеше, че всичко е наистина. Джонатан ясно ѝ бе казал, че няма да я пусне на сала, ако не може да плува.

След половин час Сузи уверено плаваше отпусната във водата.

След плодовото блюдо — отново суров кокосов орех — Джонатан не позволи на Кеъри да изпуши една от собствените ѝ цигари. Бяха единствените цигари, с които разполагаше малката група — ценни, защото помагаша най-бързо за разпръскването на комарите и унищожаването на пиявици. Най-смъртоносната форма на живот от животинския свят, която ги заплашваше, бяха комарите; женските на един вид комари разпространяваха малария.

— Само една цигара — примоли се Кеъри. — Моля те. Откакто влязох в колежа, пуша по два пакета на ден.

— Значи ще свършиш тези за половин ден, така че защо не се престориш, че вече са свършили? — отговори Джонатан.

— Може да намериш някакви листа, които да стават за пушене — предложи Пати. — Местните пушат някакъв местен тютюн в дългите си лули; той би трябвало да расте някъде наоколо.

— Не бих разчитал на това — кратко каза Джонатан.

Те отново поспаха в изтощителната горещина; беше прекалено горещо, за да правят нещо друго.

По-късно си направиха истинско огнище.

— В бъдеще — каза Джонатан — всичката ни вода ще се преварява и прецежда през моите чорапи, за да не остават почти невидими частици от листа, клонки и други растения.

Когато осъзна, че той говори сериозно, Сузи спря да се смее. Тя отговаряше за снабдяването на лагера с вода. Той ѝ бе показал как да вади вода от реката с ведро, вързано с дълго лико за кръста ѝ, за случай, че го изпусне.

— Всякаква бързотечаща вода, която минава върху пясък, ще се филтрира — обясни той, — нагоре по потока може да има селище, а където има селище, има и плъхове, а където има плъхове, има и пикня от плъхове, а тя замърсява водата.

Джонатан и Кеъри тръгнаха нагоре по потока, докато стигнаха място, където друг поток се вливаше в него. По-късно Джонатан заведе всички жени там и ги научи да ловят риба.

— Всеки, който излиза от лагера, ще носи водоустойчивия часовник на Пати — каза Джонатан.

— А може ли да носим халките си? — с копнеж запита Силвана. — Те са подарени от съпрузите ни.

Това бе емоционален момент. Джонатан кимна.

— Разбира се. Както казах, не бих искал да заменяме нищо, защото може да бъде проследено за нула време.

Пати се поинтересува докъде се простира забранената земя.

— Не по-далеч от този мост Бурма, защото явно пътеката до него се използва. Стойте колкото е възможно по-близо до лагера, така шансът да излезете от забранената земя е по-малък. И за нищо на света не се приближавайте до съседното село.

— Но защо? — настоя Сузи.

— Не е безопасно — отвърна Джонатан.

— Но защо?

— Все някога трябваше да го научите — бавно каза Джонатан. — Там живеят истински канибали. Всички, които са в рибарските селища.

Последва тишина след шока, а след това заваляха възклицания на ужас:

— Колко отвратително!

— Гадост!

— Не говориш сериозно!

— Мисля, че ще повърна!

— Сигурно се шегуваш!

Сузи зяпна.

— Но когато не исках да плувам до пещерата, ти ми каза да отида до съседното село!

— Така или иначе щеше да умреш — отговори Джонатан. — Трябваше да мисля за безопасността на групата. Местните не говорят английски, а ти не говориш пиджин, така че не би могла да им кажеш, че сме се скрили в езерото.

Отново последва тишина.

— Голяма част от острова е още съвсем примитивна — опита се да обясни Джонатан, — особено дивите оголени земи на юг, където живеят рибарите. Тук наоколо човек може да си купи здрава работоспособна жена за две брадви и едно прасе.

— Какво общо има това с канибализма? — възрази Пати.

— Животните са малко и прясното месо е рядкост. Местните гледат свине, но не ги колят, защото са признак на богатство. Използват си свинете за размяна или за заплащане на заеми. Колят ги само на специални празненства и ги ядат само мъжете, не ги хабят за жените и децата. За местните канибализмът е своего рода човешка екология, смятат, че е прахосничество да погребват или изгарят мъртвите. Когато хората от племето им умрат, те ги изяждат.

— Но ние не сме им проклетите роднини — извика Пати.

— Всеки непознат рискува да бъде взет за безстопанствено прасе.

— Трябва да ни научиш как да си служим с пушката! — заговори бързо Пати. — Веднага!

— Няма какво толкова да бързаме веднага. Ловният сезон е през юни и те обикновено нападат другите острови — в този район има почти осемстотин острова. Един бърз гребец може да гребее без почивка четирийсет и осем часа на кануто си, за да си отнесе жертвата. Но те не са свикнали на тежка работа, човешките жертви са нужни за религиозни цели и при церемонии.

— Но защо ни доведе на това място в твоята лодка? — избухна Кеъри. — Защо ни позволи да си правим пикник на канибалски плаж? Защо са построили луксозен хотел насред канибалските селища?

— Народното събрание иска да стимулира туризма, защото той осигурява лесни печалби — обясни Джонатан, — а и този остров има нужда от пари, за да навлезе в двайсети век. Единствените пясъчни плажове са от тази страна на острова.

— Не мога да си представя защо Артър го е позволил — вметна Силвана.

— Вероятно Артър не е знаел. Официално канибализмът е спрял преди години. Той е нещо, което не се дискутира, но всички знаят, че продължава по тези места, така както продължава и в Папуа, Нова Гвинея, макар населението там да е обуздано по отношение на туристите. Помните ли сина на оня милионер, дето изчезна през шейсетте? Смята се, че е свършил в казана.

На следващия ден, 17 ноември, те построиха своя дом.

Най-сериозният им проблем бяха не змиите или акулите, а климатът. Нощите изглеждаха дори по-горещи от дните; с изключение на един прохладен час преди зазоряване, не можеха да избягат от влагата, която обикновено бе над деветдесет процента. Косите им бяха вечно провиснали и мокри от пот, дрехите прогизнали и можеха да се изстискат, през повечето време им бе горещо и се чувстваха залепнали и отнесени, сякаш току-що бяха прекарвали грип и са във фазата, когато независимо колко си жаден, ти е прекалено трудно да се пресегнеш за чаша вода.

И така, късно следобед Джонатан им предложи малък лукс. Отрязва от една фиданка четири дължини по около четирийсет сантиметра и ги закова в разровената земя на пода на новата им колиба, оформяйки правоъгълник с размери един на два метра. Отсече

няколко шестметрови бамбукови стръка, разряза всеки от тях на четири парчета и ги свърза с лико под формата на четириъгълник, който можеше да се постави върху четирите подпори.

— Легло против скорпиони — ухили се той. — Изолация от сутрешната студенина и влага на земята.

Сузи моментално се покатери на бамбуковото легло, което се огъна под тежестта ѝ, а после веднага отскочи в първоначалното си положение като креватна пружина.

— Наистина е удобно — каза тя, като седна с кръстосани крака. — Искам такава.

И така всяка от жените си направи собствено легло — то щеше да внесе огромна разлика по отношение на удобството по време на нощите, а също и на следобедите, когато бе прекалено горещо, за да се движат. От момента, в който разполагаха с легла, духът им се вдигна.

Най-после нещо се бе подобрило.

През целия ден жените бяха работили усилено под указанията на Джонатан като ученички, които старателно правят упражнения в клас с учителя си. Още не бяха много приятелски настроени една към друга и всяка по собствен начин се стараеше да привлече вниманието на единствения мъж.

Вечерята от рачешка яхния бе сервирана в отделни черупки от кокосови орехи и те я изядоха лакомо, като използваха извити листа вместо лъжици. За първи път всички усетиха някакъв ред, ако не сигурност. Бяха впили погледи в гаснещите кехлибари на огъня, който държеше комарите надалеч, и изпитваха чувство на задоволство от нещо постигнато. Чувстваха се вече успокоени, а не подложени на жестокостта, която не разбираха.

През целия ден — докато се къпеха в езерото, докато си строиха колибата, докато ловяха риба на плажа и си играеха в джунглата — скрити очи ги наблюдаваха иззад разлистените клони на едно дърво от другата страна на водопада. По някое време следобед в един момент нежен полъх на вятъра раздалечи оперените палмови листа. В този миг клоните откриха един туземец — неподвижен, немигащ. В следващия миг листата се бяха затворили около него и нищо не можеше да се

види. Неподвижният шпионин на дървото продължи да наблюдава жените със студения пресметлив поглед на змия.

---

[1] Вид северноамериканска слива, подобна на фурма. — Б.пр. ↑

Дванайсета глава

Четвъртък, 15 ноември 1984 г.

Когато войниците приближиха, Хари и Кери бавно вдигнаха ръце. Много добре знаеха, че когато насреща ти има пет дула на автоматични пушки, не можеш да се държиш като герой от телевизионен филм. Трябва да се движиш максимално бавно, да действаш разумно и с безизразно лице. По-точно, не реагираш агресивно като ученик, особено ако само това чакат, и не правиш нищо провокиращо, което да бъде използвано като претекст, за да те застрелят.

Един от войниците пристъпи напред, закачи часовника на протегнатата ръка на Кери и го откъсна. Хари по същия начин загуби своя евтин часовник. Войниците заспориха за скъпия златен часовник на Кери — определено го предпочитаха пред този на Хари. После двамата бели мъже усетиха как нечий ръце пребъркваха джобовете на ризите и панталоните им. Войниците им взеха пистолетите, портфейлите, дребните пари и цигарите на Хари. С пушки, опрени в гърбовете им, Хари и Кери се изкачиха по стъпалата на хотела и грубо бяха избутани надясно в малката управителска канцелария.

В средата на канцеларията имаше грубо дървено бюро, затрупано с консервни кутии и празни бутилки. Зад бюрото седеше войник, върху чиято риза, покрита с петна от пот, личаха ефрейторски пагони.

Ефрейторът посочи към вдигнатите китки на затворниците и бързо заговори на непонятен за Хари език; беше очевидно, че пита какво е станало с часовниците им.

Никой не проговори.

Ефрейторът повиши глас с нараснала ярост. Подскочи, заобиколи бюрото, пъкна ръце в джобовете на двамата бели и се озъби на войниците зад себе си. Никой не му отвърна.

Вбесен, отиде до картотеката, сграбчи картонена кутия с мляко и плисна съдържанието в лицето на Кери. Изражението на лицето му не се промени, въпреки че стипчивото прокиснало мляко започна да се стича по главата и ризата му.

Действието не бе много страшно, макар че една истинска заплаха би могла да бъде по-малко зловеща, помисли си Хари, когато

войниците започнаха да се смеят на унижението на Кери, поглеждайки двамата пленници с весело очакване. Хари изведнъж си помисли: „На тях им е горещо и им е писнало от всичко. Вероятно ще ни поизмъчват за разнообразие. Може би ще умрем.“

Ефрейторът пъхна лице пред лицето на Кери и изръмжа на английски:

— Защо сте тук?

— Търсим няколко важни американци, гости на хотела. — Кери запази гласа си безизразен. — Приятели са на генерал Раки.

Ефрейторът заби левия си показалец над рамото на Кери по посока на плажа.

— Всички американци са мъртви.

Без да сваля очи от лицето на Кери, той преобърна и помете всички консерви и кутии от бюрото на пода. Почти им прилоша от надигналата се миризма на застояло. После ефрейторът седна на така почистеното място и залюля крака напред-назад.

— Американци отишли на риба. Лодка избухва. Всички мъртви.

— Какво се е случило? — тихо запита Хари.

Ефрейторът се обърна към него и се озъби:

— Не говорете! И двамата сте арестувани!

Той скочи на пода, заобиколи бюрото и седна.

Изведнъж, за огромно учудване на Хари, ефрейторът стана и му козирува с всичкото дължимо уважение.

Зад Хари нечий властен глас рязко даде заповед. Хари чу как войниците влачеха крака. Ръцете го боляха силно, но не смееше да ги свали.

Последва друга заповед. Хари и Кери бяха грубо завъртяни с лице към вратата. На прага й стоеше слаб мъж, облечен в добре изгладен панталон от каки и риза с капитански нашивки на раменете.

— Говорите ли английски? — запита той с лек американски акцент, съвсем не необичаен за филипинец.

Двамата кимнаха.

— Тогава какво правите тук? Хотелът е реквизиран. Сега е казарма.

— Може ли да си свалим ръцете? — попита Хари.

— Да. Как стигнахте дотук?

— С хеликоптер. — Хари направи няколко кръгови движения с раменете; боляха го. — Ние сме бизнесмени и приятели на генерал Раки — той може да гарантира за нас. Търсим група високопоставени американци, които са били отседнали в този хотел.

— А. — Последва кратка пауза. — Той беше празен, когато ние слязохме на сушата — каза офицерът. — Лампите светеха, но нямаше никакъв персонал. — Той вдигна рамене. — Вероятно са избягали. Когато островитяните подушат неприятности, се пръскат. — След кратка пауза добави: — По-добре е да разпитате в града. Идете в главното полицейско управление при началника на полицията. Искам да се махнете отгук веднага. Хората ми са разочаровани, че нямаше никакво истинско сражение. Трудно е да ги контролира човек след битка, но пък е още по-трудно, ако изобщо не е имало битка. По-добре да дойда до пистата с вас. — Той заговори на ефрейтора бързо на испански, после рязко отметна глава към входа на хотела. — Хайде да вървим.

Когато стигнаха до началото на пистата, офицерът каза:

— Приятно пътуване. Не се връщайте. — Поколеба се, после попита: — Наистина ли сте приятели на генерал Раки?

— Да, приятели в бизнеса. От много години.

Офицерът изглеждаше леко разтревожен.

— Генералът не може да се оплаче. Всичко протече според плана.

— И аз така разбрах — отвърна Хари. — Благодаря. Да се махаме отгук, Кери.

Пилотът бе стартирал двигателя още щом ги бе видял. Секунди след като двамата мъже се качиха, хеликоптерът се вдигна във въздуха.

След като чу какво се бе случило, пилотът каза:

— Вие, хора, сте извадили късмет. Голям късмет. Дяволски късмет.

Когато тръгнаха към Куинстаун, Кери взе със себе си двама въоръжени пазачи от „Нексъс“ и един преводач.

След като осъзна, че делегацията на „Нексъс“ наистина бе изчезнала, първата реакция на Кери бе неописуем ужас, набързо последван от гузното облекчение, че Хари, шефът му, е присъствал на

неприятната сцена, така че той самият няма да носи отговорност. Тази мисъл бе последвана от остро безпокойство — защо трябваше да се случи точно в неговия район?

Чувствата трябваше да почакаат. Двамата с Хари бяха потиснали гнева и мъката си. И двамата разбираха, че само бързата мисъл, последвана от бързи действия, може да проследи съдбата на изчезналите им приятели.

— Чух, че използват Националния хотел за временен военен щаб — каза Кери и кимна към една четириетажна бетонна сграда. — Много от наемниците, които са дошли на острова с Раки, са били разквартирувани тук.

„Тойотата“ сви наляво към площад „Виктория“. За разлика от пътя, от който току-що бяха излезли, тясната алея кипеше от уличния трафик: ръчни колички, фермерски каруци, теглени от волове и два стари камиона подскачаха в редица по неравната настилка. Пазарът кипеше в обичайното си оживление. Както винаги, тесните алеи около площада бяха претъпкани с пазарящи се купувачи.

— Те, изглежда, не знаят, че са във война — подметна Хари.

— Войната беше вчера.

Единствената сграда, останала незаклучена, бе полицейското управление. Вътре, срещу входа, на разнебитено бюро седеше сержант. Зад него имаше редица тесни килии, преградени с решетки — всяка бе широка колкото да побере един човек. Всичките килии бяха пълни и вонята бе непоносима. Вляво от сержанта до стената бяха струпани кутии с амуниции, вдясно група войници клечаха на пода и играеха комар с бобени зърна.

Сержантът апатично барабанеше с крак върху дървеното бюро, докато преводачът на „Нексъс“ му говореше. Клатеше глава, гледаше право пред себе си и продължаваше да удря с крак по бюрото.

Кери пристъпи напред и му предложи пакет цигари. Барабаненето спря. Сержантът заговори на преводача, а той от своя страна се обърна към Кери.

— Казва, че трябва да попитаме в Министерство на вътрешните работи. Но всички там са в отпуска заради войниците.

— Кажу ми, че искаме да се срещнем с шефа на полицията.

— И той е в отпуска. Докато войниците са в града, човек е най-добре да е в отпуска. Може да е по-добре, мистър, вие да поговорите с

него. Той е сержант, значи говори английски, когато иска. И повече цигари.

Кери пристъпи напред и поздрави сержанта:

— Юпи нуун! Търсим информация за едни изчезнали хора, важни хора, шефове на „Нексъс“; приятели на генерал Раки.

Без да продума, сержантът протегна ръка и Кери сложи в нея два пакета цигари. Сержантът ги натъпка в джоба си и отново протегна ръка.

Кери бавно измъкна две банкноти от по пет австралийски долара. Прекалено много пари могат и да навредят; ако търсената информация се счита за много важна, островитянинът може да не иска да се раздели с нея. Кери се надвеси над бюрото и пъкна парите в най-горното чекмедже. Сержантът следеше всяко движение от универсалната система на убеждението с безизразно лице.

Половин час по-късно за сержанта трябваше вече да е ясно, че белите мъже нямат повече пари и цигари. Хари си бръкна в джобовете, които отново бе напълнил от чантата.

— Какво ще кажете за едно тесте карти?

Играта на карти бе нелегална в Пои, защото победеният често убива победителя. Следователно едно тесте карти бе изключително желано притежание, по-ценно и от парите, защото бе постоянен източник на доходи. Островитяните играеха някаква комарджийска игра, наречена „лъки“, която не можеше да бъде разбрана от белите — най-големият победител е винаги човекът, който дава под наем нелегалното тесте карти.

Бавно и неохотно сержантът поклати глава.

Хари извади още едно тесте карти и сложи и двете на бюрото, но не в чекмеджето. И тримата мъже знаеха, че две тестета карти струваха много повече от сто долара; сержантът можеше да продаде едното за четирийсет, а другото да дава под наем продължително време.

— Може и да уредя нещо.

Хари бутна едното тесте напред към него.

— Другото ще получиш, когато ни дадеш отговор.

— Добре, ще питам пазач на генерал Раки в дворец, да кажа добри новини. Вие дава два долар за пазач.

— За последен път, не — каза Хари на Кери, докато стояха пред полицейското управление под бялата слънчева светлина. — Трябва да подходим към всеки поотделно. Ти ще докладваш писмено на Държавния департамент. Освен това ще го прокараш официално тук на място, Кери. Ясно е, че няма да открия нищо, ако се скрия зад бодливата тел в Маунт Айда. Така че оставам в Куинстаун. Сам. Може и да направя някои неща, които официално няма да бъдат одобрени. Целта ми е да се срещна с Раки очи в очи и когато го направя, ще съм в безопасност. Раки знае, че трябва да преговаря чрез мен, ако иска да поднови или разшири връзките си с „Нексъс“. Ако не иска да работи с нас, нищо повече не бих могъл да направя. Но ако Раки иска бърза и лесна сделка, с бързи пари, ще си продължи отношенията с нас и в този случай няма да допусне да ме наранят. Това ще ми бъде един вид защита.

— Ти си шефът, Хари. Ще изпратя някой да ти донесе багажа.

— Изпрати ми друг пистолет и малко дребни пари и цигари, Кери. По-добре е ти да ми пазиш останалите пари. В кой хотел да отседна?

— Няма избор. Армията е взела националния, така че ще трябва да останеш при мама Чанг в хотел „Индипендънс“. Обезателно се настани втора класа.

— Защо?

— Ако платиш тарифата за първа класа, ще ти сервират отвратителна колониална храна. Ако избереш менюто на втора класа, получаваш великолепна китайска кухня.

— Не очаквам добра храна насред военен преврат.

— Мама Чанг не би позволила и ядрена катастрофа да попречи на навиците ѝ. Да вървим.

Двамата мъже изкачиха стълбите към широката дървена веранда, която обикаляше хотела. Вътре, в гробовния полуздрач на фойето, имаше дървени столове, разположени на групи около тъмночервени лакирани маси, над всяка от които висеше лампа. Зад тях Хари видя бар — по-късно откри, че зад него има отделен изход към верандата за изхвърляне на нежелани гости. В задната част на фойето се намираще

рецепцията; по-светло оцветеният правоъгълник на стената подсказваше, че наскоро оттам е била свалена картина.

— Влез, човече — остро каза мисис Чанг. — Не мога да разбера защо очакваше да видиш важни хора в ден като този; те са или мъртви, или побързаха да посетят провинциалните си имения нагоре по реката. Много разумно от тяхна страна. — Тя хвърли поглед към часовника „Картие“ на пухкавата си малка китка. — Слънцето почти преваля към нока на рейката^[1]. Предполагам, че ще пийнете по един коктейл? — Тя плесна бързо с ръце. — Фреди! Количката с мартини!

Отнякъде зад огромното ѝ розово тяло се появи красив срамежлив островитянин, босоног, само по къс панталон.

— Фреди и Боби са моите секретари. — Мисис Чанг махна леко с лявата ръка към друг също толкова красив млад островитянин. Фреди имаше тяло като на Супермен, само че без трикото, а фигурата на Боби бе също толкова внушителна; двамата бяха високи почти колкото Хари. Не изглеждаха като чистокръвни островитяни, вероятно имаха една осма китайска кръв, което на практика означаваше, че нито местните, нито китайците биха ги смятали за свои.

— Боби се занимава с парите — обясни мисис Чанг. — Кажи му, ако искаш да сменяш пари.

— Току-що си загубихме парите — унило каза Хари.

— А! Аз също така давам пари на заем. Срещу два процента на ден при необичайни ситуации като тази.

Мисис Чанг се обърна към Боби и каза:

— Бягай да донесеш касата.

Боби бързо излезе.

— Седнете и двамата — покани ги мисис Чанг.

— Аз няма да остана, благодаря — каза Кери. — Трябва да се връщам при Бети.

Фреди се върна, бутайки пълна с питиета количка.

— Ще пазарувате ли подаръци? — запита мисис Чанг.

Нищо не бе по-далечно в този момент от съзнанието на Хари, докато мисис Чанг не добави:

— Съпругите и децата на генерал Раки пристигнаха на острова преди два часа, за да покажат, че всичко е наред. Работата върви както обикновено. — Тя погледна Хари съблазнително. — Мога ли да ти предложа да накупиш повече неща за новата млада жена на Раки и на

първата му жена? Старата е дъщеря на влиятелен племенен вожд и трябва да се уважи. Имам няколко метра прекрасна коприна.

Хари знаеше, че би било губене на време да купува подаръци на жената на когото и да било. В Пои жените имаха власт колкото и пилците. Но възнамеряваше да не остави и камък непреобърнат, а това включваше и да си спечели добрата воля на мисис Чанг. Подозираше, че тя може много повече неща, отколкото личеше на пръв поглед.

Малко преди да стигне до Президентския дворец, Хари мина покрай предишния клуб „Колониал“. По времето, когато на служещите бяха нужни два месеца по вода, за да стигнат у дома във Великобритания за шестмесечния отпуск, който се полагаше на всеки пет години, в клуб „Колониал“ се пиеше джин, играеше се бридж и се танцуваше фокстрот на музика от грамофони; сега това бе шумният дом на новото вътрешно министерство.

Докато останалата част на Куинстаун бавно затъваше в разруха, високата стена, заобикаляща президентския двор бе в прекрасно състояние, с изключение на орнаментирания черни железни врати, които бяха измъкнати от пантите и сега лежах на тревата от вътрешната страна след входа.

На пет забити в земята кола, стърчаха забучени пет кълба с големината на футболни топки и около тях се въртяха рояк мухи, лъскави като черни пайети. Това бяха главите на покойния президент Оуб и четирима от злощастните му министри. Финансовият министър и министърът на търговията и индустрията бяха успели да избягат с президентския хеликоптер, чийто пилот бе получавал редовни суми, за да бъде на разположение точно за такива случайности.

„Тойотата“ намали и спря на около петдесет метра от портата. Хари слезе много бавно, вдигна ръце и внимателно се приближи към пазачите.

След като му поискаха документите, Хари им показа официалния си пропуск и паспорта; стражата ги разгледа страница по страница, отпред назад, от горе на долу и от долу на горе. Пазачите определено бяха неграмотни и за тях значение имаше само снимката на Хари в паспорта.

Бързо и професионално го претърсиха.

— Цигари? — изсумтя единият от тях.

По-скоро като бакшиш, отколкото като подкуп, Хари им подаде четири пакета. Обясни, че в джипа носи подаръци и за генерала. Единият от пазачите взе навитите топове коприна, после взе да ги размотава, за да се увери, че в тях няма нищо скрито.

Придружен от двама пазачи и следван от един войник, който носеше коприната, Хари мина по чакълената алея, водеща до двореца.

Антуражът на Хари прекоси двора, изкачи мраморното стълбище и навлезе на втория етаж на двореца през красива мраморна арка.

После малката група сви надясно, стъпките им утихнаха върху дебелия светло морав килим, опънат по два и половина метровия коридор. Отдясно на Хари имаше високи прозорци със затворени капаци и златни брокатени завеси. Единият прозорец бе разбит; счупени стъкла се търкаляха на пода под него. Декор като за погребална зала, помисли си Хари, когато подминаха една ниша с малък олтар.

Чу се рязка заповед. Ескортът на Хари се спря изведнъж пред висока двойна врата от сандалово дърво, пазена от двама филипинци. Един от войниците, които придружаваха Хари, тихо им заговори и те го пуснаха да влезе вътре.

Почти веднага вратите от сандалово дърво отново се отвориха и войникът махна на Хари да влезе. Хари пристъпи напред и усети ледения полъх на климатична инсталация, после спря изненадан.

Точно до вратата вдясно имаше широка маса, върху която бе разпростряно голямо парче правоъгълен ярко оранжев плат с алена ивица по средата. До плата бе оставена островърха военна шапка, револвер с кобур, местно мачете и автомат. Нещо, което Хари бе очаквал. Освен това смътно си бе представял как генерал Раки в деня след успешния преврат се е затворил с полковниците си, за да надничат в картите, или, заобиколен от новите си министри, да обсъжда прекалено оптимистични планове за селското стопанство за пет години напред.

Онова, което не очакваше, бе да чуе смях, викове, възгласи и кикот.

Отначало поради шума Хари си помисли, че е прекъснал детска забава. В стаята пред него изискано гравираните мебели от сандалово дърво бяха избутани до стената; в средата бе останал само тъкан

персийски килим. На килима стоеше мъж в униформа от каки, очите му бяха превързани с черен шал; той се препъваше с протегнати напред ръце сред група смеещи се жени. Повечето бяха голи до кръста, с ярки платове превързани през ханша. Една от жените бе облечена в изискана златиста вечерна рокля без презрамки, а друга — в мърлява, някога бяла сватбена рокля. Едно много красиво, много младо и много черно момиче носеше бяла дантелена вечерна рокля и яркочервени сандали на висок ток.

Когато мъжът в униформа с превързани очи, препъвайки се, приближеше някоя от тях, жените се изплъзваха от досега му. Подскачаха като котета, за да не ги докосне, после се прокрадваха отзад и го дърпаха за китела, след което побягваха отново, крещейки възбудено от радост.

По-смела от останалите, черната девойка в бяла дантелена рокля изтича зад мъжа и го дръпна за лявото ухо. Той размаха ръце в празното пространство, а тя се затича настрани, но се спъна в неудобните си високи сандали и за малко да падне. Хари видя как размаха ръце, за да запази равновесие — ноктите на тъмните ѝ детски пръсти бяха заострени и лакирани в светлорозово; пръстени с орнаменти проблясваха на всички пръсти, включително и на палците.

Смеейки се, момичето се изправи и отново се върна в играта. Хари успя да види закръгления му задник под почти прозрачната бяла дантела. Кикотейки се щастливо, момичето изтича отляво на мъжа с вързаните очи и накичената с бижута ръка се протегна да покрие очите му. Мъжът се обърна много бързо и хвана момичето за китката. Сред викове и смях той опипа гърдите на момичето, като стисна зърната, после извика:

— Нома!

За отмора от досадата, войната и отговорностите в службата победителят от битката в Куинстаун си играеше на сляпа баба.

Хари предположи, че другите жени, включително една по-възрастна, която клечеше намръщена в ъгъла и не взимаше участие в играта, бяха съпруги и любовници, неблагоприятни от църковен брак, а също и техните сестри, майки, приятелки и прислужници.

Едно от екзотичните момичета изведнъж забеляза Хари и посочи бляскавите топове коприна, които държеше войникът до него. Момичето силно извика.

Жените моментално престанаха да играят и се насочиха към Хари, като бърбореха радостно.

Генерал Раки махна черната превръзка без ни най-малко смущение, че е бил хванат да лудува по такъв начин. Той тръгна напред; светлината попадна върху връзките на обувките му, завършващи с по един диамант, и те изпратиха хиляди лъчи в различните цветове на дъгата към тавана. Хари осъзна, че тези диаманти не само биха му послужили, ако се наложи да спасява живота си с бягство, нито пък бяха необикновено очевиден пример за разточителност. На Пои, земята на хората с леки пръсти, те сурово напомняха, че никой не би посмял да открадне дори връзките на обувките на генерал Раки — ето това бе тяхното послание.

— Поздравления, мистър Скот. — Очите му се разшириха и разкриха жълтеещи очни ябълки, за кратко просветнаха започналите да пожълтяват зъби. Той се движеше с бързите изчистени движения на пъргав човек. Ръкостискането му бе сухо, нервно и бързо.

— Какво ще кажете за новото знаме на Пои, а? — Генерал Раки посочи с жест ярко оранжевия правоъгълен плат с алена ивица по средата. Вдигна мачетето, направи лъжливо движение, сякаш щеше да го изпусне, но го хвана отново; този нехаен маниер бе както игриво агресивен, така и опасен, като въртенето на зареден револвер през спусъка.

— Много е изискано, сър — отговори Хари.

Красивото момиче на име Нома дръпна Хари за ръкава.

— Имаш ли вечерни рокли от Сидни?

Раки остро заповяда нещо на жените си и те се оттеглиха в отдалечения край на стаята, където се разпределиха на по-малки групи, явно опитвайки се да отгатнат коя ще получи коприните, донесени от Хари.

— Искате да говорите с мен, мистър Скот? — Генерал Раки погледна Хари.

— Да, сър. Група мои колеги, които бяха отседнали в хотел „Парадайз Бей“, са изчезнали.

Генерал Раки разпери ръце с дланите нагоре; повдигна вежди и сви рамене.

— Чух тази тъжна история. Били са на борда на рибарска лодка, която се възпламенила или избухнала, или не знам какво е станало.

Смята се, че един от туристите я е управлявал. Някой вероятно е направил нещо глупаво. Кой знае. Много тъжно.

— Някой би трябвало да знае какво точно се е случило — каза Хари. — Бих искал да поговоря с управителя на хотела и с персонала.

— Съобщиха ми, че били открити много разпилени остатъци, но за жалост няма оцелели — обясни генерал Раки. — Разбира се, зад рифа има акули. Това е много лошо начало за непроходилия ни туризъм. Ще си поставя за задача да не се случва повече.

— Искам разрешението ви да разбере какво се е случило.

Генералът нехайно си подхвърляше и хващаше мачетето.

— Кой би могъл да знае? След като до един са мъртви, всичко е въпрос на предположения. Едно пътуване по море по залез-слънце сигурно е било приятно след напрегнат ден на делови дискусии. Нямам представа какво е станало. — Той поклати тъжно глава. — Разбира се, ще поднесем съболезнованията си по официалните пътища. Аз обаче не мога да нося отговорност за този нещастен инцидент. — Отново сви рамене. — Чух, че се е случило точно след залез-слънце във вторник, преди аз да се върна на острова. Какъв късмет, че вие не сте били с тях, мистър Скот!

Имаше нещо в начина, по който процеди последните думи, което накара Хари да си спомни, че е трябвало да бъде с делегацията на „Нексъс“.

— Сър — каза той, — загрижен съм по повод пълната липса на информация за нашите хора. Военните в хотела не ни помогнаха. Сигурен съм, че разбирате — американски граждани не биха могли просто да изчезнат без следа.

— Въпреки това, изглежда, точно така е станало, мистър Скот.

— Сър, ако вие не сте отговорен за изчезването им, тогава кой?

— Страхувам се, че предишното правителство. Предполагам, видели сте го пред външната порта.

— Правителството на Съединените щати ще очаква пълни обяснения, генерал Раки.

— Разбира се, мистър Скот. И аз ще се погрижа да ги получи. Съжалявам, ако изпитвате чувството, че не ви оказвам съдействието, което бихте желали. Какво искате да направя?

— Искам уверенията ви, че до двацет и четири часа ще започнете официално разследване и веднага ще наредите претърсване

по въздуха.

Генерал Раки изглеждаше замислен.

— Разбира се, ще направя всичко това, но не мога наведнъж. Обстановката тук все още е нестабилна, а имам и много други грижи.

— Съществуват ли някакви доказателства, че те вече не са живи, сър? — настоя Хари.

Генерал Раки вдигна брадичка и повиши глас.

— Достатъчно! Не съм отговорен, че хора от „Нексъс“ са на този остров. Компанията ви в момента не може да разчита на моите протекции. Не е моя отговорността за това, че на вашите хора им се е случило нещастие един ден преди да дойда на власт, по времето, когато аз съм бил още в морето!

— Сър, ще ви напомня международната конвенция, според която страната, в която се е случила злополука или катастрофа, предприема издирване на жертвите или техните трупове и принадлежности в срок от десет дни след злополуката.

— Естествено, ние ще предприемем спасителни операции по въздух и море. — Генерал Раки погледна студено Хари в очите. — Междувременно, мистър Скот, надявам се, че вие веднага ще се върнете в Сидни, докато, както се изразявате вие, американците, тук не се уталожат нещата. От Сидни, мистър Скот, без съмнение ще можете да уредите незабавно да ми се изплатят дължимите пари. Да кажем, с двеста процента лихва за закъснението и последвалото неудобство?

— Както със сигурност знаете, сър, това решение не би могло да бъде само мое.

— Който и да взима вашите решения, носи отговорността за това, че предишният президент на Пои не успя да постигне никакво определено споразумение с „Нексъс“ след осемнайсет месеца преговори.

Хари не каза нищо.

— Знаете колко лесно може да се разбере с мен човек — додаде генералът, отново подхвърли нагоре мачетето и бързо го хвана, преди да падне на земята.

— „Нексъс“, по мое мнение, ще предпочетат да обсъждат подобни споразумения, когато разберем какво е станало с изчезналите ни служители, техните съпруги и принадлежности.

— А, принадлежности! — възкликна Раки. — Командосите, както разбирате, не са женски прислужници, но ще направим всичко възможно да ви върнем куфарите и т.н. Загрижеността ви за притежанията е напълно разбираема. Ние в Пои също държим на притежанията си — на всичко, от кафеените зърна до урана, от кокосовите орехи до кобалта.

Хари не бе очаквал да натрупа толкова умора още в първите пет минути, но с Раки поне човек можеше бързо да разбере какво ще последва, а това след осемнайсетте месеца изтощително бездействие си беше промяна. Позициите бяха ясни. Раки отказваше да поеме отговорност за делегацията на „Нексъс“, но се бе съгласил да проведе претърсване по въздух и вода и щеше да го направи веднага, и то както трябва, стига Хари да се махне от острова и на Раки да се плати по най-бързия начин. Джери Пиърс щеше да се погрижи за това.

— Нямате ли какво да кажете, мистър Скот?

— Веднага щом успея да говоря с Питсбърг, сигурен съм, че условията ви ще бъдат приети. Оценявам загрижеността ви за моята безопасност, но предпочитам да остана тук, докато финансовите операции се уредят според вашите виждания. Ще се радвам, ако ми разрешите да направя собствено претърсване по въздуха. Колкото повече самолети търсят, толкова по-голяма възможност има да се открие нещо.

— Разбира се, мистър Скот. Трябва да кажа, че много по-лесно се върши бизнес с хора, които разбират условията ми веднага, отколкото със служители, които си седят надалече в стъклени кули.

Онова, което последва, се случи толкова бързо, че след това на Хари му бе трудно да каже какво точно бе станало. Палавото малко чернокожо момиче в бялата прозрачна дантелена рокля бе събуло високите груби сандали. Закачливо се промъкна зад лявото рамо на генерал Раки и неразумно протегна обкичената си с бижута малка ръка да закрие отново очите му.

Раки, чул лек шум зад себе си, в миг хвана здраво мачетето и, извъртайки се, замахна наляво.

Момичето изпищя, а черната пухкава ръка с пръстени на всеки пръст падна окървавена на персийския килим.

Никой в стаята не помръдна. Момичето притисна бликация край на лявата си ръка и се свлече на пода, припадайки, докато викаше.

— Вината беше нейна — рязко каза Раки. — Тя го направи. Не трябваше да ме изненадва. — Той погледна към окървавеното тяло на пода. — Това беше само лявата ѝ ръка. — Обърна се към пазача до вратата. — Завий ръката в парче плат и я занеси в някоя болница. Задължително използвай чист плат. Кажим им да ѝ я зашият пак. Но първо ѝ свали пръстените и ми ги дай.

Обърна се и впери поглед в останалите жени, свити в другия край на стаята. Повиши глас.

— Ще ѝ бъде осигурен най-добрият лекар. Безусловно. Няма да се жалят средства.

Извика с ръка първата си жена от ъгъла.

— Това е ценен килим. Веднага го почисти.

Обърна се и погледна към Хари.

— Сега ще отидем в кабинета ми на тишина и спокойствие, приятелю.

---

[1] Морски термин; цялата фраза е идиом — има се предвид, че приближава пет часа — Б.пр. ↑

Тринайсета глава

Хари бе убеден, че са го проследили на връщане от двореца, но това естествено можеше да се очаква. По принцип Раки щеше да му сложи опашка, докато се махне от острова, за да види какви други контакти може да установи Хари.

Хари уморено изкачи дървените стъпала от мрачната улица до верандата.

— Можете ли да ми намерите водоустойчив часовник, мисис Чанг? — запита той. — Не мога да си купя от магазините, защото или са ограбени, или са затворени. Не ми се иска да рискувам да си купя часовник от амбулантен търговец.

— Няма проблем — усмихна му се мисис Чанг. — Всичко по плана ли мина, мистър Скот? Видяхте ли се с генерала?

— Да. — Като че ли вече не знаеше.

Когато Хари влезе в хотела, смътно съзнаваше, че нещо непрекъснато смущава подсъзнанието му като камъче в маратонката. Същата фраза бе използвал и армейският капитан в Парадайз Бей: „Всичко протече според плана. Генералът няма от какво да се оплаче.“

Защо? — почуди се Хари, докато се влачеше нагоре по дървеното стълбище до стаята си. Защо да не може генералът да се оплаче? Какво бе протекло според плана?

Застана на прага и огледа стаята си, която не бе много по-голяма от затворническа килия. Под прозореца отсреща имаше гърне, а до него стоеше чантата на Хари. Слава богу, че бутилката „Чивас Регал“ бе все още в нея.

На разсъмване в събота, 17 ноември, Хари излезе на верандата на чист въздух. Премигвайки със зачервени очи срещу силната слънчева светлина, той погледна надолу, където утъпканата земя на задния двор на хотела стигаше до река Сейнт Мери. В двора имаше кръстосани въжета за постиране, върху които висяха чаршафи.

Върнал се в стаята си, Хари тъкмо си обличаше ризата, когато нощният пазач подаде глава през вратата.

— За вас донесе нещо, мистър.

Два дълги жълти зъба блеснаха срещу Хари, когато му подаваше бакшиша, за да вземе вече отворения плик. Отвътре извади тънък лист;

най-отгоре пишеше: Министерство на полицията, Куинстаун. Той бързо прочете лошо напечатания документ:

„Дата: 13 ноември 1984 г.
Време: приблизит. 19,30 ч.
Повод: 1 (една) експлозия на туристическа рибарска лодка «Луиз», регистрирана Куинстаун
Причини: неизяснени
Свидетели: няма
Списък на изчезналите лица.“

Следваха дванайсет имена — на всички от „Нексъс“, които бяха отседнали в хотел „Парадайз Бей“.

Хари впери поглед в едно от имената пред себе си, сякаш бе напечатано с червено мастило: Патрик, мисис Ан. Умът му отказваше да приеме, че Ани е мъртва. Ако Ани — единствената голяма любов в живота му — бе мъртва, тогава надеждите на Хари бяха погребани в един зле напечатан машинописен ред. Надеждата, крепяла го години наред в живота, в който изглеждаше обречен никога да няма нормални любовни отношения с никой, нито дори спътница. Не, той отказваше да го приеме. Нямахше да повярва, че Ани е мъртва, освен ако не видеше трупа ѝ.

Потната риза бе залепнала за гърба му; Хари бързаше по наветата на Куинстаун Уорф към мястото, където се намираше мръсната лодка. Други кораби се товареха и разтоварваха от малки групи пристанищни работници, ходещи като насън. Надзиратели ги наблюдаваха и плюеха по наветата, или седяха с гърбове, опрени в сенчестите стени на магазините, или се трупаха на кея.

Зад редицата магазини се намираше болницата „Сейнт Мери“, на удобно и близко място до пристанищните пивници, откъдето всяка вечер жертви на нещастни случаи, биваха бързо докарвани в спешното отделение.

Хари с облекчение влезе в спешното отделение, далеч от горещината на слънцето. От другата страна празното гише

„Информация“, облицовано с бели плочки, изглеждаше странно подобно на трапезарията в хотел „Индипендънс“, само дето бе може би малко по-чисто.

Хари тръгна надолу по коридора с надеждата да види някой от персонала, зави зад един ъгъл и почти се сблъска с медицинска сестра китайка, облечена в бяла престилка и стиснала зелена папка. Хари я запита как да стигне до отделението за нещастни случаи.

— Цялата болница прилича на такова отделение в момента. — Гласът ѝ звучеше едновременно напрегнато и уморено. — Горе в главното отделение има още няколко ранени войници. Другите са излекувани и изписани. Има само още няколко цивилни; повечето или са починали, или са били лекувани и отведени вкъщи.

— Изглеждате така, сякаш сте имали труден период — със съчувствие каза Хари.

— О, не беше толкова лошо. Поне не в сравнение с осемдесет и трета, когато имаше истинска война. — Говореше почти със съжаление. — Този път имаше, общо взето, леки наранявания, а войниците се държаха добре след това — само няколко изнасилвания и почти никакви зверски прояви, с изключение на убийството на президента Оуб и няколкото министри.

— Тук ли докараха човека, пострадал при инцидента в мината? — запита Хари.

— Белия от „Нексъс“ ли? Да. Докараха го миналия четвъртък, точно преди да започнат сраженията. Тъкмо ми свършваше дежурството.

— Аз отговарям за него. Къде е тялото?

— При нормални обстоятелства щеше да е в моргата, но в този случай не мога да ви кажа. Попитайте на регистратурата. Тя е точно до главния вход на болницата, от другата страна на сградата.

Хари отиде да търси човека от регистратурата, който предложи да го заведе до моргата на болница „Сейнт Мери“. Не беше като моргите, които Хари бе виждал в криминалните филми по телевизията, където телата са увити в чаршафи и се съхраняват в чекмеджета като в картотека. Моргата на „Сейнт Мери“ се намираше в мазето на болницата и представляваше просто един голям хладилник като хладилниците в кланица; от двете страни върху рафтове бяха сложени трупове. С изключение на Брет всичките бяха черни.

С възъчен цвят на лицето, Брет изглеждаше още по-красив сега, когато загриженият му поглед бе изчезнал. Очите му бяха затворени под русите вежди, носът и устата му бяха сякаш издялани от мрамор, а чупливата му златисто червена коса все още изглеждаше жива и странно несвойствена, като перука върху красива статуя.

На Хари му се искаше да бе видял с очите си какво се е случило поне с един от изчезналите му колеги. Той впери поглед надолу към студеното, осезаемо доказателство, че Раки го е подвел, и най-вероятно излъгал. Брет не би могъл да умре два пъти в един и същи ден на две различни места на седемдесет мили едно от друго. Раки не би могъл да знае, докато е прекосявал морето, че в мината е имало нещастен случай.

Хари извади от джоба си официалния полицейски доклад за експлозията на лодката при Парадайз Бей. Там бе напечатано: Брет Адамс. Той повдигна етикета, закачен на глезена на Брет. Пишеше Брет Адамс.

Разбира се, Раки можеше да каже, че името на Брет случайно е било напечатано в списъка — разбираема грешка предвид събитията през последната седмица. Но докато гледаше бледото лице на Брет, Хари осъзна какво го гризеше през цялото време. Беше явно невероятно, след трагичната смърт на Брет хората от „Нексъс“ да тръгнат на морска разходка по залез-слънце. Артър вероятно вече е бил съобщил на съпругата на Брет. Тя е потънала в сълзи. Поне още една от другите съпруги щеше да остане да я утешава. Някой щеше да е започнал да урежда заминаването на Сузи с тялото. По всяка вероятност всички можеха да решат да се върнат в Питсбърг. Но със сигурност не биха тръгнали да си прекарват добре, разхождайки се около залива, каза си Хари.

Той прехапа горната си устна. В последните двацет и четири часа събитията се развиваха прекалено бързо, за да може да мисли разумно — изчезването на колегите му, смъртта на Брет, обезпокоителната сцена в Парадайз Бей и после снощната отвратителна ампутация.

Може би Раки наистина не знаеше какво се е случило и е имал твърде много неща на главата си, за да обърне внимание и на изчезването на делегацията от „Нексъс“. Но ако Хари приемеше, че Раки знае какво е сполетяло групата от „Нексъс“, значи или Раки

умишлено отричаше, че знае нещо неприятно, защото не иска да бъде държан отговорен, или по някаква причина, по някакъв начин умишлено е уредил безследното им изчезване...

Ами ако беше така, ако Раки се бе опитал да скрие начина, по който бяха изчезнали хората от „Нексъс“? Изведнъж в студенината на безшумната морга по-силен хлад разтърси гръбнака на Хари, когато друга мисъл мина през съзнанието му. Как Раки бе разбрал, че Хари няма да бъде с тях? И защо?

Ако Раки умишлено бе планирал да убие цялата група от „Нексъс“, тогава би очаквал и Хари да умре и може би все още искаше да го убие. Може би хората от „Нексъс“ са били убити нарочно, за отмъщение, задето тайните плащания бяха преустановени. Отмъщението в Пои бе по-силна движеща сила, отколкото сицилианската вендета. Но Раки не бе поклонник на мафията. Хари си помисли, че става много мелодраматичен.

Или пък Раки се бе опитал да накара Хари да повярва, че хората от „Нексъс“ са мъртви, а в същото време те да са все още живи. Дали Раки ги държеше затворени някъде? За откуп? Хари знаеше, че основната мотивация на Раки бе алчността, а също така знаеше, че да поддържа човек армия на собствени разноски несъмнено бе скъпо хоби, но пък Раки не би отвякъл хората от „Нексъс“, за да иска откуп?! Раки можеше да получи много повече лесни пари от „Нексъс“.

Не, ако Раки ги държеше затворени, беше по-вероятно да е планирал да задържи цялата група за размяна — един вид подсигуряване в случай, че революцията се провали. Високопоставените американци можеха да бъдат много полезни при преговаряне. Хари се сети за черните глави, побити на колове пред вратата на двореца. Не можеше да отгатне какви планове може да си е правил Раки, но след като го познаваше добре, знаеше, че е предвидил няколко начина за бягство в случай на неуспех.

Хари прекъсна мисълта си за малко и погледна спокойното лице на Брет. Отново се запита защо ли филипинският офицер на Парадайз Бей толкова упорито подканваше него и Хари да се качат на хеликоптера. Войниците на офицера бяха груби, но не неконтролируеми; след като офицерът им бе заповядал нещо, не бе имало повече неприятности. Бяха се държали като сърдити ловни кучета — разочаровани, но послушни. Спомни си и последните думи

на офицера, произнесени на пистата: „Генералът не може да се оплаче. Всичко протече според плана.“

Дали това изявление се отнасяше за цялостната ситуация? Дали нямаше предвид, че Раки е успял с преврата си и би трябвало да е доволен? Или беше конкретно изявление, отнасящо се за слизането на суша при Парадайз Бей. Или дори още по-конкретно, свързано с изчезването на хората от „Нексъс“? Обикновено човек не смята, че всичко е протекло според плана, ако отговаряш за място, откъдето изчезват всички най-високопоставени бизнес представители, с които се води най-голямата, печеливша и важна търговия на острова? Освен ако точно това не е протекло според плана. Освен ако точно за това Раки не може да се оплаче.

Облеченият в бяла престилка служител докосна рамото му и Хари го последва навън от моргата. Застана изпотен в горещия коридор на болницата, докато заключат вратата. Изведнъж му се стори, че гърбът му е много уязвим.

Той бързо погледна през рамо. Разбира се, зад него нямаше никакъв въоръжен човек и Хари се почувства като глупак.

Хари опита да се свърже с Джери Пиърс, но не го намери в офиса. Поръча да му предадат да му звънне, когато се върне и реши да изчака обаждането му в бара на хотела.

На една от масите в ъгъла седеше Сенди — журналист от Сидни, който пишеше нещо в бележника си.

Мършав, плешив мъж въртеше копчето на черен транзистор. След няколко изпуквания се чу потискаща военна музика.

— Ще предават речта на Раки — обясни мъжът.

След малко Хари вече знаеше, че плешивецът се казва Бил, че е тукашен заселник, напуснал родния Манчестър още на младини.

Музиката рязко спря и се чу гласът на Раки. Отначало заговори на пиджин. Тонът му беше тържествен, но твърд. Разтегляше думите с маниера на човек, който би искал хората да мислят, че погледът му е вперен в *Светлото бъдеще*, а не в микрофона в студиото. „Справедливост... Свобода... Храбри войници... Не бива да се пренебрегва гласът на народа... Социално-икономически реформи...“

— Обичайните глупости — прозя се Бил, загаси радиото и възторжената картина на прогреса изчезна.

— Хей, искам да слушам — запротестира журналистът.

Бавният, но възбуден глас на Раки бе отново в ефир, точно навреме, за да се чуе, че следващата неделя е обявена за национален празник. Религиозните церемонии в знак на благодарност за избавлението от дегенерата марксист — президента Оуб щели да бъдат последвани от угощения със свинско и бира. Новият президент щял да обиколи всички селища с хеликоптер, за да раздаде лично подаръци. Всеки жрец на племе ще получи истински червен пластмасов телефон и всеки *лулуай* часовник „Мики Маус“.

— Умно — обади се Бил. — На островитяните изобщо не им се чува гласът в парламента. Представителите им само седят там и хич не са наясно какво става. Главатарят, така нареченият *лулуай* взема решенията, включително как да се гласува. А разбира се, *лулуай* е под голямото влияние на жреца на племето.

— За бога, млъкни! — извика му Сенди, когато Раки започна да повтаря речта на английски за чуждестранните журналисти.

— Дадено! — съгласи се Бил. — Млъквам. — Явно не за дълго, защото след като поръча питие за всички в бара замислено продължи: — Раки се държи така, сякаш е самият бог Килибоб. Първо обявява Деня на освобождението, а след това обяснява как ще се появи от небето със свине и карго. Обикновено карго символа е часовник, а жрецът използва телефон, ако няма истински — въображаем, за да говори с бог Килибоб. Островитяните са забелязали, че белите се консултират по телефона, преди да вземат решения.

Фреди изведнъж изникна зад лакътя на Хари:

— Телефон за вас, мистър.

Беше Джери. Спешното му послание към Хари бе да намери хората от „Нексъс“, живи или мъртви. „Нексъс“ не можеше да позволи служителите на компанията да изчезват яко дим. Какво щеше да каже Джери на семействата им? Хари можеше да си представи напрежението, на което бе подложен. Освен личните приятелства, служебните приятелства и дяволски трудния проблем на Джери по реорганизирането на ръководството на компанията, това беше страхотно неприятна публичност. Крайно време било Хари да се размърда и да задвижи нещата, дявол да го вземе.

— Джери, ти си в по-добра позиция от мен да настояваш за действие — каза Хари. — Недей да си мислиш, че понеже Куинстаун го има на картата, нещата вътре се развиват като в нормална западна столица. В Куинстаун всичко е точно толкова нормално, колкото и ако поканиш ловец на коктейлна забава и му гледаш сеира.

Хари си представи как Джери седи в препълнения с компютри и секретарки офис, където всичко ухае на чисти коси и току-що изпрани дрехи.

— Джери, ти не разбираш какво е тук. — Хари му описа псевдоефикасността, бюрократичните спирачки, циничната корупция и липсата на всякакъв интерес от страна на официалните власти, които превръщаха издирването му в кошмар. Но Джери, изглежда, не разбираше.

— Кери, разбира се, може да се справи с това — отвърна Джери. — Това му е работата.

— Джери, ако президентът и половината управителен съвет на „Дженеръл мотърс“ изчезнат на отдалечен тропически остров, след двайсет и четири часа същият остров ще бъде заобиколен от американски военни самолети. Въздухът над острова ще е почернял от хеликоптери, оборудвани с най-модерна технология за издирване, включително скенери с инфрачервени лъчи, с които можеш да откриеш живо същество по земята от сто и петдесет метра височина. И сантиметър по сантиметър островът ще бъде претърсен от батальоните на марината.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш, Хари?

— Че ти имаш властта да ги намериш, Джери. Аз съм просто човекът на мястото.

— В този случай — каза Джери — по-добре се връщай в Сидни. Не искаме проблем там.

Като внимателно подбираше думите си, Хари каза:

— Може да има други усложнения. Получил си телекса ми за специалните плащания, които бяха изискани.

— Да. Проклети глупости. Няма причини да правим плащания със задна дата. Това ще създаде неприемлив прецедент и е неетично.

— Кой ти говори за етика, Джери. Нищо тук не може да се свърши, без да направиш няколко услуги, а в случая всичко опира до пари в брой. Жалко, че спряхме тези плащания.

— Беше решено на съвет. Трябваше да плащаме на новото правителство, помниш ли? А човекът, за когото става дума, по онова време беше абсолютно безвластен.

— Но сега той командва парада, Джери, и по всичко изглежда, че ще се задържи.

— Не обичам да изтъквам поста си, но в момента аз съм действащият президент — озъби се Джери. — Разбира се, че ще направя всичко възможно отгук, а и ти току-що каза, че Кери ще свърши каквото може да бъде свършено в Пои. Така че необходимото ще бъде направено. Но освен всичко друго компанията трябва да продължи да върви, а и ще трябва да дадем някакви обяснения на акционерите, Хари. Акциите вече паднаха с осем и половина пункта, откакто вестниците съобщиха за изчезването на половината борд на директорите, и ония от Уол стрийт се чудят кой управлява компанията. Така че върни се в Сидни, където имат нужда от теб, това е заповед, и мога да добавя, че я подкрепя целият действащ управителен съвет в момента.

Джери затвори телефона, вдигна от бюрото си папка, озаглавена Пои — планове по спешност и я пхна в едно от чекмеджетата. Отпред на чекмеджето пишеше: „Висящи“.

Потиснат, Хари се върна в бара на хотел „Индипендънс“. Поръча си една бира. Ясно можеше да си представи как всички усилено си разменят телекси в момента. Осъзна, че ако не остане на място и не провери всичко сам, никога никой няма да открие и следа от хората на „Нексъс“.

Четири бири по-късно Хари вече бе решил, че независимо какво бе казал Джери Пиърс, той трябва да завърши делото си сам, да замине на частни начала и да потърси Ани и останалите. Щеше да задържи хидроплана, защото определено не се набиваше в очи. Джоно си беше находка — говореше пиджин и бе свикнал да се разправя с местните. А и бе обучен да дава медицинска помощ и освен пилот, беше и моряк. Изглеждаше пълен с оптимизъм.

Оптимизмът бе рядкост.

Раки удържа думата си. С бързина, от която Хари се почувства неловко, правителството на Пои заповяда на армията да започне незабавно издирване по въздух и море. Издирването започна в събота, 17 ноември, четири дни след експлозията на лодката.

Официалният списък на липсващите бе променен. Сега в него се включваха менажерът, скипърът на яхтата, двама британски гости и двама японски туристи. Преди съобщението на Раки британските и японски власти не знаеха, че техни поданици изобщо са изчезнали. Раки си спечели няколко червени точки, защото е бил така загрижен и ефективен.

Името на Брет Адамс бе махнато от списъка. Значи бях прав, помисли си Хари. Раки бе пуснал някой да го следи и му бяха докладвали за посещението в моргата.

Четиринайсета глава

Неделя, 18 ноември 1984 г.

Изнурителната работа не оставяше на жените никакво време да мислят, но когато се сетеха за мъртвите си съпрузи, очите им сами се навлажняваха, сякаш се контролираха отделно от останалата част на тялото. Сълзите започваха тихо да се стичат, без ридания, винаги когато преставаха да се съсредоточават върху тежката работа.

Сега те се хранеха безмълвно и с тъга; живееха сякаш в Долината на сянката на смъртта. Не обръщаха внимание на подсмърчанията си, защото всякакъв коментар щеше да разплаче и останалите. Но нощем се отдаваха на личните си мисли и в няколкото минутки преди сънят да обхване изтощените им тела плачеха за мъжете си. В тяхното шоково състояние на откъсване от всичко и принудителен труд тези няколко минути на лична скръб бяха истински лукс.

Всяка вечер сънуваха кошмари и по изгрев-слънце бяха винаги уморени. Ани, която се събуждаше най-често нощем, смяташе, че страхът от съня е много по-лош от страховете, които берат през деня. Макар да оплакваше горчиво съпруга си, понякога тя просто не можеше да не мисли за Хари. Суеверната ѝ половина се чудеше дали смъртта на Дюк не бе Божие наказание заради порочните ѝ мисли. Но поне Хари бе жив. Беше му спасила живота, като го бе спряла да не идва в Пои.

Джонатан тъгуваше по различен от жените начин. Оставането му завинаги без Луиз бе повече, отколкото можеше да понесе, затова запълваше всяка свободна минута през деня с работа. В нещастieto и нуждата си те бяха толкова нежни и уязвими, че той разви някаква защитна суровост спрямо тях, отнасяйки се с презрение към слабоволното им подчинение на заповедите му. Гледаше нежните им ръце и знаеше, че никога повече няма да почувства върху себе си силните тъмни ръце на Луиз. Страхуваше се, че ще забрави как е изглеждала, какво усещане му е причинявала, как е ухаела. Понякога това го правеше жесток към жените, защото те бяха живи.

Съмна се. Един златен лъч проблесна между лавандуловото небе и морето. Постепенно, с изгряването на кърваво оранжевото слънце, златистата светлина надделя над мъглявото синьо. През нощта бе паднала обилна роса и върховете на дърветата проблясваха под

първите слънчеви лъчи; на фона на тъмното зелено на дърветата имаше искрящо розови, нежно жълти и кремави цветя. Песента на райските птички се издигаше над тях, а папратта долу прошумоляваше, разклатена от лекия бриз.

Ани бавно отвори залепналите от съня клепачи. Нещо помръдна до бедрото ѝ. Тя протегна ръка в просъница да се почеше и докосна меката кожа на животинче. То силно я ухапа по пръста.

Ани изпищя и секунди по-късно Пати бе до нея с нож в ръка, а Джонатан, вече на крака, бе посегнал към пушката си.

— Беше само плъх — засмя се той.

— Но той беше черен — възкликна Ани — и поне трийсет сантиметра дълъг. Помислих, че е котка.

— Тук плъховете са големи като котки. А някои дори по-големи. Мислех, че ще си имаме проблеми с тях в пещерата. И сега не мога да си обясня как стана така, че не видяхме никакви плъхове там. Внимавай с ухапаното. Намажи го с антисептичен крем.

Когато жените насядаха да си изядат закуската, Джонатан им каза:

— Вие не сте свикнали с природата, затова се боите от нея. Определено мога да кажа, че бих живял по-добре, ако липсваха някои досадни същества, като например комарите, мравките и пясъчните мухи. Но ако престанете да се боите от паяци и други подобни, животът ви ще стане далеч по-лесен. Вие вече не сте на гости. Сега сте част от обстановката. Всяка сутрин след закуска ще започна да ви уча на някои неща.

— Какви неща? — запита Сузи.

— Да се катерите по въже, по дърво, да стреляте с пушка и с прашка. Такива.

— Но защо всички трябва да се учим? — запротестира Силвана.
— От мен се иска само да готвя.

— Не се знае какво може да ви потрябва. — Не бе нужно да им обяснява, че готвачът може да се окаже единственият оцелял.

През последвалия един час нещата не вървяха много гладко. С огромни усилия Ани си бе изкопала отходна дупка с черупка от кокосов орех, но тя се срина, преди да бе успяла да я използва, и Ани избухна в сълзи.

Влачейки крака едва-едва на връщане от водопада, Сузи се спъна в някакъв клон и разля пълната кофа с вода точно пред лагера. Всичката вода се изсипа; Сузи ядосано изруга.

Силвана пък изпусна секирата, докато сечеше клони за огъня и за малко щеше да си отреже крака от глезена. Погледна с отвращение изпочупените си нокти и захвърли секирата на земята.

— Вдигни я и не я използвай повече — каза Джонатан зад нея. — Искам да запазя секирата, за да можем да я използваме за сала.

Силвана му хвърли най-властния си поглед, но после въздъхна и послушно вдигна секирата.

По-късно същата сутрин Кеъри си раздра палеца на рибарска кука, което си беше сериозно нараняване, защото в тропиците всяка драскотина може да доведе до инфекция, а ръцете ѝ и без това бяха вече много изранени. Тя изруга, изсмука раната и изплю кръвта.

— Какво ще правим, като ни се свърши антисептичния крем? — разтревожена запита Ани.

— Ще използваме преварена морска вода за дезинфекция — отвърна Джонатан.

Когато лагерът бе малко или много подреден, те си направиха десетминутна почивка. Джонатан огледа обезсърчените лица и каза:

— Не бъдете прекалено сурови към себе си, справяте се добре. Всички вече видяхте, че можете да направите много повече, отколкото сте си мислили. Сега ще започнем сала. Ще го построим тук, между лагера и водопада.

— Защо не на плажа? — Пати изглеждаше много озадачена.

— Прекалено е рисковано. Всяка минаваща лодка може да забележи или нас, или сала.

— Колко голям ще бъде? — практически запита Кеъри.

— Два и осемдесет на три и десет — отговори Джонатан.

— Но това е огромна площ! — възкликна Пати. — Убедена съм, че нямаме нужда от толкова огромен сал само за да преплуваме седемдесет мили.

— Само за да преплуваме седемдесет мили! — извика Сузи. — Седемдесет мили ми се струват като безкрайност!

— Това е точният размер на сал за шест човека — твърдо каза Джонатан. — Ако е прекалено голям, ще се разцепи на големите вълни, ако е прекалено малък, ще изпопадаме от него. Салът се

извърта, накланя и люлее в четири различни посоки при всяка вълна. Нямате представа накъде ще се наклони в следващия момент; ъглите спрямо водната повърхност се променят всяка секунда.

— Саловете за гмуркане са квадратни, три на три, и на мен ми е ставало лошо върху тях — намръщено каза Силвана.

— Освен това ще се наложи да спите на сала — продължи Джонатан. — Ще си носим храна, вода и екипировка. Пътуването не би трябвало да ни отнеме повече от три дни, но не можем да разчитаме със сигурност. А в морето, ако направиш и една грешка, си загубен. То няма милост.

— Как ще направим сала? — попита Кеъри.

— Ще насечем палмови дървета, ще ги направим на трупи и ще свържем трупите с лико. Не, по-добре да използваме стеблата на пълзящи растения — те са по-тънки, но не се цепят. Ще ги сплетем, за да ги заздравим. Трупите ще трябва да бъдат здраво свързани, като турникет — това ще ни отнеме най-много време. Ще ги свържем на различни места, така ще станат по-здрави. После ще запълним цепнатините с дамит.

— С какво? — запитаха те.

— Вещество, което пречи на цепнатини и кухини да се разширяват и ще направи сала водоустойчив. В джунглата има много растителна смола, сок от някои дървета, който се нарича дамит. Много лесно се намира — черно вещество, което стои на бучки в основата на дърветата. Може да се използва и като лепило. Ако ви трябва лепило, разбивате го на гранули и го стопявате на пряк огън. Местните го използват за покритие на дъната на канутата.

— От твоите уста излиза, че джунглата си е като железарски магазин — вметна Сузи.

— По-евтино е от железарски магазин — отвърна Джонатан.

— Сигурен ли си, че тези „въжета“ ще бъдат достатъчно здрави? — разтревожена запита Ани.

— Като ги съберем, ще трябва да ги проверим дали не са загнили или протъркани.

— А във водата дали ще са здрави? — продължи Ани.

— Ще ги намажем с кокосово масло. Това трябва да ги направи по-здрави и гъвкави.

— На кой щанд се продава кокосово масло? — запита Сузи.

— Нагриваш кокосова ядка и получаваш кокосово масло. Можем да го правим вечер на лагерния огън.

— И ще разчитаме само на течението да насочва сала ни? — нервно се обади Пати.

— Отчасти. Но ще си имаме и бамбукови гребла.

Последва мъчителна тишина.

— Сигурен ли си, че не можем да си купим лодка? — загрижено запита Пати.

— Можем и направо да се предадем.

— Няма ли да се движим по-бързо, ако си имаме платно? — сети се Кеъри.

— И аз бих искал платно, но не знам как да направя мачта, която да стои изправена.

— Ти си моряк! — сърдито му се тросна Сузи. — Защо не знаеш как се прави мачта?

— Ти можеш да караш кола, нали — каза Джонатан. — Но можеш ли да поправиш една кола? Да не говорим да направиш. Преди да си купя „Луиз“ съм плавал само с кораби цистерни. Управлявал съм и лодки, но никога преди не съм правил.

— Сигурен ли си, че ще стане? — настоя Пати.

— Има само един начин да разберем.

Вторник, 20 ноември 1984 г.

В края на първата седмица заедно жените се чувстваха по-малко беззащитни и по-малко уплашени.

Дните бяха приятни само през първия час след разсъмване — тогава от морето подухваше лек ветрец, не беше толкова влажно и слънцето още не напичаше силно.

За кратко време установиха работно ежедневие: закуска, измиване, проверка на ходилата, а след това Ани сменяше превръзката на ръцете на Кеъри. После имаха един час урок по оцеляване. Работеха до обед. След като се нахранеха, лягаха задъхани на земята, докато отслабне зверската горещина и можеха да продължат да работят, без да припаднат.

Всеки ден Джонатан ги учеше да ловят риба. Беше много важно всяка да може да си набавя храна, независимо от останалите.

Жените все още се бояха от акулите, макар Джонатан да повтаряше, че обикновено в тропиците акулите не са много нападателни, защото има много храна за тях. А и във всички случаи не можеха да стигнат до лагуната през кораловия риф, защото бе много плитко.

— Но аз съм виждала акули в лагуната — настоя Сузи.

— Само бебета акули. Не по-дълги от метър и двайсет. Освен това, вече ви казах, че акулите не си търсят белята, те са страхливи. Обикновено можеш да ги уплашиш само като пръснеш вода срещу тях или като ги удариш с пръчка по носа. Но ако не кървите или не ритате шумно във водата, няма да ги привлечете.

— Ами Уинстън?

Джонатан замълча за малко, после каза:

— Ако се случи да ви нападнат, най-вероятно ще е баракуда; те са много агресивни копелета.

Всяка вечер Силвана бързо чистеше и вареше уловената риба. После закачаше две бамбукови блюда, пълни със студената сварена риба във ведро с вода, за да не я достигат мравките, и покриваше блюдата с парчета от риза. За закуска и обяд ядяха студена, а всяка вечер — прясно сварена гореща риба. Допълнителните количества риба биваха опушвани.

Силвана се опитваше да поддържа лагера колкото е възможно почист. След като сготвеше, тя изтъркваше бамбуковите си чинии с пясък, преди да ги сложи във ведрото.

На седмия ден след масовото избиване на плажа Сузи изведнъж се разкреця, че миризмата на проклетата риба и фактът, че всичко наоколо миришело на риба, били по-зле от самото ядене на проклетото нещо през цялото време. Тя избухна в сълзи, захвърли кокосовата си черупка и избяга в джунглата.

— Върни се, глупава кучка такава! — извика след нея Джонатан.

— Друг път! — отвърна му тя през рамо.

— Това е детинско — каза Джонатан, като досдъвкваше залък риба. — И опасно. Не тръгвайте след нея. Глупава крава!

— Не е! — озъби му се Пати. — Всички се чувстваме така.

Между жените съществуваше негласно споразумение; на всички им се повръщаше от миризмата на сурова риба, от вкуса на варена риба и самата мисъл за кокосов орех. Макар че имаше и много друга

храна в джунглата, Джонатан не искаше да губи време в търсене, а и не искаше да рискува някой да се разболе. Така че докато живееха на варена риба и пиеха преварена вода (той не им разрешаваше да пият много мляко от зелени кокосови орехи, понеже действаше като слабително), нямаше опасност да хванат дизентерия. Смяташе, че жените ще могат да издържат на еднообразната диета, защото през тези дни всяка минута бе от значение.

След като потича известно разстояние, Сузи се спря. Не виждаше нищо на повече от няколко метра във всички посоки. Погледна към земята, покрита с листа, после нагоре към нежните сребърни паяжини, разпрострени от дърво до дърво. Уплаши се, че е останала сама в безмълвната зелена заплаха на джунглата. Макар че като се замисли, винаги се бе чувствала сама като сега. Кеъри и Пати, тия тъпи кучки със спортни фигури, ходеха все заедно на лов, Ани и Силвана бяха почти неразделни, понеже заедно клечаха около купчината с риба или цепеха бамбук — ако им дадеш по една престилка и дървена лъжица, едва ли щяха да забележат, че изобщо са напусkali Питсбърг.

Във всеки случай, изглежда никой не искаше да е със Сузи. Носенето на вода се оказа досадна и самотна работа. Сузи никога не бе и помисляла, че ще ѝ е мъчно за самата нея само защото група жени я пренебрегват.

Да вървят по дяволите, каза си тя.

Почти час по-късно Сузи се появи ухилена от джунглата, стиснала нещо в полите си. Джонатан вече бе отишъл да сече дървета, а останалите жени тъкмо щяха да се захващат с неприятните си задължения.

— Хей, вижте какво донесох! — Сузи пхна ръка отпред в издутината на ризата си и измъкна плод с големината на слива, тъмноморав на цвят. — Страшно са вкусни — каза тя. — Като северноамериканските сливи, само че са без костилка.

— Плодове! Прекрасно! — извика Пати. — Вече се тревожех как ще си наваксваме витамините.

— Сигурна ли си, че не са отровни? — загрижено запита Ани.

— Искрено се надявам да не са, вече изядох шест. Много са вкусни.

Жените се скупчиха около Сузи, която разкопча ризата си и изсипа плодовете. Помирисаха ги — вдъхнаха миризма, подобна на праскова. Но за разлика от прасковите плодовете бяха по-вкусни, отколкото уханни. Те лакомо натъпкаха плодовете в устите си.

— Трябва да оставим малко на Джонатан — виновно каза Ани, посягайки за трети път. — Не съм изпитвала такова силно желание за определен вид храна, откакто бях бременна с Фред; тогава ми се бяха прияли краставици.

Но когато Джонатан се върна в лагера, за да види защо Кеъри не го е последвала, от плодовете бяха останали само два. Жените гледаха извинително и леко засрамено.

— Никога не носете тропически плодове в близост до кожата си, може да получите обрив — изсумтя Джонатан.

— Не можеш ли просто да кажеш „благодаря“? — подразни се Пати.

Сузи предложи да отиде и да донесе още.

— Не, няма да ходиш — раздражено отсече Джонатан. — Нито сте ги обелили, нито сте ги сварили. Не знаем дали са безопасни. Ако ще ядете всичко, което видите, по-добре да си хванем дегустатор. В Пои няма маймуни, затова ще хвана плъх. Ако той яде непознатата храна и оживее, значи и вие можете да я ядете и да оживеете.

Под слабата процеждаща се лунна светлина Ани едва се измъкна от колибата и се насочи за сетен път към отходните места. Там видя Сузи просната на земята — повръщаше.

— Мисля, че умирам — каза Сузи.

— И аз — на един дъх съобщи Ани и отново повърна. Смъртна болка отново сви червата ѝ; този път нямаше сили да си вдигне гащите, камо ли да си зарови дупката. Всъщност вероятно дори не бе улучила дупката. Но кой го бе грижа?

Ани лежеше, останала без дъх, върху земната растителност, на сантиметри от собственото си повръщано — или пък беше на Сузи? — и чакаше да събере сили, за да помръдне. Смъртно усещаше, че наоколо още някой пълзи и повръща. Стори ѝ се, че е Силвана.

Червата на Ани отново се свиха, последва напън от слабините ѝ, но тя нямаше сили дори да си помръдне краката.

Звукът от повръщане и препъване вън от колибата бе събудил Джонатан. Той си взе фенера и се отправи към тоалетните.

Под светлината на фенера Джонатан огледа жените, които пълзяха в собствените си изпражнения или лежаха отпуснати, плачеха, стенеха и повръщаха. Просната, с разперени ръце и крака, Сузи изглеждаше в безсъзнание.

Нямаше смисъл да връща бедните глупачки в колибата, за да я измърлят, каза си той. Ще събере слонски уши, за да ги почисти, веднага щом се развидели. После вероятно щеше да се наложи да ги изкъпе.

След това всички, освен Силвана плуваха голи в лагуната. Изглеждаше безсмислено да се срамуват от човека, който ги бе бърсал, мил и занесъл обратно в колибата голи.

В сряда, на двайсет и първи ноември, сутринта, след като Сузи бе донесла плодовете, Джонатан реши да отиде да поплува. Докато слизаше по пътеката, забеляза, че морето е изхвърлило някаква гума на плажа. Нямаше доказателства, но му се искаше да мисли, че това бе една от гумите, които бе сложил на двата борда на „Луиз“. Сигурен бе, че по някакъв начин може да я използва на сала, затова я занесе в лагера.

Докато вървеше към джунглата, му се стори, че чува шум от нисколетящ самолет, и се наведе да се скрие точно преди един малък сребристосин хидроплан да прелети над главата му. Бяха виждали или чували самолет вече няколко пъти, но този за първи път прелиташе току над лагера им.

За свой ужас и яд Джонатан видя как Сузи изтича нагоре до едно открито място над водопада. Подскачаше нагоре-надолу върху черните скали и махаше с ръце.

Джонатан скочи, сграбчи Сузи през кръста отзад и я издърпа под прикритието на храстите точно преди хидропланът отново да прелети над тях.

Когато я погледна, сбърчил ключените си вежди над светлите сини очи, Сузи извика от страх, защото никога не го бе виждала толкова ядосан.

— Проклетата идиотка! — извика той. — Това, че самолетът е цивилен, не означава, че в него има цивилни! Виждали сме малки

военни кораби в морето, а засега знаем само, че се води война. А ти... ти излизаш и им махаш, та да им кажеш точно къде сме!

— „Нексъс“ трябва да дойдат да ни търсят — избъбри в своя защита Сузи. — Знам, че Брет би направил това. „Нексъс“ вероятно ни търсят от осем дни. Бас държа, че този самолет търси точно нас. Брет можеше да е в него. — Тя избухна в сълзи. — Ти не ни каза да не махаме на самолетите, арогантно копеле такова!

— За много неща не съм ви предупредил, защото не мога да ги предвидя, но ти трябва да мислиш, преди да действаш, глупачка такава! Нашият план е да се крием докато не се махнем от острова. Няма да свършим добре, ако позволяваме подобни случайни надежди да излагат живота на всички на опасност.

— Не е нужно да правя всичко каквото кажеш — сопна му се Сузи. — Само защото другите тичат след теб с изплезени езици.

— Правят каквото им кажа, защото аз по-добре знам как да се грижа за себе си, а и знам малко повече за джунглата.

— Нещата не свършват дотук! — Сузи изимитира австралийския акцент на Джонатан. — „Това не е зле, Ани“... „Добра работа, Пати“... „И аз не бих могъл да го направя по-добре, Кеъри“... Тъпите кучки не правят нищо, без да им кажеш. Непрекъснато се стремят да получат проклетото ти одобрение.

Тя е права, помисли си Джонатан. Жените са еднакви — щом се опре до изпитания, стават като бебета. Но ако има един мъж, някакъв мъж, който да поеме цялата отговорност, те тръгват след него и правят каквото им каже, каквото и да е то.

— Това е, защото съм единственият мъж наоколо — каза той. — Опитвам се да ги окуражавам, да повдигам духа им.

— Ти си проклет надзирател на роби, а ние сме зависими от теб. На теб ти харесва, а и на тях им харесва. — Сузи се отскубна и влезе препъвайки се в колибата, разплакана от яд.

Щом влезе, Силвана кротко ѝ каза:

— Току-що изметох пода, недей да разхвърляш отново. Джонатан каза, че най-лошото начало на деня е да настъпиш с бос крак скрит под листата скорпион.

Побесняла, Сузи я имитира:

— „Джонатан каза! Джонатан каза!“ По дяволите какво е казал Джонатан!

Сузи излезе навън, хвана шепа листа и орлова папрат, върна се и ги разпиля по пода на колибата, плачейки и тъпчейки с крака от ярост.

Джонатан промуши глава вътре.

— Тя просто е разочарована — обясни той на изумената Силвана.

— Добре, аз също. Но ако не измете колибата, няма да получи закуска. А ти чу ли самолета?

Четвъртък, 22 ноември 1984 г.

Макар да бяха все още много слаби, жените отново започнаха да работят. Строяха сала върху две гладки дървета, които щяха да им помогнат да го изтъркалят по пътеката до плажа.

Още неукрепнали, когато започнаха да свързват трупите с лико, жените откриха, че това е непоносимо тежка и изтощителна работа.

— Не мога да издържа много дълго — оплака се Кеъри.

Джонатан ритна трупите, свързани от Пати и Кеъри.

Връзките веднага се охлабиха.

— Връзвай ги по-здраво, Кеъри. Животът ти ще зависи от тях — строго каза Джонатан. — Също и моят.

— Виж какво, нямам квалификация за такава работа! — Кеъри бе раздразнителна като преуморено дете. Погледна превързаните си ръце и каза: — Никога не съм практикувала дърводелство. Просто не мога по-добре.

— Никой от нас няма квалификация за тази работа — отвърна Джонатан. — А ти можеш да я вършиш по-добре. Подпри с крака си дървото, когато опъваш ликото. Виж, пак ще ти покажа.

Проблемът при жените, помисли си той, идва от това, че не са достатъчно упорити, отказват се при първия провал. Не са устойчиви на разочарование като мъжете.

Кеъри избърса потта от бузите си и извинително каза:

— Когато бях млада, можех да правя подобни неща, но не откакто се родиха децата. Не съм толкова силна, каквато бях, а и ръцете още ме болят.

— О, преодолей тези глупости, защото иначе никога няма да се измъкнем оттук — сърдито вметна Сузи.

— Точно ти ли намери да се обадиш, Сузи — каза със строг глас Силвана, която работеше заедно със Сузи. — Ти дори не се опитваш! — Тя вдигна поглед към Джонатан, когато той се приближи, за да изпробва трупите. — Сузи само се преструва, че опъва. Погледни й ръцете, по тях няма мазоли като по моите. Освен това е толкова нехайна. Погледни само тези трупи! С просто око се вижда, че са хлабави, не е нужно да ги дръпнеш, за да разбереш.

Сузи се намръщи.

— Аз съм с около четирийсет килограма по-лека от теб, Силвана! Затова не мога да опъвам толкова силно ликото. А ръцете ти са с мазоли, защото никога не си похващала работа в живота си.

— Не можем да си позволим да бъдем нетърпеливи или нехайни — помирително каза Ани. — Нали не искаме това чудо да се разпадне във водата.

Сузи захвърли парчетата лико, които държеше.

— Да не би да намекваш...

— Аз да, ако тя не ти го намеква — извика Пати. — Наблюдавах те!

Основният съществуващ конфликт между жените бе стоял дълго време непроявен, защото като съпруги на служители в компанията от тях се очакваше да се държат добре една към друга.

— Сузи винаги претупва работата — обвини Силвана.

— Не съм с конструкция на бик, Силвана. И не ям повече от порцията си. Ти винаги крадеш храна, преди да сервираш на нас.

— Трябва да я опитвам, нали? Стеснила съм си колана с около десет сантиметра, откакто сме тук. Това нямаше да се случи, ако крадах храна. — Силвана впери поглед в нея и протегна ръце. — Виж ми ръцете! На теб ще ти хареса ли ти да изкормваш рибата?

— Предпочитам да греба насам-натам и да я хващам като Пати — заяде се Сузи. — Тя си е на риболовна ваканция тук! Колкото до амазонката Кеъри, тя върши по-бавно от мен работата по сала.

— Защото съм единствената, която работи както трябва — викна Кеъри.

Джонатан извиси глас над виковете и обвиненията:

— Трябва да се опитвате да работите като един отбор; този проклет сал е най-важното нещо в живота ни. Вие не се опитвате да го правите с любов и внимание. Вие го мразите.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „да работим като един отбор“? — запита Пати.

— Вие сте като футболисти, които не знаят кой на кого подава или пък все едно, че играете тенис на смесени двойки с партньор, когото не сте виждали никога досега.

— Прав е — каза Кеъри. — Трябва да се научим да работим заедно и да внимаваме за слабостите на другия.

Опитвайки се да въдвори мир, Ани се обади:

— Сузи не може да опъва ликото достатъчно здраво, защото не е толкова силна, но има сърчни пръсти. Възлите ѝ са хубави. Възлите на Пати не са добри, защото е нетърпелива и това я прави нехайна, но тя е силна и може да опъва здраво. Така че може би Сузи и Пати би трябвало да работят заедно.

— Твоите възли също не са толкова добри, Ани — обади се Пати.

Спорът отново се разгоря и петте жени започнаха да викат и да се обвиняват една друга.

Отегчен, Джонатан нахлупи слънчевата си шапка, взе си пушката и навлезе в джунглата.

Те продължиха да се карат около трийсет минути след като бе заминал; всяка слабост на всяка от жените бе неумолимо извадена на показ, бяха изказани непростими думи и границите на горчилката достигнати.

Изведнъж Пати надвика гневните гласове:

— Какъв е този шум?

Настъпи тишина. Никой не помръдна. Жените напругаха слуха си.

— Пак опънатите нерви на Пати — процеди Сузи най-накрая.

Но жените си бяха припомнили, че живееха в постоянна опасност. Ужасени, те изтичаха в лагера. Успокоени от димящия лагерен огън, продължиха да бушуват от възмущение и ненавист, но мълчаливо.

Когато гневът им започна да утихва, всяка се почувства сама и незащитена. Всяка искаше да пролее няколко самотни сълзи, защото знаеха, че не можеха да избягат от джунглата и не можеха да избягат една от друга.

Изведнъж чуха силен шум като от сблъсък. Той се приближаваше към тях, раздирайки приземната растителност.

В миг всяка от жените бе на крака.

Пати и Кеъри извадиха рибарските си ножове от коланите и се приведоха, напрегнати и в очакване. Ани хвана два големи камъка. Сузи избяга към изхода на пещерата.

Те чуха хрипливия му шепот, преди самият той да се появи от храстите; по лицето му имаше кървави драскотини.

— Бягайте към пещерата... — Джонатан шумно си пое въздух. — Терористи... по... пътеката. — Той едва говореше. Силвана бързо започна да гаси огъня. — Вземете си ножовете... Пати, води ги... Аз ще чакам тук... да ги отклоня... Тръгвайте!

Петнайсета глава

Клекнала във влажната тъмнина на пещерата Пати прошепна нервно:

— Как мислиш, какво правеха тези терористи?

— Не знам — отвърна Джонатан. — Както ви казах, бяха двама и просто си вървяха, като че ли бяха излезли на съботна разходка. Може да са се били насочили към селото. Може пък леля им да живее в Катанга. Или пък гаджетата им са там, не знам. Но си помислих, че е по-добре да слезем тук долу.

— Добре, че отиде сам — отбеляза Кеъри.

След кратка пауза Джонатан каза:

— Не трябваше да го правя. Виждам съм ви уплашени и гладни, уморени и болни и, кълна се в Бога, досега бяхте чудесни. Може би очаквах прекалено много от вас, когато стана въпрос да строим сала.

Той знаеше, че тежката физическа работа под напрежение разкрива слабостите на човека, а понякога това е шокиращо. Макар че всеки човек ги има, малко хора познават или си признават истинските слабости. А ако не ги признаеш пред себе си, не можеш да ги победиш. Смяташе, че самопознанието е най-близко до истинската сигурност на човека.

— Без значение колко къщи или огърлици имате в Питсбърг, всичко, което имате тук, сте вие самите. Но то е напълно достатъчно, за да ни измъкне оттук.

Пати се зачуди дали това бе психология или религия, или пък следствие от прекалено четене на Дейл Карнеги.

— Е, и? — каза тя.

— Ще ни е нужна самодисциплина, за да се измъкнем. Но ако направим тоя сал както трябва, ще успеем. Може би ще изглеждаме много изпаднали, ще бъдем прекалено уморени и изподраскани, ще ни е писнало от варена риба и мравки, но ще се измъкнем, стига да запомните две неща: трябва да вярвате, че ще се измъкнем. Иначе няма да сте в състояние да опитате всичко. И второто, по-силните трябва да помагат на по-слабите. Не можем да зарязваме ранените и болните, ще им помагаме, докато групата възвърне силата си. Трябва да разберете, че никой няма да бъде оставен. Ще се движим като група със скоростта на най-бавния от нас. Всеки нетърпеливец трябва да осъзнае това сега.

Особено ти, Пати. Днес Сузи се бавеше с възлите, но утре може да си ти. Няма смисъл да се самосъжаляваш или да се сърдиш, защото така ще бъде през цялото време, докато не целунем това място за сбогом.

— Не можем да построим сала, ако сме принудени да стоим тук долу — изсумтя Кеъри.

— Какво мислиш, че правеха тия туземци на пътеката? — загрижено запита Пати отново.

— Веднага щом се стъмни, ще ида да проверя — каза Джонатан. — И понеже не ми се иска да си представя какво можеше да ви се случи, ако се бяха натъкнали на вас, докато мен ме нямаше, ще имаме няколко урока по самозащита.

— Самозащита — повтори Силвана. — Но аз не бих могла... невъзможно е.

— Какво имаш предвид под „самозащита“? — плахо запита Ани.

— Прекарахте една седмица в джунглата. Налагаше ви се да убивате, за да живеете. Сега сте готови за това. Така че ще ви покажа как по няколко начина една малка жена може да убие мъж. Ще ги схванете за половин час. Лесно е.

Петък, 23 ноември 1984 г.

На следващата сутрин, след като провериха ходилата си, жените налякаха около Джонатан. Не можеха да седнат на земята, защото мравките щяха веднага да ги полазят, и след дните, прекарани в джунглата, клякането им бе станало автоматично.

Със същия сериозен глас, с който ги бе учил да ловят риба, Джонатан каза:

— По-добре отсега да разберете, че няма време за колебание. Ако вие не го убие, той ще ви убие. Няма време за скрупули, няма време да мислите, само за секунда трябва да прецените дали ситуацията е на живот и смърт и да направите това, което ще ви науча. Няма да мислите, а ще реагирате на ситуацията веднага щом я прецените. Ако не действате достатъчно бързо, ако спрете, за да се замислите, някой голям грубиян ще ви убие — и вашата приятелка, а после и групата. — Той огледа опърпания кръг около себе си, за да провери въздействието на думите си. Всички изглеждаха изплашени.

— Ами ако вземем погрешно решение и убием някой по случайност? — нервно запита Ани.

— Е, тогава ще молите за прошка за извършеното човекоубийство, но поне ще сте живи, за да го направите. Не поемайте риск, не си мислете „може и да го направя“, не обръщайте внимание колко уплашени или нервни сте в момента или че никога досега не сте го правили, защото това може да бъде последната ви мисъл. Щом попаднете в ситуация за убиване, трябва да убивате.

— Убийството е против учението на църквата. Не мисля, че бих могла да го извърша — каза категорично Силвана.

Пати изглеждаше загубила търпение.

— Ами свещениците в армията? Те подтикват хората да убиват само като ги карат да влязат в армията. Ако ще се водиш по Библията, Силвана, защо не си спомниш какво направиха с Артър? Око за око и зъб за зъб.

На Силвана ѝ стана лошо. Джонатан забеляза, но нищо не каза, а продължи:

— Можете да убиете човек по два начина — пряко и непряко. Да натиснеш спусък или копче е лесният начин за убиване. Спусъкът или копчето по някакъв странен начин те отдалечават от действителността. Сякаш те освобождават от ужаса на онова, което правиш. — Той огледа сериозните лица около себе си. — Бутонът или спусъкът са неутрални, но когато убиваш човек със собствените си ръце, всичко става много лично. Вас са ви учили „Не убивай“, а изведнъж вие го правите.

— Но ти току-що описа ситуация, в която е морално допустимо — каза Пати.

— Обосновката е лесна — обърна се към нея Джонатан. — Самото действие не е.

— Убиването не е ли против човешките инстинкти? — запита Ани. — Сигурен ли си, че жените могат да го правят?

— Женските индивиди убиват, когато е необходимо, без колебание. Когато трябва да защитят малките си.

Те неохотно закимаха в съгласие.

— Никога няма да направя такова нещо — твърдо заяви Силвана.

— Ако е за оцеляването на групата — озъби се Сузи, — най-добре ще е да го направиш. Не си мисли, че ще си изцапам ръцете с

кръв заради теб, ако и ти не си готова да поемеш същата отговорност.

— Никога! — убедено каза Силвана. — Не бих могла!

— Ако някоя от вас е прекалено чувствителна или мекушава, или припада при вида на кръв, по-добре да се пребори с тези си чувства предварително. Всички видяхте какво се случи на плажа в Парадайз Бей. Въпросът, на който трябва да си отговорите, е прост: „Ако някой мъж се опитва да ме убие, аз готова ли съм да убия него?“

— Аз ще го направя — тихо каза Пати. — Покажи ни как.

— Току-що получихте първия си урок — заключи Джонатан. — Първият урок е да разберете собствената си психологическа и морална позиция. На втория урок не искам никой, който не се чувства готов да защити себе си или групата.

Преди да започнат да работят по сала, Джонатан дръпна Силвана настрани.

— Не искам другите да знаят — каза ѝ той, — но тази сутрин убих един плъх. Дълъг е около трийсет сантиметра. Ще се опитам да убия още няколко. Всички ще работим по-добре, ако се храним с животинско месо вместо с риба. Окачил съм плъха зад колибата. Не го пипай, преди да изстине, защото дотогава мухите няма да го оставят, а мухите пренасят чума.

Силвана имаше чувството, че ще повърне.

Джонатан видя лицето ѝ и сърдито каза:

— Ти си готвачът, това е твоя работа. Не казвай на другите какво е. Кажи, че е заек. Трябва да го вариш трийсет минути.

— Откъде да знам какво се прави с умрял плъх?

— Ела отзад и ще ти покажа.

Когато Силвана се върна при тях на сала, Кеъри я попита:

— Добре ли си? Изглеждаш ужасно.

Силвана нервно се засмя.

— Всички изглеждаме ужасно.

Кеъри кимна и се усмихна.

Двайсет и четири часа след бягството им в джунглата жените, с изключение на Сузи бяха загубили интерес към външния си вид. Сега бяха добили тен и бяха отслабнали, но ръцете и краката им бяха мръсни, под изпочупените им нокти им имаше кал, дрехите им бяха изпокъсани.

Силвана страдаше от липсата на уединение повече от другите. Беше живяла в собствената си черупка толкова години, намирайки утеха в самотата, като четеше книги или слушаше музика. Тя единствена от цялата група истински се радваше да остане сама, а това не се бе случвало откакто за последен път си взе душ в хотел „Парадайз Бей“.

Цял ден бяха работили на сала под парещата жега.

След вечеря жените се скупчиха около Джонатан за втория урок по самозащита. Силвана все още нямаше желание да се учи.

— Само си спомни, че Джонатан щеше да ме остави да умра, за да не изложи групата на опасност — предупреди я Сузи.

— Знам — нещастно каза Силвана.

— Млъкнете и двете — извика им Джонатан и започна урока си: — В общи линии онова, което трябва да правите, зависи от четири неща — дали врагът ви е изненадал или вие имате предимството на изненадата, дали ви нападат отпред или отзад, дали вие ще нападате отпред или отзад и дали една от вас е сама или сте повече.

— И какво трябва да правим? — нетърпеливо попита Сузи.

— Ако обектът ви е нащрек, опитайте се да му отвлечете вниманието. Можете да стреляте с прашка или да хвърлите камък отстрани или пред него. Ако погледне по посока на камъка, добре. Но ако е добре обучен, ще погледне в обратната посока, защото ще очаква уловка. Каквото и да направи, бързо хвърлете втори камък в посока, обратна на която гледа. И бързо го нападнете отзад... Ако в момента напада някоя от вас, хвърлете камък или нож в гърба му. Утре сутринта ще се упражняваме в хвърляне на ножове.

Като използва Пати за партньор, Джонатан им показва няколко начина за самозащита.

— Не го нападайте отпред, защото така може да използва двете си ръце и двата си крака срещу вас. Винаги се опитвайте да нападнете отзад или не си губете времето.

Той се изправи и повика Пати с ръка, после започна да показва, докато говореше.

— Забравете всякакви глупости, че може да осакатите мъжа, ако го ритнете в чатала. Той може просто да ви хване крака и да го вдигне нагоре, и вие падате по гръб. Ако вас ви нападнат и се окаже, че трябва да водите ръкопашен бой, тогава, разбира се, вдигате коляно нагоре

възможно най-бързо и най-силно. После със стъпалото удряте същото място с всичката сила на крака си.

Той им показва как да нанасят удари с лакът, удари с ръка в носа и адамовата ябълка. После те се упражняваха върху Джонатан и за изненадващо кратко време осъзнаха, че връщането на удари бе много по-лесно, отколкото си бяха представяли. Дори Силвана се радваше на едно ново чувство на сила.

— Все пак не мога да разбера защо трябва да се учим да убиваме, когато много скоро ще се махнем от това проклето място — задъхано избъбри тя.

— Никога не знаеш кога може да потрябва — каза Джонатан. Не искаше да им каже, че най-вероятно ще бъдат нападнати от туземците в момента на отплаване като отмъщение за оскверняването на земята табу.

Събота, 24 ноември 1984 г.

Те завършиха сала в четири часа в събота следобед. Джонатан го огледа за последен път, но всички знаеха, че не може да открие нищо нередно в работата им. Докато той бавно обикаляше около сала, жените се споглеждаха една друга и се усмихваха.

— Добра работа, момичета — ухили се Джонатан.

Сузи извика, Силвана плесна с ръце и всички се заусмихваха, доволни от похвалата.

— Скоро ще заминем — извика Сузи.

— Сякаш не сме стояли тук единайсет дни — въздъхна Кеъри.

Джонатан огледа възбудената малка група и предложи:

— До залез-слънце има още два часа, а приливът е в полунощ. Така че ако не сте твърде уморени, можем да тръгнем днес, а не утре. Какво ще кажете?

— Да! — извикаха всички.

Изпотените и изтощени жени намериха нови сили, породени от надеждата.

Малко след полунощ, след като с огромни усилия бяха придърпали сала във водата, те седяха и чакаха приливът да ги отнесе. Никой не говореше. Времето течеше бавно и след минути те осъзнаха, че седят във водата.

— Може би трябва да станем и да му дадем шанс да заплува — каза Джонатан тревожно.

Всички слязоха от сала и застанаха във водата, а маратонките им потънаха в пясъка под вълните.

Малката група бе като омагьосана, докато гледаше как салът бавно потъва под сребърната светлина на луната.

— Проклетият сал не ще да плува! — извика Сузи.

Кеъри се обърна към Джонатан.

— Предполагам, че си проверил дали тези палмови дървета се държат на водата, Джонатан?

— Не можем да седим тук цяла нощ — каза най-накрая Джонатан. — Да се връщаме в лагера.

— Аз мога да си седя тук цяла нощ — вбесена извика Сузи. — Няма голяма разлика дали комарите и мравките ще ме изядат тук долу или там горе. А и защо пък да продължаваме да правим каквото ти ни казваш? Ти все знаеше всичко. Ти ни забърка в тая каша, мистър философ с голяма уста!

Останалите жени се разплакаха в хор, разочаровани.

Джонатан се извини няколко пъти, но болката и разочарованието им прераснаха в упреци. Най-послед той избухна:

— Направих каквото можах! Ако не си бях взривил лодката, вие вероятно нямаше да сте живи. Нито една от вас нямаше представа какво да се прави. Само понеже съм единственият мъж между вас, вие очаквате да знам всичко, да поемам цялата отговорност за вас и да ме обвинявате за всяко нещо, което се обърка! — Той се изправи. — Казвам ви, писна ми да играя таткото. Една от вас ще трябва да се опита, за да видите на вас как ще ви се отрази. — Ядосано огледа разплаканите жени. — Напускам още в този миг! Смятайте се за разведени. — Обърна се и тръгна надолу по плажа.

— Може би говори сериозно. — Кеъри се изправи. — Иди след него, Пати. Той се разнежва с теб. Господ знае какво може да ни се случи без него.

— Проклета да съм ако тръгна след него! — проплака Пати. — Той ни забърка в тая каша!

Ани се изправи и хукна след Джонатан. Когато го настигна, започна да усеща депресията и унижението му, почувства, че

моралната му сила и енергията му са се изпарили. Тя докосна твърдите мускули на ръката му.

— Моля те, Джонатан, не се сърди. Ние наистина оценяваме всичко, което направи. Имаме нужда от теб.

— Това е сигурно, обаче аз нямам нужда от вас — изръмжа той.
— Ако не трябваше да се разправям с банда префърцунени госпожички, досега да съм стигнал брега на Куинстаун, можеше и лодка да съм си намерил. Знам, че щях да съм се махнал от това място, ако трябваше да мисля само за себе си.

— Всички го знаем — съгласи се Ани.

— Не съм искал да ме смятате за супермен. Вие сами го направихте! Никога не съм се преструвал на нещо, което не съм! Аз съм си обикновен моряк. Мислех, че всички дървета могат да се държат на водата, ти самата не мислеше ли така? Разбира се, както и всички те, иначе отдавна някой щеше да е споменал нещо.

— Те са просто разочаровани, нали разбираш.

— А аз не съм ли разочарован? Аз съм този, който, освен да работи, трябваше и да се притеснява за всичко! Обаче не седя да рева като бебе.

— Какво искаш да направим, Джонатан?

— Не се хващам отново за това. Суперменът току-що напусна. Сега е ред на някой друг. По-добре да решите коя от вас ще бъде супержена. Тогавя тя ще трябва да мисли за всичко, да планира... и после нея да наричват, ако нещо не стане както трябва.

— О, боже. Мислиш ли, че Пати?...

— Нетърпението на Пати може и в беля да ви вкара.

— Ами Кеъри?

— Съветът ми е да не възлагате всичките си надежди само на един човек и после да го обвинявате, ако нещо не е в ред, защото няма да е честно. Но, разбира се, Кеъри става. Тя е практична, ще разбере какво е. Тя може да поеме щафетата, да ходи за риба, да ви бърше носовете и всичко останало! Аз се махам!

— Ти се справи по-добре, отколкото която и да е от нас би могла, Джонатан. Всички го знаем.

Бяха стигнали в края на плажа. Без да проговорят, се обърнаха и се насочиха обратно към отдалечената и печална малка група.

— Израснах в Брисбейн — промърмори Джонатан, — тук съм само от година и половина. Разбрах туй-онуй за тоя остров, но не съм никакъв Робинзон Крузо. Не съм подвижна „Енциклопедия за момчета“, дявол да го вземе. Опитвам се да опростявам всичко, но в повечето време трябва само да... гадая.

— И отгатваше вярно, в повечето време.

Когато Ани и Джонатан се изравниха с малката група, свилите се на плажа жени скочиха и се затичаха към тях. Силвана прегърна Джонатан през врата, Кеъри прегърна Силвана и Джонатан, а Сузи подскачаше по пясъка и шепнеше:

— Извинявай, извинявай.

— Не бихме се справили без теб, Джонатан. Всички го знаем.

Неделя, 25 ноември 1984 г.

До единайсет часа сутринта вече бяха замъкнали вещите си обратно на скалите и бяха построили лагера си наново.

— Най-добре да поспим няколко часа и после да се упражняваме по самозащита — каза Ани. — Помниш ли, ти каза, че ще ни покажеш как да си служим с въже.

„Умничката малка Ани, помисли си Джонатан, колко точно знае как да ме върне начело на групата.“ Само той можеше да ги научи да убиват.

След упражненията жените започнаха да изпробват как различните видове дървета се задържат на водата. Показа се, че бамбукът плава най-добре. Тогава решиха да опитат с бамбуковото легло на Кеъри. Довлякоха го на плажа и го пуснаха във водата. Ани бе качена върху него, за да видят дали ще може да плава с нейната тежест и дали може да се управлява добре. После Джонатан изпробва „сала“, а после и другите. Най-сетне, доволен от находката, Джонатан запита:

— Е, всички ли сте съгласни да направим новия сал от бамбук? Това решение няма да го взема сам!

Жените закимаха радостно и замъкнаха леглото на Кеъри обратно на скалата.

Понеделник, 26 ноември 1984 г.

На другата сутрин всички се събудиха на разсъмване с обновен ентузиазъм, незатъмнен от факта, че Пати се върна без риба, само с три малки рачета.

Кеъри остана да лови риба още един час, но нищо не хвана.

— Понякога — каза Джонатан — каквото и да правиш, рибата просто не кълве.

— Днес ще трябва да ядем от запасите за сала — предложи Ани. — Имахме за пет дни, но вече два дни ядохме от тях.

— Ако и утре не хванем риба — заключи Джонатан, — ще трябва да потърся заек. Хайде сега да започваме сала.

Джонатан отново изчисли шансовете. Днес бе 27 ноември. Ако завършеха сала навреме и успеяха да отплават на другия ден през нощта, щяха да имат три нощи и два дни, за да минат около седемдесет мили по море преди началото на сезона на циклоните — 1 декември. Той започваше следобед и никога не закъсняваше. Знаеше, че поемат много голям риск, като излизат в открито море точно преди дъждовния сезон, но веднъж започне ли, той ще трае до март. Освен терористите и туземците, самата джунгла можеше да бъде зловещо заплашителна през дъждовните месеци. Изненадващо бе, че до този момент никой не се бе разболявал сериозно, като се изключат наранените ръце на Кеъри, ухапванията от насекоми и драскотините. Нямаше опасни инфекции например. Ани бе предупредила всички да не се чешат и всяка сутрин и вечер промиваше изранените места с преварена морска вода. Антисептичният крем отдавна бе свършил.

По-добре да подхвана работата, каза си той. Изправи се бавно и премигна от изненада. Силата му сякаш бе изтекла от краката и те трепереха.

Седна. Определено усещаше, че започва да го боли глава. Няма такова нещо като имунизация против малария и никой не бе взимал ежедневните си таблетки против малария от 13 ноември. Отнякъде много далече, или поне така му се струваше, той чу тревожния глас на Ани:

— Добре ли си, Джонатан?

Вече дори не можеше да вдигне глава, толкова бе натежала.

— Не. — Говореше трудно. — Преместете екипировката от под навеса и ме сложете там. Намери Кеъри. Искam да говоря с нея.

Силвана и Сузи бързо измъкнаха екипировката изпод брезента и я заровиха.

Пати и Кеъри подхванаха Джонатан от двете страни и го завлякоха под навеса. Положиха го върху легло от листа, които покриха с ризи. Ани полипа изгарящото му чело и се опита да отгатне температурата му — беше над трийсет и девет градуса.

„Много течности, много сол, гъста рибена супа и да го храня на малки порции.“ Това бе всичко, за което Ани можеше да се сети.

Кеъри клекна до главата на Джонатан. Той заговори бавно, пропускайки много думи, сякаш бе пиян:

— Някой трябва да бъде начело, взима решения... проверява постовия... Никакво нехайство... Ти си начело, Кеъри... давай... — Той замълча и с огромно усилие произнесе: — Довършете сала!

Кожата му бе бяла като восък и покрита с капчици пот. Той трепереше силно и изпадна в делириум.

Ани отказа да го остави и пое всички задължения в лагера, а останалите се потяха при сала. Мислеха, че ще им отнеме повече от един ден да сглобят бамбуковия сал, който бе далеч по-лесен за правене от първия.

Късно следобед, когато Ани клечеше до огъня и топеше дамит, Силвана отиде при нея.

— Джонатан трябва да хапне нещо по-хранително от пушена риба, натопена във вода. Ако Пати не може да хване риба, трябва да се опита да застреля плъх. Не ме гледай така, Ани. Често съм ви сервирала „заешко“ и ви харесваше. Джонатан ни е навигатор, не можем да се справим без него на сала, така че трябва да го запазим жив. Това е първостепенна задача.

За първи път, откакто я познаваха, Силвана говореше с властен и уверен глас. Никой не посмя да се оплаче, че са му сервирали плъшена яхния.

Въоръжени с ножове, прашки и брадва, Пати и Сузи тръгнаха да търсят плъхове. Всички бяха свикнали да виждат плъхове наоколо и да ги замерят с камъни, ако навлезеха в лагера.

Сега изведнъж плъховете бяха изчезнали.

Пати и Сузи тръгнаха към вътрешността на острова успоредно на реката с водопада, за да могат да се ориентират по ромоленето на връщане. А и вероятността да се загубят бе по-малка.

Плъховете се движат бързо. Пати би могла да намери сили да улучи едър и бавноподвижен мъж с пушката, но реши, че не е нужно да праросват мунициите по бягащи плъхове, да не говорим, че изстрелът можеше да бъде чул. Двете жени стигнаха до извода, че най-големият им шанс да хванат плъх е като го ударят с камък и го пребият с пръчка, докато е още зашеметен. Определено не тръпнеха в очакване на изпълнението на задачата си.

Придвижваха се бавно през неподвижната и утихнала джунгла; разлагащата се растителност поглъщаше звука от стъпките им.

— Ще ми се да бяхме сигурни къде точно са границите на забранената земя — нервно каза Пати.

— От тая страна на реката до Уилям Пен сме в безопасност — успокой я Сузи. — Няма да вървим на юг, защото там не сме наясно къде е границата.

Жените бяха нарекли с имена от Питсбърг определени места в забранената земя, която наподобяваше триъгълник, оформен от реката, пътеката и плажа. Реката с водопада бе наречена Алегени, а пътеката, която тръгваше от моста Бурма, бе кръстена Уилям Пен Плейс. Харесваше им да мислят, че са в безопасност в своя Златен триъгълник.

Сузи търсеше от дясната страна, а Пати от лявата.

— Нощно време те буквално си правят конференции в лагера ни, а сега, когато ни трябва, един проклет плъх не можем да намерим — сърдито прошепна Сузи.

Тя изведнъж замръзна на място и хвана Пати за ръката.

Точно пред тях едно малко мръсносиво на цвят животно пасеше от храстите.

— Имаме късмет — прошепна Сузи. — Това е козлето от хотела. Виждаш ли му червената кайшка? Как ли е преминало от тази страна на реката?

— Не мога! — Пати бе напрегната.

— Всяка вечер ловиш риба — настоя Сузи. — Каква е разликата между убиването на рибата и да убиеш това животно? Можем да ядем около трийсет пъти от тая коза, ще ни стигне за цели дни. И ще бъде

по-лесно да убием него, отколкото плъх, защото е питомно... Пати, това е твоя работа, ти си нашият проклет ловец. Помисли за Джонатан!

Козлето бавно започна да се движи.

Сузи извади рибарския си нож от колана.

— Добре, кучко такава, аз ще го направя.

Пати преглътна.

— Не можем да рискуваме да го изпуснем. Ти мини отзад. Като свирна, и двете тръгваме към него. И двете трябва да се стремим към каишката и който я хване, държи здраво, докато другият го намушка.

Сузи заобиколи отзад козлето, което продължаваше тихо да пасе, преместило се едва на сантиметри от мястото, където го видяха за първи път.

Изведнъж спря да пасе и вдигна глава, като мърдаше ноздри. Видя Пати, подскочи назад и бавно се отдалечи от нея. Сузи вече бе само на половин метър от него. Хвърли се напред, впила очи в червената каишка, и посегна с две ръце към нея.

Козлето заблея, звънчето на каишката му зазвъня и Сузи изруга, когато падна на земята заедно с ужасеното животно.

— Побързай, Пати! — извика тя.

Пати вдигна един камък и го стовари върху челото на козлето. Нямаше никакъв ефект, то продължаваше да се бори.

— Пак! — извика Сузи.

На Пати ѝ прилоша, но удари животното и чу изпращяването на кости под камъка. Козлето залитна, падна и се опита отново да се изправи.

— Бързо — задъхано заговори Сузи, — прережи му гърлото. — И тя дръпна главата на козлето назад, хванала го за ушите.

Пати го прободеше от лявата страна на гърдите, в сърцето. Ужасеното животно издаде жален вик, опитвайки се да се освободи.

Постепенно виковете на козлето отслабнаха и спряха.

Пати повърна.

— Не върху козата! — извика Сузи.

— Наистина ли е мъртво, Сузи? — разтреперана попита Пати. — Сигурна ли си? Беше толкова безпомощно.

Двете жени се спогледаха. Пати бе пребледняла и още трепереше.

— Слава богу, че имаме какво да ядем — твърдо каза Сузи. —
Ще се редуваме, за да го завлечем до лагера.

Шестнайсета глава

Четвъртък, 27 ноември 1984 г.

На Хари му бе писнало от гледката. През последните единайсет дни бе претърсвал острова напразно.

Полковник Борда, огромен мълчалив островитянин, назначен за ръководител на операцията по издирването, бе изключително умен и експедитивен. Крайбрежното търсене на север и юг от Парадайз Бей бе извършено от войски, настанени в хотел „Парадайз Бей“. Крайбрежната водна ивица бе претърсена от патрулен кораб и хеликоптер. Гмуркачи бяха изпратени на мястото на експлозията — те откриха огромни количества останки от „Луиз“, но нито следа от телата.

Хари предложи на Кери да направят собствено издирване със собствен персонал от „Нексъс“, но Кери отказа. Имайки предвид неустановената политическа ситуация, той не искаше да изпрати свои хора без официална протекция. Кери подчерта, че като се има предвид колко много държат туземците на териториалните си права, определено не би желал да изядат хората му.

Генерал Раки ясно бе дал да се разбере, че не му се нрави присъствието на чужди самолети, колкото и миролюбиви да са мотивите им. Бе позволил само самолетите на „Нексъс“, които си бяха на острова, да осъществяват операции по издирването, което значеше хидропланът и „Бел 206“.

Вечерта в понеделник на 26 ноември, когато регламентираният международен срок за издирване изтече, официалното правителство прекрати търсенето на загубените хора от „Нексъс“ толкова бързо, колкото го бе и започнало.

Хари знаеше, че почне ли дъждовният сезон, щеше да се наложи и той да прекрати индивидуалното си търсене, но до първи декември оставаха още три дни. Четиринайсет дни бяха статистически разумен период за търсене на голяма група хора. В края на краищата, Пои не е Бермудския триъгълник, където самолети изчезваха без следа. Рано или късно щеше да се появи нещо, някаква нишка към съдбата на хората от „Нексъс“.

Въпросът бе само да продължи, докато се покаже нишката...

Мисис Чанг сложи телефона обратно в гнездото му от слонова кост и каза:

— Имам часовник за вас, мистър Скот. — Тя се наведе напред и бръкна дълбоко в сатенения си джоб. — Няма да намерите по-хубав часовник от този!

Хари вperi очи в златния часовник в пълната ѝ ръка. Грабна го и го обърна. Нямаше надпис, но Хари знаеше, че често бе виждал този тънък златен кръг и по време на съвещания погледът му често се бе спирал върху небесносиния циферблат. Това несъмнено бе часовникът на Артър Греъм, струващ дващсет и пет хиляди долара, напълно автоматичен, с вечен календар — един от онези подаръци на майка му, които никога не сваляше.

— Откъде взехте това, мисис Чанг?

— Някакъв уличен търговец го донесъл в магазина. Моят Роналд платил за него два велосипеда „Райли“, пренастроен е, но е почти нов — много малка цена за такъв часовник.

— Ще ви платя хиляда австралийски долара, ако ме срещнете с човека, който му е продал часовника.

— Извън цената на часовника? Той изключително качествен.

— Доведете ми Рон бързо, мисис Чанг!

Часовникът бе в отлично състояние. Не изглеждаше като престоял дълго време в корема на акула. Можеше ли часовникът на Артър да е бил откраднат от хотелския прислужник, преди да започнат неприятностите? Може би Артър го е забравил на поставката в банята. Но той никога не го сваляше. Докато чакаше нетърпеливо да се появи Роналд Чанг, Хари си помисли, че поне няма да има затруднения да установи дали е същият часовник. Серийният номер на производителя трябва да е гравирани от вътрешната страна, така че лесно можеше да се проследи откъде е купен. Ако извади късмет, в магазина може би ще му кажат името на клиента, закупил часовника.

Хари дори не си и помисли да съобщи на полицията на Пои за часовника. Той бе доказателство и те щяха да го конфискуват, а в тази страна с толкова крадливи и некомпетентни хора той неминуемо щеше отново да се загуби.

Роналд Чанг влезе забързан, току-що станал от масата за вечеря, което личеше по салфетката, пъхната във врата на разкопчаната му

светлозелена риза. Той каза на Хари, че уличният търговец го бил закупил от някакъв войник от новите, филипинец. Войникът поискал деветдесет кини за часовника.

Роналд се върна към вечерята си, след като усилията му бяха добре заплатени.

Хари разкопча водоустойчивия си колан с парите, който никога не сваляше, дори под душа, и внимателно сложи часовника на Артър в него.

Онзи, който бе продал часовника на Роналд Чанг, със сигурност е знаел какво е станало с Артър, а може би също и какво се е случило с Ани и останалите.

Седемнайсета глава

Сряда, 28 ноември 1984 г.

Пати не бе в състояние да хапне от козето месо предишната вечер. Отказа да яде от него и на закуска.

— Не бих могла да ям от нещо, което съм познавала, когато е било живо.

— Нали ядеш рибата, която хващаш — вметна Ани. Тя приготвяше бульон за Джонатан.

— С рибите е различно — след минута размисъл отвърна Пати. — Не виждаш агонията им, защото тя е под водата. А като извадиш рибата, си толкова радостен, дето си я хванал, че изобщо не се замисляш за нея — за разкъсаните ѝ вътрешности и затова как се задушават и умират.

— Два часа съм я готвила тая коза — сърдито се обади Силвана, — трябва да ядеш, за да можеш да работиш както трябва.

— С работата приключихме. Салът трябва да е готов по обед — възрази Кеъри.

Спорът им започна отново.

— Трябва да се махнем оттук колкото се може по-бързо, тази вечер! — настоя Сузи.

— Джонатан има трийсет и девет градуса температура — твърдо каза Ани. — Не вярвам да е малария, но определено е треска и той се подобрява. Не можем ли да почакаме още мъничко?

— Той ми каза да вървя според плана — настоя Кеъри — и аз това правя. Ще го вземем с нас. Можем да го завържем за сала. След два дни вероятно ще можем да го закараме в болница, ако тръгнем.

— Не трябва да го мърдаме — твърдо каза Ани. — Може да умре, ако го изложим на вятър или слънце.

— Ще му направим навес с брезента — предложи Кеъри. Тя огледа клекналата около огъня група и заяви: — Смятам да го отведа на безопасно и сигурно място, както и всеки, който иска да дойде с мен. Ако някой предпочита да остане, да си гние тук.

Всички знаеха, че ако не напуснат острова същата вечер, нямаше да стигнат до Ирайън Джая преди началото на сезона на циклоните.

— Ами ако дъждовният сезон закъснее? — запита Пати.

— Ами ако не закъснее и салът ни потъне в най-високите вълни?
— отвърна Кеъри.

Малко преди обяд и последният бамбук бе завързан към основната част от сала. Жените, изпотени, но триумфиращи, го гледаха почти със страхопочитание — не можеха да повярват, че те сами бяха направили това огромно нещо или пък че най-после бе завършено.

— Успяхме! — Пати почти се разплака.

— Да тръгваме! — извика Кеъри, сграбчи и завъртя Сузи от радост.

Силвана изтича да каже на Ани, която бе на пост на дървото. Както винаги упорита, Ани извика надолу:

— Аз оставам тук с Джонатан. Можете да изпратите самолет да ни спаси, когато стигнете.

И двете жени знаеха, че Ани имаше предвид ако стигнат.

— И аз оставам, докато Джонатан не се оправи, за да може да командва на сала.

Те спориха по време на обяда и след това, докато лежаха на сянка. Изведнъж, след дни къртовска работа, нямаше какво да правят чак до залез-слънце. Можеха да си почиват, да плуват, да се карат.

Пати се колебаеше дали да остане със Силвана и Ани или да тръгне с Кеъри и Сузи.

— Знаеш, че ако сме три, имаме по-голям шанс да оцелеем, отколкото ако сме две. А провизии имаме за шест човека.

— Просто не мога да реша!

— Тръгваме, за да спасим както себе си, така и другите — напомни Сузи.

Изведнъж Пати вдигна глава.

— Чуйте! Нещо различно! — каза тя. — Странно е!

— Не чувам нищо, освен цикадите — възрази Сузи.

— Именно! А е само два часа. Те обикновено започват да пеят около час преди залез-слънце.

— Значи ни изнасят матине, вместо да чакат да стане пет и половина — каза Сузи. — Защо просто не гласуваме дали да тръгнем или не?

— Защото само две от нас искат да тръгнат — обясни Кеъри. — Ако гласуваме, ще загубим. Но аз пет пари не давам. Аз се махам оттук възможно най-бързо. Дори ако трябва да тръгна сама!

— Идвам с теб — твърдо каза Сузи. — А в четири и половина най-късно можем да гласуваме. Така ще ни остане около час и половина да смъкнем сала до брега и да го натоварим.

— Аз не... — започна Пати. — По дяволите! Не мога да реша. Не знаем какво да правим, като излезем в морето.

— Джонатан ни каза какво да правим — каза Кеъри.

Пати се обърна леко настрани и погледна към дърветата.

— Нещо странно става в джунглата.

— Най-послед се усеща хлад — каза Сузи. — Това е всичко. Най-добре се върни на дървото на пост.

— Вие, момичета, си починете — кимна Пати. — Ако тръгнете, трябва да сте си починали.

И двете забелязаха, че не каза „да сме си починали“.

Когато Пати се изкачи на дървото, джунглата започна да се изпълва със звукове от насекоми. Не беше се случвало, откакто бяха дошли на острова, обикновено през деня бе тихо, особено докато траеше най-голямата горещина. Тя доволно подложи лицето си на лекия хладен вятър, излязъл откъм морето. Почуди се какво я тревожи.

В три и половина вятърът вече духаше силно. С изключение на Пати, изтощените жени спяха.

Всички знаеха, че след залез-слънце щеше да стане твърде късно да напуснат острова и щеше да се наложи да останат през следващите три месеца.

За момент Силвана не можа да прецени какво става. Беше цяла подгизнала и схваната.

— Излез от водата, Сузи — извика тя. — Дъждовният сезон е дошъл по-рано!

Сузи се опита да отвърне нещо от езерото, но шумът от дъжда бе толкова силен, че нищо не можеше да се чуе. Силата на водата бе като от пожарникарски маркуч. Едва можеха да си поемат въздух.

Като закриваше лице с ръка, Силвана издърпа голата Сузи от езерото. Те си грабнаха дрехите и маратонките — дъждът бе прекалено силен, за да спрат и да се облекат.

Двете изкачиха пътеката по скалата, която се бе превърнала в пързалка от кал. Подхлъзваха се и падаха, но най-накрая стигнаха горе.

Силвана обърна глава към морето. Не можеше да види нито плажа, нито океана. Гледката бе изчезнала.

Мокри и кални, борейки се с вятъра, двете жени влязоха в колибата.

Пати, която едва не бе паднала от дървото, ги поздрави с вик:
— Май вече няма нужда да взимам решение.

ОЦЕЛЯВАНЕ

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Сряда, 5 декември, 1984 г.

Бяха минали седем дни от началото на дъждовния сезон.

— Ето, сега приличаш на Грейс Джоунс^[1] в умалени размери. Тия ножици трябва да се наточат. — Ани довърши подстрижката на Сузи, отдръпна се назад и я огледа. — Даваме гаранция срещу въшки и бълхи!

— Някакъв напредък със сапуна? — с надежда запита Сузи.

Сапунът бе единственото нещо, от което истински се нуждаеха и не можеха да намерят в джунглата. Всички копнееха за един „Айвъри“ всеки път, когато се миеха с кокосово масло.

— Нямаме късмет — отвърна Ани.

— Като се приберем, ще сме в отчайващо състояние — засмя се Сузи.

Ани вдигна рамене. При подобни изтощителни стресови условия всеки може да остарее с десет години за двацет и четири часа, но Сузи единствена в групата все още се грижеше за външния си вид.

Пати надникна навън към дъжда от бамбуковото си легло. Входът на колибата не бе срещу духащия от морето вятър благодарение на познанията на Кеъри по архитектура.

— Добре че не тръгнахме със сала — каза тя. — Щяхме да потънем без следа още при първите големи вълни.

От горещината и влагата на джунглата всичко бе започнало да гние. В колибите им миришеше на плесен, вещите им се бяха покрили с тънки зелени линии мъх, дрехите им се разпадаха много по-бързо, отколкото се късаха.

В седмицата след началото на дъждовния сезон жените бяха свикнали с времето. Сутрините бяха понякога слънчеви, но по обед започваха да се струпват облаци.

Тропическият дъжд винаги се изсипваше с внезапна съкрушителна сила като водопад. По време на мусоновите бури не можеха да правят нищо друго, освен да си стоят в колибите два цели

часа, докато дъждът спре — също толкова внезапно, колкото започваше.

Силвана влетя в колибата. Мокра и трепереща, тя започна да се съблича.

— Повече не се качвам на това дърво, когато вали! За малко да ме събори от клона!

— Какво друго ново ще ни кажеш? — Пати се прозя и хвърли оранжевата плажна кърпа към Силвана.

Най-лоши бяха мокрите следобеди. Когато се изтощаваха от работа, жените се бореха със сълзите си, защото знаеха, че са заразителни, и продължаваха да работят. Но сега, като нямаше какво да правят с часове, образите на мъжете, които бяха загубили, на децата, роднините и приятелите, които толкова обичаха и може би нямаше да видят никога вече, витаеха в умовете им. Те лежаха безмълвно на бамбуковите си легла, зяпаха нагоре към убито зелените слонски уши на покрива и се чувстваха изсмукани и обездвижени от мъка.

Чакането бе много трудно. Като затворници, те брояха седмиците, дните часовете и минутите до освобождаването си; гледаха стичащия се по дърветата дъжд и чакаха да спре. Знаеха, че всяка седмица, през която оцеляват, увеличава шансовете им да се върнат при семействата си, и се бореха с депресията и скуката.

Постепенно всички, с изключение на Пати започнаха по-малко да се боят. Като гледаше как мусоновият дъжд се изсипва неудържимо навън, Пати усещаше тръпки по гърба си, впила поглед в косите на Ани и Сузи. Знаеше, че ако го спомене, другите ще се подразнят, но бе сигурна, че ги следят. Изведнъж ѝ стана задушно, гърдите ѝ се свиха и дишането ѝ стана трудно... Не, трябваше да им каже!

— Кеъри — започна тя с внимателно овладян глас, — напълно убедена съм, че ни наблюдават.

Кеъри ядосано се изправи в леглото.

— Защо не престанеш с тази параноя? Тук сме вече три седмици и ако някой искаше да ни нападне, досега щеше да го е направил. Ще престанеш ли да виеш? — Тя поотупа косата си от листата и добави: — Когато наистина чуеш нещо, Сузи само ще се прозине и ще каже: „Това са пак проклетите нерви на Пати.“ Никой няма да ти обърне внимание.

— Имахме си достатъчно истински проблеми и без ти да ги измисляш — допълни Сузи.

Всички бяха мокри, потиснати и отпуснати.

Ани започна да подстригва Пати.

— Как ли се справят войниците с депресията и поражението в джунглата? — зачуди се Ани.

— Понякога изобщо не се справят — каза Кеъри. — Чела съм, че във Виетнам някои просто сядали встрани от пътя и преставали да се надяват. После умирали.

Понеделник, 10 декември 1984 г.

— Оу! — Сузи изпусна полупълното ведро с риба, но за щастие не го разля.

— Пак ли рамото ти? — попита Пати.

Сузи кимна, потръпвайки от болка.

— Сигурно си разтегнала мускул вчера, като намушкваше оная голяма риба — предположи Пати. — Да го разтрия ли? Вчера ти помогна, нали? Ела да отидем на сянка.

Двете жени прекосиха горещия бял пясък до края на плажа и внимателно сложиха рибарските си принадлежности под една палма.

Пати застана зад Сузи и нежно заопипва рамото ѝ, докато тя отново извика от болка.

Пати започна леко да я разтрива, но всеки път щом стигнеше до чувствителното място, Сузи подскачаше.

— Легни тук на сянка — предложи Пати. — Ще ти разтрия гърба, за да се отпуснеш, преди да стигна до мястото, където боли.

Сузи легна гола на пясъка и започна малко по малко да се отпуска. Под умелите ръце на Пати напрежението сякаш изтичаше от гръбнака ѝ. Тя слушаше успокояващата въздишка на морето, чувстваше лекия топъл вятър и гледаше лазурното небе. За първи път откакто бяха избягали в джунглата, Сузи усети как страхът се оттичаше от нея, докато силните, но нежни ръце на Пати облекчаваха болката ѝ. Уплашеното дете в нея се успокояваше от интимния физически контакт.

Пати погледна към слабия покафенял гръб на Сузи и си помисли: „Прилича на детски гръб.“ Докато галеше нежната кожа на Сузи —

нежна и уязвима като кожата на дете, — Пати си спомни безбройните разтривки по гърба на сина си Стивън. Не бе свикнала да докосва нечия друга кожа, като се изключи тази на окосмения ѝ съпруг. Докато прокарваше показалец по гръбнака на Сузи, за да завърши масажа, Пати изведнъж разбра как нежната крехкост и уязвимост на женското тяло привличаше мъжете. Сузи потрепна неволно, поколеба се за миг и се извърна по гръб. Изведнъж Пати усети опасност. Ако докоснеше отново тази сатенена кожа, щеше да последва нещо катастрофално. Тя се вгледа в светлите зелени очи на Сузи.

По едно и също време те бавно се приближиха една към друга.

Сузи прегърна слабия гръб на Пати, търсейки поне за няколко минутки убежище от ужаса на външния свят, като бебе, което иска да се сгуши в майка си.

С треперещ пръст Пати проследи копринената линия на веждите на Сузи. Сузи я стисна по-силно и я придърпа към себе си.

Пати бе силно развълнувана и едновременно с това се боеше от собствените си чувства. Треперещата ѝ ръка се насочи към гърдите на Сузи. Гърбът на Сузи веднага се изви още при първото докосване.

Тези първоначални ласки прераснаха във възбуда, която доведе до страст и всяка от жените жадно и забързано поглъщаше наслада. Нежността се сля със сладострастието, а страстта с похотта. Те мълчаливо галеха телата си и при всяко докосване и ласка електрически импулси минаваха от главата до петите им.

Пати виждаше и напълно разбираше реакциите на другата жена и, отхвърляйки несигурността си, се почувства напълно уверена и щастлива. За първи път тя знаеше какво причинява на сексуалния си партньор. Познаваше това тяло, както познаваше своето. Знаеше, че бе в нейна власт да му даде необикновено удоволствие, и това я опияняваше.

Тя наблюдаваше през полуотворените си клепачи нарастващото удоволствие на Сузи и това я радваше много повече, отколкото удоволствието, получено от мъж досега.

Не бе нужно да пита „Хубаво ли ти беше?“ — знаеше, че е било хубаво. Този вид нежна еротичност бе далеч по-различна от секса с мъж.

Когато топлата вълна нахлу в тялото ѝ, Сузи усети екстаз, сигурност и закрила. Нямахте да понесе, ако Пати спре да прави,

каквото правеше. Не беше сигурна дали можеше да понесе и ако тя продължи.

Пати изпита необикновена радост и доволство, когато Сузи се заизвива и потрепери под пръстите ѝ и накрая тихо извика от удоволствие; после Сузи се облегна назад, синьото небе се наведе над нея, а тялото ѝ бе като изтръпнало. Опиянена от силата си, Пати не искаше да ѝ даде почивка.

Дълбоко в съзнанието ѝ някакъв тих глас я укоряваше: „Само четири седмици са минали от бруталното убийство на съпруга ти. Ти го обичаше, нали? Какъв човек си, щом толкова скоро след смъртта вече му изневеряваш? А пък да му изневериш с жена е два пъти по-недостойно. Трябва да се срамуваш от себе си!“

Сузи протегна ръка към Пати.

— Трябва да те накарам да изпиташ... каквото аз почувствах.

— Не мърдай — прошепна Пати. Тя се облегна на лакът. Беше виждала това тяло и му се бе възхищавала, но не си бе и помисляла да го докосва. Ръцете ѝ отново се плъзнаха по сатенената кожа на гърдите на Сузи.

Сузи започна нежно да прокара пръсти по гърба на Пати. Всяка от тях усещаше миризмата на другата; Пати се наклони към нея и телата им се докоснаха. После вече се прегръщаха задъхани, загубени в насладата си, докосваха лицата, ръцете, бедрата и гърдите си с нежността на докосването на пеперуда.

Пати смътно осъзна, че онова, което направиха, им се струваше толкова естествено. Дали всички жени бяха напълно хетеросексуални, или просто се страхуваха да нарушат табуто на докосването, да не говорим за правенето на любов с други от техния пол.

— Никога преди не съм го правила — прошепна тя.

— И аз — прошепна в отговор Сузи. — Нали е... лесно?

„Ти го направи, говореше вътрешният глас, значи си лесбийка!“

Дали беше вярно, почуди се Пати. Дали може да си лесбийка дори след като си била омъжена?

„Ти си лесбийка!“, обвинително настояваше вътрешният глас.

Проклетата да съм, ако си го позволя повече!

Когато стигнаха в лагера, Пати бе до такава степен ужасена от постъпката си, че се отвращаваше от нея. Освен това много се боеше, че Сузи ще каже на останалите какво се бе случило на плажа, и ненавиждаше мисълта да бъде където и да е със Сузи.

Внезапното отвръщане на Пати от Сузи вече бе очевидно по време на вечерята, когато жените налякаха около огъня. Сузи с усмивка се бе преместила до Пати, но Пати стана и отиде от другата страна. Ако Сузи ѝ заговореше, Пати се правеше, че не чува.

— Ти беше толкова великолепна — прошепна Сузи след вечеря, — сега защо се държиш така с мен?

Без да проговори, Пати погледна Сузи така, сякаш току-що са се срещнали, сякаш внушаваше на Сузи никога да не ѝ напомня за интимността им на плажа. Същата нощ Пати си премести леглото в другата колиба и започна да спи на мястото на Джонатан, между Ани и Кеъри.

Типично поведение на мъж, с който си била за една нощ, горчиво си помисли Сузи, спомняйки си много страстни нощи, последвани от подобна липса на интерес. Това на свой ред ѝ напомни колко много дължеше на Брет, комуто току-що бе изневерила, и тя заплака.

В тъмното Силвана чу подсмърчанията на Сузи. Не бе много трудно да отгатне причината. Новият сексуален повеи между Сузи и Пати не бе останал незабелязан.

---

[1] Американска актриса. — Б.пр. ↑

Деветнайсета глава

След двете изнурителни седмици, прекарани в грижи за Джонатан, Ани отново клечеше до него под навеса, готова да поднесе лъжица рибена супа към устата му. Джонатан отвори очи.

— Здравей, Ани — каза той.

Тя премигна, защото вече бе свикнала да я нарича Луиз. Бързо пипна челото му. Беше сухо и хладно. Тя му се усмихна.

— Добро утро. Липсваше ни. Добре дошъл пак при нас.

Ани изтича навън от навеса да каже хубавата новина на другите, но само Кеъри бе в лагера. Нетърпелива да съобщи добрата новина, Ани й извика:

— Джонатан вече е по-добре! Къде са другите?

— Дъждът спря изведнъж, та отидоха до басейна при водопада, преди да започне следобедният дъжд — отвърна Кеъри.

— Значи си нямаме пазач! — Ани се затича с всички сили към евкалипта.

— Внимавай! — извика предупредително Силвана на Сузи, сочейки към плитчината в лагуната. — За малко да стъпиш върху риба камък!

Сузи извика, когато видя отвратителното сбръчкано сиво същество.

— Джонатан каза да не се хвърляш надолу с главата — напомни Силвана.

— „Джонатан каза... Джонатан каза...“ — изимитира Сузи италианския акцент на Силвана. — Ще се хвърлям както на мен ми се ще, по дяволите!

Тя нарочно се бухна напред и заплува.

Силвана се огледа за Пати, която странеше от Сузи като от чумава. Видя я на около стотина метра с глава под водата — Пати плуваше в състезателен кроул. Силвана въздъхна и се потопи във водата. Заплува след Сузи внимателно с вдигната над главата вода; Сузи отново се държеше като заядливо двегодишно дете.

Когато се изравниха, Силвана извика:

— Веднага се върни близо до брега!

Сузи упорито плуваше нататък към входа на лагуната с непохватния си кучешки стил.

— Проклетата надута многознайка, проклета тълпа от сноби.

Силвана изплува пред Сузи, ритайки на място във водата, като ѝ препречваше пътя, накъдето и да се обърнеше.

— Върни се, Сузи. Отправила си се към течението.

Дали бе нарочно или не, Силвана не разбра, но Сузи я удари по лицето с несигурна ръка и я потопа под водата.

Силвана изплува и пое дълбоко въздух; беше бясна. Спомни си старомодното животоспасяващо упражнение и с дланта на дясната си ръка удари Сузи по брадичката, поваляйки я назад във водата.

Докато потъваше, Сузи случайно ритна Силвана в стомаха и Силвана се преви от болка.

Двете жени изплуваха и се погледнаха задъхани, плюейки морска вода. Кипнали от гняв, и двете се хвърлиха напред. Започна се безплодна борба във водата; пръски хвърчаха навсякъде.

След около пет минути гневен бой Силвана вдигна лявата си ръка, за да удари Сузи силно. Прекрасният годежен пръстен с диамант изхвъркна от пръста ѝ и изчезна под зелената прозрачна вода.

Мокрото лице на Сузи замръзна от ужас. Силвана избухна в смях.

— Виждаш ли, дори пръстите ми са отслабнали — каза тя. — Добре, Сузи. Ти убедително доказва, че можеш да плуваш, така че те оставям.

Силвана мързеливо се отдалечи от Сузи. Тя се обърна по гръб и се отпусна във водата, наслаждавайки се на слънцето и успокояващата топла вода, която се плискаше върху тялото ѝ и я люлееше с нежния мамещ ритъм на морето.

— Акула! — изкрещя Сузи в далечината.

Силвана обърна глава. Сузи бясно се бореше във водата; на лицето ѝ бе изписана паника. Тя изчезна под повърхността.

Ужасена, Силвана заплува към нея, след малко Сузи изплува и изпищя отново. Задави се, диво запляска и отново изчезна под водата.

Когато отново изплува над повърхността и извика ужасена, Сузи изкашля водата, която току-що бе погълнала, но по този начин изпусна по-голямата част от въздуха в дробовете си. При следващия опит да поеме въздух, повече вода навлезе в дробовете ѝ. Новопогълнатата вода отново я накара да се закашля, но понеже вече бе изпуснала допълнително количество въздух, тя отвори уста да вдъхне кислород,

опитвайки се да извика в топлата вода, която изведнъж бе станала застрашителна. Понеже последната погълната вода бе напълнила дробовете ѝ, Сузи започна да потъва.

Обхваната от паника, борейки се за живота си, Сузи размахваше ръце и риташе. Вече полузагубила съзнание, тя се бореше да достигне лазурната повърхност над нея. Дробовете ѝ вече не функционираха нормално, тя махаше по-силно с ръце и периодично се опитваше да поеме въздух.

Всеки път цикълът се повтаряше. Щом отвореше уста, Сузи изпускаше въздух, а докато викаше, в отворената ѝ уста навлизаше вода. После борбата спря. Тя загуби съзнание и натежалото ѝ от водата тяло бавно започна да потъва към дъното.

Когато Сузи изчезна, първата мисъл на Силвана бе да изплува колкото може по-бързо на брега, но успя да спре паниката си. Само бебета акули навлизаха през рифа в лагуната — не по-дълги от метър и двайсет. Те можеха да наранят човек — можеха дори да отхапят крак, — но не можеха напълно да изядат живо човешко същество.

Силвана извика към Пати, но тя плуваше на доста голямо разстояние с лице под водата, съсредоточена в удоволствието си да цепи с голяма скорост водата, така че не чу виковете на Силвана.

С резкия си и тромав размах, Силвана заплува към мястото, където бе видяла Сузи последно. Пое дълбоко въздух и се гмурна право надолу във водата.

Две минути по-късно Силвана изплува и отвори уста да поеме дъх. Не бе видяла нищо. Преплува малко по-нататък и отново се гмурна. Този път точно когато почти оставаше без въздух, видя носеща се черна топка като огромен морски таралеж. Беше главата на Сузи.

Силвана изплува, пое дълбоко въздух и се гмурна надълбоко. Тялото бе малко отнесено. Отначало Силвана не можа да го види, но после видя неподвижната фигура, инертно движеща се по течението. Силвана заплува с всички сили към него.

Когато се появи на повърхността, Силвана не изпускаше ръката на Сузи, защото се боеше да не я загуби отново, но някак си успя да намести тялото си под нейното и да я хване за другата ръка. Силвана заплува по гръб, притиснала Сузи до гърдите си. Никога не си бе представяла, че едно човешко тяло може да бъде толкова отпуснато и трудно за направляване.

Докато плуваше, Силвана се опитваше да си припомни как се прави дишане уста в уста. Бе чела инструкциите поне десет пъти по плувните басейни, но сега всичко, което можеше да си спомни, бе, че човек трябва да си свали изкуствените зъби, ако има такива, преди да започне.

Пати бе излязла от водата. Тя стоеше гола на плажа в стойка „дърво“. На плажа не можеше да се правят упражнения от йога, защото пясъчните мухи хапеха ужасно. Дълбоко съсредоточена, впила поглед в хоризонта, Пати не бе и разбрала за нещастния случай в езерото, докато Силвана не стигна до плитчината. Тя пусна Сузи, изправи се и извика към Пати.

Пати рязко извърна глава и видя как Силвана извлича Сузи от водата. Тя се затича с всички сили по мекия пясък към двете жени, после се поколеба.

Силвана все още дишаше тежко.

— За бога, Пати, помогни ми. Тя умира!

Неохотно и сковано Пати извлече Сузи от водата. Тя извърна неподвижното тяло на дясната му страна и грубо вдигна дясната ръка на Сузи над главата ѝ.

— Можеш ли да правиш дишане уста в уста? — задъхано попита Силвана.

— Още не — отвърна Пати. — Първо трябва да почистим устата ѝ от евентуални пречки по пътя на въздуха към дробовете. — Тя клекна до кръста на Сузи и започна да масажира корема ѝ, за да може водата да излезе. През посинелите уста на Сузи заизлизаха струйки вода.

Пати внимателно обходи с показалеца си устната кухина на Сузи, за да се увери, че вътре няма водорасли или други боклуци.

— Сега дишане уста в уста! — извика Силвана.

Пати чувстваше отвращение при мисълта да докосне Сузи, та какво оставаше да я докосне с устни. Имаше усещането, че всякакъв контакт може да я зарази.

— Започвай! — изкрещя Силвана.

Пати попипа пулса на Сузи, но не можа да го усети. Знаеше, че четири минути след като е спряло дишането, настъпват необратими мозъчни увреждания, но ако насилствено вдъхваш въздух в устата на

човек, който не диша, собственият ти разреден дъх съдържа достатъчно кислород, за да запази живота на другия човек.

Пати обърна Сузи по гръб, свали ѝ часовника и приближи черния циферблат до устата на Сузи.

— Ако Сузи все още диша, дъхът ѝ ще овлажни циферблата — каза тя на Силвана.

— Диша ли още? Диша ли? — Силвана безпомощно коленичи на пясъка.

Пати огледа часовника.

— Навлажнен е отгоре.

— Тогава започвай! Направи ѝ изкуствено дишане!

Пати внимателно наклони назад главата на Сузи, за да отвори дихателния път до дробовете ѝ. Отвори отпуснатата ѝ челюст и запуши ноздрите, като ѝ стисна носа.

— За бога, направи го — каза Силвана. — Не можеш ли да разбереш? Тя умира!

Пати се наведе и издиша силно в устата на Сузи. От този момент нататък дробовете на Пати снабдяваха с въздух тялото на Сузи. Пати преброи до четири, после отново издуха въздух в устата на Сузи.

Изведнъж на Сузи започна да ѝ се повдига.

На Пати също ѝ се доповръща.

— О, Пати, не спирай! — извика Силвана.

Треперейки, Пати обърна Сузи на една страна, за да може да повърне. После отново масажира корема ѝ с движения отдолу нагоре.

От устата на Сузи се изля поток от слюнка и вода върху белия пясък.

Силвана спотаи дъх.

Когато Сузи отново остана да лежи неподвижно, Пати я обърна по гръб и продължи с неприятното си задължение да вдъхва силно въздух петнайсет пъти в минута в изцапаната с повръщано уста на Сузи.

— Погледни гърдите ѝ — прошепна Силвана.

Закръглените гърди на Сузи се повдигаха и спадаха едновременно с вдъхванията на Пати. Това означаваше, че в гърлото ѝ вече нямаше пречки.

— Вдишай пак в устата ѝ! — насърчи я Силвана. — Бързо!

Пати продължи с дишането уста в уста, макар да ненавиждаше всяко докосване до устата на Сузи — по петнайсет вдъхвания на минута, — после задъхано каза:

— Колко време трябва да се прави това? Не можеш ли ти да продължиш, Силвана?

Вцепенена от тревога, Силвана сви рамене:

— Нямам представа. Не спирай! Ти знаеш как се прави, Пати, а аз не.

Пати се изплю на пясъка, после неохотно продължи със спасителните целувки.

— О, Пати, тя диша! Погледни!

Пати спря. Видя, че гърдите на Сузи се повдигаха и спадаха сами.

Пати бързо обърна Сузи на дясната ѝ страна в поза за възстановяване — с ръка над главата и вдигнато ляво коляно.

Двете жени наблюдаваха тревожно, коленичили голи на парещия пясък.

Сузи се оригна. Закашля се и започна да плюе. После повърна.

Силвана избухна в сълзи.

По-късно в колибата Ани се погрижи да излекува от шока треперещата и пребледняла Силвана.

Ани ядосано се обърна към Пати и каза:

— Мислех, че само ще отидеш да се измиеш. През последните два часа никой не е бил на пост. Качи се на дървото!

На Пати ѝ се гадеше от онова, което бе принудена да направи, и чувстваше, че е справедливо наказана. Тя се отдалечи от лагера с мисълта какво ли щеше да стане със Сузи, ако Силвана не бе там.

Сряда, 12 декември 1984 г.

На следната сутрин Ани остави все още бледата Силвана на пост и отиде да провери въдиците в реката, но нямаше нищо хванато. Изтощеният Джонатан, с призрачно лице и отслабнал с около четири килограма, едва прошепна някакви наставления. Трябвало да вземе мачетето и да потърси храна отвъд шахтата на пещерата, която се простираше на югоизток от лагера. Това бе вторична джунгла, така че

вероятно там някога бе имало селище и земеделските култури, отглеждани някога, можеше все още да растат там, макар и вече диви.

До този момент всички от малката група се бяха придържали възможно най-близо до района около лагера, за да си пазят енергията, да не се загубят и да не попаднат в неизвестна територия — не знаеха точните граници на територията табу.

В продължение на повече от час Ани просичаше ниската растителност, като замахваше от долу на горе с мачетето, за да си проправи път. Напредваше много бавно. Най-накрая се върна по собствената си просека и заобиколи пространството, заето от вторична джунгла, като се опитваше да гледа през него, а не в него — Джонатан я бе научил, че така може да вижда през джунглата. Ани реши, че ако не може да намери нищо за ядене в покрайнините на гъстата растителност, ще потърси поток. Местните селища винаги се разполагаха на брега на поток или река; може би щеше да успее да поплува в някой такъв поток и да потърси храна.

Откри група папайови дървета, но за съжаление всичките големи жълти плодове бяха по върховете. Стволовете на дърветата бяха подобни на кокосови палми — нямаха клони в ниската си част.

На Ани ѝ се прииска да бе взела Сузи със себе си. Сузи не се страхуваше от височини и бе единствената от групата, която можеше да се покатери на кокосова палма — обгръщаше дървото с ръце, отблъскваше се с крака и се движеше нагоре, пъргаво като маймуна.

Части от грубия ствол на дървото сякаш се отлюспваха изпод тежестта на Ани, но най-после, изподраскана и потна, без да смее да погледне надолу, тя достигна плодовете. С рибарския си нож отрязва колкото можеше, и ги натовари в торбата, която носеше на гръб.

Торбата ѝ бе направена от риза. Жените вече не можеха да си позволят да носят ризите си, освен ако не излизаха от лагера, защото ризите бяха нужни да се използват за торби, превръзки и цедки за водата. С изключение на израсналата в манастир Силвана всички жени сега бяха голи от кръста нагоре.

Когато отново стъпи на земята, Ани разряза един от още зелените плодове и го опита. Навлажни пръстите си в млечния сок и го вкуси. Беше превъзходен.

Ани отмахна мухите от очите си, изправи се и метна чантата с плодове на гърба си. Сърцето ѝ ликуваше — сега тя щеше да

подсигури лагера с храна.

После почувства непоносима болка в очите.

— Сигурно сок от неузрял плод ѝ е влязъл в окото — каза Джонатан на Силвана, която промиваше очите на Ани. Като слушаше непрекъснатите стенания и викове на Ани, Джонатан се замисли дали да не ѝ запушат устата — определено този шум бе риск за сигурността им.

Ани сериозно се бе затруднила да се върне в лагера и когато се върна, очите вече я боляха страхотно. Сега бе и сляпа, а те нямаха нищо, с което да облекчат агонията ѝ.

Накрая трябваше да ѝ запушат устата. Тя осъзна какво става и не се възпротиви, когато я вързаха през устата с парче риза и стегнаха ръцете ѝ отзад, за да не си го махне.

Нещастieto на Силвана при връзването на приятелката ѝ бе толкова голямо, че Пати се почуди дали отново не е изпаднала в шок.

Джонатан изпрати Силвана да събира кокосови орехи. Не трябваше да се подлага на рискове — имаха много вода и нямаше голямо значение, ако се наложи да погладуват известно време. Силвана трябваше да си почива повечко, защото само тя и Сузи бяха на крака. Не можеха да си позволят да сложат постови дори ако самият Кинг Конг се подвизаваше в джунглата.

Три дни след като Ани бе открила папайовите дървета, Джонатан я намери да плаче тихо. Той клекна, поддържа ръката ѝ и не проговори.

— Сякаш съдбата и природата се обърнаха срещу нас — проплака Ани, — настъпват ни един по един, после ни стъпкват с ходилата си.

— О, не, няма такова нещо — каза Джонатан. — Съдбата си е същата, каквато беше и вчера, природата изобщо не се интересува от нас, а джунглата е неутрална. Престани да правиш трагедии.

— Днес ще ядем китайска храна — обяви Сузи. Беше събрала папратови листа. Когато са тъмнозелени, са прекалено твърди, за да се

ядат на салатата, така че Силвана ги бе сварила като спанак. Освен това тя вареше или пържеше водорасли, които понякога имаха вкус на спанак, а понякога на трепетлика. За тяхна изненада не бяха много солени. Растителната храна не им даваше много сили, но поне бе храна и поддържаше живота им.

Следобед Джонатан заведе Силвана в някогашното селище, където Ани бе намерила папайата. Забеляза бананово растение и хлебно дърво с големи обли плодове.

— Едва ли стават за ядене — смаяна възкликна Силвана. — Кората им е покрита със зелени бодли.

— Те падат, когато изпечеш плодовете за половин час. Виждаш ли тези пълзящи растения? — посочи той. — Онези възлести тъмно розови неща? Това са сладки банани. О, боже, тази вечер ще хапнем добре.

На четвъртата сутрин след ослепяването на Ани, когато Силвана ѝ донесе закуската в колибата, Ани сънено вдигна поглед нагоре и каза:

— Здравсти, Силвана.

Силвана моментално изпусна кокосовата черупка с каша от хлебен плод и с чувство, каквото не бе показвала, откакто за последен път бе видяла дъщеря си, прегърна Ани и през сълзи започна да благодари на всички светии на италиански.

За първи път от толкова време никой от малката група не бе въвн от строя.

Същата вечер, след като другите заспаха, Джонатан и Пати задебнаха приведени под лунната светлина със заредени прашки. Джонатан силно удари първия плъх, а после и втория.

— Заешко задушено в утрешното меню — каза Пати, докато гледаше двата трупа.

Десет минути по-късно Пати забеляза друг плъх. Възбудена, тя протегна ръката, в която държеше прашката, постави объл камък пред ластика и го опъна назад.

Охраненият черен плъх издаде вик, подскочи и остана неподвижен.

— Добро момиче — одобри Джонатан. С рибарски ръкавици за предпазване на ръцете си Джонатан повдигна неподвижното същество и го постави в бамбуковата клетка, която бе направил същия следобед.

— Стой настрана от него — предупреди той. — Плъховете драскат и хапят. Не искам никой да си докара инфекция. Никой да няма милост към тези копелета или да се сприятелява с тях. Ще пускате храна през решетките на клетката с помощта на дълга пръчка. Ще наливате вода от разстояние през куха бамбукова пръчка.

— Сигурен ли си, че няма да прегризе бамбуковата клетка? — запита Пати.

— Не знам. Ако я прегризе, ще трябва да хванем друг.

— Да го наречем Синатра.

Неделя, 16 декември 1984 г.

Всяка от жените сега изглеждаше по-стегната и много по-слаба. Синатра също се развиваше добре, макар че му даваха по-малки количества храна, за да е гладен, когато се налага — и всяка храна, която той отказваше да яде, веднага се изключваше от менюто на лагера.

Джонатан продължи да учи жените да ловят риба:

— Тайната на риболова е да познаваш района, където ще ловиш, и навиците на рибата, която искаш да хванеш, така че да предугаждаш какво ще направи.

Докато той говореше, Пати отново усети тръпки по гърба си. Ами ако някой, който познаваше този район, наблюдава техните навици и гадае какво ще направят те? Тя се бореше с чувството, че някой наблюдава малката им група, и се опита да се концентрира върху думите на Джонатан.

— ... Рибите се хранят точно преди зазоряване, точно след стъмване, точно преди буря и нощем при пълнолуние или когато луната избледнява.

Пати преглътна страха си и не каза нищо.

Когато не валеше, жените търсеха храна — ходеха на лов или риболов, винаги според насоките на Джонатан. Бяха свикнали да разчитат на него за всичко, да се доверяват на неговата строгост и внимателно прикривано човеколюбие. Всички усещаха, че е добър

човек. Чувствата им към него бяха на благодарност и любов и те му се подчиняваха във всичко.

Но отхвърлената Сузи изпитваше нещо друго към Джонатан. Една вечер в два часа през нощта тя слезе от дървото наблюдателница. Беше схваната. Протегна се и се прозина. После забеляза, че Джонатан не си е легнал, а седи сам, надвесен над въглените в огъня. Беше необичайно, защото обикновено всички си лягаха малко след залез-слънце.

Тя се вгледа в острия профил на Джонатан, който зяпаше в огъня. Трепкащите пламъчета играеха по стегнатото му слабо тяло, русите косми по гърдите му проблясваха в златисто на фона на черната тропическа нощ.

Сузи импулсивно събу грозния панталон, който Ани ѝ бе ушила от една риза. Приблужи се до огъня; вместо да клекне, тя просна панталона на земята и седна на него, като повдигна дългата риза над коленете си.

— Понякога се чувствам толкова самотна — каза тя с тъжен глас.

— Не ми харесва тая идея, Сузи — отвърна Джонатан, без да отделя поглед от огъня.

— Никой няма да разбере.

— Не можеш да престанеш да обичаш някой само защото е мъртъв.

— Ще полудея, ако скоро не почувствам нечии ръце върху себе си. — Сузи се приближи още малко до огъня и до мъжа. — На теб не ти ли липсва? На мен ми липсва през цялото време. — Въздъхна. — Просто така ми е устроено тялото. Не мога да се въздържам. — Тя докосна с пръст русите косми по китката му. — Просто... не мога да се въздържам. — Показалецът ѝ се придвижи нагоре по ръката му, усещайки силата на мускулите под кожата.

Джонатан обърна сините си очи към нейните. Тя изглеждаше толкова малка и беззащитна с деликатните малки уши, стърчащи настрани от подстриганата ѝ глава. По някакъв начин бе по-красива и съблазнителна от преди. После си помисли за Луиз и поклати глава.

— Не. Не ми харесва тази идея.

Той се извърна настрани, когато Сузи заплака.

Понеделник, 17 декември 1984 г.

Все още имаха няколко кибритени клечки, но никой не се бе опитал да запали огън без тях. Всички бяха чели, че като триеш две пръчки една в друга, пламва искра, но никой не знаеше как се прави. Джонатан бе чувал, че в действителност е много по-трудно, отколкото звучи.

Докато клечаха около все по-ценния огън същата вечер, пламъците осветяваха отдолу лицето на Джонатан и хвърляха сенки върху хлътналите му бузи.

— Предполагам, че никоя от вас няма лупа в чантата си?

Те поклатиха глави.

— На борда на „Луиз“ имах хубав бинокъл, но не можехме да вземем всичко... Никой ли не носи очила за четене?

Всички поклатиха глави.

— Имаме слънчеви очила — каза Силвана.

— Трябва да бъде плътно, изпъкнало парче чисто стъкло.

Всички поклатиха глави, с изключение на Кеъри.

— Помните ли какво намерихме на дъното на шахтата? Фотоапарат, помните ли?

— Утре сутрин ще го вземем — заяви Джонатан.

Призори на другата сутрин Пати се върна гола от езерото, като се изключи маската от кал на лицето ѝ за предпазване от комарите.

— Джонатан! На плажа се движат някакви неща! Три са! Мисля, че са костенурки!

Джонатан грабна харпуна и брадвата и хукна по пътеката.

Долу на плажа Джонатан се придвижваше бавно и безшумно по пясъка към трите кафяви движещи се буци. Обърна се и беззвучно отпрати Пати с ръка, опитвайки се да я накара да се върне обратно в лагера, но тя го последва, защото не искаше да пропусне нищо.

Понеже не можеше да счупи горната черупка, Джонатан уби костенурката, като я обърна по гръб, внимавайки да избегне свирепите ѝ нокти, и разби гръдната черупка с брадвата. Отдолу се показа бледомораво розово гърчецо се тяло. После той отсече главата с брадвата, разряза тялото, обели го от кожата и извади вътрешностите, като внимаваше да не ги разпилее. След като червата бяха навън, той извади сърцето и дроба изпод гръдния кош. Сега костенурката приличаше на дебело мъртво бебе.

Джонатан погледна към Пати и се намръщи:

— Не ти ли казах да се махнеш? Смятам да я нарежа на парчета още тук и да ги измия в морето, преди другите да ги видят. Има вкус на угоено пиле, малко като кокошка, хранена с риба. Нуждаем се от този протеин. А Силвана може да използва черупката да готви в нея.

— Мисля, че ще повърна — задъхано каза Пати.

— Не я гледай. Прави нещо друго. Където има костенурки, може да има и яйца от костенурки. Вземи харпуна и ги потърси.

Пати тръгна по плажа, като мушкаше пясъка около следите, оставени от костенурките с харпуна.

Най-после измъкна харпуна от пясъка, покрит със слуз. Клекна. Внимателно отгреба настрани пясъка. Откриха се седемнайсет яйца.

Сянката на Джонатан падна върху яйчената купчина. Пати извърна поглед, когато постави черупката на костенурката върху пясъка, и внимателно прехвърли яйцата в нея, върху суровото месо.

— Откъде мислиш, че идва месото по рафтовете в супермаркета, преди да го докарат във вакуумни опаковки? — ядосано се сопна той.

Клекнал пред огъня, Джонатан внимателно изтърка мръсотията от стария фотоапарат. Отвори отделението с лещите и издуха натрупания вътре прах. Огледа черния цилиндър, по който бяха отбелязани окръжности и номера. Големите плътни лещи бяха от най-високо оптично качество. Джонатан погледна със свити очи през тях към алените и жълти пламъци на огъня.

Обърна обръча на лещите под силната следобедна светлина, така че вътрешната апертура се отвори, позволявайки на слънчевите лъчи да преминат през стъклото.

На над деветдесет и три милиона мили разстояние на повърхността на слънцето има непрекъснат ядрен синтез. Едноминутно количество от тази енергия пропътува през празното пространство на Вселената, цялата горещина на екваториалното слънце се фокусира през лещата и произведе мощна бяла гореща точка под нея, върху ръката на Джонатан.

Той подскочи, усетил внезапна остра болка.

— Върху мен действа! Сега да опитаме върху дървото.

Той фокусира лъча върху смачканите хартии от безценното тефтерче на Кеъри, които лежах под малка купчина съчки.

Всички спотаиха дъх.

Точката върху хартията започна да тлее, после и да дими.

Те имаха огън!

Имаха уют и защита, средство за готвене и стерилизация, имаха оръжие.

Струваше им се чудо, по-голямо от запалването на електрическа лампа.

Двайсета глава

Същия следобед Сузи застана упорито на ръба на лагуната.

— Наистина беше акула! Ако не е било акула, значи е било кит. Беше голямо и черно и с форма на акула! Никога повече няма да вляза да плувам, никога!

— И преди ти казах, че тук няма акули — възрази Джонатан.

— Това беше акула! — настоя Сузи.

— Не се опитвам да те дразня, Сузи. Знам, сигурна си, че твоята акула е съществувала, но не е, защото ако беше така, ти вероятно нямаше да си между нас сега. — Той се обърна към Силвана и добави: — Между другото следващия път, когато някой вика, че е видял акула, не отивай да помагаш. Насочи се към брега по най-бързия начин.

— Беше акула. Трябва да е било акула! — сърдито каза Сузи.

— Ще влезем да проверим — заключи Джонатан. — Ще видиш, че за малко да се удавиш заради страх, роден от въображението ти. Вероятно си видяла нещо, но това не е било акула.

— Какво, за бога, искаш да кажеш с това?

— Когато си била дете, си се страхувала от призраци в тъмното, нали? — запита Джонатан. — Било е въображаема опасност, но въпреки това те е ужасявала. Не си се бояла да пресичаш улицата обаче, защото не си знаела колко опасно може да бъде; трябвало е да се научиш, че пресичането на улицата е опасна ситуация, а после е трябвало да се научиш как да се справяш с нея. Сега всички вие трябва да се научите на същото на този остров.

— Уча се бързо — сопна се Сузи.

Силвана и Пати навлязоха във водата. Джонатан бе още твърде слаб да преплува повече от няколко метра, така че остана на плажа да ги гледа. Двете жени носеха водолазни маски, плавници и колани с ножове.

— Тук някъде беше — каза Силвана на Пати, когато достигнаха в средата на лагуната, и нервно започнаха да ритат с крака във водата.

Те се спуснаха надолу в странния лазурен свят, където риби със сребърни и черни ивици, яркозелени и сини риби плуваха спокойно около тях, сякаш не забелязваха двете жени, но когато някоя от жените докоснеше риба, рибата незабавно се обръщаше и стрелкаше надалеч, а след нея и останалите.

Пати безмълвно вдигна показалец нагоре. Двете жени изплуваха на повърхността.

— Долу наистина има нещо — каза Силвана. — И определено изглежда като огромна разлагаща се акула. Да се спуснем пак.

Този път разпознаха покрит с ракообразни животни и полуръждясал самолет. Когато отново изплуваха, Пати предположи, че е катастрофирал по време на войната.

— Как мислиш, дали е бил от нашите самолети или от японските?

— Няма значение. Ти мислиш ли, че в него има нещо, което може да ни е от полза? Нещо, което да не е изгнило или ръждясало. Може би аптечка за първа помощ със запечатани шишета с антисептични препарати?

— Да идем да видим.

Не откриха нищо. Силвана реши да се спусне още веднъж, за да вземе доказателство, което да убеди Сузи, че не е видяла акула. След няколко секунди Пати я последва. Спускаше се бързо с помощта на плавниците.

Някъде под себе си видя Силвана да се бори с нещо увито около врата ѝ. Сърцето на Пати подскочи: водна змия! Сигурно някоя се е настанила във вътрешността на самолета. Трябваше да се сетят за това. Пати извади ножа си.

Силвана определено се бе оплела в нещо, ръцете ѝ се движеха много странно — някак зад гърба. Възможно ли бе нещо да я е хванало за косата?

После Пати видя, че сутиенът на Силвана се бе закачил в една от стърчащите черни извити жезла около входа на самолета, откъдето бе искала да се вмъкне Силвана. Пати бързо преряза сутиена с ножа си. Въздухът ѝ почти се бе свършил и тя се стрелна нагоре — единствената ѝ мисъл бе да стигне до повърхността, преди дробовете ѝ да се пръснат.

Зад нея изскочи и Силвана. Когато двете жени успяха да си поемат дъх, Силвана обясни:

— Изпуснах си ножа в дупката, затова исках да вляза там.

— Най-после и ти си без горнище като всички — каза Пати.

Сряда, 19 декември 1984 г.

Ситуацията, при която Силвана бе на косъм от смъртта, бе променила отношението на всички в групата — сега те разбираха, че могат наистина да умрат там, и то случайно. На следващата сутрин вече възстановилият се Джонатан започна да учи жените на всичко, което знаеше, и то колкото можеше по-бързо. Докато практикуваха самозащита и умения да се справят в джунглата, никой не се оплакваше, защото всяка от жените разбираше, че я учат как да оцелее сама.

Освен това Джонатан ги научи как да запомнят откъде са минали. Когато пътеката стигаше до повече разклонения, винаги тръгваха по най-утъпканото продължение. Когато две пътеки се пресичаха, те пречупваха един клон, за да отбележат от коя идват, за да могат да я открият на връщане.

Храната бе придобила най-голямо значение за живота им, защото бяха лишени от други удоволствия. Но търсенето на корени и плодове, ловуването и риболовът изглеждаха безкрайни. Всички бяха изненадани колко много време им отнемаше да намират храна за шест души всеки ден, ден след ден.

Всяка непозната, потенциално ядивна храна се даваше първо на Синатра и независимо колко апетитна изглеждаше, никога не я опитваха преди следващата сутрин.

Четири дни преди Коледа Сузи се довлече в лагера, стискайки кафеникав объл плод с големина приблизително колкото главата ѝ, покрит със зеленикави бодли.

— Бога ми — възкликна Джонатан. — Синатра ще полудее. Намерила си дуриан. Малко е рано, обикновено започват да излизат след Коледа.

— Какво е дуриан и как се разрязва?

— Страхотен деликатес в тази част на света. Нарича се „младоженчески плод“ и се сервира на брачни гощавки. — Той погледна Сузи по особен начин. — Като го помиришеш, ще разбереш защо.

Той заби ножа си в земята да го почисти, после отрязва парче от дуриана. Под зеленикавата бодлива кора се откри мек плод с кремав

цвят.

Сузи надуши познат аромат и се ухили.

— Ами то мирише на... интимни части.

— Точно така — кимна Джонатан. — Местните жени казват: не се жени за мъж, който не обича миризмата на дуриан.

— Какво е на вкус?

— Превъзходно, като хубав и плътен крем карамел, най-хубавото нещо, което някога си яла в живота си. Довечера отиваме на лов. Ще се опитам да хвана нещо специално да хапнем с дуриана.

Щом се стъмни, Кеъри и Джонатан излязоха на лов за жаби. Намираха ги по крякането, осветяваха ги с фенера и докато са още хипнотизирани от светлината, ги удряха с тежки пръчки, за да ги убият.

Като се върнаха в лагера, Кеъри триумфално изпразни чантата с умрели жаби до огъня.

На Ани и се повдигна и тя бързо се обърна настрана.

— А във френски ресторант ги ядеш — възмутена реагира Кеъри, — защо не и тук? Ела и ни помогни да ги одерем или няма да получиш вечеря.

На следващата сутрин, когато Пати търсеше ново отходно място, се случи нещо, което според Сузи бе „страхотно вълнуващо преживяване“.

На една пътека в джунглата Пати забеляза пред себе си, както отначало й се стори, навита купчина жълто-кафяви и черни листа. Внезапно осъзнала какво е, тя хвърли камък по него. Змията мързеливо се разви.

Пати бе извадила объл камък от торбичката, която висеше на колана й. Веднага щом видя главата на змията, тя се прицели в нея с прашката. Змията остана неподвижна.

Пати не посмя да се приближи до нея, а стоеше като хипнотизирана от отвращение. Тя изтича обратно при Джонатан като пускаше камъчета по пътеката, докато тичаше през гората — също както в приказката за Хензел и Гретел.

Джонатан грабна мачетето си и двамата побързаха да се върнат, следвайки камъчетата до змията. Пати очакваше да е изчезнала.

Джонатан внимателно се приближи и бързо замахна с мачетето си. Откъснатата глава на змията подскочи във въздуха.

— Имала си късмет, че си я убила с един изстрел — каза Джонатан. — Питон. Не много голям.

— Не много голям! Та той е два метра и половина!

— Питонът може да достигне до девет метра. — Джонатан праметна мъртвата змия през рамо и я отнесе в лагера.

Когато видя неподвижната лъскава змия, лицето на Силвана се смръзна.

— Надявам се не очакваш да стотвя това?

— Ще ти покажа как — Джонатан бе извънредно радостен. — Довечера ще ядем змийски пържоли за вечеря! Има вкус горе-долу като свинското месо. Много вкусно.

Той показа на Силвана как да одере змията.

— По всичко личи, че ще имаш нов колан, Пати.

Пати изглеждаше доволна.

— Три колана, а може би четири.

— А защо не само един със съответни обувки и чанта от същата кожа? — предложи намръщено Силвана.

Единствено Силвана не изглеждаше измършавяла. Кожата на другите жени бе отпусната, под нея личаха сухожилията. Силвана бе отслабнала навсякъде, с изключение на гърдите, фигурата ѝ не бе изглеждала толкова добре от времето, когато бе прекарала един месец на Златните врата.

Всички жени сега имаха инфектирани гнойни рани по ръцете и краката. Бяха бълхясали и въшлясали. Бяха много по-слаби физически в сравнение с времето, когато строяха саловете — не можеха да носят тежки предмети, движеха се по-бавно и в стъпките им нямаше живец.

Понеделник, 24 декември 1984 г.

Пати вървеше след Джонатан през джунглата и си мислеше, че никога не си е представяла такава коледна вечер. Тя се разконцентрира за миг, после твърдо отхвърли мисълта за Питсбърг от съзнанието си.

Бяха излезли, защото Джонатан твърдо бе решил да намери нещо по-добро от печен плъх за коледната трапеза.

Пати държеше пръчката и ножа си в ръце; вдигна нос и подуши, но макар обонянието ѝ да се бе развило по време на престоя в джунглата, не можа да разбере какво точно е усетил Джонатан.

Бавно и тихо Джонатан се придвижи надясно. Заобикаляше животното, обръщайки се срещу лекия вятър, задухал от морето. Животното вероятно ядеше; Пати не можеше да го види. Може би бе диво прасе.

Джонатан тръгна напред.

Пати остана на място, за да може, ако прасето се уплаши и се втурне към нея, с малко късмет да го върне по посока на Джонатан.

След няколко минути за свой ужас Пати чу, че някой върви от лявата ѝ страна — някой, обут с ботуши и който никак не си даваше труд да върви тихо.

Отстъпи крачка встрани, за да се скрие зад едно сандалово дърво и застина. Пред очите ѝ се показа тъмнокож униформен войник, сам.

Пати изчака. Ако имаше някой с него, щеше да върви по петите му. Тя преброи трийсет секунди, после тръгна паралелно с войника до пътеката. Докато се движеше, скрита от храстите, през изострения ѝ ум минаха няколко възможности. Дали Джонатан бе напред по пътеката? Дали се бе скрил? Където и да беше, щеше да е съсредоточен в проклетото прасе, нямаше да мисли за безопасността си — това бе нейна работа. Ако този пъргав и злобен на вид дребосък видеше Джонатан, дали щеше да иска да го нарани? Дали щеше да се опита да го плени? Дали?...

Пати успя да си отговори, когато видя как войникът спря внезапно, хвърли бърз поглед зад себе си, а после и от двете си страни. Успокоен, вдигна пушката.

Тя извади ножа от колана си с пълното съзнание, че разполага само със секунди, за да действа. Когато стъпи на пътеката, се намираще на по-малко от три метра от него.

Войникът наклони глава към дясното си рамо и я облегна върху пушката. Примижа, за да се прицели през мерника, а единствената мисъл на Пати бе: „Той има пушка и не бърза да стреля, значи вероятно иска да застреля Джонатан в гръб.“

Трябваше ли просто да му отклони вниманието или да хване ножа за дръжката и да го метне към гърба му? Но той носеше раница. Както и да е, ами ако не улучи?

Пати не помисли нито за опасността, нито за последствията. Това бе учебна ситуация номер осем. Едно, две, удар! Стиснала ножа в лявата ръка, тя скочи върху гърба на мъжа и замахна.

Удари го във врата, от раната шурна кръв и намокри ръката ѝ. Мъжът извика, едва успял да си поеме въздух, препъна се, изпусна пушката и се свлече върху нея. Обхваната от ужас, Пати го удари отново и отново с ножа.

Чул шум, Джонатан се върна по пътеката. Пати лежеше просната върху неподвижна, облечена в униформа от каки фигура, а по пътеката се лееше кръв. Джонатан бързо ритна настрани пушката на мъжа и грубо издърпа Пати от него. Обърна мъжа и преряза гърлото му. После, стиснал своята М-16 в ръка, застана на пътеката, обръщайки глава ту наляво ту надясно, за да чуе някакво движение.

— Добре ли си, Пати? — прошепна дрезгаво най-накрая.

— Мисля, че да — отвърна Пати и се изправи с мъка. Цялата бе в кръв. Дори от миглите ѝ капеше.

В джунглата нищо не помръдваше; Джонатан извади ножа на Пати от тялото на мъжа, избърса го сърчно в тревата и ѝ го подаде.

— Мисля, че е бил сам — прошепна. — Хайде да му свалим раницата, да го завлечем встрани от пътеката и да го погребем. Хвани го за единия крак, а аз за другия. После ще се върнем да разчистим пътеката.

Пати не помръдна, беше се втренчила в мъжа. Мислеше си, че току-що е убила човешко същество. Беше ужасена и отвратена.

Джонатан също погледна тялото. Докосна рамото на Пати и прошепна:

— Ботуши!

Завлякоха тялото в джунглата. После разчистиха пътеката, макар Джонатан да знаеше, че всеки местен за десет секунди може да разбере, че на това място току-що е бил убит човек.

Съблякоха го и го бутнаха в гъстата ниска растителност, като го покриха с изгнили листа.

Джонатан погледна Пати замислено.

— Докато си стоим в Златния триъгълник, ще сме сравнително защитени от местните. Ако от морето дойдат терористи, ще имаме време да се скрием в пещерата. Но ако дойдат по суша от Парадайз Бей, ще трябва да преминем през моста Бурма. Така че ще ви покажа

как да го съборите — няма да отнеме повече от трийсет секунди. Няма да го правим, освен ако не се налага спешно, освен ако не сметнем, че са дошли умишлено да ни търсят, защото веднъж направим ли го, те ще знаят със сигурност, че сме тук.

Двайсет и първа глава

В понеделник, 3 декември Хари се качи на самолета за Хонолулу, а оттам продължи за Сан Франциско. Във вторник сутринта вече седеше в коженото кресло в луксозно обзаведената стая за съвещания на „Нексъс“ и докладваше пред борда.

Когато Хари свърши, Джери Пиърс се наведе напред, тръсна пурата си в пепелника и каза:

— Сега тук работим по две предположения — първото е, че нашите хора ще се появят, и второто, че няма да се появят.

На Джери Пиърс определено му отиваше да бъде Големия шеф. Кафявите му очи не изпускаха нищо, но бяха видимо спокойни зад очилата без рамка.

— Както знаеш, Хари — продължи той, — поддържаме пряка връзка с държавния департамент. Правим всичко каквото можем, а без съмнение и те също, но искаме да се види, че отдаваме приоритет на този проблем и че един от най-високопоставените ни служители се занимава със случая. Веднага щом можеш, Хари, се върни в Пои. Отново ги потърси. Остани и месец, ако трябва.

Хари премигна. Когато беше на Пои, Джери му бе заповядал да го напусне.

— Вече ти обясних, че вие сте хората, които имате власт да започнете истинското издирване. Затова дойдох тук, да го обсъдя с теб и групата във Вашингтон. Това не може да се направлява добре от Пои.

— Глупости! Похарчи колкото е нужно, Хари — твърдо каза Джери. — В границите на разумното, разбира се. Ако не са живи, ще ни трябва доказателство за смъртта им. Тук в Щатите, смъртта не може да бъде приета законно, освен ако не са изтекли седем години от изчезването. Така че застрахователните компании няма да изплатят застраховките още седем години, ако не намерим някаква следа от тях.

Мъжът отляво на Джери каза:

— Цялата сума от застраховките вероятно ще бъде осемцифрено число. Ако те не се върнат, наследниците им веднага ще станат милионери.

— Мисля, че предпочитат да не станат милионери — обади се Хари.

— Ама разбира се — кимна Джери. — Докато си тук, Хари, искаме да посетиш семействата на всички. Личното внимание ще ги накара да повярват, че се прави всичко възможно. Вече е уредено. Шофьорът те чака и в него е разписанието ти. Помни, че за тях ти представляваш надеждата, Хари.

— Дойдох тук, за да провокирам някакво действие, а не да правя светски визити — отвърна Хари.

Появи се мъж от обслужващия персонал с бяло сако и черен панталон; кафето бе сервирано в бели чаши, със златен ръб. Джери Пиърс пусна захарин в своята чаша.

— Разбира се — каза той. — Ще обсъдим това, когато се срещнеш със семействата. А когато се върнеш в Пои, довърши договора с президента Раки колкото е възможно по-бързо.

— Той все още е сърдит.

— Плащанията бяха направени — каза Джери. — Дори платихме грабителската лихва, която поиска.

— Раки е алчен — отвърна Хари. — Чух, че още не е дал заплати на войниците си. Ние го унижихме и той го разбира. Можем да очакваме проблеми.

— Какви проблеми? — запита някой.

— Той ми уговаря срещи, после отказва да ме види. Играе си на котка и мишка с мен. Иска една сума, а после веднага щом се съглася, я увеличава. Подозирам, че иска повече пари, отколкото изобщо можем да си представим.

— Той е в твоя район, Хари — напомни Джери. — Той е и твоя отговорност. Продължавай да се срещаш с него и поддържай приятелски отношения. Непрекъснато му напомняй, че ако сключим сделката, цената, която ние ще платим, ще бъде най-висока. Напомни му колко сме платили досега в „Кредит Суис“. Подобри си отношенията с него и сключи сделката възможно най-бързо.

— Твърде трудна задача.

— Сега, Хари.....

— По-добре да ви кажа новата му цена.

— Тази нова цена ще ни осигури ли сделката, която искаме? — запита Джери Пиърс. — Всички минни права на Пои за следващите десет години?

Хари поклати глава.

— Същата сделка както преди, само че ще ви струва по-скъпо.

— Трябва да настояваме за сделка с всички права.

Значи Джери също знаеше за хромните залежи.

— Има и други непредвидени неща в Пои — подметна Хари и разказа на Джери за смъртта на Брет и за собствените си съмнения относно случайното избухване на лодката. Бръкна в джоба си и извади часовника на Артър. Джери го разпозна моментално.

— Съобщил ли си във Вашингтон? — запита той.

— Ако кажем на Вашингтон, може повече никакво доказателство да не види бял свят. На Раки му харесва идеята за една удобна експлозия на яхтата — чиста работа. Той вече си е решил, че „Луиз“ е била неизправна, и не обича някой да се съмнява в разкритията му. Ще забрани всякакво по-нататъшно издирване.

— Какво се надяваш да намериш?

— Не знам. Нещо. Може би още някоя лична вещ, за която няма да има обяснение.

Джери кимна.

— Дай ми часовника. Ще установя дали е престоявал в морска вода. Макар да няма такъв вид.

— Предпочитам да го задържа — отвърна Хари и прибра часовника отново в джоба си.

— Аз пък предпочитам да ми го дадеш на мен — сръза го Джери. — При мен ще е на сигурно място.

— За момента смятам да го задържа, Джери.

— Хари, дай ми този часовник!

— Искам да го покажа на майката на Артър — заекна Хари изненадан. Недоумяваше защо Джери държи толкова много да вземе часовника.

— Добре, явно така трябва да направиш... Обаче след това ще го занесеш в служебния сейф. Това е единственото ни доказателство.

На сутринта в сряда, 5 декември, Джери Пиърс излезе през входната си врата под ранното утринно слънце, свирукайки. Униформеният му шофьор го поздрави и се обърна да отвори вратата на чакащия черен „Линкълн“.

Джери кимна, качи се и взе оставения вътре вестник.

По никакъв начин нямаше да се откаже от всичко това, помисли си.

Имаше причини да вярва, че всеки от временните вицепрезиденти на борда се чувстваше по същия начин за своя нов пост. Беше говорил с всеки от тях по отделно. Естествено, нищо не бе казано по въпроса. Тестът бе проведен в деня преди съвета на управителния борд и Джери бе почувствал, че всеки от присъстващите солидно го подкрепя. За целите им най-добре би послужило подробно и цялостно издирване, но Джери усещаше, че всички те искаха и му се доверяваха, да направи всичко възможно то да не успее.

Какво пък, по дяволите, помисли си. При всички случаи бе 99,9 на 100 сигурно, че вече са мъртви, независимо от наличието на часовника...

— Бъди разумен, Хари — повтори Джери Пиърс, като барабанеше с пръсти по масата. Двамата бяха сами в заседателната зала; персоналът отдавна си бе отишъл.

— Бих могъл да ти кажа същото — отвърна Хари.

Джери Пиърс вдигна рамене.

— Направихме каквото можахме, а сега трябва да съсредоточим вниманието си върху управлението на компанията. Много хора, на които даваме работа, зависят от нас. Акционерите няма просто да седят и да чакат и да ни стискат ръцете вечно. Тъжно е, трудно е, но се случи. Трябва да го приемеш, Хари.

— Ти не искаш да накараш Вашингтон да действа, нали? — бавно каза Хари. — Държа ме зает с посещенията при скърбящите семейства, за да ме държиш далеч от службата и да ми губиш времето. Бордът ме използва, за да накарам всички да повярват, че се прави щателно издирване. Онова, което ти е нужно, Джери, е продължително некомпетентно издирване, по време на което да демонстрираш способността си да управляваш компанията. Колкото по-дълго останеш като изпълняваш длъжността, толкова по-голям е шансът ти да покажеш, че можеш да вършиш работата на президента и трябва да останеш на този пост, ако тези хора повече не бъдат намерени. А от страна на борда няма да има критики по отношение на това как е проведено издирването, защото не е в техен интерес да се намерят

хората. Всички временни вицепрезиденти искат да бъдат постоянни вицепрезиденти, нали?

Джери погледна Хари, който стоеше пред големите прозорци без завеси с ръце в джобовете на фона на звездното зимно небе.

— Всички бяхме впечатлени от усилията ти, Хари, но усещаме, че нищо повече не може да бъде направено. Забрави тия скаутски глупости и се върни на работа. Престани да гониш дивото и се съсредоточи върху подписването на договора с Раки, колкото може по-бързо. Ние всички знаем, че той е копеле, но такива са и много други хора, а ти знаеш как да се справиш с него.

Добре че не дадох на Джери часовника на Артър, помисли си Хари. Щеше да се окаже, че не е на Артър, а после щеше някак да бъде заменен или откраднат, просто загубен завинаги.

Джери погледна ядосаното лице на Хари и каза:

— Това е може би малко предварително, но всеобщо е силното усещане, че ти трябва да имаш място в борда. Помисли си какво идва заедно с това, Хари. Стоковите опции, престижът, парите. Сега му е времето да се съсредоточиш върху кариерата си. Това може да е твоят голям шанс.

На Хари му се прииска да смачка очилата на Джери заедно с черепа му. За глупак ли го мислеше, та искаше да го купи? В този момент Хари осъзна, че най-важното нещо в живота му бе да намери Ани. И ако Ани е все още жива, никога повече няма да я остави да си отиде. Какво пък, по дяволите, винаги щеше да си намери друга работа.

— Разбира се, че ще се върна в Пои веднага щом мога, но ще продължа да ги търся. И ти не можеш да ме спреш, Джери, защото часовникът е у мен! А той е доказателството, че има какво да търся!

Когато излезе, тресна вратата след себе си. Почувства се страхотно.

На 6 декември Хари отпътува за Сидни. Следващите две седмици почти не излезе от офиса си. Дъждовният период възпрепятстваше търсенията му. Междувременно до него достигна новината, че дъщерята на Артър е родила момче. На 12 декември, два месеца преди термина.

В събота, 22 декември отново потегли за Питсбърг. Беше се уговорил с момчетата на Ани да прекарат заедно Коледа.

Хари ги заведе в едно селце в Алегейнските планини, където бе ходил на ски с майка им. Уисп, разбира се, се бе променил много за двайсет и пет години, макар да нямаше плюшени удобства и ресторанти четири звезди. Хората идваха да карат ски.

Хари бе резервирал апартамент за шест души в хотела. Момчетата на Ани връхлетяха в него с тежките ски обувки и хвърлиха принадлежностите си върху леглата.

— Преди да започнем, искам да предложа до завръщането ни в града никой да не говори за нищо друго, освен ски.

— Амнезия от прекалено вгълбяване — изсумтя Фред.

Хари кимна.

— Ски спускането изисква пълна концентрация. Затова дойдохме тук.

Хари отново се обърна назад, където пистата криволичеше от боровете надолу. Все още никакъв знак от Роб. Когато се върнеха, на Хари щеше да му се наложи да говори с момчетата, за да ги накара да го изчакват. Щеше да си поговори и с лудата глава Дейв. Точно след обяда Хари го бе видял да скача от четири и половина метра височина на равна площадка. Хари му бе извикал да спре. Дейв бунтовно бе изревал в отговор, без да му обърне внимание. Беше скочил, почти свободно падане, и се бе приземил толкова силно, че ските му потънаха двайсет сантиметра, а щеките му почти изчезнаха в снега. Дейв с мъка се бе измъкнал от снега, озъби се на Хари и на братята си, после продължи да се спуска — твърде бързо и съвсем неконтролирано.

— Всички имаме различен начин да изявяваме тъгата си — намръщен бе казал Хари на останалите. — Но да се пребиеш докато си на ски, ми се струва много безсмислено. Майка ви не би го харесала.

Вече бе следобед; Хари погледна към небето. Слънцето бе изчезнало зад бели облаци. Отново извърна поглед назад.

Малката фигура на четиринайсетгодишния Роб се появи измежду боровете, без да отлепва ските от земята, с напрегнати движения. Докато стигна до него, Хари разбра, че момчето е ужасено.

— Какво се е случило, Роб?

— Загубих те от поглед точно преди пистата да навлезе между дърветата. — Зъбите на Роб тракаха. — Паднах на снега, над пукнатината в ледника. Знаех, че пукнатината е там, защото я видях при последното спускане.

Хари кимна. От цепнатината право надолу на около четирийсет метра разстояние имаше само скали.

— Сигурно си се отклонил много наляво.

Роб потрепери.

— Започнах да се пързаям. Снегът беше замръзнал и не можех да спра, не можех да контролирам ските. Само се пързаях надолу и надолу към цепнатината. Мислех, че ще падна в нея.

— Но не падна.

— Ударих се в една снежна буца и тя ме спря. Може ли да си починем тук още малко?

Хари поклати глава.

— Най-добре да слезем до долу. Става късно, а и погледни небето какво е. Ще вървим бавно.

По бледото луничаво лице премина паника.

— Не мисля, че ще успея, Хари.

— Дай да те разтрия да се сгрееш.

Хари свали шапката си и я сложи върху огнените къдрици на момчето. Започна да разтрива ръцете на Роб по посока на сърцето, за да подобри кръвообращението му.

Роб се свлече върху ските си.

— Не мога да направя и крачка по-нататък.

— Престани с това! — каза Хари. — Няма как да те нося, Роб, а пък не е честно да викаме носилка горе в планината при положение, че не се нуждаеш от нея. Просто стани и тръгни.

Треперейки, Роб поклати глава. Хари му подаде щеката си.

— Дръж. — Момчето неохотно се хвана и бе изправено на крака, а Хари го отупа от снега. — Сега ще се спуснем бавно. Стой зад мен. Опитай се да виждаш всичко около себе си, не само главата ми отпред. Разшири фокуса, отпусни се и се остави на ските да те смъкнат до долу.

Те бавно се спуснаха от планината.

— Сега горещ душ и горещо питие — каза Хари на Роб, когато се прибраха и той свали обувките на изтощеното момче.

Докато се приближаваха към апартамента, чуха шум още от коридора. Една врата се отвори и някаква жена с ролки на главата извика:

— Ако продължите да вдигате шум, ще повикам управителя!

Щом Хари отвори вратата, една възглавница го удари по лицето. Бе я хвърлил Фред, най-големият, към двамата борещи се братя. Телата им се удариха първо в леглата, после в кушетката. Чу се звук от чупене на дърво, когато се стовариха върху един от столовете.

Хари пусна обувките. Скочи напред и се опита да откъсне двамата дангалаци един от друг. Тримата паднаха на пода — бяха като купчина от размахващи се ръце и крака.

Роб тресна вратата и застана с гръб към нея.

— Фред, копеле такова, ти пак си пиан — извика той.

— Направо ми писна на оная работа да служа за пример — изкрещя Фред. — Писна ми на оная работа от шибаната Коледа. Какво имаме ние да празнуваме? — Фред изглеждаше точно като Дюк на снимките от младостта си — огромен и с остри черти на лицето.

— Стой настрана от мен! — извика му Роб.

Всъщност не му бе ядосан, просто се бе изненадал. Горкият Фред го бе приел най-тежко от братята си. Като най-голям трябваше да се оправя с адвокатите и всички останали лайна, а оценката му по математика изобщо не му помогна да се справи с финансите на семейството. По неясни причини на Фред не му разрешаваха да тегли от банковата сметка на родителите си, но как по друг начин можеше да плати на прислужниците и градинаря?

Бил и Дейв се дразнеха от внезапната прекалена грижа и безпокойство на Фред. На Роб му се щеше Фред да спре да пие.

Фред хвърли друга възглавница към боричкащата се група на пода. Възглавницата се скъса и пухът се разпиля като снежна буря в стъклено украшение.

Роб почувства, че ще се разплаче. Изтича в банята, тресна вратата и се заключи. Някой бе повърнал върху зеления теракотен под.

Роб се облегна на вратата и си каза, че само децата плачат. Той бе единственият от четиримата братя, който отказваше да повярва, че родителите им са мъртви. Бе твърде ужасяващо да мисли, че са мъртви, че са му отнети. Толкова бе уплашен, че не издържаше повече. Чувстваше се както когато бе малък и мама вървеше напред и говореше

с някой от другите, а той извикваше: „Чакайте ме!“ Спомни си болката да си малко дете, оставено от възрастния човек, който означаваше сигурност. Но тя все се обръщаше, усмихваше се и го изчакваше.

Не и този път. Този път го бе изоставила.

— Страх ме е — проплака тихо Роб. Примитивният ужас, който бе усетил следобед на склона, го обзе отново. Свлече се на пода и заплака.

Хари най-сетне успя да отдели Бил от Дейв. Дейв лежеше без сили в един фотьойл, а Хари държеше зъбеция се Бил.

Бил се чувстваше като ластик, бавно обтяган до точката на скъсване. Не беше се сковал от неверие като Фред. Просто беше бесен. Бе ядосан на родителите си, че са умрели. Бе ядосан и на „Нексъс“, че не са платили заплатите на персонала им, задето изпратиха баща му на това опасно място — а също и майка му, без да има нужда. Ядосваше се на всеки, който състрадателно питаше „Някакви новини?“ или казваше „За бога, Бил, толкова съжалих, когато чух...“ Можеха да си запазят шибаното състрадание за себе си.

Дейв се наведе напред, постави лакти на колене и зарови глава в ръцете си. Помисли си, че не е трябвало изобщо да казва на Бил как се чувства.

Когато Бил му се сопна и озъби, Дейв се почувства като притиснат до стената. Искаше да обвини някого за смъртта на родителите си; искаше да атакува, да удари, да унищожи някого. Защо не себе си? Дори не бе попитал дали пътуването до Пои ще бъде опасно. Не бе направил нищо. Разяждаше се от омраза към самия себе си.

Хари най-после освободи Бил и каза:

— Дай ми една бира, Фред. Не, не ми я хвърляй, друже. — Протегна ръка и хвана яростно захвърлената кутия.

— Не ме наричай друже. — Фред знаеше, че и другите му братя се чувстват така, всички презираха този почти непознат, който даваше вид, че споделя мъката им.

— Там, откъдето идвам — тихо каза Хари, — така наричаме добрите приятели.

— А от къде на къде ти ще си ни такъв добър приятел? Ние едва те познаваме.

— Аз съм приятел на майка ви — каза Хари, като отвори кутията бира и се приближи до вратата на банята. — Излез, Роб, хайде, мойто момче. Искам да си взема горещ душ. Не може да стоиш там цяла нощ.

Чувствата на Хари бяха напрегнати и объркани. Ако Ани бе жива и ако те се съберяха, тогава неговата любов към нея трябваше да включва поне приятелско чувство и загриженост към тези четирима хулигани. Не, не беше честно. Роб беше смело и добро момче. Но да се живее с другите щеше да бъде около милион процента по-трудно.

Роб отключи вратата на банята и застана на прага блед, без да се усмихва.

— Те не са винаги така — тъжно каза той на Хари, като погледна зад него към разхвърляния апартамент. — Не бяха така преди. Страхотни момчета са, наистина. — И тихо добави: — Като теб.

Хари кимна. Не каза нищо, но всеки от тях знаеше, че и той тъгува. И той като тях бе възпитаван със здрава ръка да не показва чувствата си и да не говори за тях.

Виждаше, че четиримата братя просто не могат да избягат от скръбта си. Тъгата сякаш ги изпълваше, тежеше им и ги парализираше.

Хари се обърна към тях.

— Всичко, което ще кажа, е, че майка ви не би харесала това. Майка ви ви обичаше, отдаде живота си на вас и не би искала да се предадете така лесно. — Той направи пауза. — Има и още нещо, което искам да ви кажа. Независимо от това какво вие, идиоти такива, правите, аз ще съм на ваша страна.

Всички вече знаеха защо.

Двайсет и втора глава

Вместо да се ужаси, че е убила войника, Пати само каза:

— Не беше толкова лошо, колкото когато убихме козлето — и отказа да говори повече за това.

— Никога не съм мислила, че тази префърцунена страхливка може да го направи — каза Кеъри на Ани, докато събираха дърва за огъня. — Това не е страхливото капризно същество, което си спомням от Питсбърг.

— Не беше чак такава — възрази Ани.

— Винаги правеше от мухата слон — напомни ѝ Кеъри.

— Само понякога — настоя Ани.

— Винаги си намираше причина да не помогне на някого — сопна се Кеъри. — Все беше заета!

Купчината дърва, която Ани носеше, започна да се разпада.

— Ако завържем през средата дървата с лико — каза Кеъри, — можеш да го преметнеш през рамо и да носиш два товара, а не един. Дай да ти покажа.

Докато завързваше дървата, Кеъри отново заговори:

— А какво ще кажеш за разликата у Силвана? В доброто старо време не си помръдваше пръста.

— Лагерът далеч не би бил толкова удобен, ако не беше Силвана — съгласи се Ани.

— Помниш ли какъв сноб беше тя? Сега именно тя слугува и наистина готви добре. — Кеъри се изправи и преметна ликото с дървата през рамото на Ани.

— Може би всички винаги сме били по-сурови и по-умни, отколкото сме си мислили.

Четвъртък, 27 декември 1984 г.

Кеъри отбираше парчета студени скариди от костенурчената черупка и ги даваше на Сузи, която се усмихваше щастливо.

— Все Сузи получава най-хубавото — оплака се Пати.

— Млъкни, Пати — каза Кеъри, — или ще ти ударя един хубав шамар, какъвто напълно заслужаваш, задето се отнасяш така с нея.

Силвана и Ани се спогледаха и решиха да не се намесват.

Пати зягна Кеъри и не каза нищо.

Силвана гледаше кадифеното черно нощно небе. Светлината на звездите бе далеч по-силна, а звездите далеч по-големи отколкото на запад. Когато погледнеше нагоре, обгърнатата от нощта, се чувстваше спокойна. Често се събуждаше в три часа сутринта, изпълзяваше нагоре по скалите и очакваше зората, като гледаше как небето първо просветлява в светлорозово, а после, когато слънцето изникнеше от хоризонта, ставаше огнено.

Силвана никога не се бе чувствала като у дома си в Питсбърг, но сега се чувстваше така в Пои. Усещаше се като част от това място. Тук ѝ бе спокойно. Силвана взе решение: няма да го напусне.

— Няма да напуснеш Пои! — бяха възкликнали останалите същата вечер. Клечаха около огъня и чакаха да изгрее луната.

— Няма да напусна Тихия океан — поправи ги тя. — Ще се върна на Фиджи и ще се опитам да направя нещо полезно. Когато преди две години бяхме на риба там, аз паднах и си изкълчих глезена. Докато не си тръгнахме, медицинската сестра на района ме посещаваше всеки ден в хотела. Тази сестра поддържаше връзка с всички бебета, които бе изродила. Наблюдаваше ги как растат. Помня, че тогава си мислех колко прекрасно е да прекараш живота си, като помагаш на хората и те да имат нужда от теб наистина. Така че снощи реших — щом се върнем, ще отлетя за Фиджи, ще намеря тази сестра и ще видя дали мога да направя нещо, за да ѝ помогна. Тя ще знае от какво има нужда. Може да построя малка болница за деца.

— А Лоренца? — възкликна Ани.

— Лоренца е омъжена жена, тя вече не е малкото ми бебе.

Вторник, 26 февруари 1985 г.

Дъждът спря толкова внезапно, колкото бе и започнал. Слънцето грееше по цял ден.

— Значи дъждовният сезон свърши два дни по-рано — каза Джонатан. — Ще изчакаме още два дни, за да сме сигурни, а на първи март ще пуснем сала, един час преди прилива, в десет часа същата вечер.

Петък, 1 март 1985 г.

Часовете течаха много бавно до падането на нощта. Скрит под дърветата на върха на склона, деветметровият бамбуков сал чакаше, готов да бъде спуснат по дългите дървета надолу по скалата.

Те отново бяха опаковали принадлежностите си в чантите, прикрепени към коланите. Отново бяха наострили рибарските си ножове, бяха напълнили бамбуковите съдове с вода, бяха проверили съдовете със запаси от сушена риба, бяха натрупали плодове и кокосови орехи в изплетените от лико торби и спретнато бяха опаковали всичките си провизии в първата колиба.

От спускането на здрача стояха с изострени от внимателното очакване сетива, наблюдавайки всичко наоколо. Никой не чуваше симфонията на нощта.

В девет часа Джонатан тихо каза:

— Добре, да вървим. Качи се на дървото, Сузи. Останалите пренесете провизиите на плажа.

В десет часа жените заеха местата си за отплаване. Сузи бе на дървото, около което бе овързано въжето; Кеъри бе под нея, готова да развива въжето бавно. Въжето на Пати бе омотано около един евкалипт наблизо.

Ани стоеше на скалата и пазеше Кеъри; Силвана даваше сигнали на Пати.

Джонатан провери дърветата под сала, после прошепна:

— Добре, готови да започнем.

С много усилия и подавани един на друг знаци най-после успяха да спуснат сала във водата.

Долу на плажа Джонатан чу вик и видя как Ани изчезва. „Нападат ни!“ — помисли си. После, скован от изненада, видя как салът лети към водопада, отблъсква се от скалите в басейна и полита във въздуха към него.

„Ако не направя нещо, тя ще се размаже на тези скали“ — каза си той. Точно тогава един от ъглите на сала го удари в главата близо до слепоочието. Силата на удара го събори назад и главата му се удари в камък, а черепът му се разби. Умря моментално.

Кеъри се хвърли от скалите с опасна бързина, последвана от Сузи. Под тях салът се разби във водата и течението на водопада го повлече към черната лагуна. Изподраскана и кървяща, Кеъри достигна пясъка на плажа, притича и се хвърли в морето, решена да си върне сала — единствената им надежда да избягат — преди да е стигнал до морето. Шест въжета от лико се влачеха след него; ако можеше да се хване за едно от тях, можеше да се качи на борда. Тя тичаше по плитчините, поемаше дъх и отново се гмуркаше. Вдишай на четири, вдишай на шест... Плуваше по-бързо от когато и да било в живота си.

Когато Сузи стигна, препъвайки се до плажа, Кеъри бе на половината разстояние от сала. Той приближаваше рифа, покрит с очакващия го остър като бръснач корал.

Застанала на брега на водата, Сузи извика ужасена:

— Върни се, Кеъри! Зад рифа има акули!

Дори да успееше да се качи на сала, без греблата щеше да бъде на милостта на течението и то без вода и храна, и щеше скоро да умре.

С наведена глава, неспособна да чуе, Кеъри се насочи към сала.

ОПАСНОСТ

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Докато плуваше скоростно след сала, Кеъри изведнъж осъзна опасността и започна борба, за да се откъсне от течението, отнасящо я към тесния обграден с корали канал, отвъд който се простираше океанът.

Кеъри знаеше, че е излишно да се опитва да плува срещу течението, така че се извърна на юг и се съсредоточи да плува успоредно с плажа, като се опитваше да се измъкне странично от течението, докато успя. После направи завой под прав ъгъл и се насочи към пясъка.

Докато Кеъри се бореше за живота си в осветената от луната вода, Ани се бе изпързала надолу по скалите до Силвана — твърде бързо, за да бъде безопасно. Двете заедно издърпаха Джонатан от водата, като през цялото време знаеха, че не е в безсъзнание, а е мъртъв.

В продължение на половин час Пати прави изкуствено дишане на Джонатан, докато Кеъри лежеше изтощена и задъхана на белия пясък, положила глава в скута на Сузи. Луната оцветяваше сцената в черно и сребристо.

Най-накрая Пати седна назад на пети.

— Няма смисъл — каза тя и се разплака.

Без да ги е грижа за безопасността им, жените се свиха около слабото тяло на плажа. Плакаха, държаха все още топлите му ръце и ги целуваха. Галеха косата му, целуваха лицето му и го молеха да не ги напуска. Тъгуваха, докато най-накрая Сузи отметна глава назад и извика към небето, заклевайки се, че повече никога няма да вярва в Бог и че сега вече разбрала, че през цялото време е била права — Той не съществувал, там, горе, нямало нищо.

В такъв случай, помисли си Ани, на кого си мисли Сузи, че крещи?

— Трябва да го махнем от плажа — каза тя, — иначе ще разберат, че мъжът от групата ни е умрял.

— Как можеш да си толкова бърза и практична, по дяволите, когато той току-що умря? — изрева Сузи.

— Защото той не би искал никой друг да умре — отвърна Ани.

Занесоха го в колибата му и го положиха на бамбуковото легло. Сините очи на Джонатан гледаха нагоре, не можеха да накарат клепачите му да стоят затворени.

Веднага щом стана достатъчно светло, те разтовариха провизиите обратно на скалите, после събраха жълти орхидеи и ги подредиха около тялото на Джонатан. Внимателно струпваха цветята по мускулестите кафяви ръце, които сега лежах скръстени на гърдите му.

Най-после Ани избърса носа си с опакото на ръката и каза:

— Трябва да го погребем бързо. Знаете как мирише месото, ако го оставим дори за един ден. Иначе плъховете ще го нападнат.

— Той би искал да е погребан в морето — каза Сузи.

— Нямаме в какво да го погребем — сети се Ани. — Мисля, че ще трябва да се ушие торба и в нея да се сложи тялото, за да се спусне във водата, иначе ще плава по повърхността. Лагуната е прекалено плитка и ще ни видят. Ще се върнем по-късно и ще го погребем както трябва.

— Викингово погребение — кимна Силвана.

Избраха малка горичка от вечнозелени канагови дървета, защото бе близо до молитвеното място на Ани и защото Джонатан обичаше силната миризма на крехките дълги цветове с дълги листенца, които цъфтяха през по-голямата част от годината.

Ани коленичи до гроба и се прекръсти, като се опитваше да се пребори с тъгата и с горчивината, която отново се надигна в сърцето ѝ, щом си припомни последните дни.

На гроба Ани изпразни джобовете на Джонатан. Подаде ключодържателя с гравирания зъб от акула и малкия компас, който бе носил на конец около врата си на Сузи. Силвана получи рибарския нож на Джонатан. Водоустойчивият му часовник отиде при Кеъри.

— Аз ще взема швейцарския му армейски нож — каза Ани. — Пати може да вземе запалката и пушката му.

После го спуснаха в гроба.

Вечерта Силвана заспа, обгърнала Ани с ръце. Те се притискаха една в друга от самота.

Ани бръкна в джоба си и напипа ножа на Джонатан. Почувства силата му, когато се докосна до неговото притежание, и то я успокои.

— Моля те, помогни ни, Джонатан — прошепна тя. — Моля те, кажи ни какво да правим.

Стори й се, че чува глас зад главата си:

— Не притежавате моите познания, но вече очаквам от вас да мислите сами. Вие знаете какво искам да направите. Направете друг сал, и то бързо!

Големите зелени и зачервени от плач очи на Сузи погледнаха към Ани.

— Чувствам се толкова уплашена. Много повече от преди.

— Всички се чувстваме така. Не се изненадвай. Но нищо не се е променило в джунглата. Само така го усещаш. — Ани потупа Сузи по рамото. — Огледай се. Всичко е същото. Страхът ти е въображаем, той е само в главата ти, Сузи. Не го оставяй да расте.

Силвана вече бе напълнила торбата си за риба, когато приливът започна да се отдръпва. Тя се изправи, протегна се и реши да спре.

После забеляза огромна мида под повърхността на водата, беше почти скрита от черни водорасли. Никога не бе виждала толкова голяма — само тя стигаше за цяло ядене, помисли си Силвана, когато коленичи и промуши върха на ножа си в нея. Също така не беше срещала и толкова упорита мида, реши тя след няколко минути.

Внезапно мидата поддаде. С лявата ръка Силвана сграбчи горната черупка, за да извади мидата от скалата. С учудваща бързина мидата се затвори и захапа показалеца й.

Силвана подскочи и изпусна ножа на Джонатан — той полетя и направи дъга, преди да плесне във водата. Тя се наведе и се опита да достигне ножа, но той беше на около десетина-петнайсет сантиметра извън обсега й.

Мидата причиняваше болка в пръста на Силвана. *Santa Madonna!* Силвана започна да вика.

Дълго време нямаше отговор и тя осъзна, че е твърде далече от лагера, иначе щяха да са я чули и да са дошли. Водата вече достигаше ключицата й и нежно се плискаше в гърлото. Беше изненадана от

неуморната упоритост на мидата, която стискаше пръста ѝ вече почти два часа.

Тя викаше през определени интервали, за да си пести гласа. Прегракнало извика още веднъж. Помаха с дясната си ръка, без да храни голяма надежда.

— Силвана? — извика Пати озадачена. Не можеше да чуе виковете на Силвана, но от върха на скалата видя махащата ѝ ръка.

Внезапно осъзнала, че Силвана е хваната в капан, Пати се хвърли надолу по пътеката. „О, боже — помисли си, — само да не е октопод!“

Когато Пати стигна до нея, водата вече стигаше до брадичката на Силвана.

— Изпуснах си ножа — задъхано проговори Силвана. — Не мога да си извадя пръста... За бога, не чакай!

Пати надникна във водата.

— Ще донеса чук.

— Няма време. Ножът ми е ей там вдясно. Вземи го!

Пати загреба дотам и взе ножа.

— Не съм много добра в това, но нека да се опитам поне веднъж да отворя мида.

Опита се да пререже мускула, който държеше мидата затворена. Силвана изкрещя от болка, отчаяние и ужас. Пати отново атакува мидата. Един хубав нож като този би трябвало да я отвори, нали? Но не успя.

Изведнъж Силвана каза със спокоен глас:

— Отрежи ми пръста, бързо!

На Пати ѝ прилоша.

— Не мога.

— Вече измислих как — продължи Силвана. — Ако не искаш да го направиш, дай ми ножа и аз ще го свърша. Иначе ще се удавя.

— Не мога — виновно каза Пати.

— С години си си играла на медицинска сестра в Питсбърг, Пати! — замоли Силвана. — Сега е наистина! Не можеш да си позволиш да се страхуваш сега, иначе ще умра. Отрежи го, Пати!

Но Пати не можеше.

— Проклетата порцеланова кукла! — изкрещя Силвана. — Дай ми тоя нож!

Пати ѝ го подаде и избяга.

Силвана забиваше ножа в пръста си, докато плътта се разрани и започна да кърви, но понеже позицията ѝ бе неудобна, не можеше да се съсредоточи изцяло върху ампутиранието. Червени парцали от нейната кръв плаваха по водата; тя хлипаше от болка.

Чу викове и погледна нагоре. Нямаше да умре сама. Ани и Пати тичаха по пясъка към нея.

Силвана се подхлъзна и лицето ѝ за миг изчезна под водата. Когато си върна равновесието, Ани извади своя нож и надникна под водата, опитвайки се да си спомни какво трябваше да направи. Трябваше да стане с един рязък разрез — така артерията щеше да зарасне. Щеше да изтече много кръв и Силвана щеше да усети силна болка, но Ани знаеше, че трябва да се концентрира и да удари бързо и рязко точно над първото кокалче. Ножът не беше стерилизиран, така че по-късно трябваше да обгори раната. Надяваше се Силвана да припадне.

Без да бърза, съсредоточено, вперила поглед в мястото, където възнамеряваше да отреже, Ани вдигна ножа и замахна с всичка сила.

Същата вечер те изнесоха бамбуковото легло на Силвана от колибата и го сложиха до огъня. Лицето на Силвана бе бледо и лепкаво и тя дишаше тежко. Ампутираният ѝ пръст бе превързан с ивици от парцали, стерилизирани в кипяща морска вода. Непоносимата агония бе отминала, оставяйки я слаба и изтощена, но болката не я оставяше и не ѝ даваше да заспи.

Ани повдигна краката на Силвана върху куп дърва по-високо от главата ѝ. Даде ѝ да пийне гореща вода и нежно я успокояваше.

Два часа по-късно те продължаваха да спорят какво да правят по-нататък. Сузи се боеше да навлезе в морето без Джонатан. Смяташе, че рискът да изпратят някоя от тях да подкупи вожда на Катанга да им помогне, си заслужаваше.

Но коя? Да теглят чоп.

— Дори да изтегля най-късата трева, пак няма да отида — заяви Пати. — Лудост е да се мисли, че можеш спокойно да влезеш в канибалско село, след като си се подвизавал в свещената им земя, и да ги попиташ дали ще ти дадат назаем две канута в замяна на нож за рязане на хартия.

— Но те искат ние да си тръгнем! — настоя Сузи.

— Тогава ти иди ги помоли за помощ — отвърна Пати.

Със слаб глас Силвана напомни, че вече добре се ориентират в джунглата. Само ако бяха нехайни, се озоваваха в непосредствена опасност. Разбира се, че бяха имали някои проблеми, но нека само помислят за проблемите, които не бяха имали.

— Джонатан ни научи как да оцелеем — кимна Пати.

— Не мисля, че трябва да чакаме някой принц да мине с кораба си отгук — каза Ани. — Искам да построим нов сал. Правила сме го и преди, значи можем пак да го направим.

— Разбира се — подигра се Сузи. — По този начин можем да станем експерти. Накрая ще почнем да печелим награди по бързо правене на салове с тази скорост.

— Съгласна съм с Ани — каза Кеъри. — Трябва да направим друг сал колкото можем по-бързо. Силвана ще стои през цялото време на пост на дървото, понеже не бива да прави нищо друго. — Тя се опита да не показва раздражението си. Всички бяха много ядосани на Силвана, задето само от невнимание се бе осакатила.

Клекнали около огъня, те вече не приличаха на жени, а на мършави бостански плашила. Неподдържаните им коси ограждаха като в рамка загорелите лица, очите гледаха сякаш иззад хлътнали торбички; никоя нямаше и грам излишна сланина по тялото си. Само Силвана и Сузи все още имаха големи гърди, кожата на всички бе отпусната. Изглеждаха напрегнати, но около тях витаеше спокойствие.

Метаморфозата от онези жени, облечени в цветни плажни дрехи, които се бяха качили на изрядно чистата палуба на „Луиз“, бе не само физическа. Почти четири месеца живот, прекаран само в задоволяване на основни нужди, бе променил светогледа им и никоя повече нямаше да бъде същата.

Преди четири месеца скромната и ненатрапваща се Ани не би могла да изкаже и да поддържа мнение, с което повечето от останалите не са съгласни, също както и пасивната и постоянно депресирана Силвана. Сега Пати трябваше да застане лице в лице с факта, че стигне ли се до критична ситуация, тя бе страхливата и това за малко щеше да струва живота на Силвана. Едра и спокойна, Кеъри сега диво защитаваше Сузи и даваше да се разбере, че би се разправила и физически с Пати, ако продължава да създава проблеми.

Всички бяха разбрали, че набиващият се в очи егоизъм на Сузи бе всъщност нейният начин да се защитава. Ани погледна мръсното лице и опърпаното облекло на Сузи и си помисли, че тя едва ли щеше да отделя толкова внимание на външния си вид, както преди.

За разлика от повърхностното приятелство в Питсбърг, чувствата им сега бяха дълбоки и страстни. Силвана, Кеъри и Сузи не искаха да имат нищо общо с Пати. Пати се преструваше, че не ѝ пука, и се опитваше да бъде мила с Ани — помагаше ѝ с дребни неща, предлагаше да стои на пост вместо нея. Ани уморено отказваше предложенията ѝ. Не искаше да позволи чувствата на жените да ги разделят, точно когато бяха най-уязвими. Между тях вече нямаше мъж, на когото да се облягат, на когото да стоварват вината и който да им помага.

— От сега нататък — каза Ани, навеждайки се — не можем да си позволим да се караме. Трябва да работим заедно като един отбор и да правим каквото трябва.

— Добре, какво трябва да направим? — запита Кеъри.

— Каквото и да решим да правим, трябва да се придържаме към него, а не да спорим непрекъснато, както тази вечер — отвърна Ани.

— Може би ни трябва водач — предложи Кеъри.

Останалите моментално изразиха несъгласие.

— Някоя от нас не е водач, ние не сме като Изабел — каза Сузи, нарушавайки табуто да не споменават мъртвите си близки.

— Нямам предвид президент или главатар на банда гангстери — поясни Кеъри, — нямам предвид някой, който да ни дава заповеди. Просто някой, който да пояснява целите ни, да разпределя работата, да съчетава мненията, нещо като негласуващ председател на събрание.

— Предполагам, че ти искаш да си водачът — заядливо процеди Пати.

— Не, по дяволите. Не искам да обвинявате мен, ако нещо не потръгне както трябва. Не искам аз да съм отговорна за провалите. Може би трябва да се редуваме?

— За колко време? — запита Силвана. — Не ви ли се струва малко безсмислено да се редуваме при положение, че сме толкова малка група? Когато животът ни виси на косъм, със сигурност трябва да можем да разчитаме на най-подходящия човек като наш постоянен водач.

— Кой е подходящ? — попита Пати. — Кой има магнетизма да налага волята си, хладната смелост и всички останали качества, за да стане нашата Жана д'Арк?

— Имаме нужда от човек, който да може да изслушва идеите на всички, да обобщава ситуацията и после да решава какво ще правим — каза Кеъри.

Ани кимна.

— Някой, който да може тактично да преценява силите и слабостите ни.

— И никога да не настоява да вършим повече отколкото можем — предложи Сузи.

— Който да ни окуражава — добави Силвана. — Някой, на когото всички имаме доверие.

И те гласуваха.

Оказа се, че никой не смята Ани за заплаха за себе си. Тя беше внимателна, действаше успокояващо, беше свикнала да се справя с организирането на всичко покрай четиримата си големи сина и взискателния си съпруг. За своя най-голяма изненада, Ани бе избрана за водач.

Понеделник, 4 март 1985 г.

Късно следобед Кеъри и Сузи тръгнаха да проверят трите капана за животни, поставени от Джонатан на изток от лагера.

Двата от тях бяха празни. По пътя към третия те проследиха едри животински следи, които заобикаляха малко тресавище, покрито със светлозелена трева. Неочаквано затънаха до колене в кал, тук-там от нея се подаваха отровни храсти и изгнили парчета дърво, а снопове лиани брулеха лицата им.

Сузи се препъна и за малко да падне.

Кеъри вървеше пред нея, обърна се и каза:

— Какво ти става?

Сузи избухна в сълзи и скри лице в калните си ръце.

— Бременна съм — каза със сподавен глас.

Кеъри я изгледа със злоба.

— Не, не е от Джонатан — оправда се Сузи. — Опитах се с него, но той не поиска. За четвърти път не ми дойде. Бебето е на Брет!

Господи, колко ме е страх!

Само това ни липсваше, помисли си Кеъри.

— Не се тревожи — каза, — всички знаем какво да правим, ако си бременна.

— Не ме е страх, че ще имам бебе. Страх ме е, че ще трябва да се грижа за него и да поема отговорността за него на това ужасно място. Само мисълта за това ме хвърля в паника.

Кеъри прегърна Сузи.

— Няма да мислиш така, когато го родиш. Във всеки случай вероятно няма да го бъде тук, Сузи. Имаме пет месеца на разположение да те заведем при лекар. — Поколеба се и добави: — А по всяка вероятност изобщо не си бременна. На всички не ни идва. Мислех, че си го разбрала. От месеци насам Ани не ни е раздавала тампони от трева. Не се тревожи повече. Ела да видим последния капан.

Кеъри се обърна и заджапа напред, излезе от блатото и стъпи на малката тревиста пътека.

Сузи извика зад нея и Кеъри отново се обърна.

Сузи подскочаше нагоре-надолу.

— Божичко! Ръцете ме сърбят страхотно. И лицето ми! Сигурно съм се пипнала по лицето, след като съм докоснала някое парещо растение. — Тя размахваше ръце в безсилен гняв.

— Не си пипай очите — предупреди Кеъри. — Видях някъде алое назад по онази пътека. Ще отида да набера, а ти чакай тук.

Кеъри изчезна по пътеката. Ясно си спомняше, че по-рано е видяла острите листа. Не ги срещаха често и когато видеха някъде, Ани винаги искаше да знае къде са. Тези редки листа действаха като магическо успокоително средство за всякакъв вид ожарвания, ужилвания и опарвания. Усецането бе като от хладни резенчета краставица и сърбенето се изсмукваше почти веднага от кожата.

Кеъри намери храста алое, хвана една стиска от дългите остри листа и тръгна обратно към Сузи. Чуваше тихите й викове. Сигурно много я боли, помисли си Кеъри, макар че това не бе извинение да вдига такъв шум. Понякога Сузи се държеше като дете.

Кеъри се спря. Имаше нещо странно във виковете й.

Кеъри тръгна бързо, но внимателно, успоредно на пътеката. Преминаваше ловко от едно дърво зад друго и се криеше зад

стволовете, докато почти стигна до мястото, където бе оставила Сузи.

Пред себе си Кеъри видя как Сузи лежи на пътеката и се бори с двама почти голи и потни черни мъже; и двамата бяха коленичили. Единият, с гръб към Кеъри, дърпаше Сузи надолу за раменете, а другият, обърнат с лице към Кеъри, бе сложил ръка върху устата ѝ. Кеъри го видя как подскочи и отметна глава назад, когато Сузи го ухапа. В този миг Кеъри видя черно запотено лице, ярко оранжева коса, жълт кръст, отпечатан на челото, и зелено перо, забодено хоризонтално през хрущяла между ноздрите.

Кеъри с ужас видя как Сузи, чиито ръце единият държеше отзад, ритна мъжа пред себе си. Когато кракът ѝ се вряза в стомаха му, той изсумтя и удари Сузи в корема, с което рязко прекъсна виковете ѝ.

Никой от мъжете не издаде звук. Онзи, с гръб към Кеъри, сложи колене на раменете на Сузи и вдигна ръцете ѝ нагоре и назад. Тилът на Сузи бе срещу Кеъри. Мъжът продължаваше да пази тишина, но намеренията на онзи със зеленото перо бяха очевидни.

Кеъри забеляза два лъка със стрели, оставени на тревата, отстрани на пътеката. Има само една причина, помисли си тя, поради която биха могли да си оставят оръжията. Не може да изнасилиш някого с лък в ръка.

Кеъри знаеше, че трябва да изчака най-удобния момент. Тя пусна торбата за дивеча и се придвижи напред, все още скрита зад дърветата. С дясната ръка извади ножа си. „Изберете момента и дръжте под око мястото, където смятате да ударите“, спомни си.

В съзнанието си Кеъри чуваше ясно инструкциите на Джонатан. Хвърли се върху мъжа, коленичил с гръб към нея. Първо действие: скачай напред, запуши устата му с лявата ръка и дръпни главата му назад; едновременно с това изведи дясната ръка, в която държиш ножа, пред него и докрай наляво, покрай врата му. Второ действие: дръпни ножа назад и надясно в едно движение с всичка сила и прережи гърлото му.

Когато Кеъри атакува, мъжът със зеленото перо погледна нагоре изненадан. Изведнъж усетила ръцете си свободни, Сузи го блъсна силно. Успя да го извади от равновесие и да изнесе дясното си коляно пред стомаха му, после го удари рязко и бързо със стъпалото в чатала. Отново го ритна, внимателно и премерено, не като полудяла жена, с дясната пета. Мъжът се превеи.

Мъжът, атакуван от Кеъри, издаде сподавен вик и падна напред. Кеъри се строполи върху него. Дясната ѝ ръка бе свободна и трепереца от ярост, тя стоварваше удар след удар във врата му, докато не почувства как виковете му отслабнаха под нея.

Започна да се изправя и тогава видя, че мъжът със зеленото перо стоеше превит, а ситно къдравата му глава бе точно пред нея. Знаеше, че не трябва да го атакува отпред, защото му даваше възможност да използва двете си ръце и двата крака срещу нея. От друга страна, бе изложил гърба си незащитен. Не можеше да си спомни какво трябва да направи, никога не бяха имали такава ситуация при тренировките.

Стисна окървавения си нож в свит юмрук, вдигна го и се нахвърли към главата му, падайки върху втория мъж. Не трябваше да забива ножа право в гърба му, защото ребрата предпазваха вътрешностите и ножът можеше да удари на кокал и да се отплесне. Вместо това тя го заби ниско под ребрата и издърпа ножа към себе си под ребрата му. Ножът засегна бъбреците му. Усети конвулсивно движение и чу вой под себе си.

Кеъри измъкна ножа си, падна превита върху сплетените тела и заби окървавения нож с всичка сила в дясната страна на врата на туземеца с надежда да разреже големите артерии и нерви от общата страна с удар, който Джонатан бе нарекъл „касапски“.

Тъмна артериална кръв бликна и опръска лицето, ръцете и гърдите на Кеъри. Воят прерасна в рев, после отслабна в гърлен звук.

Кеъри яростно отблъсна и отритна телата — и двете все още се мятаха конвулсивно — от Сузи, която бе изцяло зашеметена, извита и покрита със съсирена кръв. Кеъри я издърпа и изправи на крака.

Сковани от ужас, двете жени впериха поглед в двата кървави трупа, после Сузи сграбчи ръката на Кеъри и двете хукнаха по пътеката към лагера.

Двайсет и четвърта глава

— Нямах избор — ридаше Кеъри, покрита с кървави петна, зашеметена и шокирана, застанала пред огнището. Все още не можеше да повярва, че се бе случило.

— Да, имала си избор — каза Ани. — Можеше да не направиш нищо. Постъпила си правилно. Пати и аз ще премахнем следите, а Сузи трябва да ни заведе обратно до мястото.

Сузи упорито поклати глава.

— Ще ви кажа къде е. И двете сте били там. Никога няма да се върна. — Тя потрепери.

— Добре, добре — съгласи се Ани. — Сами ще се оправим. — Обърна се към Силвана. — По-добре да се върнеш отново на дървото на пост. Имаш ли нужда от помощ за ръката?

Силвана поклати глава.

— Добре — кимна Ани. — В бъдеще никой няма да напуска лагера сам и никой да не тръгва без пушка.

— Коя пушка? — запита Пати.

— М-16 на Джонатан — реши Ани. — Всички сме обучавани на нея. Постовият на дървото ще има нужда от оръжие само да сигнализира, ако врагът се приближава, така че за него остава пушката на терориста.

— Всичко стана толкова бързо — проплака Кеъри; зъбите й тракаха.

— Утре ще се почувстваш по-добре — каза й Пати. — С мен беше така.

— Сигурно не сме преценили правилно границите на Златния триъгълник — обърна се Ани към Кеъри.

— Изглежда, е по-малък район — съгласи се Кеъри. — Трапец, разположен вътре в нашия Златен триъгълник.

— Какво е това?

— Фигура с четири страни, от които само две са успоредни.

— Както и да е, не сме сигурни за южната граница — заключи Ани. — Така че от тази страна ще стоим колкото е възможно по-близо до лагера.

Пати се върна с пушката.

— Може би местните са прекрачили границата. Може би някак са разбрали, че Джонатан е мъртъв, че сме сами и...

— Може би знаят за Джонатан, но се боят да стъпят на земята табу — каза Ани. — Иначе щяха да са вече наоколо на тълпи! Хайде да тръгваме.

— Добре, ще ви покажа мястото — неохотно се съгласи Сузи.

Когато се върнаха в лагера, Кеъри клекна пред огъня и погледна към Пати.

— Как се почувства, след като уби твоя?

— Отвратена. От миризмата. После почувствах... мрачно задоволство.

Вторник, 5 март 1985 г.

На следващия ден страхът накара жените да заработят по третия си сал с подновени сили. Ани настоя Кеъри да се върне на работа, вместо да мисли за стореното, но Кеъри отказа да излиза от лагера. Стоеше до огъня и кастреше бамбуковите стебла, които Силвана и Пати мъкнеха от бамбуковата горичка, където Ани и Сузи ги сечаха.

Отсекли сме почти всички бамбукови стебла, помисли си Ани по време на обедната почивка, като се огледа. Уморено избърса потта от челото си и ентусиазирано каза на Сузи:

— До залез-слънце ще имаме достатъчно.

Сузи кимна.

После двете чуха изстрел. Непосредствено след това последва какофония от викове и писъци, издадени от обитателите на джунглата. Ани скочи да вземе пушката, подпряна на едно дърво с цевта нагоре.

— Прикрий се!

Двете жени се огледаха приведени, заблудени от ехото на изстрела. Беше ги страх да напуснат бамбуковата гора, страх ги бе и да останат в нея.

— Ако атакуват лагера, по-добре да идем бързо там — каза Ани.

Внимателно се запромъкваха към лагера, но не по обичайната пътека, а прикривайки се от дърво на дърво.

Лагерът бе празен. Двата огъня бяха загасени, но още димяха.

— Отишли са в шахтата — прошепна Ани.

Ани и Сузи стигнаха до внимателно прикрития вход на пещерата, като продължаваха да се придвижват внимателно. Сузи се спусна първа, Ани бързо след нея, като внимателно постави отново маскировъчната растителност върху отвора, преди да се спусне по въжето от лико.

Другите три жени вече ги чакаха в тъмното дъно на пещерата.

— Какво стана? — прошепна Пати.

— При нас нищо не стана — отвърна Сузи. — Какво стана с вас?

— Нищо. Просто чухме изстрел и се скрихме, като мислехме, че вие сте стреляли.

— Джонатан казваше, че в джунглата изстрелите може да се чуят на много мили разстояние — припомни си Силвана. — Този изстрел може да няма нищо общо с нас. Някой местен може да е застрелял диво прасе на мили разстояние оттук.

— Само вождовете имат право да притежават огнестрелно оръжие — вметна Пати — и го ползват само като последна дисциплинарна мярка.

— Ще почакаме до три и половина — каза Ани, — после Пати ще изплува от пещерата и ще провери плажа, а Кеъри ще се изкачи горе и ще огледа района на лагера.

— Ако се наложи да стоим тук, ще се забавим със сала — изруга Кеъри. Чувстваше се още по-изнервена от другите; стоеше върху меките изпращания на прилепите и слушаше про шумоляването и крясъците в горната част на старата пещера. Кеъри се боеше от прилепите и вече бе свалила панталона си, за да си го омотае около главата.

В три и половина Ани подаде на Кеъри пушката М-16 и каза:

— Хайде, Кеъри, качвай се.

После Ани предпазливо отиде до входа на пещерата с Пати и й подаде фенера. Пати си свали часовника с луминесцентен циферблат и го даде на Ани.

— Ако не се върна до двацет минути, ще знаеш, че нещо не е наред, и ще трябва да се върнеш опипом при останалите в пещерата. — Пати се поколеба, после бръкна в джоба си и извади запалката с батерии от Джонатан. — Пази това вместо мен.

Пати навлезе до ръба на водата и се обърна.

— Ани, върни ми запалката. Мисля да я взема със себе си за късмет.

Ани остана сама в тъмнината, поставила ръка пред очите си за защита, а с другата стискаше благословеното малко кръгче бледозелена луминесцентна светлина — часовника.

Стори ѝ се много повече време, но всъщност бяха минали само четиринайсет минути, откакто Пати бе тръгнала, когато чу плясък и след това някой пое дълбоко дъх.

— Ти ли си, Пати? — Дори когато нямаше причина, те предпочитаха да шепнат в тъмнината.

Пати излезе от водата.

— На плажа няма никой. Жива душа. Хайде да се върнем при шахтата и да кажем на другите.

Когато стигнаха слабо просветляващото дъно на шахтата, Кеъри още не се бе върнала.

Малко преди пет часа, когато Пати отново погледна часовника си, чуха три къси подсвирквания. Сигналът им бе едно късо подсвиркване за „помощ“, две за „скрий се“ и три за „плажът е чист“.

Чуха познатия шум от подхлъзвания, тежко дишане и обувките на Кеъри се удариха в прилепските изпражнения, когато тя скочи от въжето.

— В лагера всичко е наред — съобщи Кеъри. — Но ако не се качим там, огънят ще изгасне.

Решиха, че изстрелът може би е бил по-далечен, отколкото първоначално им се е сторило.

— Досадна проклетия — изсумтя Пати. — Не можем да си позволим повече нещо да ни бави.

Пати се изкачи по въжето, като взе и двете пушки на гърба си. Останалите изплуваха навън от пещерата след Ани. С изключение на Сузи всички мразеха да се изкачват по въжето от лико.

В пет и половина си бяха в лагера. Отначало се движеха предпазливо, а после по-уверено, защото стана ясно, че нищо не е променено. Изведнъж Сузи си спомни мачетето.

— Хей, Ани, ти изпусна мачетето в бамбуковата горичка, когато скочи да вземеш пушката.

Двете жени се спогледаха и за миг се изкушиха от мисълта да го оставят там през нощта. После Ани въздъхна и каза:

— Добре, да идем да го вземем.

Изтощена, Ани тръгна напред успоредно на пътеката, която вървеше покрай реката и водеше към бамбуковата горичка. Изведнъж тя се спря.

— О, боже! — И Сузи бе видяла същото.

Отпред с гръб към тях се движеше човек в униформа от каки. Носеше пушка и вървеше уверено.

Ани бе забравила тяхната М-16 в лагера.

— Мини му отдясно — прошепна тя на Сузи.

Сузи изчезна сред дърветата от дясната страна на пътеката. Безмълвно целуна компаса на Джонатан, закачен с връв около врата ѝ. След като повървяха известно време зад него, и двете жени се увериха, че той не бе свикнал с джунглата и че бе сам. Непрекъснато се оглеждаше наляво и надясно, после поглеждаше зад себе си, след което Ани и Сузи веднага се придвижваха напред. Ако не беше сам, двете жени неизбежно щяха да видят и другите наблизо след него.

Мъжът погледна назад още веднъж и забърза наляво.

Ани погледна към Сузи и направи във въздуха два удара с въображаем нож. Войникът вероятно бе забелязал лагера им и щеше да се върне за подкрепление. Сузи кимна.

Двете жени извадиха ножовете от калъфите и тихо пристъпиха напред.

Мъжът бе стигнал до средата на моста Бурма. Усети само въжетата, поддържащи моста, които се впиха под мишниците му, като го накараха да се олюее и почти да падне. Той се вкопчи в тях и бързо обърна глава да погледне назад. Видя две диви мръсни загорили дивачки, всяка от които режеше едното въже. Мъжът извика от ужас и стисна въжетата. После силно изкрещя, докато падаше в пролома.

Ани и Сузи преплуваха реката и с мъка се изкачиха от другата страна по скалите, където се бе приземил войникът.

Сузи бързо издърпа пушката изпод неподвижното тяло. Беше АК-47, същата като на първия войник. Сложи ръка пред лицето му. Да, все още дишаше.

— Копелето е живо, но в безсъзнание — тихо извика тя на Ани. Въпреки това Сузи се отдръпна на около метър вдясно. Можеше да се преструва. Можеше да я сграбчи. Не искаше да я използват за заложница.

Като се държеше с две ръце за един храст, Сузи грубо ритна войника с левия си крак, опитвайки се да го претърколи към Ани. Мъжът не помръдна. Тя се смъкна още по-надолу и отново го ритна. После отново.

— Хайде да го застреляме — предложи Сузи. — Може да използваме собствената му пушка.

Ани погледна към облечената в каки фигура. Тъмното му лице бе много младо, носът му кървеше, а също и бузите му, там, където се бе одраскал в скалите.

— Изглежда на същата възраст като моя Фред — каза Ани.

— Глупости, Ани, не е време за сантименталности.

— Не мога да го убия, Сузи.

— Тогава аз ще го убия — озъби се Сузи, грабна пушката и насочи цевта към главата му.

Ани изчакваше, ненавиждайки онова, което щеше да последва. Тази глава щеше да експлодира и да се превърне в червена пихтия. Но Сузи свали пушката.

— И аз не мога.

Те се спогледаха. Страхливки. Никоя от тях не можеше.

— Помниш ли какво каза веднъж Джонатан? — замисли се Сузи. — Че ужасът бил, когато използваме ръцете си, за да убиваме. Помниш ли, каза, че дръпването на спусъка те отдалечава от действието и те освобождава от този ужас?

Ани кимна.

— Не е бил прав.

Ани отново кимна.

— Имам по-добра идея — каза. — Хайде да го вземем като пленник и да го накараме да работи вместо Силвана на сала. Макар и с повредена ръка, тя все пак ще може да го пази с пушката.

Сузи си отдъхна.

— И ще му вземем дрехите! — Огледа замислено ботушите, ризата и панталона му, като селянка, която разглежда стоките по сергиите на пазара. — По-добре да му завържем ръцете зад гърба.

Те завързаха здраво ръцете на затворника си с колана на Ани. Сузи взе островърхата му шапка, донесе в нея вода и му я плисна върху лицето.

Мъжът издаде дълга въздишка, покашля се и отвори очи. Бавно фокусира поглед. Видя двете жени над себе си. Ухили се.

Сузи го ритна силно в ребрата, макар че с маратонките не можеше да рита кой знае колко силно.

— Изтрий тая усмивка от лицето си и ставай!

— Добре, добре, всичко добре — бързо каза пленникът.

— Ей, тоя кучи син говори английски — извика Сузи. — На крака!

Пленникът се опита да стане, но очевидно не бе в състояние. Сузи му помагаше, като го риташе, докато най-после той успя криволяво да се изправи. Застана олюлявайки се пред тях.

— Какво правеше в тази част на гората? — запита Ани.

— Отива на разходка — сви рамене пленникът. — Загубва мене.

— Човек би си помислил, че ще успее да измисли по-приемлива лъжа — сърдито каза Сузи.

— Вярно е — отново сви рамене пленникът.

Всъщност историята му наистина бе вярна. Потоците в гората се извиваха като змии, разделяха се и пак се вливаха един в друг. Ако човек ги прекоси през едната извивка и после през другата, оставаше с впечатлението, че е преминал през два потока, а в действителност се бе върнал от същата страна, откъдето е бил в началото, само че малко по-нататък. Това бе направил и войникът. Не бе имал представа, че се е отдалечил толкова на юг. Мислеше си, че вече се връща към казармата си, когато стигна при моста.

— Не се приближавай до него — каза Ани на Сузи. После посочи крайречната пътека, която водеше към морето. — Мърдай, господинчо.

— Добре, добре, всичко наред — промърмори войникът. Той закуцука бавно по пътеката, като се препъваше в облите камъни.

— Боли ме крак — обърна се той към жените.

— Много лошо — отвърна му Сузи. — Движи се!

Мъжът направи още няколко крачки напред, падна на колене и се свлече в краката им.

— И това ако не е нечестно — промърмори Сузи. — Точно когато наистина се държах строго.

— Мисля, че сами не можем да се справим — каза Ани.

— Дръж го под око, а аз ще доведа Пати и Кеъри.

Ани се върна в лагера и доведе Пати и Кеъри да им помогнат с пленника. Четирите жени наполовина донесоха и наполовина довлякоха войника до долната част на потока, там, където реката се разширяваше, а бреговете бяха не повече от метър високи.

Когато се върнаха в лагера, Сузи набързо разказа случилото се на Силвана, която още стоеше на пост на дървото.

Ани махна ботушите на пленника и нави крачолата на ранения му крак. Нежно опипа посинялото място и каза:

— Нищо страшно, макар че може би има леко мозъчно сътресение.

— Страхотно! — извика Пати. — Сега имаме още едно гърло за хранене, инвалид, за който да се грижим, и пленник, който да пазим.

— Трябваше да го убиете — сърдито каза Кеъри на Ани.

— Никой не би взел пленник при такова положение.

— Добре, хайде сега да го убием — предложи Пати.

— Не — бързо каза Ани. — Нека да го накараме да работи на сала. Имам нужда от физическа сила, а той я има.

— А какво ще го правим, като тръгнем да отплаваме? — поиска да знае Кеъри.

— Ще го завържем за някое дърво. — Ани звучеше порешителна, отколкото се чувстваше. — Или ще избяга, или ще умре. Но ние ще сме тръгнали. А по този начин ще ползваме безплатен труд.

Настъпи пауза, докато го обмислят.

— Ами ако реши да не се напруга? — запита Кеъри.

— Знаем колко бързо работеше Джонатан — каза Сузи. — Ако този не работи достатъчно усилено, няма да му даваме храна.

— Тогава пък няма да има сила да работи.

— Ще му отрежем ухото или ще му пуснем мравки в гащите, за да види, че сме сериозни — каза Сузи.

— А къде ще спи?

— Ако има собствено легло, може да пререже въжетата в остриите краища на бамбука — отбеляза Сузи.

— Да му връзваме камъни на краката през деня, а нощем да го връзваме за две дървета — предложи Ани.

— Какво е правил тук?

— Кучият му син стреляше по райските птички. Носеше торба за дивеч. Перата им струват цяло състояние. Миналата година купих две

сини пера, закачени върху превръзка за глава, и те струваха на Брет двеста долара.

— Откъде да знаем дали приятелчетата му няма да тръгнат да го търсят? — запита Пати.

— Беше сам, което означава, че може да се е измъкнал да припечели някой долар между другото — обясни Сузи. — Погледни му ризата. Той е само редник, а не генерал. Няма да обърнат джунглата за един изчезнал човек.

— С малко късмет ще си помислят, че е просто още един дезертър, или че го е ухапала змия, или пък е пленен от някое от рибарските племена, които са искали да му вземат пушката — предположи с надежда Ани. — Джонатан казваше, че никой не се изненадва, ако човек изчезне без следа по тези места.

— Само за всеки случай, да не би някой все пак да тръгне да го търси, по-добре да му запушим устата, за да не вика — каза Пати.

— Веднъж да викне, и ще го застрелям в корема — мрачно заяви Кеъри.

Силвана дотича при тях от дървото.

— Какво става? Време е вече някой друг да се качи на това дърво, аз висях там с часове.

Силвана се наведе да погледне пленника. Той помръдна и отвори очи. Под правите гъсти вежди имаше влажни кафяви укоряващи очи като на кученце, застанало до масата за вечеря, молейки се да му пуснат огризки. Толкова е млад, помисли си Силвана, на малко повече от двайсет години, и много красив. Имаше гъста лъскава черна коса, правилен нос, високи скули и голяма чувствителна уста.

— Откъде си? — запита го тя. Не приличаше на островитянин.

— Манила, мисис.

Това обясняваше необичайно хубавата му външност, помисли Силвана. Филипините са били испанска колония от 1571 до 1898 г., а във вените на това момче определено течеше много испанска кръв. Понататъшните въпроси на Силвана доведоха до откритието, че името на войника бе Карлос Вергара и че бил най-големият син на дребен държавен чиновник.

— Вижте това! — Сузи тъкмо бе преровила джобовете на униформеното му сако. Вдигна кутията от лимоновите бонбони, в която Джонатан бе сложил часовниците им. Когато Силвана си загуби

пръстена, всички бяха поставили вътре и пръстените си, като си мислеха, че може да ги използват за търговия; освен това пръстите им бяха толкова тънки, че пръстените се изхлузваха от тях.

— Кутията стоеше с провизиите под навеса в един от бамбуковите съдове — каза Силвана.

— Значи копелето наистина е открило лагера ни днес следобед, когато се скрихме в пещерата — заключи Сузи. Огледа внезапно напрегналите се лица около себе си. — Сега какво? Да предположим, че е просто обикновен крадец, или да си помислим, че е искал да отнесе някакво доказателство, че сме живи и че живеем в лагер в джунглата?

— Трябваше да го застреляш — Кеъри погледна към Пати. Никога не говореха за това, но и двете знаеха, че са убийци, че бяха нарушили женското табу. Жените трябва да дават живот, а не да го отнемат, и независимо дали ще го нарекат самозащита или убийство, те бяха извършили точно това — убийство. Без да го споменават, и двете познаваха вината и депресията, която лежеше на съвестта на другата и която не можеше да бъде заличена от никакви оправдателни причини.

— Знам, че трябваше да го застреляме — каза Ани. Прекрасно разбираше какво иска да каже Пати. — Но не го направихме. Аз взех погрешно решение. — Тя погледна двете непрощаващи лица пред себе си и добави: — Обещавам, че другия път няма да се колебая.

— Сега има значение — избухна Пати. — И по тази причина може да няма следващ път. Само понеже някой ти е заприличал на любимия брат, ти си поставила всички ни в опасност, сантиментална баба такава.

— Всички сме правили глупави грешки — намеси се Силвана. — Не сме супержени и не сме роботи. Ти може да направиш следващата грешка, Пати.

Пати се намръщи.

— Дай да видим какво друго е откраднало копелето.

Тя насочи пушката М-16 към пленника, а Ани му развърза ръцете.

— Добре — каза Пати, — сваляй. Събличай се. Не се срамувай, виждали сме такива неща и преди.

Той изглеждаше озадачен.

— Какво иска аз направи?

— Свали си дрехите. Бавно — заповяда Пати.

Той започна да разкопчава скъсаната си мръсна риза.

— Може да има и друго оръжие — каза Ани. — Може би скрит нож.

— Пръстът ми е на спусъка, така че тежко му, ако се опита да направи нещо — каза ѝ Пати. — Сега панталона — изсумтя към него.

Пленникът си разкопча ципа. Пенисът му бе свит в гнездото от тъмни косми. Никой не му обърна внимание.

Той остана пред тях гол.

Маслинената му млада кожа блестеше, беше мускулест, със слаби бедра и стегнат задник като на бикоборец. Не стоеше по особен начин, не изглеждаше агресивен, нито разкаян, нито съзнавайки сексуалността си. Стоеше гол пред тях и опипваше сребърната кучешка каишка на врата си. Очите на жените се фокусираха само в едно.

На дясната му ръка имаше черно-червена змия, която се извиваше от китката нагоре. Главата ѝ лежеше върху гладкия му кафяв бицепс, но татуираните зъби стигаха до гърлото му.

Двайсет и пета глава

Сряда, 6 март 1985 г.

Като огромен огнен чадър висяха черните и оранжеви цветове над главата на пленника, докато лежеше завързан за две дървета и се преструваше, че спи. Когато тъмното небе изсветля до перлено, той вече бе избрал жертвата си. Нямаше съмнение, че ще избяга. Специалността, която с години бе усъвършенствал, беше прелъстяване на не много млади американки.

Когато Карлос чу стъпките, внимателно отвори едното си око. Добре, беше онази мълчаливата, с превръзка на ръката. Той тихо изстена.

— Карлос, донесох ти закуска. — Силвана клекна пред него и опипа хладното му чело, после го нахрани с топла рибена каша, като му даваше в устата от кокосовата черупка с помощта на листо.

След закуска Ани провери краката на затворника и ги намаза с въглен. Пати наблюдаваше операцията с презрение, като държеше пушката готова. Когато Ани свърши, Сузи завърза здраво краката на пленника за едно дърво и му отвърза ръцете. Пати държеше пушката насочена към него, докато се измие с вода от една черупка от костенурка, която бяха поставили далеч от лагерния огън, за да не може да грабне някоя горяща главня и да я използва като оръжие срещу тях. После му позволиха да обуе ботушите си; бяха му взели всичко друго. Сега Сузи носеше панталона му, а Ани горницето на униформата.

Показаха на Карлос как да свързва бамбуковите стебла за сала. Силвана предпазливо стоеше отзад със собствената му АК-47, насочена към него.

Той работеше колкото можеше повече, защото част от плана му бе да изглежда покорен и примирен.

Когато спряха да починат на обяд, всички се съгласиха, че е работил добре. Но Сузи все пак каза:

— Не му вярвам на това копеле. Има нещо в очите му. Напомня ми на една сервитьорка на коктейли, която познавах. Уволниха я, защото крадеше от кутията за бакшиши на персонала.

— Няма да има възможност да играе никакви номера — намръщено каза Кеъри, — а в края на деня ще бъде твърде уморен

дори да се движи.

Силвана раздаде печената риба за обяд и каза на Пати:

— Синатра пак умря. Моля те, хвани ми друг.

Синатра беше изял един оранжев плод с големината на череша и впоследствие го бяха намерили вкочанен в клетката. Синатра II една нощ бе изгризал бамбука на клетката си и бе избягал. Синатра III и IV също бяха умрели, след като бяха яли плодове. При вида на всеки труп жените усещаха студени тръпки, осъзнавайки колко близо до смъртта живееха.

Силвана остави остатъците от рибата в бамбуков съд и вдигна окъсаните си рибарски ръкавици.

— Ще го погребя. Мухите вече сигурно са се махнали от него.

— Нека аз погребя — предложи Карлос.

— Не говори, освен ако не те заговорят — озъби му се Пати.

— Той само предложи да помогне — меко каза Силвана.

— Разбира се, същински „бой скаут“ — изсумтя Пати.

Ани погледна бдително, но не каза нищо. Нещо бе започнало да я притеснява още предния ден, почти веднага след като Карлос стъпи в лагера. Защо не бе умрял, когато падна от моста?!

Ани безмълвно се отстрани и отиде да се моли за закрила. Държеше аления швейцарски нож в ръка и погледна нагоре.

— Какво да правя, Джонатан? — прошепна тя. — Какво щеше да направиш ти? Моля те, кажи ми.

„Трябваше да се справиш с него още когато го видя, Ани — чу глас в главата си. — Не е честно да стоварваш такава притеснение на главите на другите. Но понеже те виждам колко ти е жал за него, тогава поне му спускай задника от работа. И, както каза Сузи, не му се доверявай.“

След вечеря двете ръце на Карлос бяха завързани за две дървета близо до колибите им за спане. Преди да си легне, Силвана му занесе вода в черупка от кокосов орех. Той погледна нагоре с тъжни очи. Не каза нищо.

За Силвана бе трудно да гледа на това момче като на техен враг. В края на краищата той само си бе вървял през джунглата, без да убива когото му попадне. Тя първо го бе видяла не като агресор, а като

пленник, почти в безсъзнание, с окървавено и посинено лице. Вярно, че беше взел кутийката с бижута, но... Може би си бе помислил, че лагерът е вече обезлюден.

Не, не бе възможно. Екипировката им беше разпръсната навсякъде и огънят все още гореше. Определено бе взел нещо, без да му принадлежи. Карлос без съмнение бе крадец.

Но докато държеше през деня пушката насочена към него, Силвана го бе наблюдавала. Бе работил усилено върху сала им, тя бе видяла стичащата се по тялото му пот.

Той си е момченце, каза си тя.

Силвана знаеше, че когато напускат острова, няма да позволи на останалите да го оставят вързан за някое дърво, на милостта на джунглата. Щяха просто да го вземат със себе си.

Около огъня всички бяха смаяни от ужас, когато Силвана го предложи.

— По никакъв начин няма да тръгна на сал в пълни с акули води с това копеле до мен, което винаги ще бъде готово да ме хвърли през борда — остро възрази Пати.

Това, изглежда, бе мнението на всички.

— Нечовешко ще бъде да го оставим, освен ако поне не го развържем — укорително промълви Силвана, като огледа лицата им на светлината на огъня. — Всички го знаете.

— Няма да го отвържем! — изкрещя Кеъри. — И ако не спреш да съжаляваш тоя кучи син, ще те оставим и теб с него.

Карлос можеше да чуе последвалата караница от мястото, където бе вързан. По-късно, когато Силвана му донесе вода, той тихо каза:

— Благодаря, мисис. — Кафявите му очи гледаха нагоре с благодарност.

На другия ден Карлос отново работи добре. До вечерта лицето му бе посивяло от умора. Никой не можеше да каже, че не си заслужава яденето.

Същата вечер, когато се отдалечи от огъня, за да занесе храна на пленника, Силвана си мислеше, че е съвсем нормално да проявява съчувствие към Карлос. Чувстваше се като защитница на този младеж, който можеше да й бъде син. Тя трябваше да го храни и бе отговорна за него. Обаче бе изненадана от начина, по който Карлос стоически

приемаше отношението им към него. Той заслужава уважение за това, мислеше си тя, докато го хранеше с манго. Избърса сока от устните му.

— Внимавай за Силвана — каза Сузи на Ани. — Карлос се опитва да я спечели и тя поддава. Не сваля очи от него.

— Ами, разбира се, че няма да сваля очи от него — отвърна Ани. — Той е неин пленник. Нейна работа е, нейна отговорност е да го наблюдава през цялото време и да внимава той да не избяга. — И добави: — Силвана е достатъчно възрастна да му бъде майка.

— Е, и?

— Това момче ви побърка всичките — рязко каза Ани. — Силвана само си върши работата. Тя е негов пазач.

Въпреки това, когато Силвана се върна при огъня, Сузи я попита:

— А защо тоя симпатяга получава специален румсървис?

— Как иначе би могъл да си изяде мангото? — отбранително каза Силвана. — Не виждам защо трябва да се отнасяме с него като с животно. Не трябва ли да се отнасяме милосърдно към военнопленниците? — Когато видя презрителната усмивка на Сузи, Силвана се сопна: — Ти просто се дразниш, Сузи, защото той не те гледа така, както си свикнала да те гледат мъжете.

— Ти полудя ли? — извика Сузи.

— Може и да не го съзнаваш, обаче ти отново започна да ходиш с предишната си походка. И си въртиш задника.

— Забелязвам, че ти си започнала да се гласиш. Видях те да си чистиш ноктите с бамбукова треска — озъби се Сузи в отговор.

— Престанете! — каза Ани. — Престанете и двете! — Това е вече шестата караница за деня, сърдито си помисли тя. — Всички се държим различно. И единствената причина е, че наоколо има мъж.

Ани съзнаваше, че всички бяха започнали да се суетят не защото искаха точно този мъж, а защото той им напомняше за какво копнееха здравите им тела.

— Дори с гръб да сте към него, вие съзнавате, че той е там. Дори ако пренебрегвате някой мъж, не можете да забравите, че го има.

— Днес видях Пати как бърка в джоба си за огледалцето — каза Кеъри. — Вероятно в скоро време всички ще започнем да си вадим червилата.

— Моето е напълно разтопено — засмя се Сузи.

— Мислите ли, че жените се държат нормално само когато наоколо няма мъж? — запита Ани.

— Трябваше да го убием — прошепна Пати пред трепкащите пламъци на огъня. Гласът ѝ бе нисък, равен и напълно искрен.

Петък, 8 март 1985 г.

Силвана вече наблюдаваше Карлос с други чувства — внимание, примесено с похот. Всеки път, когато той погледнеше към Сузи, Силвана усещаше остра болка. Съвсем естествено е, мрачно си мислеше тя. Сузи е млада и много привлекателна. Когато аз бях на нейната възраст, също бях привлекателна, тъжно си каза тя. Не е честно!

Слава богу, че като негов пазач можеше да не сваля очи от момчето. Копнееше да докосне гладката му лъскава кожа, да се приближи и да вдъхне мускусната миризма от мишниците му, да избърше потта от голия му гръб и бавно да гали мускулите по задната част на бедрата му. Почти чувстваше, че докосва плътта му с ръка.

Задъхана и отново почувствала острата болка, Силвана се засрами, че на нея, Силвана Кариото Грѐм, ѝ трепереха коленете и стомахът ѝ се свиваше при вида на мръсен и гол филипински сервитьор. Слава богу, че никой не бе забелязал.

Карлос знаеше съвсем точно как се чувства Силвана. Също така знаеше, че салът скоро ще бъде завършен.

На другата нощ, когато Силвана завърза двете ръце на пленника за дърветата, наблюдавана от Пати с пушката, Карлос прошепна:

— Когато вие напусне остров, когато си отиде... моля да остави нож, за да може беден Карлос да си пререже въжета, иначе ще хапят мравки, докато умре.

— Обещавам, че няма да те оставя тук да умреш — прошепна Силвана.

— Значи ще остави нож?

Силвана се поколеба. Карлос я погледна с големите си кафяви очи.

— Моля. Аз умолява.

— Да — чу собствения си глас Силвана.

Карлос я гледаше с изгарящо напрежение.

Сякаш привлечена от магнит, Силвана бавно приближи лицето си към неговото. Трябва да е полудяла, Пати ги гледаше. Карлос не помръдна.

— Цяла нощ ли ще се бавиш? — извика Пати сърдито. — Искам да се кача на дървото, докато все още мога да го видя.

— Всичко е наред, само му стягам ръцете. Тръгвай.

Силвана не можа да се въздържи. Бавно наведе лицето си към неговото като хипнотизирана. Почувства как върхът на настоящия му влажен език прониква в устата ѝ.

Протегна ръка и докосна неговата дясна ръка, така както си бе завързана за дървото. Най-после, макар да бе твърде тъмно, за да я вижда, върховете на пръстите ѝ бавно и нежно проследиха татуираната змия догоре, до твърдото му топло рамо.

— Нещо не е ли наред, Силвана? — Беше гласът на Кеъри от колибата.

— Всичко е наред — извика в отговор Силвана и едва се изправи на крака.

— Върни се по-късно — прошепна Карлос. — Когато те заспи, ние целува.

— Не — тъжно промълви Силвана, изгаряйки от копнеж да го докосне отново, но не смееше. С усилие се извърна и бавно тръгна към намалялата светлина на лагерния огън.

Карлос се усмихна със задоволство. Да, бе направил правилен избор. Тази беше добра жена, имаше черна коса като майка му; не беше някоя упорита стара кучка. Докосването ѝ бе приятно, устата ѝ имаше хубав вкус, миризмата ѝ бе хубава. Подозираше, че беше добра и страстна любовница.

Макар да бе обещала да го направи, Карлос не вярваше на Силвана, че ще му остави нож. Дори да го направи, той знаеше, че Пати или Кеъри ще проверят здраво ли е вързан, преди да напуснат острова. Но това вече нямаше значение. Имаше значение само фактът, че сега можеше да върти Силвана на малкия си пръст. Той се прозина сънливо. По-добре да подремне, защото тя щеше да се върне.

Силвана лежеше в леглото си, заслушана в тихото равномерно дишане на Пати. Обикновено се наслаждаваше на нощта, вдъхваше миризмата на сухите листа върху покрива и слушаше симфонията на джунглата, но тази вечер тя не я успокояваше, защото тази вечер просто нищо не можеше да я успокои. Беше напълно будна и усещаше тялото си горещо, напрегнато и треперещо върху бамбуковото легло. Изпитваше болезнено желание, разумът я бе напуснал, сякаш мозъкът ѝ бе изрязан — той нямаше никакъв контрол върху собственичката си. Сексуалното напрежение се бе натрупвало цял ден и сега не логиката, а страстта командваше Силвана. Тя си мислеше, че страстта е отслабнала с напредването на възрастта. Мислеше, че никога повече няма да усеща влудяващото и непреодолимо сексуално желание. Този първичен непреодолим импулс, потискането на логиката, поривът да поеме неразумен риск — както се бе чувствала, когато с Артър за първи път... Не, сега е по-силно.

Така ли се чувстваха и мъжете? За това ли я бе предупреждавала майка ѝ преди много години? Така ли се чувства мъжът, когато не може да се контролира?

Докато гледаше как луната се скрива зад черните клони на дърветата при колибата, Силвана сложи двете си ръце на гърдите и потърка зърната си, но собственото ѝ докосване не можеше да облекчи болезненото желание.

Аз съм омагьосана, помисли си тя, обладана от зъл дух. Може би наистина имаше духове в гората...

Тя се измъкна от леглото.

Карлос спеше, дишайки равномерно; Силвана клекна пред него и загледа лицето му на мъждивата светлина. Запази този миг за себе си, без да знае какво щеше да ѝ донесе следващият.

Докосна бузата му с показалец. Карлос се обърна в съня си и го целуна с топли устни. Когато усети слюнката му върху пръста си, тя за малко щеше да изкрещи или да припадне — не бе сигурна кое от двете.

Той засмука ритмично пръста ѝ. Езикът му погъделичка върха на пръста ѝ, после устните му нежно го поеа навътре. Започна да смуче по-силно и по-силно, докато пръстът ѝ потъна целият в устата му. Устните му обхванаха показалеца ѝ и го задърпаха в див ритъм. Беше като настоящето бозаене на новородените теленца във фермата на баща ѝ, мина ѝ за миг през съзнанието. Усети как зъбите му леко

стиснаха. Грубият му език обходи пръста ѝ, после постепенно се отпусна и бавно избута пръста от устата.

Моля те, не спирай! Силвана тихо простена, коленичи до него и хвана с две ръце челюстта му; едва долавяше формата на главата, но ясно усещаше миризмата на тялото му, примесена с уханието, надигащо се от земята, върху която лежеше.

Силвана потърси с устни неговите, чуваше дишането му и усещаше туптенето в голите му гърди под себе си. Потта им се смеси и туптящите им сърца сякаш почти се докосваха. Той бавно целуна устните, после и брадичката ѝ. Езикът му бавно и нежно се спусна по врата ѝ.

Силвана разкъса ризата си с треперещи ръце, после усети как устните му нежно докоснаха зърното ѝ. Най-последно почувства как през тялото ѝ започва да се разлива облекчение.

Карлос изцяло се съсредоточи върху гърдата, езикът му обхождаше нежната плът под извивката. Силвана се задъха, когато усети как зъбите му леко докоснаха зърното, после влажният му език премина през него.

Той рязко спря. Тялото ѝ изкрещя в знак на протест. Но той просто се преместваше на другата гърда. Отново пъкна устни под извивката от вътрешната страна. Устните му засмукаха ритмично...

Той отново спря.

— Моля те, не спирай. Моля те. Моля те, не спирай.

— Отвържи ми ръцете — тихо прошепна той, — за да може те люби както трябва.

— Не, не бива.

— Ти казва, че ще остави нож, когато тръгва, тогава защо не развърже поне една ръка сега?

— Не трябва.

Влажният връх на езика му отново се стрелна към зърното ѝ, придвижи се бавно около него и отново започна да гали твърдото зърно. Тя потръпна от удоволствие. Карлос спря.

Силвана изчака, като си мислеше, че той пак я дразни; желанието изпълваше цялото ѝ тяло. Но Карлос не помръдна. Не се шегуваше. Беше напълно сериозен.

Аз наистина му обещах ножа, помисли си Силвана. Значи той няма причина да бяга. А и сигурно знае колко е опасна джунглата

нощем.

Силвана бавно се отдели от младото здраво тяло под нея. Пропълзя до дървото, за което бе завързана дясната му ръка и я развърза. Като съзнаваше какво рискува, но обладана от желание, Силвана върна свободата на техния пленник.

Бърз като котка, Карлос разкъса въжето от лико на лявата си ръка. Силвана гузно слушаше звуците, които издаваха неговото освобождаване. Постъпи глупаво. Знаеше го. Изведнъж се зачуди дали щеше да я убие. Не й пукаше.

В тъмнината почувства невидима ръка да я докосва отзад по главата, после пръстите погалиха нежно врата ѝ. Усети върха на езика му в ухото си и влажната топла плът я погъделичка отвътре.

Силвана затвори очи и тихо простена при допира на ръката му върху гърдите си. Двамата паднаха заедно върху горския килим; ръката му бавно обхождаше тялото ѝ.

Тя почувства топлата вълна от щастие, която се разля по тялото ѝ и стигна чак до върховете на пръстите. Карлос беше професионалист.

Понеделник, 11 март 1985 г.

Експлозията от М-16 вдигна голям шум. Пати щеше за малко да падне от дървото, когато стреля по голия мъж, който избяга в прикритието на джунглата. Той се олюля, но продължи да бяга. Не бе улучила.

Пати се спусна по ствола на дървото. С пушката в ръка хукна към дървото, където бе вързан Карлос. В призрачната мъгла на зората различи нечия гола фигура, легнала по очи на земята. Той я е убил!

— Какво беше това?

— Какво стана?

Кеъри и Ани дотичаха с пушки в ръце, а след тях и Сузи, стиснала мачетето.

Гола и замаяна, все още несъбудила се, Силвана се изправи, започвайки да усеща мравчените ухапвания по цялото си тяло.

— Какво ти направи това копеле? — задъхано запита Кеъри. После разбра, спря се и изкрещя: — Ти, глупава кучко! — Вдигна пушката, за да стреля. Ани скочи напред и я хвана за рамото. Вторият

пушечен изстрел бе последван от какофония от викове и крясъци от джунглата.

— Не си губи времето с нея — озъби се Сузи. — Да идем да убием онова копеле, преди да ни доведе още някой в лагера.

Ани хвърли своята пушка на Силвана.

— Стой тук. Пази лагера. Пази сала. Стреляй по всичко, което видиш, и стреляй на месо. Ако не го направиш, обещавам ти, че ние ще те убием. — Тя се обърна към другите. — Той няма да тръгне към моста Бурма, защото знае, че не може да го премине. Така че, Сузи, ти тръгни направо през джунглата колкото можеш по на юг, за да не може да мине покрай теб и да стигне до селото Катанга. Останалите ще тръгнем под форма на ветрило, няма да се изпускаме от поглед и ще се опитаме да го притиснем към пътеката. После с малко късмет Сузи ще може да тръгне по пътеката и да го хване.

— Ами ако мине отвъд границата, в джунглата?

— Няма да оцелее дълго без дрехи и пушка — мрачно каза Кеъри.

— Защо просто не го оставим, да довършим сала и да се махнем оттук, по дяволите?

Ани поклати глава.

— Той може да докара хеликоптер тук, преди да сме завършили сала. Където и да е, трябва да го намерим, защото той знае къде е лагерът ни и какви са плановете ни. Ако не ни докара войниците на Раки, може да предупреди селяните, че почти сме готови със сала. Не ми се иска на излизане от рифа да ни чакат бойни канута.

— За бога — каза Сузи, — хайде да спрем с приказките и да отидем да го хванем.

Силвана изпитваше желание да забие рибарския нож в собствения си корем, толкова ѝ бе болно, бе ядосана, изпълнена със самопрезрение. Не беше нужно да ѝ казват да стреля на месо.

След три часа прекарани в усилено търсене жените бяха вече уморени и жадни. Направиха си петминутна почивка. Тръгнаха да се връщат в лагера, но се оказа, че никоя от тях не носеше в себе си компаса, а да се ориентират в джунглата по слънцето бе невъзможно. В единайсет часа сутринта вече не знаеха къде са.

Решиха да следват някой поток, който евентуално щеше да ги изведе до морето.

— Пиявици — напомни Ани.

— Майната им на пиявиците — отвърна Кеъри. — И без това не боли от тях. Като се приберем в лагера можем да си ги махнем. Потоците водят до реки, а реките — до морето.

— По-разумно е да следваме някой поток, вместо да ходим безцелно насам-натам — съгласи се Ани. — Така че да тръгваме. От сега нататък ще почиваме на всеки час. Всички имаме ножове. Ще оцелеем, стига да не се изтощим или паникьосаме.

— Нямам сили да се паникьосам — увери я Сузи.

— Да се надяваме, че и Карлос се намира в същото състояние — замислено отвърна Ани.

В два часа жените вече бяха уплашени. Звуците в джунглата бяха различни от онези, с които бяха свикнали. Бляскаво оперени птици прелитаха над главите им и сякаш им се подиграваха.

Постепенно бреговете на реката, която следваха, станаха по-високи и скалисти. Когато спряха да починат, Ани каза:

— Не ми се иска да възбудям напразни надежди, но не започва ли да ви се струва познато?

— И аз това се чудех — отвърна Кеъри. — Наистина ли мислиш, че може да е Алегени?

— Имаш пред вид нашата река? — възкликна Сузи. — Мислиш си, че може да сме над моста Бурма? Ако това е нашата река, как сме се озовали от другата страна, при положение, че не сме прекосявали никаква вода?

— Спомням си, че Джонатан веднъж обясни, че тези реки понякога течали под земята известно време и после пак се появявали на повърхността. Така че сигурно сме вървели над нея.

— Или пък сме заобиколили извора — предположи Ани.

Кеъри въздъхна.

— Може да сме изминали цели мили или пък да сме се движили в малък район, кой знае? Но наистина прилича на нашата река. Хайде, момичета!

С нови сили изморените и жадни жени отново потеглиха напред, докато след малко Ани, която ги водеше, изправи рязко глава и вдигна дясната си ръка.

Всички моментално спряха. Никой не помръдна, нито проговори. Беше сигналът им за опасност.

Ани се обърна и махна на другите. Те се приближиха до нея.

— Чух лай — прошепна тя. — Чуйте.

— На мен ми звучи като повече от едно излайване — прошепна Кеъри. — По-скоро са няколко кучета.

— Това означава селище — кимна Ани.

— Това пък означава, че не е нашата река — каза Сузи.

— Мълчете! Чух нещо друго. — Кеъри напрегна слуха си, после уморено се усмихна. — Прилича на биенето на далечни барабани.

— Прибоят! — засмяна възкликна Сузи. — Морето!

Всъщност Кеъри наистина бе чула биенето на барабани. Когато малката група се приближи до източника на звука, те започнаха да чуват пеене и възбудените викове на деца.

— Ама че шум вдигат — прошепна Сузи на Ани.

Ани кимна.

— Сигурно празнуват рожден ден. Няма да говорим повече, докато не разберем каква е ситуацията.

— И помнете — предупреди Кеъри, — ако някое куче се появи, или излае, или се опитва да ви ухапе за глезените, стойте абсолютно неподвижно.

С Ани начело жените се приближаваха все повече и повече до селото. Най-после Ани вече можа да види сечището пред себе си. Песните се изпълняваха от мъже, чиито стройни черни тела бяха намазани с мас. Докато танцуваха, мидените огърлици по вратовете им подрънкваха, удрайки се една в друга. Лицата на мъжете бяха намазани с бяла и жълта боя, в косите им имаше украса от жълти и яркочервени пера, които се полюляваха, когато танцьорите се завъртаха в кръг.

Около пеещите и танцуващи мъже имаше друга група мъже, насядали в кръг. Те дъвчеха месо, сервирано някъде встрани от сечището. Голи жени бърбеха, приклекли около очукано корито, потапяха кокосови черупки в него и тичаха да предлагат на мъжете си палмова бира.

Когато едър мъж на средна възраст се появи откъм сечището, всички утихнаха. Той носеше бели пера на главата си, като жрец, главата му бе обръсната, а лицето боядисано с бели хоризонтални

ивици; на врата му, окачени на кожена връв, висяха изкуствени зъби. Носеше нещо.

Мъжът се приближи до груб олтар от лявата страна на сечището. Изведнъж музиката спря. Той се поклони пред олтара.

Пристъпи напред и внимателно постави товара си върху олтара. Отстъпи назад и благопристойно се поклони.

— О, божичко! — извика Сузи. — Татуираната змия! Това е ръката на Карлос!

ИТАМБУ

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Понеделник, 11 март 1985 г.

Колкото по-навътре навлизаше надуваемата лодка, толкова по-тясна ставаше реката. След пет часа пътуване в претъпканата лодка Хари се чувстваше обхванат от клаустрофобия и смачкан от тъмнозеления слизест тунел, който непрекъснато се надвесваше над главата му.

Звукът от движението на лодката бе като жуженето на черните мухи, скупчени около очите на Хари. Влажната утринна горещина го обгръщаше и покриваше като задушавашо одеяло от пот, а облакът от насекоми около главата му го докарваше до тиха лудост. Всяко неудобство, напомни си той, си струваше, стига да води — както изглеждаше поне в този случай — до преследване на безусловна следа за изчезването на групата служители от „Нексъс“. В съзнанието на Хари отново преминаха събитията от изтеклите десет дни.

Както обикновено барът приличаше на сцена след истинска пиянска свада а ла Гаргантюа. Единственият присъстващ там беше Бил, местният заселник, който се чувстваше така, сякаш Робърт Луис Стивънсън му е разбил живота с лъжливи обещания за тропическо щастие.

— Значи се върна — каза той на Хари. — Истина ли е, че отново ще организираш издирване и че ще претърсваш крайбрежната ивица сам?

Хари кимна.

— Трябва да внимаваш — предупреди Бил. — Особено от южната страна на острова. Там живеят кръвожадни копелета с отвратителни обичаи. Милиони долари бяха похарчени за намирането на оня милионерски син, дето изчезна през шейсетте. Изобщо не го намериха и всички знаем защо. Чух, че още първата експедиция по издирването му заварила селяните да носят неговите дрехи. Така че, внимавай да не свършиш като ордъовър, увит в бананови листа.

— Благодаря за предупреждението. Искаш ли една бира?

— Благодаря, приятел. Знам, че не е моя работа, но наистина ли мислиш, че има шанс да ги намериш след цели четири месеца. Защото никой друг не вярва, друже.

— „Нексъс“ не се отказва лесно — отвърна Хари.

— Носи се слух, че ви трябва законно доказателство за смъртта им — каза Бил. — Иначе животозастрахователните компании няма да платят на наследниците преди изтичането на седем години.

Хари кимна.

— Но защо ти се занимаваш с това?

— Това е моят район и аз отговарям за него. Моя работа е — отвърна Хари, като си мислеше за Ани.

На 7 март Хари бе извикан в двореца.

Седнал зад изискано бюро, президентът твърдо отказа да обсъжда подновяването на договора за минните права. С израз на най-дълбока загриженост той каза:

— Мисля, че е по-важно да открием липсващите ви приятели, мистър Скот. Това, естествено, е по-важно от деловата работа, нали? Вашите приятели не са единствените изчезнали хора. Нашите служители непрекъснато контактуват с британското и японското консулства в Порт Морзби, защото се оказа, че четирима други туристи и един член на персонала на хотел „Парадайз Бей“ също липсват. — Той разсеяно подхвърли снимките на изчезналите върху елегантното си бюро в стил Луи XVI.

— Никакви новини ли, сър? — запита Хари.

Раки изтегна напред ръце с дланите нагоре.

— Бих искал да ви помогна, но както знаете, нашите издирвания нищо не постигнаха. Надявах се, че вие може да имате новини за мен, мистър Скот.

Хари поклати глава.

В гласа на президента се прокрадна нотка на раздражение.

— Тогава животът трябва да продължи, мистър Скот, не мислите ли? Министърът на туризма — спомняте ли си брат ми Енво? — е сериозно загрижен поради вниманието, което чуждестранната преса отделя на вашето издирване.

— Едва ли е изненадващо, сър — каза Хари.

Очите на Раки с почти жълти склери, срещнаха невъзмутимо погледа на Хари.

— За жалост министърът смята, и трябва да призная, че съм съгласен с него, че е редно да се определи някаква крайна дата за прекратяване на издирването ви. В края на краищата тази неприятна история спира туристическата ни индустрия вече четири месеца. Министърът много ще се радва да направите възможно най-щателно издирване, но трябва да се разберем за датата, на която ще го прекратите. Тази дата е определена за първи април, което ви дава достатъчно време да преровите всеки сантиметър на малкия ни остров. — Разумната нотка в гласа на президента Раки изведнъж изчезна. — След това няма да търсите повече! — Черните му очи погледнаха в сивите очи на Хари с дружелюбността на високопланински бик, който се кани да защитава територията си. — След това, мистър Скот, вашето силно желание да намерите приятелите си на всяка цена ще се тълкува като опит за агресия и саботаж спрямо усилията, насочени към привличане на чуждестранни посетители в Пои, независимо дали идват по служба или за удоволствие. — Президентът се изправи и се наведе напред с подпрени на бюрото ръце. — Що се отнася до преговорите ни, те няма да започнат, преди да сте приключили с издирването си. Тъй като трябва да постигна най-добрата възможна цена за страната си, възнамерявам да обсъдя сделката за мините с други заинтересовани страни. Предполагам, познавате мистър Хаим Онгпин, президент на минния конгломерат „Бегет“? Много чаровен човек, умел икономист, учен от университета „Атенео“ в Манила и много интересна личност. Приятна вечер, мистър Скот.

На десети март сутринта осемте чироки, наети за пилоти, си стиснаха ръцете с всички наоколо, изразиха голямо съжаление, че нищо не са открили, какъв позор, и отлетяха за Порт Морзби.

Вечерта Хари се прибра потиснат и по-късно от обичайното в хотела на мисис Чанг. Веднага щом влезе във фойето, Фреди подскочи и развълнувано закрещя:

— Мастър! Мастър! Мисис Чанг иска говори с теб бързо! — и хвъркна по стълбите нагоре.

Хари зачака, като се чудеше защо ли ще иска мисис Чанг да говори с него.

Тя се появи с усмивка на победител, стиснала перилото на стълбището. Движеше се като закачливо дете — слизаше по стъпалата едно по едно с левия крак напред. Без да продума, мисис Чанг прекоси фойето, застана пред Хари, бръкна в десния си джоб и разтвори ръка под носа му.

На потната ѝ малка длан лежеше очукан стоманен часовник.

Хари разказа на Джери как мисис Чанг е открила още един часовник — стар „Ролекс Ойстър“ от неръждаема стомана, водоустойчив, автоматичен и с вечен календар. Часовникът не пасваше на никое от описанията на седемте застраховани часовника, които Хари бе донесъл от Питсбърг. Ясно бе, че не е бил достатъчно ценен, за да го застраховат, но сега струваше милиони, защото от обратната страна на циферблата бяха гравирани думите: „Родерик Дъглас, 7 декември 1965 г.“.

— Явно Роди го е получил за осемнайсетия си рожден ден — докладваше Хари. — Вижда се, че е почистван, но по верижката се забелязват остатъци от кръв... Не, не зная кръвната група на Роди, но лекарят му би трябвало да има данни... Разбира се, че застрахователните експерти няма да приемат това като доказателство за смъртта му, но поне сега знаем едно: че Артър и Роди не носят часовниците си, и то не заради случайна кражба.

— По-добре ми ги изпрати и двата — каза Джери.

— Не бих рискувал да ги пратя по куриер. Те не са благонадеждни като Джеймс Бонд. Сядат в самолета, и нещата кой знае как се загубват... Не, Джери. По дяволите тези общоприети процедури и исканията на Вашингтон; Вашингтон го бива само да не си върши работата. Очаквах да получа купища телекси какво е направено досега.

В Питсбърг Джери трепна и посегна към корема си. Проклетата язва се обаждаше.

— Проследи ли пътя на часовника? — попита той.

— Не съвсем. Разбрах само, че е бил намерен в някакъв убит войник близо до река Малонг. Утре заминавам за там.

Лодката зави надясно, следвайки реката, и Хари видя някакво село. Дим от огньовете се къдреше нагоре; за колибите на подпори бяха завързани канута; прасета, кучета и деца играеха под сянката на колибите. Имаше група от спорещи за нещо мъже, които се опитваха да скрият някакъв предмет. По-късно се оказа транзистор, взет от филипински войник.

Хари веднага раздаде цигари на мъжете, а придружаващият го преводач се опита да настрои транзистора на вълните на „Радио Пои“.

Главатарят на племето се изправи и повика с ръка двамата посетители. Те го последваха в колибата му и седнаха по турски на дървения под. Зад тях се скупчиха други мъже от племето. Главатарят заговори, а миризмата на неизмити тела ги блъсна в ноздрите.

Преводачът нервно погледна към Хари.

— Този казва ти да остане при тях, за да може да вземе лодката.

Хари бе леко изненадан, че вещите му се бяха задържали при него толкова дълго време.

— Кажи му, че ако ни дадат всичко, което е принадлежало на филипинския войник, ще им дадем още две лодки.

Когато преводачът се обърна, изглеждаше уплашен.

— Мастър, той казва тебе, мене остане тук, докато не донесе две други лодки.

Значи оставаха пленници, които трябваше да бъдат разменени за две лодки. Още преди Хари да успее да посегне към пистолета си на колана, двамата с преводача му бяха сграбчени изотзад.

Откакто бе започнал издирването, знаеше, че рискува да бъде хванат или убит, но също така знаеше, че няма да намери нищо, ако не търси. Беше дал подаръци на това племе, а то го бе нахранило — всичко това бе сигурен знак за приятелство. Нямаше причина Хари да държи пистолет в ръка; всъщност това определено би се изтъкувало като враждебност.

Двамата пленници бяха съблечени напълно, включително часовниците им и револверът на Хари бяха иззети, след което ръцете и краката им бяха стегнати с въжета от лико. После вратовете им бяха завързани за мертеци от покрива така, че да не могат да се стигат един друг. Без да погледнат повече към пленниците си, селяните си отидоха.

Въжето около врата на Хари бе неприятно стегнато и той целият бе потънал в пот. Помисли си, че ако се опита да мръдне и загуби равновесие или припадне, може да се обеси.

Все пак си каза, че мъртъв не би бил необходим на тези хора и те го знаят. Това отношение идваше да покаже само, че държаха на деловите отношения.

— Това често ли се случва? — запита Хари.

— Иска откуп — тъжно отвърна преводачът.

— Мислиш ли, че откупът е единствената причина?

— Да, мастър. Ако този човек иска убие тебе, мене, той просто убие бързо.

— Но ако ни убият, няма да могат да включат двигателя на лодката.

Преводачът кимна.

— Той също знае — и се разхълца.

— „Нексъс“ скоро ще ни потърсят — каза Хари. — Сигурно вече ни търсят, защото не съм изстрелял ракетата в три часа. Знаят къде сме. Казах на пилота, че ще ходим в селото Малонг.

— Не, мастър. — Преводачът се разхлипа още по-силно. — Това село не се казва така. — „Малонг“, обясни той, било дума за онзи вид земя, където има много-много селища в малонг, което означава „блато“. — Ние сме загубени, мастър.

Двайсет и седма глава

Докато Ани разказваше на Силвана какво бяха видели, подбирайки внимателно думите, Сузи започна да крещи.

— Не мога повече да понасям това проклето ужасно място. Мислиш ли, че някога ще успеем да се измъкнем оттук? Мислиш ли, че някога ще успеем да избягаме?

— Престани, Сузи! — каза Ани. — Сега не е време да губиш разсъдъка си. Не трябва да мислим за нищо друго, освен да завършим сала. Тази вечер ще си починем, но веднага щом се събудим, започваме да работим до откат, докато не го завършим.

— Не може ли да си направим по-малък сал — замрънка Сузи — и да отплаваме утре вечерта?

— Не — остро каза Кеъри. — Какъв е смисълът да преживеем всичко това, а после да излезем в морето с твърде малък сал? Ще паднем през борда при първото вълнение. Ще ни трябват още само два дни, за да го направим както трябва.

— Оцеляхме тук цели четири месеца — кимна Пати. — Ще изкараме още два дни.

— Ще работим, докато вече не можем да стоим — през стиснати зъби каза Ани. — Ще се съсредоточим върху проклетия сал и ще се махнем от този остров! Хайде сега да хапнем нещо и да си лягаме. Силвана, тази вечер ти ще останеш на пост колкото можеш по-дълго. Ние ще поспим.

Вторник, 12 март 1985 г.

Силвана успя да не заспи до сутринта. Веднага щом просветля и започнаха да се различават очертанията на лагера, тя събуди другите.

Те не разговаряха по време на работа. Над тях тегнеше атмосфера на страх и вълнение; работеха бързо — връзваха чевръсто бамбуковите стебла. Рибарските им ръкавици сега бяха потънали в плесен и разруха. Според Ани ръкавиците не биха могли да изкарат още дълго.

По време на петминутната почивка Сузи се обърна към Пати изненадващо плахо и я запита:

— Би ли си погледнала часовника да видиш коя дата е днес?

— На кой, по дяволите, му пука? — Но все пак си погледна часовника. — Дванайсети март.

Сузи избухна в сълзи.

— Рожден ден ли е? — попита Кеъри.

Сузи кимна, обляна в сълзи.

— На Брет. Утре.

— Престани! — сърдито каза Ани. — Ако искаш да плачеш, иди някъде и се наплачи сама. Знаеш правилата.

Всички знаеха, че депресията бе по-заразителна и от шарка и че ги отслабваше като група.

Пати изведнъж спря да опъва въжетата. Вдигна глава.

— Какъв е този шум?

— Звучи като от двигател — учудено каза Кеъри. — Възможно ли е?

— Продължавайте работата, всички — каза Ани. — Пати, иди да видиш откъде идва шумът.

Пати се върна след няколко минути.

— Малка надуваема лодка току-що влезе в лагуната — докладва тя. — Има трима мъже на борда. Приличат на войници.

Жените скочиха на крака.

— Само трима мъже? — запита Ани. — Сигурна ли си? Ние сме пет и имаме две пушки.

— Само трима мъже — кимна Пати.

Жените изтичаха до върха на скалата и се хвърлиха по очи в грубата висока до колене трева. Пропълзяха до ръба на скалата и бавно вдигнаха глави.

В центъра на лагуната по посока на плажа се движеше малка лодка. Двигателят изведнъж замлъкна и отстрани се пусна котва.

— Не изглеждат в настроение за бой — заговори Сузи.

— И очевидно не търсят нас, слава богу.

Тримата войници в лодката се смееха и шегуваха, докато си събуваха ботушите, навиваха панталоните и скачаха от лодката. Прецапаха до плажа, носейки бутилки и светлооранжеви хавлии.

— Дали имат пушки? — почуди се Ани.

— Би било лудост да се движат наоколо невъоръжени, затова да приемем, че имат — предположи Пати.

На пясъка мъжете се съблякоха. Голи, те вече съвсем не изглеждаха опасни. Плискаха се с вода, викаха и се смееха, удряха се на игра и се боричкаха на пясъка.

— Защо да не им откраднем лодката? — прошепна Ани.

— Не знаем дали салът ще плава добре. А тук има двигател, гориво, перка и котва. Ще тръгнем към Ирайън Джая в лодка, която можем да контролираме.

— Те няма да седят отстрани да ни гледат как им крадем лодката — отбеляза Сузи.

— Няма — съгласи се Ани.

— Не може ли някак да ги отклоним и да откраднем лодката така, че да прилича на нещастен случай — предложи Пати.

— Можеш ли да се сетиш как? — запита Сузи.

— Те, разбира се, са въоръжени. — Кеъри се опитваше да предложи план. — Но ние също сме въоръжени, освен това елементът на изненада е на наша страна. Ние знаем къде са, а те не знаят дори, че съществуваме. Хайде да измислим план, при който навсякъде присъства елементът на изненада.

— Защо просто не ги застреляме от скалата? — предложи Сузи.

— Защото може да не ги улучим, глупачко! — отвърна Пати. — А тогава резултатът ще бъде или те да открият огън срещу нас, или с пълна скорост да отплават с лодката си.

— Проблемът е, че всъщност никога не сме застрелвали никого — каза Ани.

— Добре, какво предлагаш? — озъби се Сузи.

— Джонатан винаги казваше, че преди да атакуваш, трябва да се поставиш на мястото на врага — бавно отвърна Ани. — Да наблюдаваш навиците му. Да базираш плана си на наблюдения.

— И така, ние видяхме, че те са там, долу, с навици за пиене на коктейли преди обед — обобщи Сузи. — Просто са излезли да си прекарат добре. С какво ни помага това?

— Да си прекарат добре — повтори Пати думите на Сузи замислено. — Ние всъщност искаме те да се махнат, за да им вземем пушките, а после да им откраднем лодката. Предполагам, че начинът е като им предложим да си прекарат добре.

— Какво имаш пред вид? — попита Ани.

— Сузи — отвърна Пати.

Въпреки горещината единият от мъжете все още не бе заспал.

Като се полюляваше предизвикателно, Сузи бавно се насочи към него. Мъжът премигна, ухили се, наведе се напред и разтърси другия до себе си за рамото. Онзи отвори очи, прозина се и бавно обърна глава; после седна изправен.

Единият извика някакъв поздрав. Сузи подскочи сякаш наистина я бяха изненадали. Обърна се с лице към мъжете. Сложи ръка на устата си и тихо се изсмя.

Единият стана и тръгна към нея. Сузи отново се засмя и срамежливо отстъпи назад.

Вторият също скочи на крака и извика нещо, което прозвуча топло, окуражително и ласкателно. Сузи закри гърди с ръце; изглеждаше несигурна. Третият мъж също се надигна.

Когато и той стана, Сузи започна да тича, но бавно, сякаш коленете ѝ бяха привързани с еластично въже. Невнимателни и шумни като ученици на пикник, тримата прецапаха дълбоката до колене вада, която се вливаше от водопада в лагуната. Сузи увеличи скоростта си и вече тичаше бързо, по-бързо, отколкото възнамеряваше. Водеше ги към плаващите пясъци.

Първият мъж вървеше по-напред и когато усети, че затъва, извика предупредително към втория и той едва се спря на самия ръб на плаващите пясъци. Краката на първия започнаха да затъват и той се хвърли назад с разперени ръце.

Кеъри се прицели внимателно от върха на скалата. Първият куршум не улучи. Отново се прицели внимателно и леко дръпна спусъка. Нищо не се случи. Тя дръпна спусъка по-силно. И още по-силно. Нищо.

Някъде по прекрасно изработения си дизайн М-16 се бе запушила, с което доказва единствено, че трябва да бъде почиствана редовно, ако човек иска да стреля с нея.

Изад дърветата долу излязоха две сериозни раздърпани същества. Ани вдигна пушката си и стреля, но не улучи. Пати се втурна към лодката, като пътьом си взе пушка от оранжевите хавлии. Третият мъж рязко промени посоката си, но се натъкна на Силвана.

Когато се обърна, за да хукне към лодката, видя, че там има още една жена с пушка. Беше в капан.

— Без пленници този път! — извика Ани. — Стреляй!

Трите пушки изтрещяха едновременно без колебание.

— Къде е другият? — извика Пати.

Веднага щом първият бе попаднал в плаващите пясъци, Сузи се бе хвърлила в морето и сега плуваше уверено към лодката.

Когато вторият мъж наближи мангровите дървета, Пати се подпря на едно коляно, вдигна пушката и го зачака да започне да тича по-бавно. Единствената му възможност да премине бе да се катери по дебелия вpletени корени, промивани от морската вода. Пати внимателно се прицели и стреля. Не улови.

— Да се надяваме, че някой крокодил ще го докопа — задъхано каза Кеъри.

— Не можем да разчитаме на това — прехапа устни Ани.

Мъжът подскочи от първия корен на дървото и изчезна от погледите им.

Жените се срещнаха при лодката. Сузи и Кеъри вече чакаха там сред униформите от каки.

— Не е много голяма — замислено каза Ани, като разгледа лодката.

— Достатъчно голяма е — твърдо възрази Сузи. — Ако е била достатъчна за тях тримата, значи ще стигне и за нас петте. Хайде сега да се махаме отгук. Имаме пушки за всяка и достатъчно дрехи и обувки. Давайте да донесем водата, сушената риба, картите и компаса и да се махаме! Няма значение дали ще ни видят хората от Катанга, защото с двигателя на тая лодка винаги ще избягаме от канутата им. Освен това имаме и пушки.

— Няма да успеем да минем седемдесетте мили до Ирайън Джая преди настъпването на нощта. Ако този войник успее да се върне в лагера си, ще докара хеликоптер преди стъмване.

— Джонатан винаги планираше да избягаме, след като се стъмни — напомни Кеъри.

Ани колебливо каза:

— Може би трябва да изчакаме още няколко нощи, преди да тръгнем?

Последва моментална хорова реакция на несъгласие.

— Отне ни месеци, за да стигнем дотук — продължи Ани. — Все още сме във възможно най-изгодна позиция. Нека да не я проваляме. Ако той не успее да стигне до базата си, няма да ни навреди да изчакаме няколко дни, нали?

Всички неохотно кимнаха.

— Можем веднага да натоварим провизиите на лодката — каза Пати, — после да я изтеглим от южната страна и да я скрием.

Ани кимна.

— Можем да скрием лодката, после да се върнем и да се скрием в пещерата. Там никой няма да ни намери, а и си имаме достатъчно вода. Малко е неприятна на вкус, но е прясна и незаразена. Сушената риба ще ни стигне поне за осем дни.

— Осем дни в тъмното? — извика Сузи. — Не мога да се сетя за нищо по-неприятно от това да пиеш гадна вода от кокосова черупка и да дъвчеш сушена риба цяла седмица на тъмно, а войници със заредени байонети да се разхождат над главата ти.

— Джонатан винаги казваше, че най-добрият шанс да избягаме, е когато никой не ни търси — напомни Кеъри. — Нали затова взривихме „Луиз“? Така че аз съм „за“ да останем, докато не сме сигурни, че няма да дойдат да ни търсят или докато не престанат да ни търсят и си заминат.

— Значи решено — заключи Ани. — Ще се разделим на две групи. Пати и Кеъри ще откарат лодката веднага щом я натоварим. Кеъри дай ми часовника на Джонатан — групата, която остава в лагера, също трябва да има часовник. Вземи компаса на Сузи, за да можеш да се върнеш. — После Ани се обърна към Сузи: — Ти слез в пещерата. Силвана и аз ще се върнем в лагера и ще спуснем екипировката през шахтата.

— Не сте ме убедили, но по-добре да приключваме с това — въздъхна Сузи.

До единайсет часа бяха обсъдили и съгласували плана си. Пати и Кеъри смятаха, че този час и половина си заслужаваше, понеже снабдиха лодката с пълно оборудване. Така жените щяха да разполагат със скрита екипировка на две места — в лодката и в пещерата. Не знаеха какви неприятности можеха да ги сполетят, когато заобикалят острова, така че Пати настоя да вземат дрехи, пушки, храна и вода, в случай че се наложи да се крият по-продължително.

Докато слушаше оживеното и внимателно обсъждане, Силвана внезапно осъзна колко много се бяха променили всички, колко различни бяха от уплашените до смърт жени, попаднали за първи път в джунглата. Макар да нямаха много общо помежду си, в този момент петте жени бяха бойни другари. Бяха споделяли опасностите и знаеха, че могат да разчитат една на друга.

— Сега е единайсет и двацет — каза Ани. — Ще пренесем на три пъти товара до лодката, а Силвана ще остане да наглежда лагера. Ще ни трябват около трийсет минути за всяко пренасяне и товарене. В дванайсет без десет лодката ще отплава. С малко късмет, Кеъри, трябва да сте заобиколили острова някъде след един часа. Няма нужда да ви казвам, че трябва да внимавате да не ви видят жителите на Катанга. Като стигнете, ще ви е нужен примерно около час да намерите скривалище за лодката и да я маскирате.

— Това значи, да речем, два и петнайсет следобед — кимна Кеъри. — Ако видим местни жители, Пати ще остане на борда с пушка. Ако не, и двете ще се опитаме да се върнем по суша до пещерата. Надявам се да успеем до четири.

— Обаче ако мястото се окаже покрито с вторична джунгла, по никакъв начин не можем да го прекосим — добави Пати. — Ще останем в лодката.

— Как изобщо можете да прецените колко време ще ви отнеме този преход, след като никога не сте го правили? — колебливо запита Силвана.

— Ще тръгнем по сушата и ако стане ясно, че няма да успеем до четири часа, ще се върнем на лодката дори ако сме много близо до пещерата — каза Кеъри. — Защото ако ни открият в близост до нея, ще изложим на опасност и тези, които остават вътре.

Силвана кимна.

— Значи ще разполагаме с малко повече от три часа да свалим в пещерата колкото можем повече от лагерната екипировка.

— В четири всички влизат в пещерата и остават долу — съгласи се Ани. — Силвана ще маскира отвора на шахтата и ще преплува до пещерата.

— Ами ако онзи войник е добър бегач и успее да се върне в лагера си за рекордно кратко време? — запита Сузи.

— Без ботуши? И без дрехи? — възкликна Ани. — Спомняш ли си какво представляваше пътеката?
Сузи потръпна.

Двайсет и осма глава

Кеъри и Пати теглиха чоп и леката задача да пази лодката се падна на Пати. Двете жени се целунаха просълзени — за първи път от 13 ноември досега някоя от тях оставаше съвсем сама.

Обратният път през основната суша отне на Кеъри около час и половина, макар че вече умело си служеше с компаса. Движеше се неотлъчно от бляскавата лазурна морска повърхност, но под прикритието на дърветата. Изведнъж над трепетната птича песен Кеъри долови друг шум. Спря на място и погледна часовника си. Четири без пет. Двайсет минути по-рано, отколкото бе пресметнала. Шумът от роторите на хеликоптера не можеше да се сбърка.

Първият ѝ импулс беше да хукне обратно към лодката, както се бяха уговорили предварително, но се сети, че жените в пещерата няма да знаят къде да я намерят. Как са могли да не предвидят толкова съществена част от плана? Тя пресметна бързо. На хеликоптера щяха да му трябват две минути да се приземи, а на човека, който бе в него, поне още десет минути, за да стигне до лагера. Ако тя тича, щеше да успее да стигне до изхода на пещерата за по-малко от дванайсет минути.

Без да обръща внимание на шума, който вдигаше, Кеъри с всичка сила хукна към лагера.

Войниците веднага откриха лагера, който по всичко личеше, бе скоро оставен. Сержантът докладва на командващия офицер.

— Колко души е имало тук, сержант?

— Следотърсачът каза, че е намерил четири бамбукови легла, сър, и подпори за още две. Освен това каза, че е открил следи от пет чифта женски крака, всички следи водели към лагуната, предполагаме, че са оставени, когато са товарили откраднатата лодка, сър.

— Кога са се качили на борда, сержант?

— Не бих могъл да се закълна, сър, но следотърсачът казва, че стъпките са от около обед, а огънят им е бил изгасен с вода горе-долу по същото време, сър.

Офицерът огледа двете колиби, навеса, малката купчина от кокосови черупки, двете черупки от костенурки и камарата камъни.

Обърна се и се загледа в почти завършения сал, спретнато подготвените бамбукови стебла и готовите въжета от лико. Погледна часовника си, хвърли поглед към сержанта и бързо каза:

— Имаме два часа да претърсим морето наоколо, сержант. Запалете лагера. Оставете двама часови тук и двама на плажа. Утре ще ги вземем.

Сержантът козирува.

— И напомни на хората си — добави офицерът — да не подценяват тия жени. Те разполагат най-малко с три от нашите пушки.

Кеъри клекна в храстите, без да смее да се приближи до шахтата на пещерата, която можеше да се види отляво, ако човек се вгледа през едносантиметровата пролука на листата. Усети дим.

През дърветата Кеъри видя златисти проблясъци като при ранен залез. Златистото бързо се смени с червено и се смеси с гъст пушек. Порой от искри полетя нагоре и едно високо дърво пламна. После цялата гора, суха и гореща, блесна с алени пламъци.

Кеъри не можеше да реши как да постъпи. Ако тръгне да се връща, дали ще може да тича достатъчно бързо, за да изпревари огъня? Или трябва да опита да стигне до отвора на шахтата? Ако гората изгори, можеше да се наложи жените да останат долу няколко дни. Ако растителността около отвора на шахтата изгори, щеше да се открие дупката с провисналото надолу въже, явно сложено от човешка ръка. Кеъри тихо изруга. Знаеше, че ще е най-добре да отреже въжето при изхода и да се опита да се върне при Пати. Така две от групата щяха да са свободни и ако се наложи, да помогнат на останалите да се измъкнат.

Почти беше стигнала до шахтата, когато пред погледа ѝ изникна войник. Както се движеше право към нея, щеше да открие отвора. Внезапно той спря. Кеъри затаи дъх. Беше ли забелязал нещо? Войникът си разкопча панталона и се облекчи. След това си свали шапката и избърса с нея мършавия врат и обръснатата глава. Когато я слагаше отново, неочаквано трепна. Нещо беше привлякло вниманието му.

Много внимателно мъжът се придвижваше към замаскирания отвор. Той клекна, повдигна въжето и го изпробва с ръка.

Кеъри си помисли да го застреля, но се отказа, тъй като звукът щеше да привлече вниманието на останалите.

Войникът беше с гръб към нея и на Кеъри ѝ се струваше, че той безкрайно дълго пробва здравината на въжето и се опитва да види докъде стига. Бавно запълзя към него, готова да използва пушката си като тояга. Когато застана зад гръба му, вдигна пушката и сякаш чу вдъхващия увереност глас на Джонатан: „Не го удряйте отгоре по главата. Там костта е най-здрава. Уязвимото място е отстрани, над ухото. След като го зашеметите, ще е много по-лесно да му наденете примката и да му стегнете гръкляна. Така той вече няма да ви създава проблеми.“

Кеъри замахна. Беше по-лесно отколкото очакваше. Около минута войникът остана клекнал пред нея, след това се свлече на земята. Тя го издърпа до отвора. Не беше трудно, тялото беше леко. Вмъкна глава в дупката и извика:

— Ани! Аз съм Кеъри.

Беше рисковано да прави това, но Кеъри се надяваше, че шумът от горящата гора ще заглуши вика ѝ.

Отдолу се обади глас:

— Слизаш ли, Кеъри?

— Отстранете се от отвора и пазете тишина. Ще хвърля нещо, а след това идвам и аз.

Кеъри пусна тялото. Изведнъж забеляза шапката на мъжа. Взе я и я запрати на дъното, след това изтегли въжето, правейки го възможно най-бързо, тъй като пламъците вече я достигаха. Сложи двете пушки, своята и на войника, в мрежата, която беше постоянно завързана за края на въжето и внимателно ги спусна на дъното. Бяха доста тежки и не би искала заради тях да загуби равновесие, докато слиза. След като се увери, че пушките са стигнали дъното, Кеъри отвърза въжето и го хвърли долу.

Понеже бе по-висока от останалите, Кеъри единствена можеше да прави онова, което другите жени намираха извънредно трудно — подпираше се с лакти от едната страна на отвора на шахтата на пещерата, като се задържаше с крака от другата страна на отвора. Това е най-опасното нещо, което някога съм правила в живота си, мислеше си. Смелостта ѝ изневери и тя се скова от страх.

Отново си помисли да изтича обратно при Пати и сигурността, която даваше прикритието във водата, но пламъците вече подскачаха към нея, издигаха се все по-високо, а над тях се издигаха облаци прах. Странно, миришеше като при пожар в градски апартамент.

Кеъри внезапно осъзна, че ако не побърза, скоро ще изгори като въглен. Не би могла да изпревари пламъците. Започна леко да се спуска в шахтата. Краката ѝ се закачиха в нещо и за миг тя се паникьоса, но после бавно започна да се смъква сантиметър по сантиметър надолу. Коленете ѝ трепереха и тя започна сама да се насърчава и инструктира на глас, докато се спускаше.

Пати надникна разтревожена през листата. През ъгловатата пролука в канарата можеше да види само морето и небето — двете прозрачносини половини, разделени от тънка, по-тъмносиня ивица, вече бяха посивели, а линията между тях бе станала черна.

Час и половина по-рано Пати бе видяла голям маслинозелен хеликоптер да минава над крайбрежната ивица, отправяйки се на юг. По-късно се бе върнал и бе прелетял в северна посока, но по-навътре в морето.

Пати отново погледна към небето. То изглеждаше някак странно — ниски тъмни облаци се бяха скупчили след преминаването на хеликоптера. Морето сега бе обагрено в мораво, а вълните изглеждаха черни. Слънцето — невидимо, защото се бе скрило от другата страна на острова — все още светеше със силна, но някак отдалечена светлина — остра и злокобна.

Бурята връхлетя внезапно и яростно. Цял порой се срина върху листата над главата на Пати. Тя бе измокрена на секундата, и то така, сякаш бе стояла под водопада. Сграбчи ведрото и започна да изхвърля водата от лодката възможно най-бързо. Спря само за да пропълзи до шкафа и да извади един от бамбуковите водни съдове — щеше да го използва като допълнително ведро. После започна да изтласква водата с ръце.

До полунощ бе толкова мокра и премръзнала, сякаш бе плувала в морето. Почуди се дали бурята щеше да продължи цяла нощ. Беше напълно вероятно. Какво ли щеше да стане, ако заспи? Нямаше да усети дори лодката да се отвърже. Какво да направи? Да изостави

лодката, да се хване за някой от клоните над главата си и да се покатери на стъблото? Или да не се отделя от лодката, като рискува тя да бъде отнесена навътре в морето, да се напълни с вода и да потъне?

Пати неохотно си спомни, че цялата необходима за оцеляване екипировка е на борда. Докато лежеше по гръб, тя с известни затруднения си облече спасителната жилетка.

Сряда, 13 март 1985 г.

Пати отвори очи. Първата ѝ реакция бе на учудване — цялата бе подгизнала. После се успокои. Беше още жива и в лодката, която сега бе до половината пълна с вода. Бурята бе отминала.

Пати чуваше успокояващия плясък на вълните в кърмата и усещаше нежното люлеещо движение на морето под нея. С известна трудност раздвижи лявата си ръка и се почуди колко възрастен трябва да си, за да хванеш ревматизъм. Погледна си часовника. Осем часът сутринта.

Не бе изпитвала такъв глад от онази първа нощ в пещерата. Пийна си от рома на войниците и бавно задъвка сушена риба. Дяволски се надяваше другите жени да са тръгнали насам.

Червен хеликоптер марка „Бел 206“ се появи над основната суша и се насочи право към селото Катанга. Главатарят извика рязко на мъжете и те се изправиха на крака. Без да им се казва, момчетата се втурнаха в колибите и се върнаха с дървени пръчки и копия, които пъхнаха в ръцете на бащите си. Децата и старите жени избягаха ужасени зад редицата от въоръжени вече мъже, застанали зад своя лулуай. На Пои главатарят на селото трябва сам да предвожда мъжете си в опасност, иначе загубва позицията и авторитета си. Цялото село тихомълком наблюдаваше как хеликоптерът се гмурна в калта до реката, където канутата бяха издърпани от водата.

Вятърът от перките на хеликоптера блъсна листата и клоните на евкалиптовото дърво до сечицето, сякаш бе връхлетял циклон. Хеликоптерът постепенно спря и перките намалиха обороти. Имаше трима черни пътници, облечени във военни униформи. Единият беше полковник Борда.

Размениха поздрави чрез преводач и полковникът представи другия посетител.

— Раки... Раки... Раки... — Името отекна сред групата селяни.

Раки стоеше под сянката на хеликоптера. Той си свали слънчевите очила, избърса ги, сложи ги в горния преден джоб на куртката си и пристъпи към главатаря на селото с царствено достойнство, в което нямаше и намек за арогантност или унижение.

Когато чу смайващата новина, че някои от съпругите на служителите на „Нексъс“ са още живи, Раки веднага разбра, че ако тези жени се върнат в Съединените щати, той щеше да има сериозни политически проблеми със САЩ, Великобритания, Япония, Австралия и ООН. „Нексъс Интернешънъл Майнинг Инкорпорейтед“ и Световната минна федерация щяха да преразгледат позициите си доколко е разумно да се прави бизнес с Пои. Другите влиятелни минни компании също, най-меко казано, щяха да погледнат на него с неодобрение. Докато тези жени бяха живи, неговата президентска власт бе подложена на риск.

Следователно трябваше да бъдат намерени и убити, преди новината за появяването им да стигне до Маунт Айда или до ушите на онзи австралиец, който задаваше твърде много въпроси и с който водеха преговори за сделката с минните права. Нападението на острова сериозно бе намалило банковата му сметка и той бе решил да си върне и последния швейцарски франк.

Знаеше, че най-бързо и лесно можеше да сключи най-изгодна сделка с „Нексъс“. Несъмнено те вече бяха решили до каква граница могат да преговарят, а Раки твърдо бе решил да се качи до тази граница. Бе възнамерявал да проточи преговорите. Сега, предвид появяването на белите жени, му се щеше договорът с „Нексъс“ да бе подписан.

Преводачът повтори последния въпрос на главатаря на селото.

— Мистър президент, *лулуай* иска да знае защо вчера някакви войници са ходили в земята над водопада, която е *итамбу*?

— Това бяха филипински войници — спокойно отвърна президентът — и за жалост не са знаели, че са в забранена земя. Търсили са белите жени, които преди това вече са пристъпили там и са разбунили духовете на мъртвите.

Само час преди срещата лично президентът бе стоял на забранената земя. Оглеждайки останките от лагера, бе казал на полковник Борда:

— Героят, дето се е оставил да му откраднат дрехите, трябва да бъде сурово наказан. Не бихме искали да говори повече за тези жени. Това е въпрос на национална сигурност. Отрежете му езика.

Полковникът бе кимнал в съгласие.

— Ще се погрижа за това, ваше превъзходителство.

— Жените не може да са отишли много надалече, полковник.

— Претърсваме цялото крайбрежие, ваше превъзходителство, в случай, че не са се отправили към Ирайън Джая, а нагоре по крайбрежната ивица.

— Значи така или иначе ще ги намерим?

Полковникът се поколеба.

— Една малка надуваема лодка не може лесно да се забележи от въздуха, сър. — Погледна Раки в очите и въздъхна. — Разбира се, ще направим каквото можем, ваше превъзходителство. Уверен съм, че жените ще бъдат намерени.

— Аз не искам жените да бъдат намерени, полковник. Искам телата им да бъдат намерени.

Силвана и Ани се редуваха да изплуват през тесния подводен тунел, за да проверяват дали не се е махнал часовият от плажа. Не бяха разбрали, че е имало буря, докато не видяха плажа на следната утрин.

— Изглежда, че бурята е била силна — докладва Ани на другите в пещерата. — Тревожа се за Пати.

— Аз пък се тревожа за лодката — каза Сузи.

— Хайде да се опитаме да тръгнем тази вечер — предложи Кеъри. — Вероятно всяко време ще се окаже неудачно. Не мога да изтърпя много дълго тук.

Ани кимна.

— Ако тръгнем днес следобед малко след три часа, ще имаме добра възможност да стигнем до лодката преди залез-слънце.

— И да искаме, не можем по-рано — каза Кеъри. — Заради гърба ще ми е нужно повече време да се изкача горе и да завържа въжетото.

Гърбът на Кеъри бе целият в рани и кървеше. Въпреки това тя бе единствената, която можеше да се изкатери. Сузи не бе достатъчно висока, за да може краката ѝ да достигат срещуположните страни на шахтата, Ани имаше страх от високо, а пръстът на Силвана още не беше заздравял. Освен това, както Сузи подло отбеляза, именно Кеъри бе отвързала въжето и го бе пуснула долу.

Кеъри започна бавно да се изкачва. Когато стигна догоре, тя се огледа, все още приведена. После се изправи внимателно и започна да се придвижва напред, прикривайки се от дърво на дърво, с пълното съзнание, че няма никакво друго оръжие, освен ножа си.

Когато видя обгорилата земя, върху която преди бе разположен лагерът им, тя се спря и изчака. Отначало не видя никого, но после се появи един часови. Той се разхождаше до горната част на водопада и обратно до лагера. Отпуснатата му походка показваше, че не очаква да види никого. Кеъри го наблюдава десетина минути, после се върна при шахтата, завърза въжето и го подръпна, за да даде знак на останалите да се изкачат.

Когато всички вече бяха горе, Сузи връчи пушката на Кеъри. Кеъри замаскира входа на шахтата и поведе жените през джунглата, следвайки компаса и без да губи морето от поглед.

Когато спряха, изтощени, да си починат преди последното спускане, Кеъри си спомни колко уплашени бяха първата нощ, когато останаха в гората и писъкът на всяко нощно същество им се струваше злокобен.

Сякаш прочела мислите ѝ, Сузи прошепна:

— Защо ли вече не се страхувам?

— Няма време да се страхуваме — отвърна Ани.

— Трябва да мислим за прекалено много други неща — кимна Силвана.

— После ще се страхуваме. — Кеъри сви скованите си рамене. — Добре, момичета, на крака. Качваме се на борда. Благодаря, че ми зае компаса си, Сузи. — Тя го подаде и Сузи го пхна в джоба си.

Следвана от другите, Кеъри започна да слиза по планинската стръмнина. Сузи вървеше най-отзад. Под краката им се свличаха камъни.

— Хей, ама тук е стръмно! — изпищя Сузи и пет секунди по-късно падна.

Ани се обърна, намръщи се и изшътка.

— Извинявам се! — Сузи се изправи и продължи бързо напред. Изобщо не забеляза, че ключодържателят и компасът на Джонатан бяха изпаднали от джоба ѝ.

СЯНКАТА НА СМЪРТТА

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Изведи ни бързо в открито море, Пати — каза Ани веднага щом се стъмни. — Давай да се махаме от тук колкото е възможно по-бързо.

Малката надуваема лодка излезе в морето с носа напред през тесния процеп, двете бамбукови весла се люшкаха с вълните. Жените бяха забравили какво усещане създава скоростта. Бяха забравили лукса да бъдеш носен, вместо да носиш. Чувстваха се развълнувани и горди от себе си. Бяха успели! Бяха свободни! Усещаха гъдела и задоволството от задружно свършената работа, от завършената си мисия.

След горещата и буреносна тягост на деня беше облекчение да се плъзгат по хладното море, помисли си Ани, като провлече ръка по водата и наблюдаваше посребрените фосфоресциращи следи зад пръстите си.

— Колко бързо се движим? — запита Силвана.

— Може би с пет възела — отвърна Пати. — Това означава, че пътуваме с малко повече от пет мили в час, така че до Ирайън Джая са минимум четиринайсет възела. — Не искаше да вгорчава настроението, но се почувства длъжна да добави: — Макар че не знаем колко гориво има в резервоара.

— Ако двигателят издържи, докато се влеем в течението, всичко ще бъде наред — каза Ани. — Утре на светло пак ще погледнем картите. — Бяха разгадавали картите от смъртта на Джонатан.

— Джонатан каза, че течението е със скорост един възел — бодро добави Пати, — така че най-бързо можем да стигнем до Ирайън Джая за седемдесет часа, това са три дни.

— А може пък да стигнем и по-рано — с надежда каза Сузи.

Два часа след като лодката бе навлязла в морето, брегът вече не се виждаше. Люлеенето се бе засилило и макар лодката да продължаваше да се движи, не се усещаше голям напредък. Двигателят се задави. Сърцето на Пати подскочи. Въпреки стиснатите ѝ палци

двигателят спря. Нямаше смисъл да буди всички, за да им каже, че са свършили горивото.

Пати откри, че без гориво управлението на лодката е изключително трудно. Лодката се люлееше по-осезаемо и вълните се плискаха в кърмата с по-голяма сила. Тя не можеше да понася утихването, което следваше след повдигането, преди лодката да легне на следващата маслена черна вълна. Знаеше, че за да избегне морската болест, не трябва да гледа морето, само хоризонта. Но понеже беше тъмно, не можеше да види хоризонта.

Кеъри внезапно простена, после се хвана от едната страна и се надвеси. Лодката силно се наклони, после се стрелна напред. Тя изстена и потърси кофата. Потопи я в морето и започна да пръска лицето си с вода. После хвърли кофата и отново се отпусна над водата. Звездите се наклониха.

В девет часа вече на всички им беше много лошо. Ани сега можеше да разбере нещо, което бе чела преди: когато човек има морска болест, губи волята си за живот. Тя повръщаше ли повръщаше, макар че в стомаха ѝ вече нямаше нищо.

Вълните ставаха все по-големи и заливаха лодката. Морската вода отначало им се струваше студена, но когато върху им се изля порой от леден дъжд, водата в лодката им се стори просто хладка.

Замаяна, Кеъри изхвърляше вода с кофата с бавни изтощени движения. Силвана изгребваше водата с ръце, колкото можеше по-бързо. Успя да изхвърли изненадващо голямо количество по този начин.

— Дай няколко от съдовете за вода, за да можем всички да изгребваме — извика Ани на Сузи.

Дъждът се стоварваше в лодката, а изтощените объркани жени го изхвърляха. Отначало изгребваха внимателно, като пълнеха догоре бамбуковите си съдове, преди да хвърлят водата зад борда. Но със засилването на бурята и те увеличиха скоростта си, употребявайки два пъти повече сила от необходимото.

Посинели и останали без дъх, те трябваше да викат, за да се чуват. Ако някоя не изкрещеше в студеното мокро ухо на другата, вятърът отнасяше думите им.

— Кеъри, как се управлява претоварена лодка по време на буря? — опита се Пати да изкрещи през вятъра. — Насрещно на вълните?

Или странично? Или пък трябва да бягаме пред тия проклетии?

— Представа нямам — извика в отговор Кеъри. — Опитай всичко. Бързо! Мислех, че си наясно как да се оправяш с лодки. Нали знаеше как се включва двигателят!

Да управляват насрещно, посрещайки вълните с носа, се оказа най-добре, но човек трябва да има здрав стомах, помисли си Пати.

Силният вятър ги блъскаше в лицата, отнемаше им дъха и изсмукваше топлината от телата им. Издухваше волята и силите им. Жените бяха толкова мокри и вкочанени, че за тях беше прекалено голямо усилие изобщо да мърдат. Лодката се люлееше неудържимо; Сузи едва не изхвъркна през борда.

— Двете с теб сме най-добрите плувкини — изкрещя Кеъри в ухото на Пати. — Може би ако скочим през борда и плуваме, ще има по-голяма възможност да спасим лодката, защото е много претоварена и може да потъне.

Накъсана светкавица освети ужасеното лице на Пати.

— Имаме по-голям шанс... — викаше Кеъри, — ако не загубим лодката... ако се вържем за нея. Имаме и спасителни жилетки.

— Ами акулите? — изпищя Пати.

— Мисля, че в такова време акулите са достатъчно разумни да си седят на дъното. Можем просто да се отпуснем във водата. Май така или иначе трябва да го направим. По този начин може би ще спасим лодката.

Кеъри пропълъзя до Ани и извика в ухото ѝ:

— Ние ще скочим във водата. Може да ти се струва лудост, но ако спасим лодката, спасяваме и себе си.

Ани кимна и извика:

— Удвоете си възетата, преди да скочите, и го направете бързо.

Сковани от ужас, двете жени провесиха първо крака през кърмата и моментално бяха пометени от лодката.

От време на време Ани виждаше активираните от водата сигнални светлини на спасителните им жилетки в тъмнината. Можеше да вижда само когато някоя светкавица осветяваше черната като катран вода за един кратък мораво ален миг. Морето ѝ се струваше като черна мокра беззвездна гадост, която сякаш ги всмукваше със сила.

Лодката изведнъж пропадна под нея и Ани си удари гръбнака. Има само един начин да спасим лодката, каза си тя, и той е, като я

обърнем нарочно, преди да е потънала. Под черупката ще се образува въздушен джоб, който няма да ѝ позволи да потъне. Можем от външната страна да се държим за нея, после ще я оправим, а след бурята ще изхвърлим водата. Иначе при всички случаи ще я загубим.

Ани успя да долепи устни до ухото на Силвана. Вятърът отнасяше думите ѝ и усилието да крещи я изтощи. Когато поредната светкавица освети лицето на Силвана, отворената ѝ уста приличаше на черна дупка, тя не можеше да повярва, че трябва да скочи зад борда.

Ани обърна глава и изрева някакви указания на Сузи. Сузи се паникьоса. Спомни си как се почувства, когато насмалко не се удави в лагуната.

— Откъде да знаем, че лодката няма да продължи без нас? — извика тя. — Откъде да знаем, че ще се преобърне?

— Ако всички се наклоним на едната страна, ще се обърне.

Със сковани пръсти жените провериха спасителните си жилетки и възлите на въжетата от лико около кръста си, после ги завързаха за борда. Сузи и Силвана сграбчиха хлъзгавите мокри весла. Жените тромаво изпълзяха откъм подветрената страна на лодката.

Почти веднага, преди да имат време да се чудят дали ще стане или не, лодката послушно изхвърли трите жени в сковаващо студената вода и се преобърна.

Четвъртък, 14 март 1985 г.

Над черното море по протежение на хоризонта се проточваше тънка светложълта ивица. Ани се люлееше във водата; виждаше пред себе си бялото призрачно като в картина от Едвард Мунк лице на Пати, която се държеше за кърмата на обърнатата лодка. Жените все още бяха привързани с въжета за нея.

Макар че бе на не повече от метър и половина разстояние, на Ани ѝ трябваша пет минути, за да доплува до Пати.

— Къде е Сузи? — извика Ани.

Жените се спогледаха. Никоя не проговори.

— Ще обиколя лодката — каза Пати, макар и двете да знаеха, че от другата страна няма никой.

Пати обиколи лодката с плуване, върна се и поклати глава.

— Вероятно въжето ѝ се е развързало.

Нямаше никакъв друг признак на живот по повърхността на морето. Слънцето процеждаше слаби лъчи иззад облаците.

— Слънцето скоро ще ни стопли — уморено каза Ани.

Кеъри започна да плаче, както се носеше по водата.

Около двайсет минути по-късно Пати извика:

— Вижте!

Очите им проследиха посоката, в която сочеше пръстът ѝ. Всички видяха блясък от светлина, който се придвижваше отляво надясно по хоризонта. После се разшири в правоъгълник от светлини, проблясващи като небесно съзвездие.

— Лайнер — с копнеж прошепна Пати. Всъщност беше товарен кораб.

— Можеш ли да си намериш сигналната ракета, Пати? — попита Ани. — Мислиш ли, че ще проработят, след като се намокриха?

— Не знам. — Скованите пръсти на Пати затърсиха под спасителната жилетка. — Не мога да я извадя, без да си сваля жилетката.

— Вземи ѝ жилетката — каза Ани на Силвана. — Ако я изпуснеш, Пати ще вземе твоята.

— Не ми се ще да изпадне някоя от сигналните ракети — нервно каза Пати.

— Дръж се за Кеъри, тя ще те подкрепя.

Кеъри доплува зад Пати и я хвана през кръста, а Силвана ѝ помогна да си свали жилетката.

— Добре — бързо каза Ани. — Хайде, действай. Корабът няма да чака.

Пати вдигна бялата цилиндрична ракета със сковани пръсти, махна ѝ предпазната капачка, после я развъртя в основата и издърпа навития там конец. Вдигна ракетата колкото можеше по-високо над водата и опъна конца рязко с лявата ръка. После извика от болка.

Ракетата се изви нагоре и изпусна ярка светлина, от която им зависеше животът. Очите на всяка от жените проследиха бързия четирийсетсекунден полет, в който тя образува дъга, разкъсвайки небето.

— Шибан превъзнесен фойерверк! — проплака Пати от болка и скри обгорената си ръка под водата. Корабът вече бе към средата на хоризонта.

— Те нямат ли радар? — попита Кеъри. — Мислех, че всички кораби имат човек, който следи на таблото двацет и четири часа. Можели и чайки да засичат с радара.

— Този вероятно е на автопилот и всички още спят по каютите — горчиво каза Ани.

Корабът се превърна в малък проблясък от светлина на хоризонта вдясно. Никой не проговори, докато гледаха как точицата изчезва.

— Толкова бързо се движеше — каза най-накрая Пати. — Нямах представа, че кораб може да се движи толкова бързо.

— Сложи си пак жилетката, Пати, и дайте да се качваме в лодката — нареди Ани.

Умишлено никой не споменавахе Сузи.

— А как ще я обърнем обратно сега? — уморено попита Кеъри.

Всички зяпнаха обърнатата бяла кърма, която цепеше водата зад тях. От средата на кърмата право нагоре стърчеше килът на около двацет и пет сантиметра височина.

— Ще се покатерим от едната страна, ще се хванем за това, дето стърчи, и ще го дърпаме към себе си. Тежестта ни трябва да я преобърне и изправи.

— Не мисля, че... — зяпна Пати.

— Тя си изгори ръката — напомни им Кеъри и помогна на Пати да си облече спасителната жилетка.

— Как ще се покатерим върху това? — Силвана оглеждаше лодката.

Дадоха се много предложения и се изпробваха, но без успех. Най-после Кеъри се гмурна и пъкна глава между краката на Ани, като по този начин я вдигна на раменете си. След около трийсет минути опитване, без да знаят какво точно са направили както трябва, безчувствените мокри ръце на Ани успяха да се хванат за кила. Тя се вдигна нагоре, прехвърли крак през него и яхна кърмата.

Понеже Пати можеше да си служи само с една ръка, Силвана я буташе, а Ани я издърпа горе. После Ани се провеси отгоре и килът се връза в корема ѝ, докато издърпваше Силвана, която не можеше да се качи сама, а и бе по-тежка и трудно подвижна.

Заедно жените се опитаха да изправят лодката с тежестта на телата си. Експериментираха, като местеха тежестта на телата си

всякак, но нищо не помагаше.

Най-сетне Ани каза задъхано:

— Просто ще се наложи да седим отгоре и да яздим, като се мъчим да управляваме.

— Ани, килът е много остър — запротестира Кеъри.

— Добре, хайде да опитаме още веднъж. Този път с всички сили, момичета.

Те се подредиха отново, като оставиха двете по-слаби жени от двата края, а двете по-тежки в средата. Това бе единствената комбинация, която не бяха опитвали.

Лодката бавно се преобърна и ги изхвърли в морето. Носейки се във водата, те се изпълниха с нови сили.

— Успяхме! Успяхме! — извика Кеъри.

— Здравейте, момичета — чува нечий остър глас от другата страна на лодката.

— Сузи!

Прилепналата коса на Сузи блестеше във водата като лъскаво морско животно.

— Когато лодката се обърна, аз се оказах под нея — обясни тя, докато гребеше към другите. — Лампичката на спасителната ми жилетка светна, така че успях да разбера къде съм. Просто се хванах горе от вътрешната страна и се държах за седалката в центъра. Ушите ми бучаха и звукът от блъскащите се в кърмата вълни бе направо злокобен. След известно време се пуснах, но по някаква причина продължавах да стоя отдолу. Бях уплашена да не ми се свърши въздухът и изпитвах пълен ужас сама там, долу. Нямах представа дали е ден или нощ, нито пък дали е свършила бурята, нито дали някой друг е жив.

После спря да гребе и избухна в сълзи от радост, че вече не е сама.

— Възможно ли е да са оцелели? — Макар да беше шест часът сутринта, президентът вече бе облечен в безупречна бяла униформа със златен кант. Той погледна календара на бюрото си — беше 14 март. Повтори въпроса. — Може ли да са оцелели при две бури в разстояние на два дни, полковник?

— Съмнявам се, ваше превъзходителство — отвърна полковник Борда.

Президентът разсеяно забодя ножа в бюрото си, като изстърга тънки стружки от месинговата инкрустация върху него. Изправи се, отиде до прозореца и отвори капаците. Дъжд, донесен от бесния ураганен вятър, влетя в стаята.

— Отвратително, но много подходящо време — каза президентът. Обърна се и дрънна звънеца на бюрото си. Влезе прислужникът и започна да се бори да затвори капаците на прозорците, които вятърът тряскаше във външната стена.

— Съмнявам се, че една малка надуваема лодка е могла да оцелее още в първата буря — каза полковник Борда. — Претърсихме два пъти района. След вчерашната буря изглежда безсмислено да продължаваме диренето. Няма смисъл да търсим нещо, което го няма.

Президентът освободи полковника и натисна звънеца на секретаря си. Той се появи на секундата.

— Намери онзи *соло* от „Нексъс“, Хари Скот. Кажи му, че искам да преговаряме веднага. — Президентът се изхили. — Делова закуска, както му казват на Запад.

Секретарят се поклони и излезе; президентът отново насочи внимание към папката пред себе си. Тя съдържаше оплаквания от грубостта, терористичните прояви и кражбите на силите за отбрана. Как очакваха тия хора да се държи армията му? Да им пожелават „приятен ден“, преди да дръпнат спусъка?

Секретарят на президента отново влезе в кабинета. Както винаги, — когато чакаше, за да съобщи на президента новина, която онзи не би искал да чуе, усещаше, че му се свиват червата.

Президентът вдигна поглед.

— Е?

— Мистър Скот не е в Куинстаун, ваше превъзходителство. Не са го виждали от три дни, от понеделник насам. „Нексъс“ бяха поискали разрешение за претърсване на района на Малонг, но министърът на вътрешните работи все още не е дал разрешение.

— Защо?

— Президентът ще си спомни, че през декември издаде инструкции всички да бъдат любезни, но никой да не съдейства при издирването на оцелели от служителите на „Нексъс“.

Президентът удари по бюрото си.

— Кажи на министъра, че искам Хари Скот. Намерете го бързо!

Трийсета глава

Четвъртък, 14 март 1985 г.

Бяха изминали три дни, откакто двамата мъже бяха пленени. След първите няколко часа възетата около вратовете им се бяха отпуснали, така че можеха и да полегнат, но ръцете им все още бяха стегнати зад гърба и краката им бяха вързани. Панталонът на Хари бе целият кален и вонеше.

Нощите бяха по-лоши от дните. Горещината се сменяше с мразовит студ, влажният нощен въздух влизаше през пролуките на колибата.

Всяка сутрин и вечер двама млади бойци хранеха пленниците, без нито веднъж да ги погледнат в очите, нито да им проговорят; само поставяха две бананови листа с пържена сладководна риба и палачинки от саго^[1]. Хари ту се чувстваше като глупак, задето се бе оставил да го хванат толкова лесно, ту се изпълваше с надежда, че загубените служители на „Нексъс“ може би са задържани някъде по същия начин.

Никой не бе задавал на пленниците никакви въпроси, но преводачът обясни на Хари, че това било добър знак. Колкото по-дълго го задържат, толкова по-сигурно било неговите хора да платят откупа. Според преводача цената за Хари щяла да бъде триста прасета (най-високата за откуп), но нямал представа колко щели да поискат за него самия и дали „Нексъс“ ще платят.

— Не се тревожи — каза му Хари. — Без бележка от мен до управителя на мината няма да получат нищо. Каквото и да платят за мен, в него ще влезе и цената за твоето освобождаване.

Хари знаеше, че пратеникът, който щеше да поиска откупа, още не бе тръгнал. Той щеше да пътува с кану по течението на реката, което щеше да му отнеме два дни, ако гребе без прекъсване, за да измине разстоянието от шейсет и пет мили до Маунт Айда. След това още толкова време, за да се върне. Така че ги чакаха още поне четири дни пленничество.

Седем загубени дни! Това правеше 18 март и той оставаше още само с тринайсет дни за търсене преди крайния срок за

преустановяване на издирването, определен от Раки. Хари удари мръсните дъски на пода от яд и безсилие.

Над отвора, който служеше за врата, се появи островърха шапка, а под нея слабо интелигентно тъмнокафяво лице. Филипинец.

— Мистър Хари Скот?

Хари кимна.

Мъжът се изкачи по-високо по стълбата. От пагоните му Хари разбра, че е армейски капитан.

— Президентът на Пои желае да ви види, мистър Скот — каза той. — Аз съм вашият ескорт.

— Радвам се да го чуя.

— Сега, след като ви видях, ще уредя освобождаването ви.

Бяха открили къде е Хари два часа след като бе направено допитване чрез информационната мрежа от войници, с която разполагаше Раки и която покриваше целия остров.

Малко след шест часа Хари бе приет в кабинета на президента.

— Искрено се радвам да ви видя, мистър Скот — гласът на президента издаваше загриженост, но очите му противоречаха на любезните думи, когато добави: — Радвам се, че сте в безопасност. Не искам повече да изчезвате.

Каква искреност, помисли си Хари. Ако служители изчезват така, „Нексъс“ по никакъв начин не биха могли да убедят никого да дойде да работи на острова, независимо колко висока заплата ще му предложат.

— Моето облекчение е по-голямо от вашето — каза той. — Благодаря, че ми помогнахте.

Раки се усмихна.

— Не трябва, наистина, да се движите без въоръжена охрана из острова в такъв момент. — И добави: — Настоявам.

Хари не каза нищо.

— Както се казва — продължи президентът, — още е смутно в Пои и вие имате нужда от закрила.

— Оценявам загрижеността ви, сър, но нямам нужда от въоръжена охрана. Занапред ще бъда по-внимателен. — Не искаше шпионите на Раки да му се мотаят в краката.

Президентът сви рамене.

— Както желаете. Но си помислете. Сега, надявам се, ще хапнете заедно с мен.

След обилната вечеря, сервирана от шестима сервитьори в бели униформи, на Хари му бе предложена хаванска пура „Ромео и Жулиета“, несъмнено подарък от кубинския посланик. Ароматен дим изпълни стаята.

— А сега да пристъпим към работата — облегна се Раки назад в стола си. — Знаете условията ми. Искам решението ви утре.

Лидерите от Третия свят бяха известни с това, че когато водят преговори, си играят на котка и мишка, взимат решения и често ги променят, така че не се изненада от внезапния ултиматум.

— Невъзможно ми е да ви дам отговор веднага, сър. Трябва да се обадя в Питсбърг.

Раки погледна Хари презрително.

— И двамата знаем, че ако не се споразумеем до първи април, производството на мед ще спре, както и вашите печалби, и моите данъци.

— Компанията ни предпочита да не подписва договор преди намирането на изчезналите ни служители — каза Хари.

— Жалко, че сте като омагьосан от това безнадеждно издирване.

— Не мисля, че е безнадеждно — твърдо възрази Хари.

— Вашите конкуренти от Манила ще пристигнат на втори април, мистър Скот. — Раки издуха димно колело към тавана. — Колкото по-дълго търсите, толкова по-малко време ще ви остане за бизнеса. Изборът е ваш, мистър Скот.

В единайсет часа същата вечер Хари най-после успя да се свърже с Питсбърг от бара на мама Чанг. Той съобщи новините си и добави:

— Джери, убеден съм, че изчезването на нашите хора е свързано по някакъв начин с тая сделка. Затова не искам да спра.

— Глупости! — извика Джери. — От теб се иска да сключиш сделката възможно най-бързо. Не позволявай Раки отново да се дръпне. — Без да даде възможност на Хари да проговори, той продължи: — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Хари? Преди три месеца, преди Коледа, може и да е имало някакъв шанс да открием следа от нашите хора, но сега всяко следващо издирване е загуба на

пари за компанията! Всъщност ако не дойдеш в Питсбърг точно след една седмица с убедително обяснение защо си похарчил четвърт милион долара този месец за нещо, което ти забраних да правиш, с теб е свършено, Хари.

Връзката прекъсна. Той реши да пийне още една бира.

Като се събуди на другата сутрин, Хари отначало се почуди защо се чувства толкова ужасно. После за своя голяма радост си спомни, че вече бе свободен. Понечи да се изправи в леглото, но отново падна, стенойки, назад. Премигна, когато някой почука на вратата.

Мисис Чанг се промъкна вътре. Имаше потайно изражение на лицето и бе облечена в синя памучна пижама.

— Толкова съжалявам, че ви компрометирам, мистър Скот — прошепна тя, — но си помислих, че е най-добре да не говоря с вас снощи. — Седна строго изправена на дървения стол до леглото на Хари. — Разполагам с първокласна и много скъпа информация, мистър Скот. Миналата сряда президентът Раки е посетил едно селище на около двайсет мили южно от Парадайз Бей. Предишният ден група бели жени убиха няколко войници близо до това място. Освен това откраднаха лодката, пушките и униформите на войниците.

Хари подскочи. Пружините на леглото изскърцаха в знак на протест. Мисис Чанг прикри свенливо лицето си с ръце, за да не гледа голите гърди на Хари.

— Как се казва селото? Откъде знаете? Кога го чухте?

— Тази история идва от слухове в казармите, мистър Скот. Било е проведено и въздушно издирване, но жените не са били открити. Мистър Скот!

Хари бе скочил гол от леглото. Грабна прокъсаната хавлия и я уви около бедрата си.

— Не трябва да проверявате достоверността на тази история — рязко каза мисис Чанг, — иначе президентът ще разбере. Източникът ми ще бъде проследен и обезглавен.

Хари прегърна мисис Чанг и силно я стисна. Хавлията падна на пода.

— Мистър Скот — извика мисис Чанг, — сега вие ме компрометирате.

Когато слезе от хеликоптера, Хари бе поздравен от *лулуай* на Катанга. Проведоха цигарената церемония, поднесоха се прасетата — едно за селото и едно за жертва в името на духовете на водопада. И двете животни бяха приети с благодарност.

Преводачът на Хари потвърди, че белите жени са били в района. Колебливо предложи веднага да успокоят духовете. Консултираха се с жреца, който поклати глава. Такива церемонии отнемали много време за приготовления. Пренапрегнат от вълнение, Хари трудно контролираше нетърпението си. Трябваше да види дали има следи от присъствието на групата от „Нексъс“ при водопада. Преводачът нервно обясни, че преди да си тръгне, белият мъж желаел лично да успокои духовете в земята *итамбу*. Хари пожертва коза си — транзистор, който бе демонстриран по подходящ начин с гръмко изпълнение на „Банана революшън“.

Десет минути по-късно Хари слезе от хеликоптера на плажа. Изкачи се по пътеката в скалите, тръгна нагоре по реката и най-последно забеляза изгорения и разрушен лагер.

Не откри и следа от жените.

Хеликоптерът отново се понесе над земята обратно към селото. Свит в ъгъла на опасната част, ужасен, но триумфиращ, *лулуай* наблюдаваше отгоре селото си с бавно узряващата гордост на човек, който току-що е разговарял с боговете.

Инструктиран от Хари, преводачът запита кога са си тръгнали белите жени.

Хари изчака със стаен дъх. Дали знаеха нещо? Дали щяха да му кажат?

Лулуай проговори и посочи към залива. Преводачът започна да докладва:

— Жените са заминали с малка лодка точно преди пълнолунието, преди две нощи.

Хари ги бе изпуснал за по-малко от два дни.

— Да се махаме оттук — каза той на преводача, щом кацнаха. Беше много нетърпелив, но знаеше как трябва да благодари, преди да замине.

И сред дъжд от цигари хеликоптерът излетя.

— Добре — радостно каза Хари. — Свържи се сега с Маунт Айда по радиото. Там да пресметнат какво разстояние биха могли да изминат жените за два дни. Насочи се право към морето.

— Не мога да го направя, сър — възрази пилотът. — Ще наруша въздушните ограничения за ненавлизане в надморска територия без спасителни лодки.

— Заповядам ти да го направиш!

— Съжалявам, сър. Против правилата е.

— Виж какво, това може да е въпрос на живот и смърт за тези жени!

— За мен също, сър. Морето е пълно с акули.

— Свържи ме с Маунт Айда по радиостанцията!

Хари взе слушалките, за да разкаже на Кери новините. Заповяда му незабавно да възстанови въздушното претърсване.

— Раки не ни каза тази новина — добави той. — Очевидно не желае да намерим хората си.

— Внимавай какво говориш по радиостанцията, Хари — предупреди го Кери. — Няма причина нашият приятел да докладва слух, който може да бъде верен, но и неверен.

— Да върви по дяволите! Само Бог знае колко дълго могат да издържат жените в тая лодка. Но няма да склуча никаква сделка, докато не се намерят!

---

[1] Нишесте от сагова палма. — Б.пр. ↑

Трийсет и първа глава

Четвъртък, 14 март 1985 г.

Ани веднага започна да проверява какво им бе останало. Всичко, което бе предварително завързано за палубата, бе оцеляло. Двете бамбукови легла ги нямаше, също и пушките. Жените все още разполагаха с обувките си, веслата, тенекиената кофа и котвата. Бяха загубили шапките си, но войнишките униформи бяха останали заедно с всички предмети, набутани по джобовете, включително водоустойчивите сигнални ракети. Само стъклото на компаса се бе счупило в джоба на Пати.

— Вероятно е станало, когато скачах от лодката — мрачно каза Пати. — Помня, че си ударих бедрото в борда.

— Нищо — каза Ани. — Сузи нали има друг компас.

Но Сузи не може да го намери.

— Часовникът ти още ли работи, Пати?

Пати кимна и погледна циферблата.

— Четвъртък, 14 март, шест часът и пет минути. — Погледна към дясната си ръка. Изгорена от ракетата, тя пулсираше болезнено. — Но нямаме представа къде сме.

— Може да се водим по слънцето, часовника и звездите.

— Ние не можем да управляваме лодката — сърдито каза Пати на Кеъри. — Вече нямаме нито двигател, нито перка. Ние просто се носим по водата. Безпомощни сме.

— Можем да завържем едното весло за онази халка в задната част на лодката — предложи Ани. — Така ще го използваме като перка.

Сузи извади от джоба си кутийката от лимоновите бонбони и докладва:

— Освен това имаме два златни часовника, които не работят, три пръстена и пет брачни халки.

Понеже бяха погълнали доста морска вода през нощта, жените се усетиха много жадни. Единият съд с вода беше бързо изпразнен още докато ядяха кокосовите орехи. Всички знаеха, че ако се случи да останат с ограничено количество вода в морето, веднага трябва да я разделят на порции, като през първия ден не трябва изобщо да пият, за да може организмът да използва съхранената в тъканите вода.

— Два литра няма да ни стигнат за дълго — каза Пати. Джонатан им бе казал, че без храна човек може да преживее до трийсет дни, но без вода максимално може да оживее до десетия ден при идеални условия и далеч по-малко в тропиците. — След два-три дни ще изпаднем в делириум и после ще умрем — равно добави тя.

— Каква веселячка си, а? — вметна Сузи. — Нали имаме някаква вода. Поне четири дни няма за какво да се притесняваме.

— А какво особено ни бе казал Джонатан за храната? — попита Кеъри.

— Храносмилането е процес, който се нуждае от вода — обясни Сузи, — затова колкото по-малко вода за пиене има, толкова по-малко трябва и да се яде. Грубо казано, две части храна към една част вода.

— Лесно може да се уреди — с горчивина каза Кеъри.

Същия следобед Силвана успя да хване три малки бели риби, като използва пушена риба за стръв. Ако ядяха от пушената риба, щяха да изпитват още по-силна нужда от вода. Жените погълнаха улова суров, заедно с люспите. Запазиха костите, за да ги смучат. Морето и небето бяха празни.

В четири часа всяка изпи само по една глътка вода. Силвана внезапно подскочи.

— Боже мили! Току-що една акула издърпа въдицата от ръката ми. — Тя погледна тъжно към следата, останала върху дланта ѝ. — Беше толкова неочаквано и бързо!

— А и тя не е сама. — Ани посочи с глава морето зад тях. Три големи черни триъгълни перки се виждаха над водата.

— Имам си ескорт — каза Сузи.

— Никой да не си подава ръцете извън лодката — въздъхна Ани. — По-добре да спрем да ловим риба.

Лодката лежеше неподвижна и безпомощна върху застиналото море. Никакъв полъх на вятър не раздвижваше водната повърхност.

— Колко е часът? — запита Сузи.

— Десет минути по-късно, откакто попита последния път — озъби се Пати. — Какво значение има, по дяволите? Можеш да наблюдаваш слънцето. И да знаеш колко е часът, това няма да го накара да залезе по-бързо.

Кеъри се изправи с мъка и се загледа във водата.

— Чакат си яденето — процеди тя.

Сега седем гръбни перки заобикаляха лодката и всичките плуваха със същата бавна и постоянна скорост.

— Онази отляво трябва да е поне шест метра — каза Кеъри. — Поне два пъти е по-дълга от лодката.

— Няма да ни закачат, ако не им правим нищо — гласът на Ани звучеше по-сигурно, отколкото тя самата се чувстваше. — Те просто са любопитни. Няма да ни нападнат, ако не ги провокираме и ако няма кръв.

Лодката изведнъж подскочи във въздуха.

— Това копеле ни бутна! — извика Кеъри.

Кърмата отново подскочи. Кеъри грабна едното весло с две ръце и го стовари надолу през кърмата с всичка сила.

— Ха! Ударих го, тъпото му копеле!

— Кеъри, пусни веслото! — остро извика Ани. — Седни тук при нас, иначе всичките ще започнат да ни бутат... Кеъри!... Сузи, спри я!

Сузи пропълзя до кърмата, сграбчи Кеъри през кръста и я дръпна назад. Кеъри падна назад върху Сузи, веслото отхвъркна над главата ѝ, удари Ани и излетя през борда.

— Остави го! — извика Ани като притисна окото си с ръка. Веслото бе завързано за лодката.

Кеъри се разплака.

— Ани, окото ти... — обади се Сузи.

— Няма значение, нищо.

— О, престани да бъдеш такава светица — заяде се Кеъри. — Подлудяваш ме.

— Няма нищо, разбирам как се чувстваш.

— И престани всичко да разбираш! — избухна Кеъри.

По-късно, свита на кърмата, Кеъри почувства срам.

— Как стана така? — избухна тя. — Как можем да се разпаднем само за двайсет и четири часа?

Петък, 15 март 1985 г.

При изгрев-слънце на втория ден в морето им оставаше само литър и половина вода. Те отпиваха по една глътка порцион, като

внимаваха да я задържат по-дълго в устата си, преди да я глътнат. Ани строго бдеше да се спазват дажбите.

Изведнъж Сузи изкрещя:

— Не издържам повече! Не разбирате ли, че този път наистина ще умрем? Тия проклети акули ще ни изядат. — Тя диво посочи към черните перки, които заобикаляха лодката.

— Права е — проплака Силвана. — И аз не мога повече. Просто искам да заспя и никога да не се събуждам! — Тя сви юмруци към акулите и изпищя: — Още колко можем да понесем? Още колко ще страдаме? Защо?

— Млъкни! — прегракнало я срязва Кеъри. — Пази си силите.

— Тя е права — едва пое въздух Пати. — Всяко движение от тук нататък ще съкращава живота ни.

— Мислете за децата си — насърчи ги Ани. — Мислете за семействата си. Не се предавайте!

Същата вечер разговорът им вървеше по-трудно. Искане да говорят, за да не заспят, но устните им бяха напукани и разкъравени, а и нямаха какво да си кажат.

Заговориха половин час след залез-слънце.

— Е, Кеъри — горчиво каза Пати, — сега можем изцяло да разчитаме на себе си. Как ти харесва?

— Знаеш, че не това имам предвид под „да разчиташ изцяло на себе си“ — отвърна Кеъри.

— Ако и това не е, значи изобщо не знам какво е. Хайде — подразни я тя, — разкажи ни как вътрешната сила и увереността в собственото „аз“ ще ни помогнат да се измъкнем от тази бъркотия.

— Увереността в себе си — сърдито се обади Кеъри, — е просто да знаеш на какво си бил способен в миналото, за да си убеден, че ще можеш да се справиш с подобна ситуация и в бъдеще. Това е също и да вдигнеш глава още по-високо. Ако можеш да преплуваш сто метра, вероятно ще можеш да преплуваш и много по-голямо разстояние, а ако животът ти зависи от това да изплуваш половин миля, най-вероятно ще успееш.

— А седемдесет мили? — запита Пати.

Никой не проговори през следващите десет минути. Сузи наруши тишината.

— Колко минути има в един ден?

— Хиляда четиристотин и четирийсет — отговори веднага Кеъри.

Отново настъпи тишина.

В девет часа, отчаяна, Ани обеща допълнителна дажба вода на тези, които останат будни до полунощ. Веднага всички се пооживиха.

— Трябва да продължаваме да си говорим! — насърчаваше ги тя. — Помислете си само за часовете, които проспяхме тази сутрин, за слънцето, което пропуснахме!

Никой не продума.

— Трябва да мислим за положителни неща — настоя Ани. — Моля ви, недейте да лежите така отпуснати! Не се предавайте! Трябва да си говорим, не бива да заспиваме!

— Ако се измъкнем оттук живи, никога повече няма да позволя да ме нараняват — каза Силвана. — Артър казваше, че зависимостта те унищожаваше. Сега знам какво е имал предвид. Не можеш да имаш собствена самоличност, ако си зависиш, ставаш част от нечия друга личност.

— Всички сега имаме нова самоличност — изправи се Кеъри. — Независимо дали ни харесва или не, нищо няма да бъде същото, когато ни намерят и когато се върнем в Питсбърг; ние сме убийци. Можете ли да си представите как ще гледат на нас по приемите? На благотворителните срещи на комитета? На църковните служби?

— Никой няма да знае — каза Ани. — Изобщо няма да им казваме. Ще станем като Обществото на анонимните алкохолици. Всички имаме какво да губим, ако някой го разкаже.

— Сузи не е убила никого, тя няма какво да губи — сети се Пати. — А останалите винаги ще се боят, че някой ще каже. Вечно ще живеем под напрежение! Никога няма да можем да избягаме от това, през целия си живот!

— Така или иначе ще се разбере — уморено каза Кеъри. Тя зяпаше в небето, където огромните тропически звезди бяха като разпилени маргаритки в черно поле. — Как например ще обясним откъде имаме тези униформи? От магазина за военни принадлежности на водопада в Уотърфол бей?

— Не можехме да не направим каквото направихме — напомни им Ани.

— Кеъри е права — проплака Силвана. — Ще ни намразят.

— Само защото сме жени убийци — горчиво додаде Ани. — Мъжете убиват през цялото време.

Пати се изправи.

— Добре, но сме убили хора, които искаха да ни убият, при самозащита! Онова, за което трябва да се притесняваме, е как да оцелеем, а не какво ще говорят за нас по кафенетата в Питсбърг.

— Вече не зависи от нас — каза Сузи. — Какво друго можем да направим? Не можем да произвеждаме вода и храна от въздуха.

— Какво правят моряците, когато им потъва корабът? — запита Кеъри.

— Понякога моряци оцеляват в спасителни лодки със седмици — каза Пати.

— Добре, но как го правят?

— Сигурно не искаш да разбереш.

— Не се прави на идиотка, разбира се, че искаме да знаем.

— Канибализъм — отвърна Пати.

— За бога, говори сериозно.

Пати заговори по-бързо от обикновено.

— Моряците винаги са го правили. Канибализмът все още е приет в морето. Очевидно, човек бързо свиква с идеята. Първо изяждат малкия помощник, който чисти каютите, дори ако трябва да го убият. Най-големият мъж от тях остава последен и оцелява.

— Не е истина, нали? — Кеъри нито за миг не бе допуснала, че Пати говори сериозно.

Събота, 16 март 1985 г.

Слънцето надникна над черния хоризонт и хвърли бледа светлина върху бялата черупка, която се носеше по тъмната вода, все още наобиколена от шестметрови акули.

Ани внимателно седна изправена, съвсем схваната след третата нощ безсъние в морето. Сузи говореше на висок глас в съня си, като излайваше неразбираеми думи. Ани се взря в проблясващата вода. Разполагаха само с един литър вода и малко сушена риба. Нямаха представа за местонахождението си. Бяха се загубили в морето. Тя се замисли за безкрайните часове, които предстояха, за задушавашата

горещина, за изнервящата влажност — толкова висока, че усещането беше като да се опитваш да дишаш в пълна с пара баня.

Цял ден страдаха под неизтощимото слънце. При залез се променяше само видът на страданието им. Жълтата луна осветяваше водата, която лъщеше като безкрайна черна маса, стигаща чак до хоризонта, накъдето и да погледнеха. Единственият звук бе тихият шепот на водата под кила и случайните плисъци при преобръщанията на акулите.

— Не мога повече да понасям — замрънка Силвана.

— Само още малко — окуражи я Ани. — Досега трябва да сме излезли от южното крайбрежие на Пои. Сигурно сме минали, да кажем, трийсет мили за три дни.

Пати, която сънливо управляваше с веслото, каза:

— Трябва да си намираме работа, иначе просто ще си загинем. Трябва да мислим какво ще правим, ако... добре, Ани, когато се върнем в Питсбърг.

— Ще си отмъстим — обади се Кеъри от дъното на лодката. — Ще направим всичко възможно това копеле Раки да бъде наказано за стореното.

— Но ние нямаме доказателства — каза Силвана. — Ситуацията ще бъде нашата дума срещу неговата.

— Ще трябва да се вслушат в еднаквата история на пет съпруги на служители от „Нексъс“ — натърти Пати.

— Медите ще свършат работата вместо нас — каза Сузи. — Само почакайте да застана пред всички онези микрофони — Ей Би Си, Си Би Ес, Ен Би Си...

Силвана не беше убедена.

— И целият свят да знае, едва ли ще има някакво значение. Може би ще възникне някакъв политически спор, но на Пои нищо няма да се промени, не и по отношение на бизнеса. Просто ще станем неудобни за „Нексъс“. Няма да могат да се договарят с Пои повече.

— Майната им на „Нексъс“ — отсече Кеъри.

— А може би „Нексъс“ вече знаят какво се е случило — оптимистично каза Сузи. Тя дълбоко вярваше, че Брет е избягал, но не искаше да го споменава пред другите жени, които бяха видели как брутално убиват мъжете им.

— Ако „Нексъс“ знаеха какво се е случило, щяха да са ни намерили досега — каза Пати.

Всички замлъкнаха и всяка си спомни реалната им ситуация. Нямаха храна и разполагаха с литър вода. Това щеше да им стигне само за още един ден.

— Довечера ще умрем — прегракнало се обади Пати. — Всичките. Чувствам го. Лодката ще се преобърне, докато спим.

Сузи се разплака.

— Не ме интересува — хлъцна тя. — Аз искам, да умра. Не мога повече да понасям тази жажда. Ще умрем от жажда, преди да дойде утрото.

— Нищо вече не изглежда реално — разплака се и Силвана. — Нощта не е реална, слънцето не е реално. Нито една от вас не ми изглежда истинска. Откъде да знам дали тия акули са истински?

Въпреки всичките им усилия малко след полунощ те вече спяха, с изключение на Ани, която бдеше на пост и управляваше. Имаше ли обаче смисъл някой да стои на пост? Ани се ощипа по ръцете, за да не заспи. Усети отчаянието, което бе завладяло другите. Изведнъж осъзна, че всички те няма да оцелеят.

В слабата светлина на звездите Ани видя тъмните очертания на нечия фигура, която се движеше в лодката, но макар че лодката бе толкова малка, не можеше да различи кой е. Чу безпогрешния звук от пиене на вода.

Някой крадеше водата им.

— Престани! — извика Ани и разбута Пати, която спеше в краката ѝ.

Пати се надигна.

— Иди да провериш водата и ми я донеси — каза Ани. Без да продума Пати пропълъзя напред.

Нещо се бави, помисли си Ани. Защо ли?

После отново чу, че някой пие вода.

— Пати! — извика.

Пати пропълъзя обратно през заспалите тела и подаде на Ани съда с водата.

— За бога, дръж го. Аз си нямам доверие.

— Чух те, че пиеш — остро каза Ани като разклати съда. Стори ѝ се малко по-лек отколкото трябваше да бъде.

— Да де, ама не съм пила — озъби се Пати. — Мога ли обаче да те попитам ти защо го искаш?

— Аз отговарям за водата — сопна се Ани. Две седмици отговорност сякаш изведнъж ѝ натезаха. — Виж какво, писна ми да съм водач. Защо не се хванеш ти на свой ред? Да видиш какво е.

— О, я млъкни. И не ме буди повече.

Твърдостта на Ани като че ли се разклати. Имаше ли значение? Кой щеше да разбере? Тя го заслужаваше, нали? Нали тя стоеше на пост, докато другите спят. Някакъв вътрешен успокояващ приятелски глас се съгласи с нея. Ани се почувства по-уверена, с олекнала глава, сякаш невидима сила нежно успокояваше съвестта ѝ. Тя хвана с две ръце бамбуковия съд и го стисна до гърдите си. Крадешком го отвори, допря устни до горния край и го наклони. Само една глътчица...

Но не можеше да спре. Едва когато си пое въздух, осъзна какво е направила. Отново надигна водата към изгарящите си устни. Ще каже, че е била само до половината.

Ани рязко вдигна глава. Някой друг също бе буден. Движеше се. Този някой можеше да я види как пие вода. Тя изчака. Отново чу звук от пиене. Но у Ани бе единствения останал съд с вода... значи някой пиеше морска вода!

— Станете всички! — Ани тресна запушалката върху гърлото на бамбуковия съд и силно ритна Пати.

Чу се стенание, последвано от:

— К'во има?

— Иди напред и провери, Пати! Някой пие морска вода! Спри я! Бързо!

Пати се премести до съседната фигура, свита на дъното на лодката. Главата се извърна настрани, когато пръстите на Пати докоснаха бузата, но не преди Пати да усети мокрите устни. Пати веднага я разтърси от рамото.

— Сузи! — извика тя. — Изправи се! Престани!

Сузи отказа да помръдне и се преструваше на заспала дори когато Пати я ритна.

Пати се върна обратно при Ани, която недоумяваше.

— Но тя знае колко е опасно да се пие морска вода!

Пати сви рамене. Двете отново чуха същия звук.

— Престани, Сузи.

— Не можах да устоя, момичета — чу се тих глас.

— Кеъри! — извика Пати. — Сузи пие морска вода. А според мен Ани се опитва да ни открадне водата. Събуди се!

Кеъри веднага се надигна. Лодката се люлееше. Ани и Сузи плачеха.

— Дай ми я, Ани — извика Кеъри, — или ще те хвърля през борда!

Подсмърчайки като виновно дете, което са хванали с ръка в буркана със сладко, Ани послушно подаде водата. Кеъри многократно омота отвора с лико и здраво го завърза.

— Сега никой няма да може да го отвори, без да го видим — каза. — Ани, кучко такава, утре няма да получиш никаква вода!

Ани се разплака от унижение. Замисли се за крадците на дребно в магазините, които в съда казаха „Не знам какво ми стана.“ Ани разбра как се чувстват. Горчиво се срамуваше от себе си.

Неделя, 17 март 1985 г.

В края на четвъртия им ден в лодката кървавочервеното слънце бавно пропълзя зад края на черното море. Всички в лодката бяха вече будни. Никой не говореше с Ани. Кеъри се опитваше да разбере колко морска вода е изпила Сузи, но Сузи само хленчеше несвързано.

Толерантността и приятелството се бяха изпарили за една нощ, след като Ани бе пила от водата. Недоверието личеше нескрито в уморените хлътнали очи.

Седяха в тишина и слушаха едва доловимите звуци от водата.

— За бога, Кеъри — едва произнесе Пати, — престани да чукаш по борда, влудяваш ме.

Кеъри не обърна внимание; с помътнели очи наблюдаваше Сузи, която лежеше и стенеше на дъното на лодката. Бяха обречени да слушат монотонното бърборене на Сузи.

— ... Тя си го е търсила. Не, не, не!... Ако не й харесва, винаги може да си тръгне... Не, не, не!... На всички им харесва малко грубост... Какво е толкова секси в... разкъсан дроб... счупен нос...

— Кеъри, кажи й да престане, или ще й запуша устата! — избухна Пати.

Кеъри се обърна и погледна Пати с омраза.

— Само се опитай, и ще те изритам от лодката.
Те втренчиха поглед една в друга; Пати отстъпи.
— Извинявай — промърмори.

Ани улови погледа на Пати и осъзна, че Пати също разбираше, че изтощените полумъртви жени в лодката сега имаха нищожен шанс да оцелеят.

Пати извърна поглед от Ани. Всяка от жените в лодката нарочно пренебрегваше Ани.

Още един ден в непоносима горещина и жажда. Размениха няколко думи при залез-слънце, когато си разделиха и последната останала вода. На Ани не позволиха да си намокри устните.

Пати изчака да се стъмни. Не можеше да им го предложи на светло. После прошепна през напукани и кървящи устни в ухото на Силвана:

— По-добре това, отколкото да ни изядат акулите. Така някои от нас все още ще имат шанс. Скоро ще бъдем твърде слаби дори да се движим. Трябва да решим сега.

— Как можеш? — погледна я Силвана.

— Поне не ви предлагам...

— Какво точно не предлагаш? — изсъска Силвана.

— Те просто... помагали на някой да умре — прошепна Пати. — Ако е очевидно, че някой от моряците в спасителната лодка умира... ако така или иначе умира... те му помагали да умре. Така прекратявали страданието му и останалите продължавали да живеят.

— Ами ако никой не е тръгнал да умира?

— Тогава теглели жребий. Един от тях се жертвал за другите.

— Няма да убивам никого, никога повече, и не искам мен да ме убиват.

Отчаяна, Пати продължаваше да настоява.

— То е почти безболезнено. Онзи капитан го направил с нож за рязане на хартия. Прерязал югуларната вена и източил кръвта в кофа. Това е кръв, която те спасява от жаждата, макар че е солена. Единият трябвало да държи момчето, ако се съпротивлява, но то дори не извикало. Изглеждало, че и не страда. Просто си умряло тихо, за пет

секунди. А останалите оживели. — Тя млъкна за момент, после тихо каза: — Сузи скоро ще умре.

Трийсет и втора глава

Петък, 15 март 1985 г.

Слънцето чукаше по тиловете на Хари и Кери, докато вървяха към минните офиси, където чакаше армейският капитан, за да отведе Хари до президентския дворец.

Кери извади лист долнокачествена хартия от джоба си и каза:

— Между другото, Хари, имам нещо, което трябва да видиш. Онзи „профсъюзен“ водач Миндо е избягал от затвора снощи. Или по-точно пазачите му го отключили и изчезнали с него.

— Къде са отишли?

— Смята се, че е избягал в централните планини с двацет и деветима въоръжени мъже. Помниш ли, че бащата на Миндо е влиятелен племенен вожд, така че без съмнение го очаква с още борци. Говори се, че някои от по-нисшестоящите войници на Раки също са дезертирвали.

— Браво на тях — каза Хари. — Миндо е роден водач.

Кери му подаде тънкия лист хартия.

— Това е манифестът на Миндо, отпечатан, докато е бил в затвора. Макар че само Бог знае кой ще го чете при положение, че само четиринайсет процента от населението е грамотно.

— Той е на английски — изненадан каза Хари.

— Умен пропаганден ход за ООН и австралийците — кимна Кери. — Има и версия на пиджин, разбира се.

Хари бързо прочете предлаганата от Миндо политика.

— По-голямата част от това е разумно, Кери. Миндо ясно съзнава, че в Пои не може да има чужди инвестиции, ако чужденците се страхуват да живеят тук. Доволен съм, че казва защо тая работа с откупите и заложиците трябва моментално да бъде спряна.

— Ще бъде по-трудно да се спрат вътрешноплеменните отвличания — каза Кери.

— Смяташ ли, че това се е случило с нашите хора, Кери?

— Те не са първите бели хора, които изчезват в страна от Третия свят. Но ако нашите са някъде заложици, вероятно са отвлечени за пари. А после може би нещо се е объркало.

Чакащият армейски капитан пристъпи напред, козирува и подаде някакво писмо. С известна неохота се приготви да напусне снабдения с

климатична инсталация офис на Кери.

— Трябва да се обадя по телефона, преди да тръгнем — каза Хари. — Става ли?

Капитанът кимна и с благодарност седна отново на мястото си.

Когато се свърза с банковия си посредник в Сидни, Хари обясни какво иска и добави:

— Кери няма пълномощия за това. Ето защо искам ти да се заемеш, Ал.

Като видя разтревоженото лице на Кери, Хари намръщен каза:

— Няма нищо, не могат да ме уволнят.

А наум добави: „Докато часовникът на Артър е в мен, няма да посмеят да сключат сделка с Раки зад гърба ми.“

Но отсега нататък Джери определено щеше да ръководи „Нексъс“ и винаги щеше да гледа на Хари като на човек, осмелил се публично да оспори авторитета му. За Хари нямаше бъдеще в „Нексъс“. Но той вече бе решил, че и не иска „Нексъс“ в своето бъдеще. Онова, което искаше сега, бе Ани, а останалата част от живота му можеше да почака.

Когато Хари пристигна в двореца, отново го отведоха в тъмната и препълнена с мебели стая, където бе станал свидетел на инцидента с отрязването на ръката на младата съпруга на Раки, която по-късно беше починала от отравяне на кръвта.

Президентът Раки, блестящ в алената си военна униформа, седеше на канапето. До него се гърчеше пълно младо момиче със ситно къдрава коса. Беше облечено в дълга синя сатенена рокля с буфан ръкави. В едната си ръка държеше бутилка кока-кола — скъпо удоволствие на Пои, — а с другата пускаше фъстъци в устата на президента.

Малкото черно секси котенце продължаваше да яде фъстъци и да пренебрегва присъствието на Хари, но Раки му кимна.

— Трябваше да ви поканят в кабинета ми, мистър Скот, а не тук. — Взе слънчевите очила от масата. Хари забеляза, че от едната им страна бе прикрепено миниатюрно транзисторче. Раки обичаше играчките. Хари знаеше, че западниците го подценяват заради тези

прекалени детски глупости, но за Хари те бяха признак на лудост и заплаха.

Той последва Раки по петнистия ярък килим в коридора. Когато влязоха в офиса, Раки седна зад бюрото си със сключени ръце. Не покани Хари да седне, така че Хари остана прав с пълното съзнание, че от него се очаква да се чувства като малко момченце, треперещо пред настойника си.

— Чух, че сте посетили Катанга днес сутринта.

Хари кимна. Знаеше, че вече го наблюдават непрекъснато.

— И какво научихте?

— Разбрах, че пет бели жени са отплавали два дни преди това в една надуваема лодка, мистър президент.

Хари много внимаваше думите му да не прозвучат саркастично или ядосано. Тонът му бе неутрален и уважителен. Знаеше колко бързо се мени настроението на президента.

— Имаше доказателства, че някакви престъпници са лагерували в свещената земя — каза Раки. — Нямахте доказателства дали са бели или пък жени. Неверни слухове непрекъснато се разпространяват на този остров. Ужасно е. Повиках ви тук, за да уточним датата за подписване на основното ни споразумение.

— Още не сме договорили условията, нито пък подробностите на специалните клаузи — каза Хари. — Както знаете, колегите ми в Питсбърг не са свикнали с такъв начин на водене на преговори. Нужно им е време да уредят подобни плащания. Нашите закони са стриктни.

В продължение на половин час Хари умело увърташе, без да създава такова впечатление. Най-после се разбраха да се срещнат след два дни, на 17 март, което ще даде достатъчно време на хората в Питсбърг да вземат решение. Времето бе достатъчно и за Хари, за да измисли убедителни причини за отлагане на подписването на договора, който легално щеше да обвърже „Нексъс“ за следващите десет години.

Президентът се изправи, за да покаже, че срещата е приключила.

— О, между другото — каза той, — не бихме искали да изчезвате пак, мистър Скот. Добре е да вземете военна охрана, докато напуснете острова.

— Благодаря ви — учтиво каза Хари, — но имам двама въоръжени телохранители от „Нексъс“.

Президентът знаеше, че този упорит австралиец не можеше да направи и крачка, без той да знае в коя посока е, затова сви рамене.

— Както желаете.

Хари реши да се върне до хотела пеша. Насочвайки се към града, той си мислеше какво ли означава поведението на Раки напоследък. Бе дал да се разбере от самото начало, че изчезването на служителите на „Нексъс“ не е негова отговорност, защото е станало един ден преди да се върне на власт. Но защо не му бе казал, че са открили следите на жените? Вероятно защото ако жените бяха живи, това щеше да бъде негова отговорност и той трябваше да ги издирва.

Но защо, наистина, не му бе казал? Защо фактът, че жените са били видени бе превърнат в слух?

Събота, 16 март 1985 г.

Почука се и секретарят на мисис Чанг Фреди се появи на вратата на стаята на Хари. След него влязоха първите лъчи на утринното слънце. Хари извърна глава.

Фреди потърка единия палец на големия си крак в другия. Изглеждаше така, сякаш искаше да се извини за нещо.

— Има ново правило на къщата. Всички гости да плащат сметката си всяка сутрин, или да се махат.

Ако притежаваш единствения хотел в града, помисли си Хари, никой не може да ти оспорва поставените условия. Уви хавлията около кръста си и се упъти към банята отвън.

На верандата Хари почти се сблъска с Бил, понесъл две отворени кутии бира.

— Хей, старче, да не си си загубил пижамата? — запита Бил.

— Нещо такова.

— Чу ли новината? За първи път в съвременната история, мой човек, този хотел се затваря! Не знам къде да ида. Роналд Чанг вече заковава капациите на прозорците. Тази сутрин и закуска не сервираха. Току-що си взех две бири и малко фъстъци от бара. Ти искаш ли нещо?

— Защо затварят хотела толкова внезапно?

— Заради вчерашните вълнения. Не си ли чул?

Хари поклати глава.

— Някакъв пиян войник застрелял свещеник в катедралата „Сейнт Мери“. Един от богомолците извикал: „Войникът да се маха! Раки да се маха!“, и в продължение на десет минути цялата тълпа крещяла и тропала с крака. — Бил си глътна от бирата. — Изпратили войска от казармата да опразнят църквата. Явно без голямо уважение към религията.

— Някой пострадал ли е?

— Един-двама. После цялата тълпа тръгна кой в гората, кой вкъщи, кой към централните планини. Други се присъединявали по пътя. Избягват главните пътища, разбира се. Не им се ще да ги застрелят въоръжени луди във военни камиони.

Той изпразни бирената кутия, прицели се в едно пиле в задния двор долу и каза:

— Боже мили, погледни там долу! Мама Чанг тръгна да се изнася към централните планини. Тя има кафеена плантация там.

Той се надвеси през верандата и зяпна натрупания долу багаж. От задната врата под верандата се появи величествено мисис Чанг. Бавно отиде до червения катер, следвана от претоварените с багаж Фреди и Боби. Настани се до водача на катера, след това двамата секретари седнаха по турски, хванати за ръце на кърмата. Претовареният малък плавателен съд бавно отплува нагоре по течението.

На верандата се появи нощният пазач и се ухили на Хари.

— Мисис Чанг заминава разходи. Голям проблем скоро идва в Куинстаун, мастър.

Хари кимна. Смяташе определено, че мисис Чанг бе много понадежден барометър за неприятности от началника на ЦРУ.

Червеният катер изчезна зад завоя на реката.

— Ти не каза ли, че имаш самолет? — запита Бил. — Няма ли място за мен? По всичко изглежда, че неприятностите всеки момент ще започнат.

— Или ще свършат? — предположи Хари.

— Може и да е краят за Раки.

— Но ще бъде началото за Миндо и за Пои — каза Хари.

— Винаги ще се появи друг Раки.

— И винаги ще има друг Миндо — твърдо каза Хари.

Трийсет и трета глава

Сряда, 20 март 1985 г.

Злокобната кървавочервена ивица на хоризонта се смекчи до розово, премина в синьо и небето просветна. Ани искаше да затвори очи. Не искаше да се събужда. Беше осмият им ден в морето, а през последните два бяха останали съвсем без вода.

Не искаше да вижда свилата се на дъното Сузи, бърбореща и беззащитна, нито лицата на другите. Не можеше да понася да вижда съсухрената и отпусната плът, щръкналите скули, безизразните кървясали очи и сцепените устни.

Бяха теглили жребий и Ани бе изтеглила най-дългото парче лико. Нямаше избор, знаеше го. Бяха се споразумели, че ако ексекюторката не може да си свърши работата, ще стане жертва. По време на безсънната си нощ Ани бе обмислила възможността, вместо да убие, да приеме смъртта, но си спомни, че има четири деца. Сузи нямаше деца. А и всички се съмняваха, че ще може някога да се възстанови.

Един костелив крак прободеше гърба на Ани.

— Ани, ти си ни проклетият водач — изкряка Пати. — Направи го! Колкото по-скоро го направиш, толкова по-бързо ще се свърши с това. Аз ще ти помогна.

И Пати завърза ръцете на Сузи с лико. Не срещна никаква съпротива. Сузи само си мрънкаше, а Кеъри гледаше и плачеше.

— Вземи си рибарския нож и свършвай — окуражи я Пати. — Съсредоточи се, ако направиш бърз и точен прорез в югуларната артерия, тя изобщо няма да усети.

Ани с отвращение извади дългия си остър рибарски нож.

Но Сузи усети. Гърбът ѝ се изви и тя изпищя високо и пронизително.

Пати клекна до Сузи, за да улови изтичащата ѝ кръв в кофата. Преди да ядат, трябваше да утолят жаждата си.

Сузи потръпна и остана неподвижна на дъното на лодката.

Пати пъхна лице в кофата и отпи дълго. Ани очакваше, че ще ѝ се доповръща. Но Пати не. Тя подаде кофата на Ани, а по брадичката ѝ се стичаха капки кръв.

С наведени надолу глави, за да избягват погледите си, жените изпиха кръвта бързо, преди да се е съсирила. Нямаше толкова много,

колкото бяха очаквали.

— Сега нарежи месото — вдигна очи към нея Пати. — Бързо!

Ани огледа омазаните с кръв лица около себе си. Всяка от жените разбираше как се чувства Ани, но все пак тя бе изтеглила най-дългото парче лико. Нямаше избор. Ако се забави, ще стане по-лошо. В опит да помогне Силвана каза поощрително:

— Направи го, както отрязва моя пръст.

Колко страшна изглеждаше Сузи сега, когато вече не беше жива, мислеше Ани. Вдигна безчувствената ѝ ръка и потръпна.

— Събуди се! Събуди се!

Някой раздруса рамото на Ани. Тя отвори очи. Кеъри сочеше нещо в перлената светлина на зората.

— Костенурки. Бързо!

Ани тръсна глава, за да проясни съзнанието си, и се изправи. Устата ѝ се отвори сякаш от само себе си.

— Сузи! — невярващо прошепна тя.

Кеъри хвърли поглед към малката заспала фигура.

— Сузи прекара добре нощта. Не искам да я будя. Вземи другото весло, Ани. Трябва да хванем някоя от тези костенурки! За бога, размърдай се!

— Но Сузи е жива — зяпна Ани.

— Разбира се, че е жива — нервно отвърна Кеъри. — Бързо, хвани другото весло и давай да гребем към костенурките.

На около сто метра разстояние над водата се подаваха три глави на костенурки.

Ани се разтрепери. Сънят ѝ бе толкова истински! Откакто се носеха с лодката, всички спяха много неспокойно, говореха насън и сънуваха ужасни кошмари.

— Къде са се дянали акулите? — запита Ани, като се огледа.

— Откъде да знам. Намерили са си по-добро мезе. Дърпай по-силно!

Оказа се безполезно да ги удрят с веслото по главите — първата просто се гмурна и изчезна под водата.

— Ще се опитаме да хванем една с ласо — предложи Пати.

Приблжиха се до втората костенурка. Тя продължи да плува, а жените гребяха успоредно с нея. Пати и Силвана, и двете завързани за лодката, се надвесиха над водата.

Едва на третия опит успяха да надянат примката на ласото си върху задната част на костенурката. Стегнаха въжето. Силвана силно се надвеси през борда и издърпа костенурката към лодката. Пати ѝ помогна да я извлекат към себе си, като се пазеха от зловните опити на костенурката да ги ухапе.

Костенурката падна в лодката, а Пати и Силвана се строполиха изтощени. Кеъри бързо я обърна по гръб и ѝ преряза гръкляна. Ани бе подложила кофата да събира кръвта. С ужас си спомни отново кошмара.

— Първо Сузи — каза Пати и внимателно пресипа малко кръв в една бамбукова съдинка. Подаде я на Кеъри. — Не се прави на прекалено гнуслива. Мисли за това като за неварен сос. Изпиването на тази кръв може да спаси живота на Сузи.

С помощта на котвата Кеъри и Силвана пробиха и отвориха черупката на костенурката.

Докато дъвчеха силно парчета сурово месо, Пати прегракнало се обади:

— Не мога да разбера как изобщо съм яла месо от костенурка преди.

— Отвратително е — съгласи се Силвана.

— Аз не се оплаквам — каза Ани. — Това е първата истинска храна, която вкусваме от седем дни.

Кеъри не проговори. Коленичила долу, тя се опитваше да набута малко месо през стиснатите зъби на Сузи.

— По-добре да я нарежем, преди да се е стъмнило, за да се изсуши — предложи Пати. — Можем да сложим месото в шкафа.

Месото моментално даде духовни сили на жените. Най-сетне нещо тръгна към подобрене. Сега имаха храна за няколко дни.

Малко след пладне Ани сбута Пати и посочи към хоризонта вляво.

— Истина ли е? Истина ли е?

— Да!

Всички зяпнаха малкия кълбест облак ниско в далечината.

Ани едва смееше да диша.

— Може да е суша. И е само на няколко мили.
Знаеха, че ниските малки облаци, които привидно не се движат, често се изливат над земя с хълмист терен.
— Ако е земя, привечер ще се появят морски птици.
— Още ще се гребе — въздъхна Кеъри. — Слава богу, че поне имаме какво да ядем.
— Не си хаби дъха — изсумтя Ани. — Продължавай да гребеш!
Беше почти здрач, когато, след като бяха изминали три мили, стигнаха до малкия облак. Той си стоеше над тях като нарисуван.
Силвана започна да се моли гласно за дъжд.
Едва забележимо облачето започна да се носи на север.
— Не може да бъде, няма вятър — учудено възкликна Пати.
— Не издържам да гребя повече. Наистина не издържам — оплака се Кеъри.

В тъмното Ани усети муха на бузата си... Не, нямаше как тук да има мухи... Усети още една... Ами ако не беше муха?
Невярващо избърса две огромни капки от бузата си.
— Дъжд!
Не можеха да повярват.
— Събирайте го, за бога! Пийте колкото можете. Организмът ви ще запази нужното.
Те наклеяха около черупката от костенурката и поднасяха устни и шепи.
— Пийте бавно — напомни Кеъри. — Иначе водата просто ще ви промие бърбреците и ще изпикаете всичко.
— О, божичко, дано да вали цяла нощ. Дано да е буря — трескаво каза Пати.
Дъждът спря също толкова внезапно, колкото бе за почнал.
Ани гледаше радостно черупката под бледата светлина на зората.
— Повече от два литра. Ще ни стигне за четири дни. Може би пет.

Понеделник, 25 март 1985 г.

Хари седеше в кабинета на президента Раки с побеляло и уморено лице.

— Вече изясних условията ни, мистър президент — отново каза той. — Адвокатите ни имат нужда от още пет работни дни, за да подготвят документите за подпис.

Раки се намръщи.

— Понеже днес е двацет и пети март, това означава, че не можем да подпишем договора преди първи април.

— Да, сър.

Хари знаеше, че след първи април не може да отлага повече без солидна причина, иначе производството на мед щеше да пострада. И конкуренцията на „Нексъс“ щеше да пристигне в града.

Първи април стана краен срок за всичко, помисли си той, побеснял от отчаяние. Все още имаше впечатлението, че отговорът на загадката е близо и нарочно го крият от него.

— Чудесно — каза Раки. — Първи април ми изглежда много подходяща дата, мистър Скот. Денят на шегата, нали?

Сряда, 27 март 1985 г.

Хари вече бе свикнал на разочарованията, но не можеше да не се чувства депресиран от мисълта, че му остават само още пет дни.

Силуетът на Джоно изплува пред него на фона на синьото небе. Хидропланът пое северозападен курс обратно към Пои след поредното фалшиво повикване.

Е, направих всичко възможно, каза си.

Джоно се извърна леко към него.

— Кери по радиостанцията. Току-що са му докладвали за надуваема лодка на осемнайсет мили от Мерок.

— Крайбрежният град на Ирайън Джая ли беше това?

— Същият, Хари.

— За колко време ще стигнем там?

— Ако обърнем веднага, около час и половина. След две минути ще ти кажа точно.

— Добре, Джоно, хайде.

— Кери иска да говори с теб.

Хари взе слушалките.

— Изглежда най-последно сме попаднали на нещо интересно — каза ламариненият глас на Кери. — Теоретично биха могли да се намират там, ако са попаднали на крайбрежното течение и то ги е отнесло на изток.

Морето пред тях се простираше празно и равно.

— Стискай палци — каза Хари.

Кери се поколеба.

— Ако ги намериш, Хари, помни, че са прекарвали доста време в морето. Ако забележиш някои, въ, необичайни огризки... Лекарите винаги предупреждават оцелелите да не казват на никого за преживяното, да го забравят. Разбираш ли ме?

— Не си мисли, че не съм се сещал за това — каза Хари.

Обедното небе беше както обикновено лазурно. Ослепителната светлина от водата бе болезнена за очите, все едно гледаха право в слънцето.

— Сигурна ли си, че е мъртва? — изхриптя Кеъри. Току-що се бе събудила.

Приведена над неподвижната безформена купчина, Ани кимна. Лицето на Силвана имаше призрачността на плът, под която вече не пулсира кръв. Невиждащите ѝ очи гледаха нагоре в небето, без да мигат.

— Мисля, че е мъртва от няколко часа — простена Ани.

— Не мога да повярвам — подсмръкна Кеъри. — Мислех, че някак си всички ще се спасим.

— Сега, след като се започна, надявам се всички да умрем бързо. — Ани нежно погали косата на Силвана.

Пати премигна и се изправи. Не можеше да преглъща, гърлото ѝ бе толкова сухо. Но, слава богу, нямаше нищо в устата.

— Силвана е мъртва — изплака Ани.

— Защо плачеш? Това означава, че ние ще можем да живеем. Бързо, прережи ѝ гърлото. Къде е кофата?

— Пати, не!

Без да ѝ обърне внимание, Пати коленичи и се пресегна през Ани за кофата.

— Силвана е мъртва, а аз съм жива. И ще остана жива колкото мога по-дълго!

— Вземи ѝ ножа, Кеъри! — заповяда Ани.

— Та да ме намушка — прошепна Кеъри. — Ако се сбием, може да обърнем лодката.

— Не разбирате ли? — диво запита Пати. — Бог ни праща този подарък. Сега не е нужно да правим нещо ужасно, за да останем живи.

— За бога! Та това е канибализъм! — извика Ани. — Не ти ли се струва ужасно?

— Нима ще оставиш едно първично табу да те убие? — изпищя Пати с всичката ѝ останала сила. — Не можеш ли да приемеш дар от Бога? Това е храна и вода! Глупаво е да вярваш сляпо на всичко, което са ти казвали. Това ще те убие. Но не и мен!

Кеъри улови проблясъка на ножа, когато Пати вдигна ръка. Обърна глава настрани, защото нямаше сили да я спре, а не искаше да види онова, което щеше да последва.

И тогава го видя.

— Пати! — извика. — Погледни назад, вляво.

Ани и Пати се обърнаха. Вдигнала ножа, Пати се спря.

— Самолет!

— Кеъри, ракетите! — прегракнало прошепна Ани.

Изстреляха няколко, но самолетът продължаваше да лети направо. Кеъри подаваше поредната сигнална ракета на Ани, когато Пати изпищя:

— Вижте!

Бледосините криле на хидроплана изглеждаха сребърни от ослепителната бяла светлина на слънцето; „Груман Дък“ промени курса си и се насочи право към лодката.

Отчаяни, жените гледаха като омагьосани, без да смеят да се надяват, как сребърно синята точица ставаше по-голяма.

Самолетът се приближаваше и снижаваше. Люшна се отстрани на лодката и стана ясно, че се готви да кацне в океана.

Кеъри се опита да извика, но напуканите устни не ѝ се подчиниха.

Ани се хвана, че диша много внимателно, сякаш ако дишаше по-учестено, нямаше да ѝ стигне дъх.

Самолетът намали, но преди да спре напълно, човекът зад пилота вече бе отворил страничната врата. Той махаше на жените силно, свиваше ръце пред устата си и викаше, но от шума на двигателя не чуваха нищо.

Жените мълком наблюдаваха как висок строен мъж слезе по фюзелажа на долното стъпало.

— Това е Хари! — прошепна Ани. Умора и щастие нахлуха в отпуснатото ѝ тяло, заприличало на торба с кокали.

— Не ставай смешна! — зяпна Пати. — Как е възможно?

Тя се почуди дали Ани не халюцинира. Почуди се дали и двете не халюцинират. Може ли човек да види мираж на сред океана?

— Какво значение има кой е? — Кеъри се наведе към Сузи. — Сузи, ще ни спасят! Току-що кацна един хидроплан. Чува ли?

Сузи не помръдна и не даде никакви признаци за живот. *Моля те, Господи, не ни взимай и Сузи!*

Без да смее да повярва на очите си, Ани се хвана за борда на лодката с изпосталели ръце и започна да наблюдава как пилотът подава провизии на мъжа в спуснатата надуваема лодка. Грозното тяло на хидроплана стоеше върху повърхността с достойнство, изпълнен с презрение към любопитните акули. Мъжът включи двигателя на лодката и тя се понесе към жените.

Сега Ани разпозна не само силуета, но и лицето. Собственото ѝ призрачно бяло лице направи опит за усмивка и тя прошепна:

— Сигурна съм, че е Хари!

Пати заплака от облекчение, макар и без сълзи, защото тялото ѝ бе толкова обезводнено. Слава богу, че не стана нужда да го прави!

Кеъри отново се наведе над малката фигура, свита на дъното на лодката. Защо не можа този хидроплан да се появи малко по-рано? Само няколко часа можеха да означават живот за Сузи.

— Сузи, той е тук — безнадеждно каза Кеъри, обзета от отчаяние, че Сузи няма да я чуе. — Наистина е Хари!

Клепачите на Сузи леко се повдигнаха.

— Какво, по дяволите, го забави толкова?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.